

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
SOLACE
of
SHARP
CLAWS

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA PECHERCZYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Telif Hakkı© 2020 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.
ASIN: B0876S1N64

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© Lana Pecherczyk 2020
Kapak tasarımı © Lana Pecherczyk 2020

www.lanapecherczyk.com

İÇİNDEKİLER

Harita

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sırada Ne](#)

[Var?](#)

[Kıskançlık 'in](#)
[ÖnizlemesiBölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Lana Pecherczyk tarafından](#)

CHAPTER ONE

Thorne bir geçitten geçerek yanan Mornington köyünün hemen dışındaki uzun otlarla kaplı bir tarlaya adım attı.

Muhafız üniformasıyla savaşa hazırlanırken Fury'yi kılıfından çıkardı ve gümüş uçlu savaş baltasını yanında tuttu. Onlarca yıllık kullanım, kabzayı avucuna tam oturacak şekilde şekillendirmişti.

Kullanılmış geçit taşını bıraktı ve manzarayı inceledi. Bulutlu gökyüzü onun keskin kurt değiştiren duyularından hiçbir şey saklamıyordu. Yakındaki köyden alevler ve korkunun keskin kokusu sızarken, çığlıklar ve çaresiz haykırışlar tarlada süzülüyordu. Yakın zamanda açılan geçitten gelen yakıcı ozon, kan, idrar ve bozulmuş kirin alt tonlarıyla karışıyordu... ve... Thorne nefes aldı, havadaki notaların tadına baktı. Bir fırtına yaklaşıyor.

Savaşa hazırlanın.

Sessiz mırıltılar ona ulaştı. Uzun otların arasından bir yol açmak için Öfke'yi kullandı. Ayak sesleri yaklaştıkça sesler kesildi.

"Benim," dedi, sesi alçaktı.

Aeron ve River bir araya toplanmış, toprağa bir oyun planı çiziyorlardı. İki Muhafız sadece benzer deri savaş üniformalarından değil, aynı zamanda bir gözlerinin altındaki parıldayan mavi gözyaşı damlası dövmesinden de ayırt edilebiliyordu. Aeron'un uzun kahverengi saç örgüsü sırtından aşağıya ve baldrisinin üzerine doğru uzanıyordu. Elf büyücülüğün her türünde ustaydı ve avladıkları canavarlar söz konusu olduğunda kadronun en bilgilisiydi.

River'ın kanatları, karga formundayken sahip olduğu eşsiz tüylerin bir yansıması olarak arkasına doğru uzanıyordu. Mavi ve siyahın tonlarında parıldıyorlardı, tıpkı rüzgârda hışırdayan üç santimlik saçları gibi.

Aeron Thorne'a kaşlarını çattı. "Ben Leaf'i istemiştim. Ya da Forrest'ı." "Sen de siktir git." Thorne üzerlerine toprak attı.

River, "Çok sert, kardeşim," diye tersledi ve sonra tozunu .

"Şşş." Aeron onları aşağıya doğru salladı. "Cinler bizi duyacak."

"Bir cin." *Vay canına*. Aeron'un başka bir elf istemesine şaşmamalı. Özellikle de On İki Kadro'nun takım lideri olan Leaf havadan gelen element büyülerinde ustaydı. Thorne'un küçük dozlarda yapabildiği ama kurda dişleriyle bir şeyleri parçalamaktan kaçındığı bir şeydi bu.

"Plan nedir?" Thorne çömeldi, deri pantolonu gıcırdıyordu.

River, "Bence lanet cini kandırıp şişesine geri koyalım," diye önerdi. "Sonra da onu kontrol ederiz."

"Ne şişesi?" Aeron alay etti. "Buldun mu onu?"

River alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Peki o zaman planınız nedir, Çok Bilmiş Müdür?"

Aeron River'a ters ters baktı ve sonra tekrar düz bir yüzey elde edene kadar kiri sildi. Bir şekil çizmek için bıçağını kullandı. "Bu cin."

River . "Daha çok bir blob gibi görünüyor."

Aeron onu işaret etti ve River cevabını yuttu.

Aeron daha sonra şeklin ortasına bir delik açtı. "Bu cinin kalbi. Yaratığın tek sağlam parçası. Aslında cin kalbin ta *kendisidir*. Sadece gerçek benliğini gizlemek için fırtına benzeri bir sis perdesi oluşturmak için bol miktarda enerji kullanır. Biz onu yakalarız" -kalbi işaret etti- "ve başka bir gün görmek için yaşarız. Köylüler başka bir gün görecektir kadar yaşarlar."

"Onu nasıl yok edeceğiz?" Thorne sordu.

"Yakalamıyoruz. Onu yakalıyoruz," diye sertçe cevap verdi Aeron ve bıçağını kaldırdı.

"Neden ondan kurtulmuyoruz?" Thorne'un dili ölümcül dişlerinin üzerinde gezindi. "Bu bizi bir sürü dertten kurtarır. Cinlerin kaçmak gibi bir huyu vardır."

"Bir cinin kalbi çok para etmez mi?" River mavi gözleri parlayarak sordu.

Lanet kargalar, hep parayı düşünürler.

"Unut gitsin. Başbakan bunu sorgulamak isteyecektir," diye onayladı Aeron. Başbakan.

Thorne'un kulakları düzleşti ve dişlerini gösterdi. İşgüzar pençeleri o doğmadan önce de onun kaderini parçalıyordu ama Kuyu Tarikatı'nın lideri olarak bunu yapmaya hakkı vardı - Elphyne'deki büyü'nün bütünlüğünü korumak adına olduğu sürece. Herhangi bir fae'nin isteyeceği son şey, yaşlandıkları ve Kuyu'nun büyüüne erişemedikleri geçmişin çorak dünyasına geri dönmektir.

Prime'in canı cehenneme.

Thorne ve Fury'nin iyi olduğu tek bir şey vardı, o da yok etmek. "Hadi yapalım şu işi."

Ayağa kalkıp tarlayı gözden geçirdi ama başı uzun otların uçlarından kurtulur kurtulmaz kötü niyetli bir güç yüzüne çarparak onu geriye doğru savurdu. Bir gümbürtüyle yere düştü, ağır bedeni keskin dalların ve otların üzerinde çitirdadı. Nefesi kesilmişti. Fury yana doğru sıçradı. İnleyen Thorne, duyuları işlevsel hale gelene kadar fırtınalı gökyüzüne gözlerini kırıştırdı. Ve sonra River'ın kıs kıs güldüğünü duydu.

Lanet karga.

Thorne'un öfkesi, eski dostu, yüzünü ısıtmak için hızla yükseldi. Baltasını topladı ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla sürünerek gruba geri döndü. "Beni uyarabilirdin."

"Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" River gözündeki bir damla yaşı sildi.

"Neden saklandığımızı sanıyorsun?" Aeron karşılık verdi. "Cin sadece kafanın dağılmasını bekliyor."

"Bana onu nasıl yakalayacağımı söyle," dedi. Ve sonra onu öldür.

"Fırtınasını zayıflatmak ve yavaşlatmak için deiyonize edici bir büyü kullanmamız gerekiyor. Ama bunun doğrudan bir vuruş olacağından emin olmalıyız. Bu büyü depoladığım mananın büyük çoğunluğunu kullanacak. Yavaşladıktan sonra gümüş ağı enerjisinin büyük kısmının üzerine atacağız." Aeron River'a ince gümüş bir file fırlattı, River da yakalayıp açtı. Elf devam etti,

"River, sen yüksekte dur ve tuzağı kurmaya hazır ol. Thorne ve ben tuzağı altında tutmak için yerde olacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Thorne'un parmak eklemleri Fury'nin üzerinde beyazlaştı. "Ben hazırım."

River kanatlarını, rüzgâr fışkırana kadar ve dikey olarak fırladı.

Aeron Thorne'a baktı. "Ellerim büyü yapmakla meşgul olacak."

Bu o vardı için kontrol et yapılmış Thorne merak ediyorum Eğer güven ve yoldaşlığın aralarında hiç sorunsuz ilerleyemeyeceğini düşündü.

"Ben senin arkadayım," diye cevap verdi.

Toplam on iki kişiden oluşan Thorne'un birliği bir zamanlar birbirine sıkı sıkıya bağlıydı, sadece birbirlerinin arkasını kollamakla kalmıyor, aynı zamanda dostluk bağları da kuruyorlardı. Acı gerçek şu ki, Thorne'un kurt değiştiren akıl hocası Jasper on yıldan uzun bir süre önce ortadan kaybolduğundan beri işler kötüye gitmişti. Gerçi Aeron'a ya da Thorne'un zamanından önceki Muhafızlardan herhangi birine sorsanız, morallerdeki düşüşün çok daha önce, Thorne'un babası Rush sürgüne gönderildiğinde yaşandığını söylerlerdi.

Aeron başını salladı ve sonra ikisi de temkinli bir şekilde ayağa kalktı. Başları çimenlerin ufkunun üzerinde, hafif ama fışkırmayan rüzgârın dalgalandırdığı tarlayı incelediler. Neredeydi bu? Onları ürkütücü bir sessizlik karşıladı. Yukarıda bir yerde, River havada asılı durmuş, keskin gözlerle izliyor, doğru anı bekliyordu.

"Kokuyu alıyor musun?" Aeron mırıldandı.

Thorne çenesini kaldırdı. Keskin bir nefes aldı. Yakaladı. Sonra doğruya, köye doğru ilerlemeye başladı. Orada daha güçlüydü. Belki de

Muhafızların başlarını göstermesini beklemekten yorulmuştu. Dikkatle dinleyerek tarlada sinsice ilerlediler. Thorne'un kollarındaki tüyler diken diken oldu ve büyük bir gürültü kafasını başka bir yöne, köyün diğer ucuna, bir çiftliğe doğru çevirdi. A

Kadın çığlığı. Biri vardı.

"Lanet olsun." Çaresiz çığlığa doğru koştu, vücudundaki tüm koruyucu içgüdüler alarmdaydı.

Kalbi küt küt atarken, nefesi kesilirken bacaklarını pompaladı ve koşmaya başladı.

Tarlayı geçip bir çiftliğin müstemilatına geldiklerinde Aeron, "Bekle," diye bağırdı.

Gri dumanlı bir yıkım kasırgası küçük yerleşim yerini parçaladı. Ağaçlar, enkazlar, ekinler, hepsi cinler etraflarında dönerken havaya uçtu. Kükreyen bir kaos kasırgasının ortasındaydılar.

Dişi bir faun, kucağında bir çocukla bir vagonun altına çömelmişti. Thorne fırtınalı cine bir enerji patlaması fırlattı ama bu onu daha da kızdırdı. Fırtına Thorne'un yönüne döndü. İki dumanlı kol kasırgadan sıyrıldı. Ortalarında kırmızı gözler parlıyordu.

"Doğru, buraya gel." Ellerini başının üzerinde salladı. "Kendi boyunda biriyle dövüş."

Cinin elemental bedeni kadın ve çocuğa geri döndü.

"Onu uzağa çekmeliyiz." Aeron göğsü kabarak Thorne'un yanına yaklaştı. "Onlar bu kadar yakındayken büyümü ona fırlatamam."

Thorne ağzını kapattı ve bağırdı. "İşte!"

Dişlerini sıktı. Bir büyü kullanarak mana harcamak zorunda kalacaktı.

-Yani kurda dönüşmek için elinde çok az şey kalmıştı. Bu seçeneği masadan kaldırmaktan nefret ediyordu. Ama lanet olsun, başka seçeneği yoktu.

Gücünü kullanarak bir enerji patlaması daha oluşturdu ve elementale fırlattı. Bu ona hiçbir şey yapmayacaktı, hatta belki de onu besleyecekti. Ama cinin dikkatini çekti. Kırmızı gözleri Thorne'a kilitlendi.

Geri çekildi ve baltasını Aeron'a doğrulttu. "Orada kal ve arkadan saldır."

Çim alana doğru geriye doğru attığı her adımda Thorne canavara daha fazla enerji fırlattı. Cin de onu takip etti. Elemental kolları Thorne'un yüzüne doğru uzandı, ceketini kesti ve derisini yüzdü. Üzerinden kan damladı. Gözlerine kir kaçtı. Her acı darbeye Thorne'un öfkesi kükremeye hazır olana kadar şiddetini artırdı.

"Seni görüyorum kurt," diye tısladı cin. "Senin zayıf ve öfkeli kalbini görüyorum."

Thorne bocaladı. Fırtına etrafını sarmış, gökyüzünü karartmıştı.

"Görüyorum ki nefretin var. İntikam istiyorsun. Beni kullanabilirsin. Bir şeyler yapabilirsin."

Thorne'un geçmişi gözünün önüne geldi. Yetim kalmıştı. Zalim bir amcayla yaşamak. Onu kurtarmaya çalışan ama korumayı bile başaramayan bir teyze.

Kendisi. Yüzüp şişeceğini ya da canlı çıkacağını bilmeden tören gölüne girmeye zorlanmak. Açgözlü, onaylanmamış yetiştiricilerin çocuğu olduğu için çocukluk yaşlılarının ona yönelttiği alaylar. Sonra tüm bunların Prime'in hazırladığı daha büyük bir planın parçası olduğunu öğrendi. Onun acısı ikincil zarardan başka bir şey değildi. Ve şimdi onun için çalışıyordu.

"Sana şişemin nerede olduğunu söyleyeceğim. İntikamını al."

Hayır. Boyun eğmezdi. Bu klasik cin davranışydı. Başkalarının manasıyla beslenir ve intikamı bir yem olarak kullanırdı. Artık cinlere hükmeden kişinin vücudunda çok az mana kalacaktı ve büyülü bir canavar tarafından süzüldüğü için bu mana yenilenemeyecekti. O fae artık ölümsüz olmayacaktı.

Thorne öfkesini kükredi, derinlere indi ve cine bir enerji dalgası fırlatmak için gücünü boşalttı. Parmak uçlarından çıkan rüzgâr onu bitkin ve yorgun bıraktı. Tökezledi.

"Şimdi!" diye

bağırdı. Hiçbir şey.

Crimson, Aeron neyi ?

Ve tam Thorne'un büyülü araçları tükenirken, Aeron büyüsünü canavara fırlattı. Hava çatırdadı ve köpürdü. Thorne dilinde metal tadı aldı. Cin fırtınası yavaşladı, kasırgasının dumanı ve rüzgârı dağıldı ve sonra gökyüzünden ışıltılı bir ağ düştü.

Bir vınlamayla fırtına gümüş ağın altına hapsoldü. Altında kırmızı gözlü, karanlık, bükülmüş bir yapışkan madde vardı. Ciyakladı ve . Ve Thorne'a zehirli ve anlaşılmaz kelimeler tükürdü.

"Çöp kutusu çöpü," diye mırıldandı Thorne ve sonra Fury'yi kaldırdı, nişan aldı ve indirdi.

Cini tam ortasından yakaladı. İkiye bölündü. Bir patlama sesi havayı kirletti ve fırtınanın kalıntıları kayboldu. Bulutlar dağıldı ve güneş parladı.

"Seni aptal," diye tersledi Aeron.

River rüzgârlı bir gümbürtüyle yere indi, kanatları arkasından sıkıca kapandı. "Thorne?"

Thorne onlara sadece yüzünü buruşturdu, öfkesi hâlâ içindeydi. Omuz silkti.

"Kararları senin verebileceğini mi sanıyorsun?" Aeron onu itti. "O zaman vergiyi köyden toplayabilirsin."

Şok Thorne'un içine yayıldı. Aeron nadiren öfkesine yenik düşerdi.

"Ne?" Başını iki yana salladı. "Buraya senin isteğin üzerine geldim. Bu benim görevim değil."

"Aynen öyle." Aeron ağı ve parçalanmış cin bedenini Thorne'un ellerine bıraktı. "Bu benim görevimdi ve sen emirlere karşı geldin. Sana Başbakan'ın bunu sorgulamak isteyeceğini söylemiştim."

Kahretsin. Evet, o yaptı.

"Gitme zamanı, River." Aeron elini uzattı ve Düzen'e geri dönmek için bir portal tetikleme büyüsü yaptı.

Piç kurusu. Belli ki Aeron'un bir geçit açmaya yetecek kadar manası kalmıştı.

O deiyonize etme büyüsünü daha önce yapabilirdi.

Thorne bugünlerde son mana damlasını başkaları için feda etmek isteyen dünyadaki son fae gibi görünüyordu.

River Thorne'a omuz silkti ve Aeron'un ardından geçide doğru yürüdü. Parlak ışık parladı ve sonra portal kapanırken kayboldu, Thorne'u yankılanan bir savaş sonrası atmosferinde bıraktı. Bir tarafta savaştan harap olmuş köy, diğer tarafta ise Thorne'un içindeki kurdu çağıran bir ormana açılan vahşi bir tarla vardı.

Ormanda koşmanın zihin boşaltıcı özgürlüğü için neler vermezdi. Acele eden rüzgar. Sayısız koku. Kaslarının yanması. Tüm endişeleri ve şeytanları gitmişti.

Sadelik. Mutluluk.

Bazen hangi parçasının önce geldiğini merak ederdi. Kurt mu, yoksa fae mi? Eğer kurdunun onu kalıcı olarak ele geçirmesine izin verirse, kimse onun fae kısmını özler miydi? Neden sadece değişmiyor, canavarın dışarı çıkmasına izin vermiyor ve dışarıda kalmıyor? Hayvan olarak kal.

Jasper'ın sesi Thorne'un hafızasından yüksek ve net bir şekilde yanıt verdi. *Çünkü kurt senin bir parçandır, tam tersi değil. Bunu asla unutma.*

CHAPTER TWO

Lyıpranmış görünen Thorne, bir geçitten geçerek Tarikat'a döndü. Kullanılmış taşı kapıların dışındaki çalıların arasına attı ve taş toprağa çarptığında bir şangırtı duydu.

daha önce attığı diğerleri. Yeni bir çöplük ya da portalları kendisinin yaratmayı öğrenmesi gerekiyordu. Ama harcayacak ne sabrı ne de yedek manası vardı.

Kurdu da onunla aynı fikirdeydi. Saltanat sahibi olmak hoşuna gidiyordu.

Kapıya yaklaşarak yüksek taş duvardaki muhafıza işaret etti ve Tarikat arazisine girdi. Onikiler'den biri olarak arka tarafa yakın bir evde yaşıyordu. Kendine ait bir odasının olması buradaki tek nimetti.

Mornington Köyü'ndeki halk tek kırmızı paralarını vermekten hoşnut olmamıştı ama canavar avlamak pahalı ve kaynakları ağır bir işti. Eğer Muhafızlar cinleri durdurmak için etrafta olmasalardı kendilerini daha kötü hissederlerdi. Ücreti tahsil ettikten sonra yıkımı yakından görmüş ve Aeron'un öldürme konusunda öfkelenmekte haklı olduğunu anlamıştı. Cinin Mornington'ı neden hedef aldığını bilmek iyi bir şey olabilirdi.

Lanet olsun.

Bastırılmış öfkesinin ve enerjisinin gidecek hiçbir yeri yoktu. Derisinin altında patlamak isteyen bir şeytan varmış gibi hissediordu. Kaşınıyordu. Seğiriyordu. Tek istediği eve gidip yıkanmak, sonra da yemekhaneye inip içine gömülebileceği yumuşak bir kadın bulmaktı. Onu akademi kütüphanesinin arkasına, bahçelerin olduğu yere götürecekti.

ve sonra tek başına odasına dönecekti. Belki birkaç kadeh viski içer ve-
"D'arn Thorne."

Vücudundaki tüm kilitlendi. Döndü. "Prime."

Melek formundaki baykuş değiştiricinin uzun beyaz kanatları yere değiyordu. Kıvrıkcık beyaz saçları çıplak, kahverengi omuzlarında dalgalanıyor, iri ve bilmiş gözleri her şeyi görüyordu. Her zamanki gibi, Thorne'a eski bir tanrıçayı hatırlatan kendine özgü mavi dökümlü elbisesini giymişti. Muhtemelen Prime'ın onu giymesinin nedeni de buydu, kendisine tanrısallıkla ilgili herhangi bir çağrışım yapabilmek için.

Dudaklarını büzdü ve elini uzattı.

Cebini karıştırdı ve parayı onun için çıkardı.

"Anladığımı kadarıyla," dedi, "sorgulanacak bir cin olmamasının nedeni sizsiniz."

"Eğer yıkımı gördüyseniz, o-"

Elini kaldırdı. "Aradığım şeyin bahaneler olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Thorne damarlarında kaynayan kana rağmen soğukkanlılığını korumaya çalışarak yumruklarını sıktı. İçindekileri dökmek çok kolay olurdu. Bunca yıldır düşündüklerini ve hissettiklerini ona göstermek. Diğer şeylerin yanı sıra, onun liderliğine duyduğu öfke ve kargaşayı da. İçindeki kurt bile onun etinden bir parça koparmak için uluyordu. Parmaklarını büktü ve nefes verdi. *Ben onun gibi değilim.*

Canavarını kontrol edebiliyordu. Zar zor.

"Ne arıyorsun o zaman, Prime?"

Bu yüklü sorunun iki anlamı vardı ve haklı olarak da öyleydi. Onun yanlış yönlendirmelerinden ve entrikalarından bıkmıştı. Her şeyden bıkmıştı. Akıl hocası Jasper'ın on yıldan uzun bir süredir kayıp olmasının nedeni oydu. Jasper'ın kayıp olduğunu ve Prime'ın ısrar ettiği gibi ara vermediğini öğrenmesinin tek nedeni babasının eşi Clarke'ın Thorne'a gerçeği açıklamış olmasıydı. Psişik insan ayrıca kendisi gibi bir başkasının iki bin yıllık uykusundan çözüleceğini ve onu Jasper'a götüreceğini söylemişti. Ama bunu iki yıl önce söylemişti. Tüm bunların başka bir yanlış yönlendirme olup olmadığını merak etmeye başladı. Ya da düpedüz bir yalan.

İnsanlar yalan söyleyebilir. Fae'ler .

Başbakan ona uzun uzun baktı. Sonra bakışları nadir görülen bir duygu gösterisiyle yumuşadı. "Yakında arayacağın kişi ben değilim, D'arn Thorne. Bir yolculuğa çıkacaksın ve senden tek istediğim bir şeyi hatırlaman."

"Ne?"

"Kuyu onu korumak için seni seçti. Her ne sebeple olursa olsun benden nefret ediyorsan, bunda benim parmağım olmadığına inan. Bu gerçek."

Bir hırıltı çıktı. "On iki yaşımdayken beni tören gölüne iterken parmağın yok muydu? Çünkü onu biraz farklı hatırlıyorum. Tüm haraçları farklı hatırlıyorum."

Muhafız adaylarının yüzde otuzundan azı kabul töreninden sağ çıkabilmiştir. Göle batırıldıklarında, kozmik Yaşam Kuyusu onların kalplerinin derinliklerine bakar ve başarılı inisiyelere bahsettiği ekstra güce layık olup olmadıklarına karar verirdi. Ancak doğru bir şekilde değerlendirilmek için, kişi Kuyu ile bağlantının en güçlü olduğu gölün dibine sürüklenirdi. Kişinin ölmekte olduğuna gerçekten inanması ve ahlaki şeytanlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Ama layık görülürse, verilen yeni güç anlaktı. Yeni bir fae olarak yükselebilirdiniz. Daha güçlü, ama Kuyu'yu korumakla yükümlü.

Ondan önce göle giren altı fae batmıştı. Sonra bedenleri gölün tepesine doğru sallanmış, ölmüş, yüzmüş ve reddedilmenin utancıyla şişmişti. Sıradakinin kendisi olacağını biliyordu. Kendisi gibi onaylanmamış bir üremenin ürünü olan bir çocuğun asla doğruluğun sembolü olarak seçilmeyeceğini biliyordu. O, aşağıların en aşağısıydı.

Kutsal göle açılan iskeleden aşağı itildiğini hatırladığında, yardımcılarının ve Muhafızların bağırışları hâlâ kulaklarında çınliyordu. Çırpınışlarını, soğuk günde bacaklarından aşağı akan idrarın sıcaklığını ve ayaklarının altındaki tahtadan kıymıklar toplarken çıplak topuklarının yanışını hatırladı. Kendisini esir alanlardan bazıları göle düşerken yaşadığı karmaşayı hatırladı. Sonra içindeki kurdun kontrolü ele geçirişini ve derin suyun hareket eden gölgelerine bakarken hissettiği dehşeti hatırladı.

Orada bir şey vardı.

Sonra itildi, havalandı ve suyun buz gibi kucağına düştü.

"Ne yapmamızı isterdin, D'arn Thorne?" diye sordu Prime, onu geçmişinden kopararak. "Daha fazla acemi, daha fazla Muhafız ve Kuyu için daha fazla koruma kalmayana kadar bekleyecek miyiz? Elphyne ölecek."

"Fae'lerin gönüllü olmasını sağlamanın başka bir yolu olmalı." "Yok."

Burnunun kenarını sıktı. "Uzun bir gün geçirdim. İşimiz bitti mi?"

Başbakan arkasını döndü, derin bir nefes aldı ve sonra uzaklaştı. Ama omzunun üzerinden son birkaç söz söylemeden önce değil. "Günün daha yeni başlıyor."

Başını salladı ve Onikiler'in evine doğru ilerledi. İki katlı devasa bina, gayriresmi bir eğitim alanı olarak kullanılan çimenliğin sonunda uzun ve gururlu bir şekilde duruyordu. Küçük, iki ayaklı, beyaz saçlı bir çocuk verandanın merdivenlerinden aşağıya doğru sendeleyerek indiğinde daha alanın yarısına gelmişti. Burnunu kaldırdı, onun akrabası olduğunun kokusunu aldı ve tombul kollarını havada sallayarak ona doğru koşmaya başladı. Üvey kız kardeşinin yüzündeki heyecan ve tiz sevinç çığlığı karşısında dudaklarının seğirmesine engel olamadı. Bu bir kaçışın, saf özgürlüğün bakışıydı, muhtemelen sadece soyunmuş haliyle bağlantılıydı ama yine de bulaşıcıydı.

Willow'un kıpırdanan halini kucakladı.

"Hayır, hayır, hayır." Willow tekmeledi ve çırpındı.

"Bence kampüste yarı çıplak koşmak için biraz gençsin." Diğer tek Muhafız kadrosunun yaşadığı yandaki eve dikkatli bir göz attı. Altılı, yüzyıllar önce Elphyne'i istila eden insanlara karşı Vahşi Av'a önderlik eden Unseelie fae'leri olan Sluagh'lardan oluşuyordu. Gölgede yaşıyorlardı ve gündüzleri nadiren ortaya çıkıyorlardı ama garip şeyler olmuştu.

Bazıları onları düşmüş melekler, diğerleri ise şeytani canavarlar olarak tanımlıyordu. Thorne bir şey söyleyemiyordu. Tarikat'ta geçirdiği on yıllar boyunca onlara sadece bir bakış atabilmişti. Sluagh'ın hâlâ insan kaçırdığını duymuştu. Willow bir buçukluk olduğu için, onu terk etmekten hoşlanmıyordu.

Tarikat gerekçesiyle onu gözetimsiz bıraktı. Sluagh'lar sadece kendilerine ve bazen de Başbakan'a hesap verirlerdi.

Altıların evinin karanlık pencerelerindeki perdeler kıpırdadı.

"Annenle baban nerede?" diye sordu Willow'a.

"Anne-anne-anne." Willow evi işaret etti. "Baba-baba-baba."

Paniğe kapılmış bir kadın, uzun kızıl saçları arkasında uçuşarak evden çıktı. Willow'u Thorne'un kollarında gördü ve rahatlayarak sarktı.

Thorne geldiğinde, ona teşekkür etti-teşekkür etmenin kendisini onların borcuna sokacağını bilmesine rağmen, anlaşılabilir bir şekilde yapmaya devam ettiği bir şey-ve sonra kıpır kıpır yürümeye başlayan çocuğu onun kollarından aldı.

"Sen bir cankurtaransın, Thorne," dedi telaşla. "Açıkçası, Willow yer değiştirmeyi bir öğrense, tek başına etrafta dolaşmasından hiç korkmayız."

Kaşlarını kaldırdı. "Hala şansın yok mu?"

Sinirlenen Clarke, kapıyı kapatabilmesi için onu içeri aldı ve sonra cırpınan çocuğu evin içine bıraktı. "Hayır, ama baban bunun her an olabileceğini düşünüyor. Uzun köpek dişleri çıkmaya başladı. Rush onun etrafında şekil değiştirmeyi bile denedi, görünüşe göre bu şekil değiştiren babaların yavrularına öğretmek için yaptığı bir şey..." Sesi kesildi ve ona suçlu bir bakış fırlattı.

Kelimeyi duyunca göğsünde oluşan sızıya aldırmadı. Bunu duymak hâlâ tuhaftı. Ayrıca Rush'ın Thorne'a yer değiştirmeyi öğretmek için orada olmadığı gerçeğini de görmezden gelmeyi seçti. Rush'ın kız kardeşi Kyra öğretmişti. Ve sonra da Jasper.

Thorne boğazını temizledi. "Nerede o?"

"Ah. Evet." Clarke'ın dudakları düzleşti. "İşte bu yüzden buradayız." Duraksaması ona bir umut ışığı verdi. Şimdi zamanı mıydı?

"Evet," diye ekledi onun yüzüne bakıp ifadesini okuyarak. "Şimdi tam zamanı. Laurel yakında uyanacak ve başka biri uyanmadan onu bulmalıyız. Rush yolculuk için malzeme topluyor. Uzun ve zorlu bir yolculuk olacak." İrkildi. "Ve ne yazık ki, Rush ve ben Laurel'i eğitim için buraya getirdikten sonra yola devam etmek zorunda kalacağız."

Kollarını kavuşturdu. Laurel. O insan. Eski bir nefret sürüsü kanına işledi. Hayatı boyunca insanlardan nefret etmek üzere eēitilmiřti. Elphyne'den, topraktan ve insanların dan almışlardı. Topraktaki yaşamın kanını emdiler. Getiēimiz iki yıl boyunca insan akınları azalmış ve Elphyne'in liderleri için önemsiz kalacak kadar küçük kalmıştı.

Ama Tarikat daha iyisini biliyordu. Clarke'ın Boşluk adını verdiēi bir insan, büyülü yaratıklardan mana alıyor, bunu kendi çıkarları için kullanıyor ve Elphyne tarihindeki her Kahin'in varoluşun sonu anlamına geleceēi konusunda uyardıēı bir istila planlıyordu. Sorun şu ki, her psişik öngörü farklı bir dizi olay gösteriyordu. Zaferin tek gerçek ortak unsuru Clarke'ın önderlik ediyor olmasıydı.

Clarke'ın sözünü ettiēi Laurel bir insandı. Clarke'ın arkadaşı olmasına raēmen Thorne'un şüphesini ve dikkatini hak ediyordu.

"Beni Jasper'a götürecek olan insan bu mu?"

"Mm-hmm." Clarke başını kaşıdı, onun bakışlarından kaar gibi yaptı ve sonra büyük evin içinde bir yerlerde çoktan kaybolmuş olan kızını aradı. "stn deēiřtirsен iyi olur, Thorne. Çok yakında yola ıkacaēız. Ve sıkı giyin. Elation daēlarında ama tam olarak nerede olduēundan emin deēilim. Vardıēımızda elimizde bir arama olacak."

Soēuk Elation daēlarında yolculuk etmek Thorne için hiç de eēlenceli olmamıştı. Cinlerle yaptıēı son savaştan sonra mana deposu çok azaldıēı için kurda dnşememişti ve görevlerinin aciliyeti, hızla yenilenmek için kutsal bir gl gibi doēal bir g kaynaēında mola vermesini yasaklamıştı. Bunun yerine, yolculuk sırasında büyü yavaş yavaş vücuduna geri sızdı. Gücünün bu kadar tükenmiş olduēunu bilmek onu rahatsız ediyordu. Özellikle de babasınıninki tkenmemişken.

İyi Kutsanmış olmak Rush'ın istediği zaman Clarke'tan mana ödünç alabileceği anlamına geliyordu. Ve Clarke gerçekten de nadir bulunan bir şeydi. İnsan olmasına Tarikat'ın şimdiye kadar gördüğü en güçlü mana tutma kapasitesine sahipti. Kozmik Yaşam Kuyusu'ndan yenilenmeye ihtiyaç duymadan günlerce tam güçle çalışabilirdi. Ayrıca bir Muhafız olarak görevini yerine getirirken bu gücü Rush'a aktarabilirdi.

Neden o? Bu insanı bu kadar önemli yapan neydi?

Yolculuklarının üzerinden bir saat geçmişti ki, kayalık patikadan yukarı doğru yürürken kar yağmaya başladı. Yaprak dökmeyen ağaçlar nereden geldiklerini görmelerini zorlaştırıyordu. Kar bunu daha da zorlaştırıyordu. Rush, Clarke'a yaptığı gibi Thorne'a da bir yalıtım büyü yapmayı teklif etmişti ama o pelerinini kullanmayı tercih ederek reddetmişti. Daha önce hiç yanında olmamış bir babanın yardımını kabul etmek gibi bir alışkanlığı yoktu.

Şimdi seçiminden pişmanlık duyuyordu.

Kayalık bir uçurumla çevrili çimenli bir platoya geldiler. Clarke durdu ve Thorne ile Rush'a dönmeden önce uçurumun etrafını araştırdı.

"İşte mağara," dedi, devrilmiş bir ağacın arkasında kar yığınları biriktiren gizli bir girişi işaret ederek.

Çantalarını mağaranın hemen içine bıraktılar. İçerideki sıcaklık garip bir şekilde daha sıcak olduğu için Thorne pelerinini de bıraktı. Thorne ve Rush'ın keskin kurt-şekillendirici duyuları onları tünelde birkaç metre ilerlettikten sonra üç yönlü bir çatala geldiler.

Clarke ve Rush hangi yöne gideceklerini tartışırken, Thorne elini tünelin duvarlarına koydu. Sanki biri ya da bir şey tarafından delinmiş gibi çizgiliydiler. Wyrmlerin bu dağlarda yaşadığı biliniyordu.

Bir nefes sesi dikkatini Clarke'a yöneltti. Mağara girişinden gelen artık ışık, gözbebeklerinin Seer beyazına dönüştüğünü görmeye yetiyordu. Dudaklarındaki bir çimdik ve tenindeki solgunluk görüşünün iyi olmadığını gösteriyordu. Mavi gözleri açılıp Rush'ı aradığında yutkundu. "Acele etmeliyiz."

"Ne oldu?" Rush sordu.

Eli boğazına gitti ve başını salladı. "Yanlış bir şeyler var. Sürekli ateş görüyorum."

"Peki nerede?" Thorne mağara sisteminin karanlık girintisini işaret etti. "Hangi yöne?"

"Ne yazık ki görülerim bana Laurel'i nerede bulacağımı göstermedi, sadece burada bir yerde saklandığını söyledi."

"Yani ." "Evet."

Rush kaşlarını çatarak Clarke'a baktı. "Ben de seninle geliyorum."

O da kaşlarını çattı. "Üçümüz ayrılırsak daha fazla yol kat etmiş oluruz."

"Bir sorun olduğunu söylemiştin. Benden bir şey sakladığını hissedebiliyorum." Rush kollarını kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. Tıpkı haritadaki konturlar ya da parmak izleri gibi, birbiriyle eşleşen biyoluminesan İyi-kutsal işaretler her iki bedende de bir elin ve kolun etrafında kıvrılıyordu. Bu işaretler dünyaya onların birbirlerine ait olduklarını ve ruhlarının birbirine bağlı olduğunu söylüyordu. Mana ve duygularını paylaşabilirlerdi. İnsanlar yalan söyleyebilirdi ama bu ruh bağıyla ona yalan söyleyemezdi.

Tehlike havada cızırdıyordu. Aciliyet. Thorne'un kalbi daha hızlı atmaya başladı ve Fury'yi serbest bırakmak için omzunun üzerinden uzandı.

"Peki," dedi Clarke. "Benimle gel. Thorne, sen kendi başına git. Bir saat içinde burada buluşalım. Eğer diğer taraf o zamana kadar dönmezse..." Rush'a baktı. "Nasıl iletişim kuracağız? Cidden, akademiden birinin sihirli bir cep telefonu icat etmesi gerekiyor."

"Thorne ve ben akraba olduğumuz için, doğru bağlantı büyüyle su aracılığıyla iletişim kurabiliriz ama bu her zaman güvenilir değildir, özellikle de etrafta su yoksa." Rush sırt çantasına gitti ve parlayan iki cam kutu çıkardı. Birini Thorne'a uzattı, o da incelemek için kendininkini kaldırdı. İçinde bir hava spreyi vardı. Işık kıvılcımlarından yapılmıştı, gittiği her yere parlaklık saçıyor ve bir iz bırakıyordu. Teneke kutunun içi çoktan yan ürünle kaplanmıştı.

"Sprite'lar," diye açıkladı Rush. "Çoktan pazarlık yapıldı. Görmenize yardımcı olmak için biraz ışık da sağlayacaklar."

Thorne kaşlarını kaldırdı. Pazarlık mı? Bu, perinin kendi isteğiyle çekip gitmeyeceği, pazarlıktan kurtulana kadar Thorne'u takip edeceği anlamına geliyordu.

Thorne sökülmüş onun Teneke Kutu ve ve
küçük kanatlı Dişi zum yaparak, tiz bir
kızgınlık vızıltısıyla onun etrafında dönmeye başladı.

"Onu dinlemeyin," diye homurdandı Rush. "İyi bir anlaşma yaptı. Bir mavi para ve yılın geri kalanında yiyebileceğin tüm böğürtlenler."

Thorne üç tünele baktı ve içini çekti. "Sağdan başlayacağım."

"Biz soldan gideceğiz."

Thorne oldu hakkında için Kafakapalı ne zaman o
yakalandı Clarke'ın tereddütü. Daha fazla tehlike mi?

"Ne?" diye sordu.

Gözleri büyüdü. "Sadece Laurel çok şey yaşadı. Tanımadığı bir yüze iyi tepki vermeyebilir ve sen de çok... heybetlisin."

"O zaman umarım önce sen onu bulursun."

Crimson, başka bir zamandan uyanmış olsa da bir dişiyle başa çıkabilirdi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde en dar tünelden aşağı indi ve tepesindeki kayalık kütleden kaçınmak için eğildi. Tünel o ilerledikçe küçüldü, ta ki yürürken yarı çömelene kadar. Uzun dakikalar boyunca devam edince sabrı tükendi. Clarke binlerce yıldır donmuştu ve uyandığında bir gölde çözülmüştü. Ama bu insan? Crimson tarafından yaratılmış tünellerde saklanıyor olmalıydı. Duvarlardaki çıkıntılar ve çizgiler, tünellerin bir yaratık tarafından açıldığı teorisini güçlendiriyordu.

İnsanı çabuk bulsak iyi olur.

Thorne'un ne tür bir insan bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Clarke'ı ilk geldiğinde anlamak zor olmuştu. Garip konuşuyordu. Çok fazla enerjisi vardı. Ve-

Sprite yüzüne doğru uçup yanağında soğuk bir iz bıraktığında Thorne başını eğdi. Geride ışıldayan bir iz kalacağına şüphe yoktu. İzi sildi ama elini geri çektiğinde tanımadığı bir koku onu durdurdu. İlerideki karanlık oyuktan geliyordu. Kükürt... ve -hapşırdı- yanık ve acı bir şey. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sprite mağaranın içinde uçuşuyor, düzensiz bir şekilde duvarlara çarpıyordu. Bir şeylerin ters gittiği kesindi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı. Tünellerin delicisi burada mıydı?

Fury'nin kolunu sıkıca kavradı.

İlerideki oyuktan dumanlar sızıyordu. Sprite ilerlemeyi reddetti ve panikle ciyakladı.

Kahretsin.

Thorne koşmaya başladı, oyuktan geçip daha büyük bir mağaraya girdi. Dumanın ötesinde ateş parılıyordu. Gözleri yanıyor ve sulanıyordu ama... orada bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu. Göğsünü bir şey çekiyordu. Kalbinde bir burkulma. Bir ihtiyaç. Bir aciliyet. Mantiğin ötesinde bir şeydi. İlerlemek yakın bir ölüm anlamına gelebilirdi ama yine de yapacaktı. İçindeki bu bitmek bilmeyen ihtiyaç onu ilerlemeye itiyordu.

Öksürerek dumanı uzaklaştırdı ve dikkatle yaklaştı. Yolculuk boyunca Tarikat'tan doldurduğu mana bir büyü yapmak için yeterli olabilirdi. Kuyu'nun ona verdiği gücü almak için derinlere uzandı. Enerjisini çekti, suya dönüştürdü ve cehennemın merkez üssüne doğru gönderdi. Su ellerinden fışkırdı ve alevleri söndürdü. Cızırdayan duman tısladı. Ateş ışığı söndü ve mağara karanlığa gömüldü. Yanan gözlerini kısarak baktı, öksürdü ve sonra ceketinin düğmelerini açtı. Kazağının yakasını burnunu ve ağzını kapatacak şekilde çekerek havayı filtreledi.

"Yardım çağır," diye mırıldandı cine, sonra da onu mağaradan dışarı çıkardı. Işığı ve biraz dumanı da alarak uçup gitti.

Thorne karanlığa geri döndü, gözleri köşeye doğru daraldı. Kurt görüşü devreye girdi ve yerde yatan bir figürü seçti. Kulaklarında kan çınladı. Bu oydu. İnsandı. Sanki biri onun adını kalbinin üzerine kazımış gibi kesin bir şekilde hissetti. Laurel.

İçgüdüleri onu ileri doğru itti. "Pekâlâ kurt. Bakalım tüm bunlar neyle ilgili."

Bir adım attı. Sonra bir adım daha. Karanlık şekil hareket etmedi. Kulakları dikildi ve bir kalp atışı için gerildi. Oradaydı, zayıftı. Ve soluyordu.

Kendini iyi hissetmiyordu.

Bu duman dolu mağarada hiç de şaşırtıcı değildi. Bir dakika daha dursa, dumanı daha geç temizlese, kadın boğulacaktı. Yanına çömelip yüzünü inceledi.

Nefesi kesildi. Zihni durdu.

Gözlerini kırptırdı, biraz şaşkındı ve ne beklediğinden emin değildi. Kendini gerçekten hazırlamamıştı. Bu toplantının ikinci kısmına, bu kadının onu kayıp akıl hocasına götüreceği kısma odaklanmıştı... kadının kendisi hakkında düşünmeyi ihmal etmişti.

Çok güzeldi. Zahmetli bir şekilde. Rüya gibi şehvetli dudakları vardı ama yüzünde dinlenirken bile inatçı bir sertlik vardı. Koyu renk kısa saçları keskin çenesinin hemen altında kesilmişti. Her seksi kıvrımı belirginleştiren dar siyah giysiler içinde muhteşem bir vücut. Kaslı. Gergin. Keskin. Huzurlu görünüyordu. Uykuya dalmış gibi ellerini yüzünün altına bastırmıştı.

Nedense Thorne onun böyle savunmasız bir halde sık sık yakalanmayacağını hissediyordu. Bu tahrik edici düşünce uzun zamandan beri karanlık olan ruhunda bir merak çekirdeği uyandırdı.

Ve sonra onun harap olmuş ve bükülmüş tırnaklarını gördü. Bazıları kalın ve küttü.

Clarke'ın sesi hafızasından süzülürken, *Laurel çok şey yaşadı.*

Dudağı hırıltıyla kıvrıldı. Tırnakların neden böyle uzadığını biliyordu. Biri ona bunu yapmış, tırnaklarını parmaklarından söküp almıştı.

Akla yatmayan daha fazla şey vardı. Vücudundaki yanık izleri mağara zemini boyunca yayılıyordu. Kıyafetleri için için yanıyordu ama cildinde hiçbir leke yoktu.

Clarke'ın gücü vardı. Bu insanda da -Laurel'de- muhtemelen vardı. Belki bir cehennem kadar bile. Ama son zamanlardaki garip ateşe rağmen dudaklarında mavi bir ton vardı. Yanağına dokundu ve tısladı. Buz gibi soğuk. Ateş onu buzdan çözmeye yetmemişti. Kozmik Kuyu onu buraya kadar getirmişti ama onu ısıtmayı başaramazsa hayatta kalamazdı. Kanının pompalanmasını sağlamalıydı.

Kendi içine uzanarak, gücünün son kalıntıları kazıdı ve bir ısıtma büyüü yaptı. Ama büyü söndü ve püskürdü. Manası tükenmişti. Lanet olsun. Mağaranın girişine baktı ama gelen ayak sesi duymadı. Rush ve Clarke bir saat ya da daha fazla uzakta olabilirlerdi. Yapılacak tek bir şey vardı.

Ceketini çıkardı, yuvarladı ve başının altına sıkıştırdı. Yaptığı ıslatma büyüünden çıkan su, o hareket ettikçe kayalık zeminde şıpırdadı. Etrafındaki donmuş mağara gibi çoktan soğumuştı.

Laurel hareket etmedi. Ses de çıkarmadı. İçindeki kurt huzursuz bir döngü içinde volta atıyor ve sızlanıyordu.

"Bundan kurtulacaksın," diye buyurdu. *Ölmene izin vermeyeceğim.*

Sırada kazağı ve atleti vardı, ta ki çırılçıplak kalana kadar. Şekil değiştirenler ateş perisiydi. Vücut ısıları yüksekti ama mana eksikliği yüzünden yer değiştiremediği için onu başka bir şekilde ısıtması gerekiyordu. Yanına uzanarak gömleğini yırttı ve göğüslerinin üzerindeki küçük koyu renkli bir örtü dışında göğsü çıplak kalana kadar açtı. Islak ve yırtık gömleğini çıkarıp kenara attı, sonra da onu kendine yaklaştırdı. Kazağını onun çıplak sırtını örtmek için kullandı ve vücut ısılarını hapsetti.

Bir eliyle başının arkasını kavradı, diğer eliyle de sürtünme yaratmak için sırtını ovdu. Nefesinin buz gibi çiçek açışını düşünmemeye çalıştı. Uyanacaktı. Uyanmak zorundaydı. Onun için her şeyin anahtarıydı.

Gevşekti, kalbi durgunlaşmıştı, yüzü solgundu. Hadi ama. En azından titre.

Avucunu göğsünün ortasına koydu. Bir mana kıvılcımı. Verecek tek şeyi kalmıştı. Isı kolundan aşağı zonkladı, avucuna çarptı ve göğsünde eridi. Sıcaklık onun dokunuşundan yayıldı. Mavi ışık teninde çiçek açarak damarları boyunca nabız gibi atmaya başladı ve bir yıldız gibi dışa doğru yayıldı. Eriyip yaşam gücüne katılması gerekirdi ama ışık gitmedi. Daha da parladı. Daha sıcak yandı. Koluna ve onun koluna aynı anda dolanana kadar kadının uzuvlarına yayıldı. Parıltıya karşı gözlerini kapattı. Yüzündeki ısı azaldığında gözlerini açtı ve nefesi kesildi.

Adamın ve kadının kollarında, İyi Kutsanmış bir birlikteliğin mavi biyoluminesan işaretleri vardı.

Bu insan onun eşiydi.

CHAPTER THREE

Laurel'in akıllı saati bir sonraki randevusunun vaktinin geldiğini haber veriyordu. Masasını topladı, kâğıtlarını düzeltti, bilgisayarını kilitledi ve elindeki fotoğrafı

ailesine son bir kez baktı. Anne babası ve Laurel, ölmeden önce hastane yatağında ikiz kardeşi Lionel'in yanındayken çekilmişti. On beş yıl önce çekilen bu fotoğrafta Laurel ve Lionel lise birinci sınıftaydı. O hiç bitiremedi.

Saati tekrar çaldı.

Doğru. Kızlarla brunch.

İş imparatorluğunun ofis katında yürüyordu. Queen Fitness şemsiyesi altında ekipman ve moda ürünleri satıyor, ayrıca Las Vegas'taki spor salonu gayrimenkullerine hükmediyordu. Yıl sonuna kadar her otelde olmak istiyordu. İmkânsız onun sözlüğünde yer alan bir kelime değildi.

Yoga kıyafetleri giymiş genç bir sarışın koşarak Laurel'in yanına geldi ve bir smoothie uzattı. "Buğday çimi protein karışımınız hazır, Bayan Baker."

"Teşekkür , Dee." Bakışlarını kadının ayaklarına doğru kaydırıp ve kaşlarını çatıp. "Bu da ne?"

Dee durdu. Laurel durdu, kaşlarını çatıp ve sonra yürüyüp konuşmalarının daha iyi olacağına karar vererek çıkışa doğru eliyle işaret etti. "Takip edin."

Laurel'in gündeminde çalışanların modasını denetleyemeyecek kadar çok şey vardı. Lanet olsun, eski asistanı Belinda'yı özlemişti.

O kız yürüyen bir makineydi. Bu... şey... Dee ona yetişmek için koşuştururken dudaklarını büzdü. Bu kızın çalışmaları devam ediyordu.

Ama Laurel onu şekle sokacaktı. Tıpkı her şeyde yaptığı gibi.

"Bekliyorum," dedi Laurel, yürüyerek.

"Um..." Dee koşuşturdu. "Pardon, soru neydi?" "Ayağınızda ne var?"

"Spor ayakkabı mı?"

"Yanlış. Onlar yanlış spor ayakkabılar. Rakibin. Bu kattaki herkes Nike-Queen Fitness markalı ayakkabıları giymek zorunda. Bu ortaklığı sağlamak için boşuna binlerce dolar harcamadık. Anladınız mı? Güzel. Bugün çıkarken pazarlama departmanından bir çift alın. Sıradaki?"

"Pardon, sıradaki?"

Yüce Tanrım. "Evet, gündemimde sırada ne var?"

Kızlarla brunch yapacağını, ardından Luxor'un CEO'suyla bir toplantı yapacağını ve babasıyla atış poligonuna yirmi dakikalık kısa bir gezinti yapacağını zaten biliyordu. Babası onun gerçek vahşi doğada balık tutmaya gitmesini tercih ederdi, ama iş yerini açtığında bunu yapmayı bırakmıştı. Artık tatilin ne demek olduğunu bilmiyordu. Atış poligonuna gitmek zorundaydı.

"Tamam, ilk olarak... um... Üzgünüm ajandanızı getirmeyi unuttum."

Laurel durdu. Ters ters baktı. "Eee? Çabuk. Hadi bakalım."

Dee koşarak uzaklaştı. Laurel özel Nike kaplı ayağını yere vurdu. Smoothie'sinden yavaşça bir yudum aldı ve parlak mavi tırnaklarını bardağa geçirdi. Gözleri yırtıcı bir odaklanmayla bir işçinin cep telefonu ekranına, üst üste kilitlenmiş parlak renkli küçük mücevherlere kaydı. Fury duruşunu sıkılaştırdı. Dişlerini sıktı ve oraya doğru yürüdü. Bu baş döndürücü başarılarla hücrelerinde oyun oynayarak ulaşmamıştı ve personelerinden de daha azını beklemiyordu.

Söz konusu adamın arkasından geldi. Boğazını temizlemesiyle birlikte ofisteki sesler kesildi. Ayağının tıkırtısı dışında başka bir ses yoktu. Çalışan yavaşça sandalyesinde döndü ve bakışlarını onun yüzüne kaldırdı. Adamın rengi soldu.

Avucunu uzattı. Adam üzgün bir şekilde telefonunu içine koydu. Sonra çıkarken onu çöpe attı. Hayatın ne olduğunu sanıyorlardı? Bir gezinti mi? Bir oyun mu? Hayır. İçindeki yerini hak etmeliydin. Diğer herkesten daha fazla sana bir hediye verilmişti. O kesinlikle kendininkini çarçur etmedi.

İkizinin yüzünün görüntüsü ona çok sert çarptı. Boğazı tılandı. Ama fuayeye adım atmadan ve Dee'nin arkasından yankılanan sesini duymadan önce silkindi.

"Laurel."

"Laurel."

Dee'nin sesi su altında geliyordu. Derinden. *Bu çok garip.* Aslında, her şey yerinde değil gibiydi. Parlak ışıklar bulanıktı. Lobi hareket ediyordu. Sanki biri çöpü ateşe vermiş gibi kokuyordu. Belki de cep telefonu patlamıştı.

Başını salladı. *Kızlarla brunch'a gitmeliyim.* Oyalanacak zaman yok. *Clarke ve Ada bekliyor.*

Laurel bir adım attı. hissetti.

"Laurel."

Dee'nin sesi derinleşmişti. Birden, onu kovalayan Dee değil, başka biriydi. Kâbuslarından bir adam. Uzun yüzü korkunç derecede uzun bir şeye dönüşmüştü. İfadesi yavan bir ahlaksızlık maskesiydi; Dee'nin onun karanlık, ruhsuz gözlerinde gördüğü tek duyguydu bu.

Acı parmak ucunu parçaladı. Aşağı baktı ve nedenini gördü. Tırnağını bir çekip koparmıştı.

"Hayır." Başını salladı. Bu adamı tatmin etmeyi reddediyordu. "Ona numaraları verme, Clarke!"

"Laurel, ."

Göğsündeki bir sıcaklık kıvılcımı onu rüyasından çıkardı. Gözleri loş bir odada mavi bir parıltıyla açıldı.

Kusma dürtüsü içinde bir gelgit dalgası gibi yükseldi ve iğrenç bir şey kustu. Çenesinden aşağı damladı ve göğsüne indi. Smoothie değildi. Koyu, yapışkan bir çamurdu. Ağırlaşan göz kapakları tekrar kapanmak istedi. Vücudundaki her kas ağrıyordu. Soğuk hava yüzünü ve bacaklarını ısıırıyordu ama açıklanamaz bir sıcaklık gövdesini sarmıştı.

Mavi ışık parladı. Mide bulantısı tekrar başladı. İnledi. Ne halt oluyordu böyle? Bakışlarını açmaya zorlayarak çevresini tanımaya çalıştı. Parıltının içinde bir yüz vardı. Bir... adam.

Sert. Yakışıklı. Şaşırtıcı derecede mavi gözleri çevredeki ışık kadar parlıyor.

Çıplak, kaslı göğüs. Güçlü kollar onun etrafında kilitlenmişti. Onu içine hapsetmişti.

Çığlık attı.

Göz kırptı. Adam bıraktı ve kadın geri çekildi. Taş çıplak sırtına çarptı. Acı içinde tıslayarak kusmuk lekeli sütyenine ve yoga pantolonuna baktı. Birisi sağ elinin ve kolunun üzerine karanlıkta parlayan mavi çizgiler çizmişti. Neydi bu, çılgın bir parti mi? Kendini bir gece kulübünde mi bulmuştu? Onun kolunda da aynısından vardı. İşaretler sıcak... canlı... sanki derisinin altında bir şey yaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Güçlü bir şey.

Ne be?

Odaya hızlıca bir göz attığında buranın bir oda değil, bir mağaranın içi olduğunu gördü. Panik onu sardı ve tüm sağduyusunu bastırmakla tehdit etti.

"Laurel." Sesi derindi. Sakinleştiriciydi. Elini yaralı bir ayağa uzatır gibi uzattı. "Güvendesin."

Güvende mi? O zaman neden kalbi dakikada yüz mil hızla atıyordu? Tişörtü neredeydi? Neden burnuna yanık ve duman kokusu doluyordu? Hangi cehennemdeydi? Onun adını nereden biliyordu?

Adam ona doğru ilerledi ama kadın geri çekildi ve çıplak sırtı tekrar kayalık duvara çarptığında yüzünü buruşturdu. "Uzak dur."

Aman Tanrım. Ya bu Bones'un işkencesinin bir sonraki adımıysa? Ya Clarke ve Laurel'in gitmesine izin vermediyse? Hayır. Daha fazla anı aklına geldikçe başını salladı.

Bones onları bırakmıştı. Laurel'in tırnaklarını tek tek sökmüştü ve Clarke pes ettiğinde dişlerine geçmek üzereydi. Ona numaraları vermişti. *Bishop, o piç kurusu!* Clarke'ın eski erkek arkadaşı onları Bones'a satan kişiydi. Paralı askere Clarke'ın psişik güçlerinden bahsetmişti. Laurel'in boğazı düğümlendi. Clarke'ın gözleri ağlamaktan kızarmış ve yaşarmıştı. Gözyaşları

yüzünde izler bıraktı. O ana kadar dilini tutmuştu. Laurel ne emrettiyse onu yapmıştı. Çünkü bazı rakamlar elde etmek için işkenceye başvurmak isteyen biri kötü olmalıydı. O sayılar kötü olmalıydı.

Daha fazla anı su yüzüne çıktı.

Televizyonda haber bültenlerini izliyordum. Dünyanın dört bir yanında bombalar patlıyordu. Bu numaralar nükleer kodlardı. Domino taşları gibi, medeniyet çöktü. Sonra serpinti. Gökyüzü. Nükleer kış. Ani felaket buz.

"Seni o mu gönderdi?" diye mırıldandı. Belki de Bones'un işi bitmemişti. Belki de dünyanın sonu onun için yeterli değildi. "Clarke şimdi sana hiçbir şey söylemeyecek. Bana istediğin kadar işkence edebilirsin."

Laurel, Bones onları bıraktıktan sonra Clarke'a sert bir konuşma yapmıştı. Arkadaşına bir daha yakalanırlarsa asla hiçbir şeyden vazgeçmemesini söylemişti. Laurel bunu kaldırabilirdi.

Tuhaf adamın gözlerini bir karanlık kapladı. Çenesi düştü. Sonra yavaş ve sakin bir şekilde cevap verdi. "Ben... ah... Clarke'ın arkadaşım. Seni bulmam için beni o gönderdi."

Laurel parmağıyla onu işaret ederek, "Tereddüt ettin," diye suçladı.

Hasarlı tırnağını gördü ve elini geri çekti.

"Tereddüt ettim çünkü o bir insan," diye mırıldandı adam. "Ben Fae'yim."

Hâlâ ittifakımıza alışmaya
çalışıyorum." "Fae mi?"

Kulaklarını işaret etti. Laurel irkilerek kulaklarının tepede olduğunu fark etti. Hafif bir kürk tozuyla sivrilmişti. Başının yan kırılmıştı. Tepesindeki soluk, gümüş rengi saçlar alnından geriye doğru kazınmış Viking'inkine benzer bir örgüyle kaslı sırtından aşağıya dökülmüştü.

Kulakları seğirdi. Başını eğdi ve mağaranın çıkışı olarak kullanılan karanlık deliğe doğru bir bakış fırlattı, sonra da gerildi. Bu davranış kesinlikle insana değil, hayvana ve öteki dünyaya yakındı. Laurel ondan bir tehlike seziyordu, sanki avını sakince izleyen, saldırmaya hazırlanan vahşi, hırçın bir canavar gibiydi.

"Bir şey geliyor," diye mırıldandı.

Yerde bir şeyler aradı. Parmakları koyu renkli bir şeyle takılınca, onu kıza doğru fırlattı. Boğazında bir çığlık daha köpürdü, ama şey ona çarptığında bunun bir kumaş olduğunu fark etti. Hayır. Kumaş değil. Deri. Bir ceket. Rahatladı.

"Tak şunu," diye homurdandı ve başka bir şey topladı, bir kemer. Üzerinde bir çeşit kılıf vardı. Ve o kılıfın içinde, eşleşen işaretlerinden yayılan mavi ışıkla parlayan büyük, korkunç bir balta vardı.

Silahını çıplak gövdesine geçirmek için döndüğünde Laurel kürek kemiklerinin arasında büyük bir dövme olduğunu fark etti. Uluyan bir kurt. Deri kayışları başının üzerine kaldırırken sırt kasları dalgalandı. Kurt tehditkâr bir şekilde ürperdi. Laurel böyle bir vücudu oymak için ne tür bir çalışma gerektiğini biliyordu. Hayatının işini bunun üzerine kurmuştu.

Ayrıca onun bedeninde ne kadar güç olduğunu da biliyordu. Büyük yumrukları onunkilerin iki katı büyüklüğündeydi. Eğer ona zarar vermek istiyorsa, hiç şansı yoktu. Omzunun üzerinden baktı ve onunla göz göze geldi, belki de bir şey bekliyordu. Bir şey bulamadı ve kaşlarını çattı.

"Giyinmelisin. Dışarı çıkmak zorundayız. Tehlike yaklaşıyor. Beni anlıyor musun?" Sanki onun başka bir dil konuşmasını bekliyormuş gibi konuşuyordu.

Yanakları kızardı. "Elbette seni anlıyorum. Anladığım tek şey bu. Ne haltlar burada? Neredeyim ben?"

"Eminim Clarke'ın size söyleyecek çok şeyi vardır. Benim adım Thorne."

Clarke.

Aklı tanıdık isme takıldı ve birdenbire sevgili arkadaşının yanında olmaktan daha fazla olmak istediği bir yer kalmadı. Clarke kurnaz ve bazen ahlaki açıdan muğlak bir kadındı ama her zaman ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilirdi. Tüm bunların altında iyi bir kalbi vardı ve Laurel onu seviyordu.

Doğru. Şimdi Laurel'in bir planı vardı. Clarke'ı bulmak. Clarke'la konuşacaktı. *Neler olup bittiğini anlamaya çalışacaktı.* Odaklanacağı bu yeni nokta ile ellerini fae'nin büyük ve ağır deri ceketinin kollarının arasına soktu. Belalı bir motorcu ceketine benziyordu ve

erkek gibi kokuyordu. Thorne'a hızlı bir bakış attı. Belalı bir motorcuya benziyordu. Baltalı. Ve sivri kulaklı.

Başını salladı. Tekrar. Ve yerinden edilme hissini yerinden oynatamadı.

Clarke'ı bulun. Merkezde hisset. Bunu yapabilirdi. "Üstüm nerede?" diye sordu.

Thorne eğildi ve ıslak bir şey aldı. İçindeki suyu sıktı ve ölü bir fareyi yakalamış kedi gibi ona uzattı. *Benimle dalga mı geçiyorsun?* Gömleği yırtılmış, parçalara ayrılmış ve yarısı parçalanmıştı. Bu özel bir Lulumon yoga tişörtüydü.

Kaşlarını çattı. Kokladı. Ve sonra şöyle dedi: "Bunun içinde yasak plastikler var. İmha edilmesi gerekecek. Ama bunu daha sonra yapabiliriz."

Yasak plastikler mi?

Laurel istemeye istemeye üstünü ondan aldı ama giymedi. Kusmuğunun aktığı önünü sildi, sonra üstünü çıkarıp ceketin düğmelerini ilikledi. İri adama eliyle işaret etti. "Önden buyurun."

Çıkış tüneline iki adım gitmişlerdi ki parlak beyaz bir ateşböceği vızıldadı ve Thorne'un yüzünün yakınında gıcırdadı. Durdu ve anlaşılmaz bir şekilde havada asılı duran sineği dinliyor gibiydi. Laurel neredeyse ona çarpıyordu. Sonra küfretti. İki saniye sonra yumruğu balta sapının etrafında kenetlendi.

Omzunun üzerinden ona bakmak için boynunu büktü. "Tekrar ateş çağırabilir misin?"

"Ne?" diye sıçradı.

"Siktir."

Panik vücuduna yayılmaya başladı. " oluyor?"

Ama cevap vermedi. Soyunmaya başladı, parmaklarıyla baldrisini çözdü.

Gözlerini kırıştırdı. Ne yapıyordu bu adam?

Savaş baltasıyla birlikte baldırlığını ona doğru itti. Sonra pantolonunun yakasındaki düğmeyi çözdü, hepsini aşağı itti ve aynı anda çizmelerini çıkardı. "Eşyalarımı getir. Ve geride dur."

Etrafındaki hava parıldıadı. Kolundaki mavi işaretler yandı ve sanki içinden bir şey emiliyormuş gibi hissetti.

Kan aldırma hissi, ama her yerinde ve sonra *değişti*.

Bir an için fae'ydi, bir an sonra ise büyük, beyaz bir kurt. İki mavi göz onunkilere kilitlendi, Thorne'un giysilerini hatırlayarak aşağıya baktı ve sonra çıkışa doğru fırladı.

"Kahretsin." Laurel ağzı açık kaldı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Ne oluyor lan?

Ne oluyor lan?

Bu gerçek miydi? Gerçekten cehennemde miydi? Zihni , tüm olasılıklarla birlikte kontrolden çıkıyordu. Gözlerini ovuşturdu. Vızıldayan beyaz ateşböceğinin ışığı çevresini görmesini sağlıyordu ama kurdun gittiği yön karanlıktı.

Bir hırıltı, bir yankı ve bir şeyin yırtılma sesi. Hırıltı. Laurel'in kalbi durdu.

Ateşböceği parmağına kondu ve ısırıldı. "Ah!" diye bağırdı ve elini salladı.

Yaratık onu tekrar ısırıldı. Bu sefer Laurel daha yakından baktı. Bu bir böcek değildi. İki kolu, iki bacağı, bir insan yüzü... ve kanatları vardı.

"Uyuşturucu alıyorum," diye düşündü Laurel. "Bir tür psikotropik işkence olmalı."

Bones geri dönmüştü. Başka mantıklı bir açıklaması yoktu.

Küçük şey elinden fırlayıp Thorne'un düşen pantolonunun ve botlarının üzerine kondu. Ona doğru aceleyle ciyaktı. Laurel anlayışla sarsıldı. Eşyaları alıp gitmesini istiyordu.

Tünel titredi ve inledi. Yukarıdan küçük taşlar ve kumlar düştü. Muazzam bir kükreme kemiklerini titretti. Bu... bu kurt sesi değildi. Bu bir canavarın sesine benziyordu. Büyük. Büyük bir dinazor. Buradaydı. Bu tünellerde.

Tehlike.

Parlayan beyaz ateş böceği yakasını çekiştirdi.

"Tamam. Gitmemiz gerekiyor. Anladım."

Thorne'un eşyalarını toplayıp parlayan şeyin peşinden giderken Laurel'in omurgasını bir telaş kapladı, bir yandan da kendi kendine, "Sen deli değilsin. Sen deli *değilsin*. Bir ateşböceğiyle konuşmak son derece normal."

Yaklaşık on adım ötedeki bir kavşağa varıp durana kadar takip etti. Hangi yol? En az üç geçit daha vardı. Göğsü kabarırken sakinleşti ve yumuşak doğal ışığın geldiği yere odaklandı. *İşte oradaydı.* Aynı duvarlarda küçük kanatlı yaratığa benzer renkte parlayan çizgiler vardı. Çizgilerin çoğu bu tünelden aşağı iniyordu. Çıkış yolu bu olmalıydı. Bir adım attı ama sonra büyük bir şey ona doğru gelince geldiği yöne doğru geri sıçradı. Şaklayan piranha dişleri ve dev bir wyrm gövdesi üzerinde ıslak, gözsüz bir yüz. Çığlık attı, paketine sarıldı ve tünelin içine doğru geri çekildi, o şeyin başka bir tünelden aşağı inmeye devam etmesini umuyordu. Ve dua etti.

Duvarlar gümbürdedi. Dev sümüklü böcek-şey sürünerek geçti.

Beyaz bir parıltı onu takip etti, kuyruğunu ısırdı. Kurt. *Thorne mu?*

Laurel kalbinin derinliklerinde bunun o olduğunu hissetti, tıpkı değişimden sonra olduğu gibi.

Bir kez daha, yerinden edilme hissi o kadar büyüktü ki zihni boşaldı. Başını salladı ve Clarke'ı düşündü. *Clarke'a git.*

"Beni Clarke'a götürebilir misin?" Laurel dişi sineğe sordu. O da ciyaklayarak karşılık verdi. Sonra vızıldayarak uzaklaştı, geri döndü ve havada asılı kaldı. Beklemeye başladı. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

CHAPTER FOUR

Laurel karanlık tünel sisteminden gün ışığına fırladı. Gözlerindeki ağrıyı korumak için gözlerini kısıtı. Temiz hava yüzüne çarptı. Her yerde kar vardı. Ağaçlar. Gözlerini kırpıştırdı.

Gözleri alıştıkça kendini kucakladı.

Lanet olsun. Burası Vegas değildi. "Laurel?"

Döndü. Ağladı. Yakın arkadaşı Clarke kayalık bir çıkıntının üzerinde, bir köknar ağacının altında ve yeni yakılmış bir kamp ateşinin yanında oturuyordu. Laurel elindeki paketi bırakıp koştı. İkisi çarpıştı ve kucaklaştı. Tanrım, kollarında tanıdık bir şey hissetmek çok güzeldi. Yıllardır tanıdığı aynı kızıl saçlar. Laurel'in çok fazla çalışmasını engellemeyi her zaman kendine iş edinmiş olan aynı illi yüzlü eğlence kalesi.

Hıçkırıklar vücudunu sarmıştı. Laurel *hiç* ağlamazdı.

İkizine oto-bağışıklık hastalığı teşhisi konulduğunda değil. Öldüğünde değil. Tırnakları parmaklarından söküldüğünde değil. Ve gökyüzü kl yağdırdığında da değil. Düşmanlarının gözyaşları olmadığı sürece gözyaşları işe yaramazdı. Babası hep böyle derdi. Askeri general hayatında itici bir g olmuştı.

Laurel, ailesine ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettiğinde yeni bir tür boğulma hissine kapıldı. Güvende miydiler? Belki de babası annesini bir devlet hapishanesine kapatmıştı.

Sığınak gibi bir yerde. Eminim bir generalin böyle bir şeye erişimi vardır.

Yutkunarak geri çekildi ve aceleyle gözlerini sildi. Clarke'ın endişeli yüzüne baktı. Aynı ama farklıydı. Mavi gözlü bakışlarında daha önce olmayan kurnaz bir şey vardı. Clarke büyümüş görünüyordu.

Peki ne giyyordu?

Laurel kürk astarlı pelerini, boynundaki deri kordona asılı oymalı ahşap güneş saatini ve saçının etrafındaki kumaş parçasını nazikçe parmakladı. Clarke, Laurel'in gezinen elini yakaladı.

"Sana anlatacak çok şey var," dedi Clarke. "Gelin ve oturun. Çocuklar birazdan oyunlarını bitirecekler."

"Çocuklar mı?"

Clarke dudağını ısırdı, gözleri değerlendiriyordu. "Sanırım Thorne'la tanıştınız?"

Evet, o tehlikeli fae ile tanışmıştı... ya da kurtla. Uyandığında yarı çıplaktı ve ona sarılıyordu. Yoğun. Adamı tanımlamak için kullanabileceği tek kelime buydu. Cevap vermek yerine etrafındaki karla kaplı ağaçlara baktı. "Neredeyiz biz?"

"Bence en iyi kelime ne zaman. *Ne zaman.*"

"Yine mi geleceğiz?"

"Gelecekte iki bin yıl içindeyiz - aşağı yukarı birkaç yıl."

Laurel'in kafası karıştı. "Ne?"

Clarke iç çekti. "Gerçekten oturmalısın. Ve bak" -sırt çantasını açıp birkaç giysi çıkardı- "Üstünü değiştirmen için temiz giysiler getirdim. Keşke biri benim için yapsaydı dediğim bir şey." İnatçı bir kurt hakkında bir şeyler mırıldandı ve sonra taze bir gülümsemeyle giysileri Laurel'e fırlattı. "Kendini daha iyi hissedeceksin. Güven bana. Praksis yünü de daha sıcak tutar."

"Praxis?"

"Yeni bir türü. Hayvanlar bu süre içinde mutasyona uğramış. Bazıları aynı, ama boşver. Bir gün öğrenirsin."

Keçi şeyi mi? Mutasyona mı uğramış?

Yer, Laurel'in ayaklarının altında hareket etti. Ufuk çizgisi değişti. Başı d6nd6 ve sertçe k4ıının 6zerine d6řt6. Clarke ona doğru koştu ama Laurel onu itti. "Ben iyiyim."

Laurel ayağa kalkmaya 4alıştı. G6zleri yuvarlandı. Tamam, belki de iyi değildi. Oturup başını dizlerinin arasına yasladı ve zaten sırlsıklam olan pantolonuna sızan soğuk karı g6rmezden geldi.

"Sakin ol Laurel," Clarke. "Derin nefes al."

Soğuk hava, sıcak ve dikenli teninde tam da ihtiya4ı olan şeydi. İ4ini bir bulantı dalgası kapladı ve daha fazla siyah yapışkan madde 4ıkana kadar kustu. Clarke sırt 4antasına gitti ve bir su tulumu 4ıkardı. Bir *su tulumu!*

"Tanrım," diye mırıldandı Laurel. "Bu da ne b6yle?" "Merak etme. O şeyi ben de kustum. Ge4ecektir."

Kontrol i4in savaş. Laurel nefesini ciğerlerine zorla sokup 4ıkardı. Karın i4inden 4ıkan tek bir dala odaklandı. Babasının ona 6đrettiđi kararlılığı kullandı. *Zor durumlar g64l6 insanlar yaratır.* T6m spor salonlarında aynı mantrayı kullanmıştı. Krali4eler sızlanmaz. 4alışırlar. Ve sonra *iyi* olurlar.

Laurel ceketin d6đmelerini a4tı ve sıyırıp 4ıkardı. Y6n kazağını giymek istedi ama Clarke onu durdurdu. "S6tyen de. İ4inde plastik ve metal olan her şey gitmeli, d6r6st olmak gerekirse, giydiğin t6m kıyafetler bunlar. Muhtemelen bu y6zden tamamen bozulmadan bu kadar yıl dayandı. Uyandığımda kıyafetlerim neredeyse v6cudumdan d6řm6řt6. Oh. Ayakkabılarını da bana vermek gerekecek. Ve saatini."

Laurel usulca saatinin 6st6n6 6rtt6. O olmadan g6n6n ne olduğunu, bir sonraki randevusunun ne zaman olduğunu ya da ka4 adım attığını nasıl bilecekti? Ona ihtiya4ı vardı. "Neden?"

Clarke'ın ciddi ifadesi Laurel'in t6ylerini 6rperti. "46nk6 patlayan o bombalar d6nyayı yok etti. K6llerden doğan şey aynı değil. B6y6 artık bu d6nyanın bir par4ası ama sadece metallerin ya da plastiklerin olmadığı yerlerde akıyor. Yani..." Laurel'in s6tyenini işaret etti. "Bunları ne kadar 4abuk 4ıkarırsan, t6m g64lerine o kadar 4abuk erişebilirsin."

biraz zaman aldı. G64ler. Sihir. Kurt değiştiren.

Uçan peri şeyi.

Aç, dev sümüklüböcek.

Harika. Sadece harika. Defne yönünü bulabilirmiş gibi tekrar etrafına bakındı. Gökyüzü maviydi, dünden hatırladığı alaca puslu hava değildi. Geçen haftadan mı? Binlerce yıl öncesinden mi? Yüce Tanrım. *Binlerce yıl önce!*

Titredi ve kollarını ovuşturdu. Kesinlikle yeni bir dünya gibi görünüyordu. Başka ne açıklaması olabilirdi ki?

"Tam olarak ne oldu?" diye sordu Clarke'a. "O mağaraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

"Hepimiz benim evimdeydik. Bunu hatırlıyor musun?"

Laurel kaşlarını çattı, gözlerini kısarak hatırlamaya çalıştı ama başını iki yana salladı.

Clarke sözlerini şöyle sürdürdü: "Oturma odasında haberleri izliyorduk. Vegas o noktada neredeyse kapanmıştı. Sonra kar yağmaya başladı ve hepimiz bakmak için dışarı çıktık. Sonra... Sanırım sıcaklık o kadar hızlı düştü ki ." Parmaklarını şıklattı. "Aniden dondu. Aynen böyle. Rush, bizim zamanımızdan beri arazinin değiştiğini söyledi. Bazı kalıntılar kalmış ama hiçbir şey aynı görünmüyor." Clarke bir nefes aldı. "Benim teorime göre kozmik kuyu hayatta kalmamız için bizi seçti ve bir şekilde bunca yıldır donmuş ve korunmuş halde kalmamız için çalıştı."

"Kozmik Kuyu mu?"

"Evet, tüm dünyanın kaynaklandığı yaşam gücü gibi bir şey. Bu fae'ler ona bir tanrı gibi taparlar. Sadece, o gerçek bir insan değil. O sadece... hayat. Çok güçlü. Her şeyi tüketir. Besleyici."

Laurel'in sormak istediği daha pek çok soru vardı ama bir tanesinde karar kıldı. "Rush kim?"

"Benim kocam. Sanırım ona böyle diyebilirsiniz." Dudakları geniş ağızlı bir sırıtışa dönüştü. "O çok harika biri. Ateşli. Seksi. En iyisi. Tanrım, onu seviyorum. Ve kızımız Willow'u. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum."

Kızınız mı? Laurel'in kaşları kalktı. Clarke'ın karnında bebek olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. "Lanet olsun. Nasıl-?"

"Yaklaşık üç yıl önce çözüldüm ve iki yıl önce Willow'u doğurdum." Yüz ifadesi karardı. "Sana söylemem gereken daha çok şey var ama... Gel hadi. Önce giyin ve ısın."

Laurel sütyeninin kancasını çözdü ve kazağını hızla üzerine geçirdi. Akıllı saati de yığına katıldı. Zaten ölmüştü. Yoga pantolonunu ve spor ayakkabılarını, üzerine ikinci bir deri gibi oturan dar deri pantolonlarla değiştirdi ve sonra su geçirmez kürk astarlı botlarını çaktı. Her hareket ettiğinde kolundaki işaretlerin ışıltısı çevresine yayılıyordu.

"bu?" Avucunu uzattı. "Sende de var."

"Thorne sana söylemedi mi?" Clarke kaşlarını çatı ve sonra nefesinin altında mırıldandı. "Tabii ki söylemedi."

Clarke pelerini silkeledi ve Laurel'in omuzlarına sardı. Sıcaklık hemen sinirlerini yatıştırdı. Clarke onun bakışlarından kaçınırken Laurel ona sıkıca sarıldı.

O bakışı bilirim.

Sırların bakıştıydı.

"Clarke, işaretler nedir? Ve neden bana ateşi çağırıp çağırıyordu? Ve düşündüm de. Onun bir kurda dönüştüğünü gördüm. Gözlerimin önünde. Ve sonra parlayan küçük ateş böceği vardı."

"Sorun yok. Panik yapmayın. Bazı hayvanların mutasyona uğradığını söylediğimi hatırlıyor musun? Thorne hem insan hem de hayvandan evrimleşmiş bir fae ve büyü kullanma kapasitesine sahip - ki artık sende de var. Görünüşe göre, eski masallardaki gibi fae'ler bir varmış, ancak insanlar dünyayı sanayileştirip metal ve plastik kaplayınca büyü de yok olmuş." Clarke durakladı. "Ve senin işaretlerin de kutsanmış bir çiftleşmeye ait. Bu da demek oluyor ki" - yüzünü buruşturdu - "ruhlarınız... şey... birbirine bağlı. Sanırım anlayabileceğin bir şekilde söylemek gerekirse, Thorne'la evlisin."

Laurel'in kalbi çarpmaya başladı.

"Uh-uh. Hayır." Hayır. Hayır. Hayır, hayır. Başını salladı. Evli. Asla. Evlenecek bir tip değildi. Hele o iri yarı, aşırı kaslı, anne siken bir kurda dönüşmüş savaşçıyla? "Hayatta olmaz! Hayatın hiçbir versiyonunda vahşi bir hayvanla evlenmeyeceğim! Ne oluyor Clarke? Şaka kameralarını falan getirmeye başlasan iyi olur, çünkü sabrımı kaybetmeye başlıyorum. Evlenecek tipte biri olmadığımı biliyorsun."

Clarke'ın gözleri parladı ve Laurel'in omzunun üzerinden bir şey yakaladı. Laurel kaskatı kesildi. Döndü. Mağaranın önünde iki dev beyaz kurt duruyordu, büyük wyrm'in kuyruğunu bir ip gibi aralarında tutuyorlardı, ağızlarından kırmızı kan damlıyordu. Kurtlardan biri altın gözlüydü. Diğer mavi gözlüydü-Thorne.

CHAPTER FIVE

T

horne wyrm'in kuyruğunu tükürdü. Yakaladığı taraf ıslak bir şekilde yere çarptı. Laurel'in sözleri

onun aracılığıyla.

Vahşi hayvan mı?

Bu vahşi hayvan az önce onu Wyrm'den korudu. Bu vahşi hayvan onun bir sonraki yemeğini yakaladı. Bu vahşi hayvan onun iyi kutsanmış *eşiydi*. Öfke dönüp dolaşıp çalkalandı. Kim olduğunu sanıyordu? Bir insan. İşte bu. İçinde mana tutma hakkını kazanmamış pis, yalancı bir insan. Onun çocukken geçirdiği zorlu inisiyasyon hiç geçmemiştir.

Hayatı boyunca metalleri ve plastikleri saygısızca kullanmış. Hiç eğitim almamış. Ne olursa olsun. Kırmızı para yatağında doğmuş. O böyle bir kadındı. Thorne'un bunu görmek için daha fazlasını öğrenmesine gerek yoktu. Kendini beğenmiş. Asık suratlı. Mızmız kadın.

Dudakları kıvrıldı, hırlamak istiyordu ama ona bu zevki tattırmayacaktı. Bunun yerine, aralarındaki bağ aracılığıyla manasını çekti ve onu fae formuna geçişini hızlandırmak için kullandı, büyü onunkini yenilemek için vücudunu terk ederken titrediğinde zevk aldı, bu hissin ne anlama geldiğini ya da onun büyüünü izinsiz aldığını bilmediğini bilerek kendini beğenmiş bir şekilde.

Hak ettiği buydu.

Laurel, adam ona doğru yaklaşırken üstü örtülü bir ihtiyatla onu izledi. Adam birkaç santim ötede durdu. Gerginlik havada titreşiyordu, ama Thorne onu açık bir düşmanlıkla incelerken o kendini tuttu. İçinde

Gün ışığında daha da dikkat çekiciydi. İnsan olması ve karanlık mürekkep gibi bir ruha sahip olması utanç vericiydi. Yakışıklıydı. Keskin bir çene, küçük bir burun, iri kahverengi gözler, geniş dudaklar, esmer bir ten. Koyu, düz saçları çenesine kadar kesilmişti. Pelerinin altından görebildiği ve mağaradan hatırladığı kadarıyla, aynı zamanda formdaydı. Sağlıklı. Bir erkeğin ağzının suyunu akıtacak ve altında olmak için yalvaracağı türden bir vücut.

O değil.

Gözlerini onunkilere kilitlemek için elinden geleni yaptı ama adam aşağı bakmak istediğini anlayabiliyordu. Alfa'nın varlığından korkup sinmek değil, onun kendisini incelediği kadar onu da incelemek istiyordu. Güçlü dış görünüşüne rağmen, içindeki çalkantı korku kadar merak da yayıyordu... ve tüm bunların altında küçük bir şey. Cazibe.

Güzel. Bırak özlem çeksin.

"Tanrım, Thorne." Clarke gözlerini devirdi. "Üzerine bir şeyler giy."

Laurel'e baktı, gözlerinde sessiz bir meydan okuma, geri dönmesi, çenesini hâlâ kaplayan kan karşısında hırlaması ya da ciyaklaması, çıplaklığı karşısında bayılması ya da kendinden geçmesi için ona meydan okuyordu. O da cesaretini hiç kaybetmeden gözlerinin içine baktı. Kalbinin daha çok çarpmasına oldu ama hangi duyguyu hissedeceğini şaşırdı. Sonra öfkesi taşkın bir nehir gibi yükseldi.

Aralarındaki bağ sayesinde onun korkudan titrediğini hissetti. Ve bu onu gülümsetti, dişlerini gösterdi. Güzel. Ondan korkmalıydı. En azından o zaman nerede durduğunu bilirdi.

Yere eğildi, avuç kar aldı ve ağzındaki kanı temizlemek için kullandı, sonra kalıntıları temizlemek için göğsüne bir avuç daha sürdü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Kamp ateşinin diğer tarafına doğru geri çekildi.

Bu doğru. Uzaklaş, insan. Ait olduğun yer burası. Bir tarafta insanlar, diğer tarafta Fae'ler. Arkasında bir yerde, dönüştüğü yerden geri dönen Rush'ın ayaklarının çtırdadığını duydu ama Thorne bakışlarını Laurel'dan ayırmadı.

"Kıyafetlerimi kaybettim," diye homurdandı Rush. "Mağara sisteminde bir yerde."

"Onları kaybedeceğini biliyordum. O yüzden fazladan getirdim," diye cevap verdi. "Sensiz ne yapardım ben?"

Bir öpücük sesi.

"Muhtemelen
açlıktan ölür." Bir
homurtu.

Sonunda Laurel göz temasını kesti. Bakışları Rush'a kaydı.

Rush Thorne'un babası olsa da, fae'ler yirmi bir yaşında olgunluğa eriştiklerinde yaşlanmayı durdururlardı. Bir insana göre, o ve babası kardeş gibi görünürlerdi.

Thorne kıyafetlerini buldu ve giyinmek için sık ağaçların arasına daldı. Herhangi bir edep duygusuyla değil, sadece insana daha fazla bakmak istemiyordu. Savaş üniformasını giydikten sonra saçlarıyla uğraştı. Onu bağlayan deri kordon vardiyada kaybolmuştu. Yüzüne gelmesini engellemek için bir çeşit düğüm atmaya çalıştı ve ne yapacağını düşünerek ormana baktı.

Clarke sessizce arkasından geldi.

"Kaybedeceğimi biliyordum. Ve saçını uzun tutmanın senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Al bakalım." Ona nazikçe gülümsedi ve yeni bir ip uzattı.

Lanet Kahinler. Öfkesinin bir kısmı serbest kaldı ve parmaklarını dudaklarına dokundurdu, sonra elini minnettarlığı ifade eden fae el işaretiyle uzattı. Açıkça minnettarlığını dile getirmek ona bir lütuf borçlu olduğu anlamına gelirdi ve buna hazır değildi. Ona akrabası gibi davransa, özür dilese ve her zaman teşekkür etse bile. Aile zaten birbiri için her şeyi yapardı. Borçlar önemli değildi.

"Lafı bile olmaz." Onu rahat bırakarak diğerlerinin oturduğu yere döndü.

Thorne kulaklarını açıkta bırakmak için başının yanlarını tıraş etmeyi tercih ediyordu ve vardiyadan sonra bakım kolaylığı için üst kısmını daha kısa tutuyordu ama Jasper'ı bulana kadar kesmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Saçını uzatmaya iki yıl önce, Prime'ın Jasper'ı Kral Mithras'a, onaylanmamış üreme yasasını tutması karşılığında sattığını öğrendiğinde başlamıştı. Thorne'un öz annesinin idam edilmesine ve Rush'ın sürgüne gönderilmesine neden olan yasanın aynısı. Mithras hakkında iyi olan hiçbir şey yoktu, artık yok. Bir zamanlar maceraperest bir kraldı ama şimdi camdan sarayında oturan zalim bir korkaktı. Hiç şüphe yok ki Jasper'ı istiyordu çünkü o doğrudan onun soyundan geliyordu. Bir piç, ama yine de tahtı için potansiyel bir tehdit.

Thorne, Mithras'tan nefret ederdi.

Thorne'un hayatını mahvetmişti. Ailesinin hayatını. Ve şimdi de Jasper'ın. Mithras'ın gayrimeşru oğlu olan Jasper, kraliyet mahkemelerinin yasalarının üstünde bir örgüt olan Tarikat'a katılarak kraliyet çocuklarının itlafından kurtulmuştu. Bir ya da üç yüzyıl boyunca Jasper güvendedi.

Asıl soru, onu bulduklarında Jasper'dan geriye ne kadarının kalacağıydı.

Thorne parmağını uzun saçlarında gezdirdi. Çok uzun. Rush yaklaştı ve boğazını temizledi.

Thorne'un fae'lerle bir tür yakınlık hissetmesi gerekiyordu ama bir yanı henüz o noktada olmadıklarını biliyordu. Rush'ın ne tür bir fae olduğunu bilmediği için pişmanlık duyuyordu, Jasper'ı ya da diğer Koruyucuları bildiği gibi değil. Haze. Gölge. Yaprak. Hatta Bulut. Zihninde her zaman var olan bir yer işgal ediyorlardı, ailesi gibi. Ama Thorne'un Rush'ın varlığını öğrenmesinin üzerinden iki yıl geçmişti ve bu sürenin çoğunda Rush kulübesinde tek başına, eşi ve yeni çocuğu Willow'la birlikte hayatını sürdürüyordu.

Ama yalnızlığı hak etmişlerdi. Thorne bile bunu istedikleri için onları suçlayamazdı.

Thorne baltasını Muhafız ceketinin üzerine geçirdi ve Fury'nin bir kez daha arkasında olmasından dolayı minnettar oldu.

"Tebrıklar," dedi Rush.

"Başsağlığı demek istemiyor musun?" Thorne mavi işaretli kolunu yüzünün önüne eğdi ve alay etti.

Sessizlik. Sonra garip bir ses. "Bak, şimdi göremiyor olabilirsin ama o senin için bir lütuf *olacak*. Ve yakında onsuz yaşayamayacaksın. Kuyu asla yanılmaz."

Thorne alay etti.

Kuşkusuz, nadir görülen İyi Kutsanmış çiftleşmeleri duyduğunda ve Rush ile Clarke'ın birbirlerine ne kadar aşık olduklarını gördüğünde, çiftleşme kendi bedeninde tetiklendiğinde daha içgüdüsel bir tepki vermesini beklemişti. Ama duygularının damlamasından ve manasının gücünün kendisinininkini itmesinden, sanki tekmişler gibi bükülüp dolanmasından başka bir şey olmadı. Bu kısım iyi olmuştu. Aslında ondan ilk miktarı almak istememişti ama o fark etmediğinde daha fazlasını aldı. Ve sonra kurt, wyrm'i bulduğunda dışarı çıkmak istedi.

Kurt bugünlerde pek çok şey istiyordu.

Kurdu fiziksel olarak çiftleşmek istediğinde, Thorne'un insan kısmı buna karşı koymakta zorlanıyordu. Clarke hâlâ boynunda Rush'ın onu kaçırdığı zamandan kalma ısırık izini taşıyordu. Neyse ki Thorne onun çekiciliğini takdir etmenin ötesinde Laurel'a karşı böyle bir vicdan azabı duymamıştı.

Çiftleşme tepkisinin herkeste farklı olduğunu sanıyordu.

Rush'a "Bu senin hikayen diye benim de hikayem olacak değil," diye cevap verdi.

Rush kollarını kavuşturdu, kaşlarını indirdi.

Oh, işte başlıyoruz. Ebeveyn konuşması. Rush'ın yapmaya hakkı olmadığı konuşma. Thorne'un sperm donörü olmak onu onun babası yapmıyordu. Dersi beklerken Thorne'un vücudunda gerginlik vardı.

Gelmedi.

"Haklısın," diye itiraf etti Rush. "Aslında, umarım benimki gibi bir şey değildir. Senin için daha iyisini istiyorum, Thorne. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Thorne dişlerini sıktı. Yakındaki bir ağaçta bir kuş cıvıladı, daldan dala atladı ve Thorne'un botuna konan bir kar kümesini yerinden oynattı.

"Ama," diye devam etti Rush, "o duvarı tutmanın ne kadar acı verdiğini herkes gibi ben de biliyorum. Sadece açık fikirli ol. Onu Tarikat'a götürün. Onu eğitin. Biraz çaba göster ve doğru zaman geldiğinde seni Jasper'a götürecektir. Asla bilemezsin, ikinizin de düşündüğünden daha fazla ortak noktası olduğunu görebilirsin. Clarke ve ben diğer donmuş insanı bulmak için yola çıkmalıyız. Geri döndüğümüzde Jasper'ı birlikte avlayabiliriz. O bir arkadaştı."

"Laurel neden bize şimdi liderlik edemiyor?" Clarke'ın Jasper'ı ne zaman ve nasıl bulacaklarına dair belirsiz fikirlerinden başka bir zaman dilimi ya da tarih olmaması canını sıkıyordu.

"Nedenini biliyorsun. Bir Kahin her şeyi görmez. Sadece yol gösterir. Laurel'in bu göreve gitmesi gerektiğini bilip bilmediğini bile bilmiyorum."

Thorne beklemekten bıkmıştı.

Rush onu sırtından alkışladı. "Hadi gelin. Clarke'ın ayrılmadan önce ikinize de bir şey söylemesi gerekiyor."

Kampa döndüklerinde Clarke ateşi güçlendirmiş ve Laurel'in çok hoşuna gidecek şekilde wyrm kuyruğunu uzun şişlerde kızartmıştı.

hoşnutsuzluk. Bir taşın üzerine oturup pelerinine sarıldı ve kaşlarını çatarak ateşe baktı. Thorne hınzırca sırıttı. Kadının içinde daha fazla rahatsızlık uyandırmaktan hoşlanacağını hissediyordu. Onun ne kadar hayvani ve vahşi olabileceğini gerçekten görmesini sağlayacaktı.

İki tür çiftleşme vardı. Biri ruhun, diğeri de bedenin. Kurdu bu kadının ruh eşleşmesi olduğunu biliyordu ve merak ediyordu. Onu koklamak istiyordu. Isırmak için yeterince iyi olup olmadığını öğrenmek için. Ziyafet çekmek için. Kurt Thorne'u ona gitmeye, onunla oturmaya ve kokusunu ona sürmeye çağırdı... ama o bunu yapmadı. Asla yapmadı. Kuyu onları eş ilan etti diye bunu kabul etmek zorunda değildi. Kabul etti mi?

O yaklaşırken Clarke'ın başı kalktı. Ahşap güneş saati kolyesini çıkardı ve saati kontrol etmek için ağaçların gölgesinden ayrıldı. Endişe yüz hatlarını gölgeledi.

"Gitmeliyiz, Rush."

Laurel ayağa fırladı. "Harika. Gitmeye hazırım. Nereye gidiyoruz?"

"Oh. Um." Clarke Rush'a baktı ve sadece eşine gözlerini dikerek rahatladı. Thorne küçük bir parçasının kıskanç olduğunu kabul edecek kadar inatçı değildi. Clarke da bakışlarını kızına diktiğinde o bakışı takınıyordu. Ve Thorne onu her gördüğünde göğsündeki boşluk daha da derinleşiyordu. Bu daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı bir bakıştı. Belki gençliğinde teyzesi Kyra'yla paylaşmıştı ama o da onlarca yıl önceydi.

"Sen Tarikat'a gidiyorsun," diye devam etti Clarke. "Ben başka bir yere gideceğim."

"Beni terk mi ediyorsun?" Laurel kısık bir sesle,

"Ama yalnız değil," dedi. "Ama yalnız değil.

Thorne seninle olacak."

Laurel'in Thorne'a attığı bakış, eğer Thorne da onun için aynı şeyleri hissetmeseydi canını yakardı.

"Merak etme," dedi. "Isırmam." Çok.

"Ama..." Laurel başladı, sonra durdu.

"Bunun ideal olmadığını biliyorum," diye ekledi Clarke. "Ama Ada'yı aramak zorundayız."

"Ada? Tabii ki seninle geleceğim. Uyuyor mu? Nerede o?"

Clarke iç çekti. "Üzgünüm Laurel. Sen gelemezsin. Bir kaza geçirmeden önce içinde büyüyen güçleri eğitmen gerekiyor ve Ada'ya bir şey olmayacak. O uyuyor, buzun içinde donmuş, tıpkı senin gibi. Ona gideceğiz ve onu görebileceğin Tarikat'a getireceğiz. Dost bir yüz gördüğü için heyecanlanacaktır."

"Ben iyiyim. Beni bilirsiniz. Her zaman, her yerde çalışırım. Ada'yı görmek ."

Thorne Laurel'e alaycı bir bakış atarak, "İyi değil," diye ekledi. "Onu bulduğumda etrafı çevriliydi ve duman solumaktan neredeyse ölmek üzereydi. Son görevimden bu yana depolarımı doldurmaya vakit bulamadan alevleri söndürebildiğim için şanslıyım."

Rush'ın kaşları kalktı. "Nasıl ?"

Thorne açıklama olarak Rush'a mavi işaretli kolunu gösterdi. "Mesele şu ki, eğitime ihtiyacı var."

"O kedinin annesi. Benim bir adım var ve ne yapıp yapamayacağım sizi ilgilendirmez."

Thorne ters ters baktı.

"Her neyse," dedi Clarke. "Bizimle gelemezsin, çok üzgünüm."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Bunu da size söyleyemem. Boşluğun burada olduğunu ve onun için çalışan Kahinler olduğunu öğrendik. Düşünüyorum da, uzun zaman önce uyanmış olabilir. Manayı nasıl toplayacağını ve kendini genç tutmak için nasıl yutacağını öğrenmiş. Bu dünya hakkında daha bilgili olabilir. Ada'dan ne kadar çok kişiye bahsedersen, o kadar kolay olur ve isteyeceğimiz son şey Bones'u ya da başka bir uşağını Ada'ya bizden önce ulaşması için göndermesidir."

"Bones?" Laurel'in yüzü soldu.

"Oh kahretsın. O kısma ısınmalıydım."

Laurel Clarke'ı kolundan tutup kenara çekti ve aceleci ve kısık bir sesle konuştu. Thorne bir sırtışla daha savaştı. Laurel onun keskin kurt kulaklarıyla hâlâ duyabildiğini bilmiyordu. Ama "işkence" sözcüğünü duyunca neşesi kaçtı. Kadın o kadar alıngan ve hayat doluydu ki geçmişini unutmuştu. İnsanların boyunlarında geçmişlerini dünyaya anlatan bir işaret taşımadıklarını düşünüyordu.

Rush boğazını temizledi ve Thorne'un önünde durarak onun kadınları görmesini engelledi. Rush sakalını kaşıdı.

"Ne?" Thorne tersledi.

"Sadece biz yokken Willow'a göz kulak olup olamayacağını sormak istedim."

"... bebek bakıcılığı mı?"

"Bebek bakıcılığı değil. Çok istediğimi biliyorum. Ama sadece onu kontrol etmek için. Akraba gibi kokuyorsun. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen akrabasın. Sen yanındayken kendini daha iyi hissedecektir. Evdeki brownilerin mükemmel bakıcılar olduğunu biliyorum ama kadronun geri kalanı ona bir kardeşin bakacağı gibi bakmayacaktır."

Üvey kardeş. Çenesini sıktı ama başını salladı. Akraba olmasa bile, genç fae'ler her fae ırkı için hazineydi. Bir zamanlar her doğum kutlanır ve övülürdü, çünkü her çocuk türlerinin kıyamet sonrası sert topraklarda gelişeceğinin bir işaretiydi.

Rush nefes verdi ve teşekkürlerini eliyle imzaladı.

Thorne, "Eğer Sluagh için endişeleniyorsan, o iyi olacak," dedi.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İnsanları sadece mana eksiklikleri olduğu için avladıklarına dair bir teorim var. Clarke kampüste hiç saldırıya uğramadı. Willow'un da saldırıya uğrayacağını sanmıyorum."

"Ben o kadar emin değilim," diye ekledi Rush. "Sluaghlara fae ruhlarını da yiyor."

Thorne omuz silkti ama sonra adının kulakları dikildi ve iki kadının konuşmalarını dinledi.

Clarke, "Thorne'la birlikte olman senin için çok daha güvenli," diye ısrar etti. "Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu tanımıyorum."

"Seni canı pahasına koruyacaktır."

"Buna güvenemem. Evli olduğumuzu söylemiştin! Ya o benim istemediğim şeyleri istiyorsa?"

"Kutsanmış işaretlere güvenebilirsiniz. İkinci metafiziksel bir düzeyde birbirine bağlıyorlar. Sana zarar vermesine imkan yok. Bu kendine zarar vermek gibi olur. Ve bana güvenin. Bazı şeyler *gördüm*. Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

Bu ne anlama geliyor?

Ama Thorne'un bunu sorma şansı yoktu. Clarke konuşmayı kesti, kamp ateşine geri döndü ve yemeğe devam etti. On beş dakika sonra herkes karnını doyurmuştu. Laurel yemek için Tarikat'a varana kadar beklemeyi tercih etti.

Clarke ona bir geçit taşı uzattı. "Bu, Tarikat'ın özüyle dolu. Seni oraya götürecektir. Biz senden sonra gideceğiz. Nereye gittiğimiz hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi."

Thorne taşı harekete geçirdi ve havada bir yarık açıldı. Parlayan ışık patladı ve enerjiyle vızıldadı. Diğer tarafa geçti ve Tarikat'ın kapılarının hemen önündeki alanda Laurel'i bekledi. Beş dakika geçmesine rağmen Laurel gelmeyince onu almadan gitmek üzereydi ki bir ışık ve güç parlaması oldu ve sonunda Laurel'in şekli ortaya çıktı.

Geçidi kapattı. Taş ellerinde cızırdadı. Sonunda yalnızdı.

Taşı yere attı ve dişlerini gösterdi. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Seni sadece bir şey için istiyorum, akıl hocam Jasper'ı bulmak için. Clarke beni ona götüreceğini söyledi. Burada olmamın tek sebebi bu."

"Peki ... evlilik?"

"Evlilik. Siz insanların çiftleşme dediği şey bu mu?"

Kadın başını salladı.

Ona uzun uzun ve sertçe baktı. Kuyu onları . Görünüşe göre, Kuyu hiç yanılmamış. Ama o bunu göremiyordu.

"Evlenmeyi tercih edeceğim son kişi sensin."

Sırtını dönerek kapılara doğru yürüdü.

CHAPTER SIX

L Aurel öfkelen-di. Kaba kurt-şekillendiriciyi bazı duvarların ötesine kadar takip etti. Ortaçağ tip bileşik-yüksek taş çevre, Büyük kapılar ve yaklaşmaya cesaret eden herkesi sorgulayan muhafızlar. Laurel yemyeşil araziye girdiğinde dışarıdaki kırmızı yapraklı ormanın çevre duvarlarının üzerinde yükseldiğini görebiliyordu. Bu ağaçlar çok büyüktü. Kapana kısılmıştı. Bir tutsaktı.

Kendi zamanından tanıdık bir şeyler bulacağına dair tüm umutları suya düşmüştü ve hem arkadaşının geri dönmesini diliyor hem de sessizce ona lanet okuyordu. Clarke neden onu bu kadar çabuk terk etmek zorundaydı?

Damlayan suyun sesi Laurel'i her yerde takip ediyordu. Yolların kenarlarında küçük su birikintileri, çeşmeler ve binaların çatılarından sanki yakın zamanda yağmur yağmış gibi damlayan sular vardı. Ama yağmamıştı.

Kendini bu kadar yerinden edilmiş hissetmeseydi, Bizans tipi mimari, basit taş ve ahşap konutlarla karışık yemyeşil peyzajı takdir ederdi.

İyi-ydi. Belki bir cennet ya da spa merkezi gibiydi... ama yine de kendini kapana kısılmış hissediyordu. Kaybolmuş. Yalnız.

İçini bir öfke dalgası kapladı ve garip bir şekilde bu duygunun kendisine ait olmadığını hissetti. Sanki bu duygu onun içinde yabancı bir bedenmiş gibi. Laurel başını öne eğdi ve dikkat çekmemeye çalışarak Thorne'u bir patika boyunca takip edip kampüsün derinliklerine doğru hızla ilerledi. Büyük, etkileyici binalar

Solunda kemerli ve mozaikli pencereler, sağında ise çitlerin ardında askerler için çimlendirilmiş bir eğitim alanı vardı. Alandan gelen onay sesleri Laurel'in dikkatini çekti. Üç adam, ya da onlara verilen adla fae, alanın eteklerinde Thorne'un dikkatini çekmek için işaret ediyorlardı. Ama o kararlı bir şekilde yürümeye devam edince Laurel da onu izledi.

Başka ne ki?

Clarke onu terk etmişti. Ve anladı, gerçekten anladı. Laurel uyandığında kendini yalnız bulsaydı, hayatta kalamayabilirdi. Yangın olmasaydı delilik ya da panik onu ele geçirebilirdi. Bunu kavramak zaten yeterince zordu. Ateş. Ondan. Tanrım.

Eğer yaşadıkları zamandan bir sonraki uyanacak kişi Ada ise, bunu tek başına yaşamak zorunda kalmamalıydı. Ada kendi başının çaresine bakabilecek bir kadın olabilirdi ama hayatta kalma eğitimi bile şu anda yeterli olmazdı.

Laurel ve Ada bu eğitim sayesinde tanışmıştı. Laurel fitness kulüplerine biraz kıvılcım katmak için yeni yollar arıyordu ve Nevada çölünde hayatta kalma hafta sonları tam da aradıkları şeydi. Birkaç patika yürümüşler, kanyonlara girmişler ve birkaç güçlendirici beceri öğrenmişlerdi.

Geçitten geldiğinden beri hiç kar görmemişti. Hava hâlâ soğuktu ve bitki örtüsü yabancıydı. Kan kırmızısı yapraklı ormanlar mı? Vahşi yaşamın neye benzediğini düşününce ürperdi ve keşfetmeye hevesli değildi. Kendisine neler anlayana kadar olmazdı.

Clarke, Laurel'ın artık sihri olduğunu söylemişti. Buna inanmak tamamen imkânsız değildi. Mağaradaki kanıtları görmüştü ve bir düzeyde, içinde sihrin yaşadığını hissediyordu. Etrafındaki şeylere sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi tepki veren bir enerjidi bu ve esas olarak kolundaki mavi izler üzerinde yoğunlaşmıştı. Neredeyse başka birinin duygularını hissedebiliyormuş gibi görünüyordu ki bu aptalcaydı.

Başını sallayarak yolculuğuna devam etti. Kampüsün arka tarafındaki iki katlı büyük bir eve vardılar. Verandada iki kadın oturuyordu. Biri ufak tefekti, bel hizasındaydı, küçük sivri kulakları, kösele gibi bir teni vardı, saç tutamları rastgele

ve saçında sarı bir kurdele vardı. Diğer kadının beyaz tüylü kanatları vardı.

Kanatları vardı.

Defne gördüğü manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Güneşi yakalayan parlak beyaz tüyler kadının sırtından yere dökülüyordu. Laurel bir an için bunların bir protez olabileceğini düşündü ama sonra tüyler bir kuşun üşüdüğünde yaptığı gibi . Laurel'in nefesi kesildi.

Thorne kanatlı kadını görünce nefesinin altından küfretti. Laurel'in içinde yabancı bir öfke dalgası yükseldi. Bir kez daha, bu onun duygusu değildi. Daha önce hiç karşılaşmadığı bu kanatlı kadına kızmak için hiçbir nedeni yoktu.

Bu duygu, çevresinde kaşlarını çatan tek kişiden geliyor olabilir miydi? Kolunda eşleşen ikiz işaretleri olan kişiden?

Thorne basamakları hızla çıktı ve doğruca eve girmeye çalıştı ama kanatlı kadın onun önünü kesti.

"D'arn Thorne." Sesindeki ton sert, keskin ve buyurgan bir tondaydı.

Parmakları kapı kolunda bembeyaz gerildi, sonra bıraktı ve kadının iri gözlü bakışlarıyla karşılaştı. "Ne?"

"Bizi tanıştıracak mısın?"

Thorne Laurel'a el salladı. "Laurel, Prime'la tanış. Ve şuradaki kek de Jocinda."

Tekrar eve girmeye çalıştı ama Prime'ın eli kalktı ve sıkıştı. Güç Laurel'in dilini karıncalandırdı, hava uğuladı ve kapı çarparak kapandı.

"İnce buz, D'arn Thorne."

Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve bir kez onunla yüzleşti. Bu sefer hiçbir şey söylemedi ve gözlerini dikti.

Laurel ön kolunu ovuşturdu. Karşı konulmaz öfke dürtüsü kesinlikle işaretlerden kaynaklanıyor gibiydi. Gözlerini Thorne'a dikti. Bu onun duygusu olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu. Konsantre oldu. Öfkeye başka bir şey karışmıştı. Nefret. Pişmanlıkla yoğrulmuş bir acılık.

Bu kanatlı kadınla bir geçmişi vardı. Çarpık ve acı dolu. Başbakan omurgasını dikleştirdi ve Laurel'a bir kez baktı.

Laurel gözlerini şüpheyle kıсарak geri döndü.

"Seninle tanışmak bir zevk Laurel. Ben Prime Aleksandra. Bana Prime diyebilirsiniz. Buranın sorumlusu benim. Hoş geldiniz." Başını asilce eğdi. "Bir kıyametten binlerce yıl sonra uyanmak üzücü olmalı. Eminim birçok sorunuz vardır ve yorgun ve aç olmalısınız. Jocinda nezaketle odalarınızı hazırladı. Giysiler, banyo suyu ve içecekler de var."

Laurel'in şüphesi azaldı. Tanrı'ya şükür buralarda bir kadın yetkiliydi. Laurel elini uzattı ve "Teşekkür ederim." dedi.

Ses kesildi. Laurel'in kollarındaki bütün tüyler diken oldu. Thorne homurdandı. Başbakan Laurel'in uzattığı eline baktı. Beyaz kaşları derisine kazınmış mavi parlayan işaretlerle kalktı.

"Bu borcu ileride bir gün tahsil edeceğim. Şimdilik, yeni eşinizle birlikte kendinizi toparlamanız için sizi yalnız bırakayım. İlişkinizin bu kadar erken döneminde Kuyu tarafından kutsanmış olmanız bir lütuf ve Kuyu'nun birlikteliğinize olumlu baktığının bir işareti. Eminim müthiş bir takım olacaksınız. Yarın sabah bir Gardiyan test için size tapınağa kadar eşlik edecek. Sonra da akademideki eğitiminize devam edeceksiniz."

Bir takım mı? O ve Thorne. Ha! Zorlukla kahkahasını bastırdı ve Thorne ona meraklı bir bakış fırlattığında, onun da duygularını hissetmesi gerektiğini anladı. Onun alaycılığını merak ediyordu. Bunun kendisine de yankılandığını hissetti.

Yani doğruydu. Yolculuk boyunca hissettiği duygular ona aitti.

Prime, Thorne ve Laurel'in etkileşimini görmezden geldi. Mavi, yere kadar uzanan elbisesini çıplak ayaklarını açıkta bırakacak şekilde sıyırdı, brownie'ye başıyla selam verdi ve ardından verandanın basamaklarından inerek çimenlikte ilerledi, kanatları görkemli beyaz bir örtü gibi arkasından süzülüyordu.

Brownie bir buldozer gibi harekete geçti. "Tamam. Beni izleyin, sizi odanıza götüreyim." Thorne'un yanından hızla geçip eve girdi ve antreden Laurel'in yaşam odası olduğunu tahmin ettiği yere çıkan büyük merdiveni hızla çıktı.

Laurel, Thorne'u beklemeden yanından geçip Jocinda'yı takip etti. Kendi odasına sahip olmak cazipti. Bir banyo, biraz yemek,

ve kendini için dinlenmesi daha da iyi olur.

Evin dışında kireçtaşı, kemerli pencereler ve pişmiş toprak kiremitler vardı. Evin içi ona eski bir ortaçağ kalesini hatırlatıyordu. Halılar. Cam pencereler. Goblenler. Deri ve ahşap mobilyalar. Narenciye ve sedir kokusu. Şamdanlıklarda mumlar. Tavandan sarkan ama metalden yapılmamış şamdanlar. Başka bir şey. Parlak çömlek belki? Opak cam?

Laurel dekoru seyrederken, Thorne bordo halı kaplı iki adım atarak Laurel'i geçti ve Jocinda'yı bir sonraki kata koşarken yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu brownie'ye.

"Laurel'i odasına götürüyorum," diye cevap verdi Jocinda. Sahanlıktan sağa döndü ve koridorun sonundaki belirli bir kapının önünde durdu.

"Ama orası benim odam," diye belirtti. "Çiftleştiniz, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Benimle tartışıyor musun, D'arn Thorne?"

"Hayır, ben sadece... biz o şekilde çiftleşmedik. İyi kutsanmış çiftleşme bedenlerden birinden farklıdır."

Thorne'un ses tonu karşısında şaşkına dönerek gözlerini kırıştırdı.

"Sanmıyorum, D'arn Thorne. Bu tür şeyleri kendiniz düzenlemeyi mi tercih edersiniz?" Thorne

gösterdi onun palmiyeler teslimiyet içinde.

Laurel bağda bir tutam korku bile hissetti. Korku

Birkaç ev işi için mi?

"Jocinda, tamamen haklısın," diye karşılık verdi. "Biz çiftleştik. Burası bizim odamız." Sonra dudaklarına dokundu ve elini brownie'ye doğru uzattı.

Tuhaf bir el işareti. Laurel bunun ne anlama geldiğini merak etti. Bunu daha önce birkaç kez görmüştü. Daha sonrası için kataloglanacak bir şey daha.

Brownie kapıyı açtı ve Laurel'i içeri soktu, banyonun nasıl yapılacağı, daha fazla giysinin nerede olduğu ve masada seçilen yemek seçenekleri hakkında talimatları kabaca sıraladı. Kahvaltı güneş doğduktan bir saat sonra mutfakta, öğle yemeği gün ortasında, akşam yemeği ise gün batımından bir saat sonra ana yemek salonunda servis ediliyordu. Onun geleceğini *önceden* haber *vermişlerdi*, bu yüzden onu bulmak için ellerinden geleni yaptılar.

Laurel'in sevdiği yiyeceklerdi ama dünya Laurel'in zamanından çok farklı olduğu için o kadar emin değildi.

Yine Brownie'nin söylediği birkaç şeyi Laurel anlamamıştı ve beyni bu kadar kızarmadığında sormayı hatırlayacağını umuyordu.

Kasırğa gittikten sonra odada sadece Laurel ve Thorne kalmıştı.

Bir pencere evin önündeki geniş çimenliğe bakıyordu. Uzakta dekoratif bir tapınak yükseliyordu, uzun, görkemli ve çatıdan akan su saçakların üzerinden çağlıyordu. Pencerenin önünde iki koltuk karşılıklı duruyordu. Aralarında yiyecek dolu bir masa vardı.

Bir kral boy yatak.

Bir kemerli geçitten geçip başka bir odaya girdiğinde buharlı bir banyo ve soyunma odalarına ya da dolaplara açıldığını tahmin ettiği başka kapılar vardı. Umarım bir de tuvalet vardır.

Yüce Tanrım. Ya bu insanların tuvaletleri yoksa? Elektrik varmış gibi görünmüyordu. Bunun için bakır kablolarla ihtiyacın vardı, değil mi?

Laurel'in elleri saçlarını deldi ve o da çekti. Bütün bunlar biraz fazlaydı. Pencereye gitti ve kalbi göğsünde gümbür atarken gözlerini dikti. Burnundan yavaşça hava aldı ve sinirlerinin yatışmasını dileyerek ağzından nefes verdi.

Arkasından Thorne botlarını çıkarıp banyo odasına girdi ve hemen silahlarını çözüp savaş üniformasını çıkardı. Thorne'un gergin, biçimli poposunu görmek için birkaç saniyesi vardı ve sonra adam banyoya girdi. Ağırlığını taşıırken sırtındaki kaslar dalgalanıyordu. Uluyan kurt dövmesi dans ediyordu.

Adam suya dalarken uzun, boğuk, derin bir iç çekti ve Laurel bunun kendi çekirdeğine kadar titreştiğini hissetti. Bir an için ondan hissettiği öfke yerini boşluğa bıraktı ve Laurel onun yakıcı tavrını neredeyse unuttu. O sadece banyodaki seksi bir adamdı.

Sivri kulaklı.

Kaslı bir kolunu banyonun kenarına dayadı ve başını , uzun savaşçı kuyruğu küvetin dışında sallanıyordu.

Ama o bir pislikti. Fırsat verildiğinde çoğu erkek öyleydi. Onların bu zamanda kendi zamanından farklı olmalarını beklemiyordu.

Sporda zirveye çıktığında onu alt etmeye çalışmışlardı; ona ihanet etmişler ve hatta biri ona işkence etmişti. Laurel'in güvendiği tek adam babasıydı. Ve o da ölmüştü. Gitmişti.

Boğazı . Gözleri yaşardı. Hepsi gitmişti.

Biri hariç.

Bones. Görünüşe göre hâlâ yaşıyordu. Titredi, parmaklarında acının hayaletini hissetti ve onları uyluklarına sürttü. Kendini gergin bir alışkanlık içinde yakalayarak pelerinini vücudunu sıkıca sarana kadar çekti.

Ağlamayacaktı.

Ama babasının hayata katı bakışını özliyordu. Annesinin yumuşatma yöntemini. Evindeki her türlü konforu. Yeşil protein smoothie'leri. Nike'ları. Kendi şirketinin CEO'su olarak Strip'teki büyük zincir otellerden birinde bir çatı katı dairesine sahipti. Egzersiz yapmak ve patron olmak dışında bir şey yapması gerekmiyordu. Onun hayatı buydu. O bir kraliçeydi. İkizi öyle olmadığı için iki kat daha zor yaşayan bir kraliçe.

Şimdi neydi o?

Sürüne sürüne pencereye gitti ve bir koltuğa oturup ayaklarını poposunun altına sıkıştırdı. Dışarısı o kadar da farklı değildi. Mavi gökyüzü. Yeşil çimen. Huysuz insanlar.

Kanatlı insanlar.

Otoriter

insanlar.

Fae. İnsanlar değil.

İnledi ve başını tuttu. Buna biraz zaman alacaktı. Tanıdık bir şeyler aramak için masadaki yiyecekleri karıştırdı. Tuhaf meyveler. Tuhaf kokulu ekmek. Et ve sos, ki pek sevdiği bir şey değildi. Genellikle balık ya da sebze yemekle yetinirdi. Sonra bakışları özellikle bir şeye takıldı. Patates kroketleri. Babası yarı Flamandı ve her aile toplantısında bunlardan yapardı. Bunu onun hakkında nereden biliyorlardı?

Sihir.

Laurel kroketten bir ısırık aldı ve neredeyse ağlayacaktı. Ağzında eridi. Tadı çok güzeldi. Babamın eskiden yaptığı gibi. Yapabilirdi

Neredeyse onu bir tavanın başında durmuş, cızırdayan ekmekleri bir kaşıyla denerken görüyordum. Tereyağı kokusu. Annesinin, çok başarılı olduğu için babasını dostça azarlayışını. Ve sonra evliliklerinin üçüncü on yılına girmiş olmalarına rağmen anne ve babasının birbirlerine attıkları sevgi dolu bakışlar.

Babası bu durum hakkında ne düşünürdü?

"Plan yapmayan, başarısız olmayı planlıyor demektir" derdi. Bu sözü ilk spor salonundaki ofisinin duvarına asmıştı. Bu sözün aslı Winston Churchill'e aitti ve o da "Doğru yönde olduğu sürece değişimde yanlış bir şey yoktur" demişti.

Dünyayı yıkılmış bir kabuk olarak bırakmıştı. Göğsünde kocaman, boş bir delik açılmıştı. Rock konserleri yok. Ünlü sanat eserleri. Tüm o tarih. Başka bir kıtaya giden uçaklar yok. İnsanlar, aileler, çocuklar. Gittiler.

Laurel'in ağzından küçük bir hıçkırık kaçtı ve pencereye bakarken hıçkırığını tutarak ağzını kapattı. Bunu saklamaya çalışmak aptalcaydı. Thorne her şeyi hissedebiliyordu. Ve bu onu daha da kötü hissettiriyordu. Düşünceleri bile özel değildi.

Dışarıda güneşin batışını gördü. Pembe ve turuncu tonlar turkuaz ve lacivertle karışmıştı. Çok güzeldi. Bir grup fae çimenliğin sonundaki patikada rahatça yürüyordu. Uzun mavi cüppeler giymiş gibi görünüyorlardı. Ve gülüyorlardı.

Laurel'in eli cam pencere bölmesine dokundu.

Mutluydular.

Dünyası yok olmuştu ama şimdi yeni bir dünya hayattaydı. Canlı ve görünüşe göre sihir, yeni hayat ve umutla geliyordu. Eğer Clarke Laurel'in bu dünyada yapması gereken bir iş olduğuna inanıyorsa, o zaman bunu yapmalıydı. Sorumluluktan kaçan biri değildi ve Laurel aynı kötü insanların bu yeni dünyadan kahkahaları almaya çalışmasına izin verirse lanetlenirdi. Bu sefer olmazdı.

Laurel yarın beş adımlık planını yapacaktı. Vücudunu yeniden forma sokacak, içinde büyüyen sihir üzerinde çalışacak ve sonra Thorne'un kayıp arkadaşını bulup başarısını onun yüzüne vuracaktı.

Çünkü hayır diyenlerle başa çıkmanın yolu budur. Yanıldıklarını kanıtlamak.

Önemsiz olduğunu biliyordu ama bu noktada tek savunma mekanizması buydu. Tutunacak bir şeydi.

Şıpırdayan suyun sesi Laurel'i kurtsu fae'nin dışarı çıktığı konusunda uyardı. Sadece içgüdülerini düşünerek ve etkileşime girmek zorunda kalmayacağı bir yerde ihtiyacıyla, yatağın üzerindeki geri çekti, kendisi için talep etmek ve uyuyormuş gibi yapmak niyetindeydi. Önce küveti alacaktı, tamam, ama sonra yatağı alacaktı. O başka bir yerde uyuyabilirdi. Niyeti de buydu zaten.

Botlarını çıkardı ve pelerinini attı. Ama geri kalanını çıkarmadı. İliklerine kadar işleyen bir yorgunluk çöktü ve kendini çarşafı kirletip kirletmediğini umursamazken buldu. Sadece uyumak ve yarın her zaman olduğu gibi zihni açık bir şekilde uyanmak istiyordu.

Başını yumuşak yastığa koyduğu anda vücudu yatağa gömüldü ve göz kapakları ağırlaştı. Dudaklarından kaçınılmaz bir iç çekiş döküldü. Elini yüzünün yanına sıkıştırdı ve kirpiklerinin yavaşça kapanmasına izin verdi. Yarın planına başlayacaktı. Bu gece kendini fazla yormayacaktı. Bu gece kendi zamanında kaybettiği ailesinin ve arkadaşlarının yasını tutacaktı. Çocukken uykuya daldığında annesinin yüzünü gıdıkladığını, hatta Laurel üzgün bir yetişkin olduğunda onun saçlarını yüzünden nasıl çektiğini hayal edecekti. Hâlâ bir telefon kadar uzaktaymış gibi davranırdı.

Ayak sesleri yaklaştıkça duygularını donuklaştırdı ve nefesini sakınlaştırdı. Uyuyormuş gibi yaptı. Yerini almasından hoşlanmıyorsa onu fiziksel olarak zorlaması gerekecekti.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, belki de gitmiştir diye düşündü. Ve neredeyse uyumak için kendini kandırıyordu. Kayıtsızlık içeri girdi.

Adımlar yaklaştı ama içinde gerginlik yaratacak bir şey yoktu. Belki de ondan gelen bir düşmanlık olmadığı içindi. Hayır. Bu beklemediği bir duyguydu... Kolundaki izlerden rahatlama süzülüyordu. Thorne'un nasırlı parmakları onunkilerin üzerinde geziniyor, tırnak yataklarındaki yara izlerinin etrafında dolaşıyor, sonra da Bones'un işkencesinden sonra kendini savunma dersleri almaya başladığında eklemlerinde oluşan daha taze yara izlerinin üzerinde duruyordu. Bağın içinden bir parça hüznün sızdı. Sonra... merhamet.

Banyodan yeni çıkmış vücudunun sıcaklığı, yaklaşırken yüzüne vuruyordu. Şimdi gerilmişti, savaşımaya hazırdı, bunu biliyordu

onu uyanık olduğu konusunda uyardı. Ona dokunmaya cüret etseydi... ama ihmal ettiği battaniyeyi tutup omuzlarına çekti. Sonra saçlarını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırdı.

Thorne odadan çıktı.

Laurel uzun dakikalar boyunca gergin, kasları kilitli ve kalbi küt küt atarak durdu. Saçlarını toplamıştı. Üstünü bir battaniyeyle örttü. Sonra bir de baktı ki gözleri fal taşı gibi açılmış ve her yer karanlık.

Uyuyakalmıştı.

CHAPTERSEVEN

L Yatağında uzanıp ağır ağır gerinirken Laurel şafak sökmek üzere olduğunu fark etti, çünkü kendini dinlenmiş hissediyordu. Ayrıca erken yatan, erken kalkan türden bir kızdı. Belki de bu

Asker çocuğu olmanın ona verdiği bir şey. Küçükken taşındıkları her yer bir ordu üssüydü. Erken saatlerde evinde her zaman bir hareketlilik olurdu.

Doğrulup gözlerini ovuşturdu. İlk fark ettiği şey ortamdaki mavi parıltıydı. Oh. Bu doğru. Tuhaf, parıldayan bir dövmesi vardı. Mavi çizgileri dürttü, test etti. Dışarıdan bakıldığında derisi aynı hissi veriyordu. Ama içinde, derisinin altında yüzen huzursuz bir enerji vardı. Sanki az önce pompa dersi almış, buğday çimi içmiş ve hatta belki de kahve içmişti.

Kahve. Buğday çimi. Pompa dersi. Bir daha asla göremeyeceği en sevdiği şeyleri hatırlayınca yüzü buruştu. Ama ailesini ve dünyanın geri kalanını kaybetmenin yüreğinde yarattığı acı, uykudan sonra o kadar da çığ değildi. Hâlâ oradaydı ama derin şoku hafiflemişti. Zihnini uyuşturan bu duygu ortadan kalktığında, tıpkı babasının ona her zaman öğrettiği gibi, içinde bulunduğu duruma soğukkanlılıkla yaklaşabilecek netliğe kavuşmuştu. *Kontrol edilebilenleri kontrol et.*

Laurel gülümsedi. Kontrol edilebilirin gerçek bir kelime olup olmadığından bile emin değildi ama babası her zaman amacına uygun kelimeler uydururdu. Onun düşüncesi doğrudu. Bu zamanda olduğu gerçeğini ya da bu kurt-şekillendiriciyle bir tür anlaşmalı evlilik içinde olduğunu kontrol edemezdi ama buna karşı tutumunu kontrol edebilirdi. İlahi

Taptıkları güç kaynağı Laurel ve Thorne'u eş, ortak olarak seçmişti. Kuyu ona güç aşlamıştı. Ona inanıyordu. Laurel anlamasa bile buna saygı duymalıydı.

Düşünce yapısını değiştirmek görüldüğünden daha zordu. Doğal itirazlarına karşı kendini çelikleştirilmesi ve şüpheli içgüdülerini görmezden gelmesi gerekiyordu. Bu bir gecede olmayacaktı ama belki zamanla burayı sevmeye başlayacaktı... hatta belki... akli Thorne'a kaydı ama bu düşünce zincirini bitirmeyecekti. Henüz değil.

Yapması gereken bir planı vardı. Bir eylem planı. Ama ne?

Birkaç şey göze çarpıyordu. Clarke, Thorne'un kaybettiği kişiyi bulmanın anahtarının Laurel olduğuna inanıyordu. Laurel güçlerini kontrol etmeyi öğrenmeliydi. Ve bu Başbakan Laurel'in sıraya gireceğini, test edileceğini ve akademisine gideceğini varsayıyordu. Çok fazla soru vardı ve Laurel'in Thorne'dan yanıt alması pek olası değildi. Ayrıca bir tavır ayarlamasına da ihtiyacı vardı.

Emin olduğu tek şey, orada oturup bunu düşünerek hiçbir şeyi çözemeyeceğiydi.

Yerinden edilmiş hissettiğinde yapılacak en iyi şey rutine geri dönmek, tanıdık bir şey bulmak ve kendini topraklamaktır. En sevdiği eski rutini sabah koşusuydu. Bu ona her şeyi yoluna koymuş gibi hissettiriyordu. Ama değildi. Ama varmış gibi *hissetmesini* sağlıyordu.

Yanaklarını okşadı. *Uyan güzelim, canavar olma zamanı.*

Ay ışığının aydınlattığı odaya baktı. Işık düğmesi ya da lamba yoktu. Ama yatakta kendisiyle birlikte başka birini buldu. Çenesi düştü. Thorne bütün gece onun yanında uyumuştı. Nefes alışının sabit sesi onun uykuda olduğunu gösteriyordu. İşaretlerinin mavi parıltısı ve ay ışığı arasında, kaslı vücudunun üzerine bir battaniye örtmüş olan fae'yi net bir şekilde görebiliyordu. Kolları başının arkasında, pazuları kabarmıştı. Dinlenirken çekici görünüyordu. Ateşli. Ağız sulandırarak kadar.

Düşüncelerinin yönü karşısında gözlerini kırptırdı ama bir kez başladığında duramadı. Durmak da istemedi. Bakışları adamın vücudunda miknatıs gibi dolaştı; uykuda neredeyse çocuksu görünen ve uyanıkken olduğu kadar korkutucu olmayan bir yüzle başladı. İlk tepkisi *köpek* yavrusu oldu, ama sonra gözleri aşağıya kaydı, çenesini sıyırdı, kalın

boynu ve biçimli omuzları. Tüm kadınsı içgüdüleri takdirle karıncalandı. Bakışları göbeğinin hemen altında ama çarşaf çizgisinin üstündeki kışkırtıcı koyu renkli tüylere takılınca bir arzu şimşeği çaktı. Sıcak yanaklarını okşadı. Onda bir sorun olmalı.

Yine de... yüzüne tekrar baktı... tek gecelik bir ilişki geçmişte onu hiç rahatsız etmemişti. Belki de bu ortaklık böyle bir şey olabilirdi. Fiziksel.

Bones erkeklere olan güvenini yıkmadan önce bile onun için ilişkiler sadece çarşaf arasıydı. Erkekler onun güdüsünden korkuyorlardı, asla yanında kalmıyorlardı ve sonunda onları kullan ve kaybet taktığının herkes için daha kolay olduğunu gördü. Vücudu tepki verdi. Teni kızardı, meme uçları diken diken oldu ve onun vücudunu kendi şehvetli kıvrımlarını çalıştırmak için nasıl kullanacağını düşünerek kalçalarını sıktı. Onun, talep ettiği her şeyi alacak ve sonra daha fazlasını isteyecek türden bir partner olduğunu hayal etti.

Aç gözleri adamın bacaklarının arasındaki şişkinliğe kaydı. Evet. Onun isteklerini yerine getirebilirdi ve o da memnuniyetle yerine getirirdi.

Yapılacak işler var.

Boğazını temizleyerek usulca yataktan kalktı ve küvetin bulunduğu antreyi sessizce keşfetti. Daha kemerli pencereler görebileceği kadar ışık alıyordu. Bir perdenin arkasında bir dolap buldu. Bir taraftaki raylarda Thorne'un giydiği mavi ve siyah deri savaş teçhizatının birden fazla kopyası asılıydı. Sol tarafta ise bir dizi kadın kıyafeti buldu. Koleksiyonu incelerken yoga pantolonu, egzersiz kıyafeti ve spor ayakkabı bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Ancak Clarke plastiklerin yasak olduğundan bahsetmişti ve Lycra'nın en önemli savunucularından biri sentetikti. Yine de bulabileceği örme kumaşlar vardı. Bu arada Laurel'in becerikli olması ve alternatif aktif kıyafetler bulması gerekecekti.

Öncelikle göğüslerini bağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Spor bir üst giysiye ihtiyacı vardı. Dudağına dokunarak alternatifler düşündü. Bir çarşafı şeritler halinde yırtıp göğsünün etrafına bağlayabileceğini düşündü. Sonra gözleri raydan sarkan uzun bir kumaş parçasına takıldı. Kıyafetlerini yolundan çekerek

Striptizin tam da aklındaki şey olduğunu fark etti... Sanki onun ihtiyaçlarını biliyorlardı. Ya Clarke onlara söylemişti ya da hepsi gerçekten medyumdu.

Üç denemeden sonra, şeridi göğsünün ve bir omzunun etrafında iyi görünecek ve rahat hissedecek şekilde şekillendirdi. Sonra Thorne'un hançerlerinden biriyle yün taytını kalçasından kesti ve pantolonun kalçalarına yapışmasından memnun kalarak giydi. Koşarken ona sorun çıkarmayacaklardı. Son olarak, ayakkabılar bir sorundu. Ya sağlam deri çizmeler giyecek ya da yalınayak yürüyecekti. Belki de henüz ihtiyacı olan türde ayakkabılar üretmiyorlardı. Belki de bu onun için bir iş fırsatıydı.

Ayaklarını çıplak tutmaya karar verdi ve kimseyi uyandırmamak için sessiz olmaya niyetlenerek evin içinde parmak uçlarında ilerledi, ama kısa süre sonra bunun anlamsız olduğunu keşfetti. Üç fae ön tarafa yakın açık oturma odasında oturmuş, kâğıt oynuyor ve yüksek sesle eğleniyorlardı. Durup merhaba demeyi düşündü ama dışarıda gökyüzünün aydınlandığını görebiliyordu bile. Koşmak için en sevdiği zaman şafak vaktiydi. Doğan güneş taze bir başlangıç vaat ederdi. Onu kaçırmak gününü mahvederdi.

Kayarak evden çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Verandada durup temiz havayı derin derin içine çekti ve kokunun değerini anlamak için bir an durdu. Nükleer serpintiden kaynaklanan hava kirliliğinden kaçınmak için beynini sığ nefesler almamaya zorlaması gerekiyordu. Onun zamanında, hava kalitesi sonlara doğru berbat bir hal almıştı. Ama burada, erkenci kuşlar ötüyor, mor bir renk gökyüzünü gölgeliyor ve suyun hoş sesi damlıyordu. Kısa bir süreliğine çaresizlik anısının sistemine girmesine izin verdi, sonra onu bir kenara itti. Kendisi için üzülme zamanı geçmişti. Birkaç derin, uyumlu nefes daha aldı ve sakinleşti. Güçlü. Kraliçe.

O buradaydı.

Yaşıyordu.

Bunu en iyi şekilde değerlendirecekti.

Yola koyuldu, merdivenlerden koşarak indi ve çimenliğe çıktı. Yumuşak çimenler ayaklarını karşıladı ve derin doğruluk hissi karşısında neredeyse ağlayacaktı. Bu Laurel Baker'dı. Koşuyordu. Kontrollü. Her zaman hareket halinde.

Çimenlikte attığı ilk turda ciğerlerindeki o tanıdık yanma onu ısıttı ve rahatladi. Yakındaki evleri ve yapıları görebiliyordu. Geldiği ev, karanlık ve gölgelerle dolu olan yanındaki evi gölgede bırakıyordu. Her baktığında tüyleri diken diken oluyordu, bu yüzden hızla geçti. Üçüncü turdan sonra tüm mantıksız korkuları yok oldu. Ayaklarının düşüşüne, kalbinin ve nefesinin sürüklenişine gömüldü - önce sıg, sonra derin ve özgürleştirici. Zihni bir sonraki adım, bir sonraki nefes ve ritmik kalp atışları dışında her şeye karşı hissizleşti.

Bu. Tam burada.

İyi hissettirdi. O kadar iyi ki gülümsemeden edemedi.

Bu yüzden ensesindeki tüyler diken diken olduğunda aldırış etmedi. Ama kulağının arkasından nefes gibi sıcak bir hava üflenince aniden durdu, kalbi küt küt atmaya başladı ve bakışlarını etrafına çevirdi. Sinirle yutkunarak boş çimenliği inceledi. Şafak öncesi ışığı bulanık bir sisin içinden parıldıyor, binaları ve bitkileri altın ve pembe renklere boyuyordu. Gözleri bir mıknatıs gibi, sanki güneş bile dokunmaya korkuyormuş gibi hâlâ ürkütücü ve karanlık olan küçük eve doğru çekildi. Siyah perdeler ışıktan yoksundu. Karga heykelleri dik çatının üzerinde oturmuş, ona olan bakışlarını dondurmuşlardı. Örümcek ağları verandanın saçaklarını tozlandırıyor. Ve açık kapının gölgesinde bir adam duruyordu.

Uzun boylu, kıvrak, akıldan çıkmayacak kadar yakışıklı. Kızın nefesini kesecek türden bir güzelliği vardı. Gri duman gibi gözler. İpeksi orta uzunlukta siyah saçlar. Koyu renk iş kıyafeti zarif vücuduna ikinci bir deri gibi oturuyordu. Omuzlarından gotik bir pelerin sarkıyor ve altındaki toprağı öpüyordu. Uzun, solgun, narin parmakları, onu izlerken derin düşüncelere dalmış gibi kalçasına vuruyordu. Laurel'in kekeleyerek attığı adımlar onu evin önünde durana kadar yaklaştırdı. Sanki bakışları onu oraya çekiyordu. Ne gözlerini ayırabiliyor, ne de başka bir yöne adım atabiliyordu. Onun meraklı, dumanlı bakışlarına kilitlenmişti.

Entrika ile yanan gözler vücudunda gezindi. Ensesine bir başka sıcak hava üflendi. Bir aşığın nefesi. Sanki önünde değil de arkasında duruyormuş gibi.

Omzunun üzerinden baktı. *Hiçbir şey yoktu.*

Bakışlarını geri çektiğinde onu birkaç adım aşağıda, verandasında görünce neredeyse irkilecekti. *Daha yakın*. Bir ayağı daha yüksek bir basamağın üzerindeydi. Uzun parmakları tırabzanı kavramıştı ama kaynayan, yoğun bakışları hâlâ ona kilitlenmiş ve onu yutuyordu. Mükemmel görünüşüne rağmen, tüm içgüdüleri kaçması için bağıırıyordu. Ama başka içgüdüleri de vardı. Daha temel olanlar... sıcak hissettiriyordu. Ağır. Şişmiş. Tahrik olmuş.

Ne haltlar ?

Boynundaki sıcak hava kabarcığı değişti. Kulağının arkasından aşağı inerek tenini gıdıkladı ve sonra vücudunu keşfetti... kolundaki mavi işaretlerin sardı ve sonra gövdesine geri döndü. Sanki ona dokunmuş gibiydi. Mahrem bir şekilde. Arsızca. Rüzgârın fısıltısı giysilerinin içine girdi, bir şekilde vücuduna sardığı sıkı kayışların altından kaydı. Duyular göğüslerini, meme uçlarını ve ardından göbeğini okşadı. Tüyleri diken diken olurken nefesi kesildi ve hayali dokunuş daha da aşağılara indi.

Dehşet arzuyla savaşıyordu. Bu... hareket edemiyordu. Güzel adam onu içine çekerken zar zor nefes alabiliyordu, sanki bir müzede merak uyandıran bir şeymiş gibi başını yana eğmişti. Adam onun teninin ve etinin ötesine, ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydi. Vücudu onu istiyordu, yaklaşıp ona gerçekten dokunması için *her şeyi* yapabilirdi.

Ama bedeni seks, kadife ve günahkâr arzularla meşgulken, zihni dehşet içinde çılgılık atıyordu. Ağzını açtı... hiçbir şey çıkmadı.

CHAPTER EIGHT

T Horne bir sarsıntıyla uyandı. Bir şeyler ters gidiyordu. Dehşet, sert ve keskin bir şekilde bağlarından aşağı aktı. O

yanındaki yatağı kontrol etti. Boştu.

Laurel.

Kokusu tazeydi. Yakın zamanda ayrılmış olmalıydı. Yataktan fırladı ve evin içinde koşarak oturma odasında kâğıt oynayan üç vampirin yanından geçip ön kapıdan çıktı. İki adım sonra verandadan fırladı ve pençeleri yere değdiğinde kurda dönüşmüştü.

Kokusunu alınca onu Altıların evinin önünde kaskatı dururken buldu. Alışılmadık bir şekilde, Sluagh'lardan biri verandadaydı ve Laurel'e sanki bir sonraki yemeğiymiş gibi bakıyordu. Şaşkına dönen Thorne daha önce onlardan birini şafak vaktinde hiç görmemişti. Sadece geceleri. Ama havadaki keskin büyü kokusuna bakılırsa, Sluagh sadece bakmıyordu. Laurel'in iradesini ancak bir ruh yiyicinin yapabileceği şekilde ihlal ediyordu.

Thorne saldırmaya hazırlanarak *koştı*. Laurel ile evin arasında kayarak durdu. Kúpeleri kalkık, kulakları aşağıda, pençeleri dışarıda, hırladı.

Siktir git, Sluagh. O benim.

Sluagh'ın kara gözleri Thorne'a doğru kaydı. Öfkeli bir kaşını kaldırdı ve sonra sanki tek derdi buymuş gibi bakışlarını yükselen güneşe çevirdi. Kısa bir an için omuzlarından sarkan pelerin tehditle dalgalandı. Pelerin değil. Kanatlar. Büyük, tüysüz

Vampirler gibi... ama drakonik pençeleri olanlar. Sonra Sluagh'ın bakışları Thorne'un sağ pençesinin kürkünde parlayan mavi işaretlere kaydı. Sluagh'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Thorne'un zihnine kadifemsi yumuşak bir ses girdi. *Gerçek.*

Sonra Sluagh saygılı bir selam verdi ve geri çekildi. Thorne'un arkasından enerji fışkırdı. Rüzgar kürkünü karıştırdı. Enerji değil. Sluagh'ın ruhu. Ev sahibi bedenine yeniden katıldı ve Sluagh'ın kafatasının hayaletimsi bir taslağı çatırdadı ve derisinin altında şimşek gibi çaktı.

Ölüm. Düşmüş melekler. Ruh hırsızları.

Sluagh'ın, fae ve insanların çocuklarına uyarı ve keder masallarında fısıldadıkları pek çok ismi vardı. Sevdiğiniz biri ölmek üzereyken asla batı penceresini açık bırakmayın çünkü Sluagh onun ruhunu çalar. Ama insanlar için ölüme yakın olmanız pek de umurlarında değildi. Sizi canlı canlı çalarlar, kaçırlılar ve karanlık inlerinde tutarlar, ruhunuzdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar beslenirlerdi - eğer şanslıysanız. Şanslı değilseniz, ebediyen onlara ait olurdunuz; savaş sırasında gökyüzünde uçan Vahşi Av'ın bir parçası olurdunuz, serbest bırakılmak için çaresizce çırpınan ama sonsuza dek yaşamaya mahkûm kilitli ve inleyen ruhlarla dolu, Sluagh'ın hayalet askerleri olarak hizmet ederdiniz, sadece düşmanı avlamak ya da yiyecek olarak hizmet etmek için kış uykusundan çağrılırdınız.

Sluaghlr kimseye hesap vermez, hayalet düzleminde var olabilir ve kontrol edilmeleri imkânsızdır. Özünde görünmez olan Sluaghlr, kaostan ve Kraliçe Maebh'in insanlara karşı ilk büyük savaş sırasında korunma ihtiyacından doğmuşlardı. Savaşın gidişatını değiştiren ve insanları yüksek kristal duvarlarının arkasına iten Sluagh'lardı. İnsanların savaş makineleri Vahşi Av'ın hayalet saldırısını yok edememişti.

Thorne'u şaşırtan şey, *burada*, İyi-lauded tarafından emredilmiş ve hayatın doğası gereği kabul edilmiş altı kişi olmasıydı.

Bu altı Sluagh, büyüyle çarpıtılmış canavarlarla savaşan ve Kuyu'nun kanunlarını koruyan Muhafızlardı. Fae'lerin korkunç koruyucularıydılar ama aslında kendileri de birer canavardı.

Ama yine de, bu Fae'lerin yoluydu. Karanlık olmadan, ışık da olmazdı. Güneş olmasaydı, ay da olmazdı.

Ve... Thorne da seçilmişti. Kendi karanlık kalbine bir bakış çoğu insanı şaşkına çevirirdi.

Fae formuna geri dönen Thorne, hâlâ sarsılmış olan Laurel'a doğru yaklaştı. Göğsü inip kalkıyor, yumrukları iki yanında bükülüyor, gözleri iki büyük fincan tabağı gibiydi.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Thorne, kız konuşmaya fırsat bulamadan sesini yükseltti. Ama sonra onun tuhaf kıyafetini, pembe yanaklarını ve terden parlayan tenini kaşlarını çattı. Acaba... antrenman mı yapıyordu? "Asla tek başına dışarı çıkmamalısın, özellikle de geceleri."

"Şafak vaktiydi."

"Yeterince yakın."

Gözlerini kırptırdı ve sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ben... koşuya çıkıyordum. Hepsi bu kadar."

"Aptal insan. Bunun güvenli olmadığını hiç düşündün mü?"

Tüm çekingenliği dağıldı. Gözlerinde sert bir öfke parladı ve sonra ona yumruk attı.

Burundan.

Acı ve sarı ışık patladı. Haşlanma hissi yüzünü yaladı. Gözleri yaşardı ve inleyerek iki büküm oldu. Bu her zamankinden daha fazla acıtıyordu. Ayrıca yanık kokuyordu. *Ateş mi?* Burnunun hassas etindeki kanı sildi ve gözlerini zorla açtı. Ateş, ona yumruk atan yumruğunu sarmıştı. Hiçbir fikri yoktu.

"Hayır, Thorne," dedi. "Bu *aptal insan* basit bir koşuya çıkmanın tehlikeli olacağını düşünmedi. Kimse bana burası hakkında hiçbir şey anlatmadı. O şey her neyse, benim zamanımda kâbuslar ya da filmler dışında var olmadı."

Bakışlarında cinayetle onu kısırdı. "Yani o bir şey ve ben de *vahşi* bir hayvanım. Yine de şiddet yanlısı olan sensin. Mananı bana karşı kullanan sensin." Yumruğuna küçümseyici bir bakış attı. "Ve neden kimsenin sana yardım etmek için gönüllü olmadığını merak ediyorsun."

Ağzı açık kaldı, yumruğunu gördü ve ateşi söndü. "Ben... Aman Tanrım. Haklısın. Bunu nasıl yaptım ben?" Hızla gözlerini kırptırdı, sonunda alçalmadan önce gözleri her yere fırladı. Yanaklarında pembe bir renk belirdi. "Çok özür dilerim."

Thorne geri adım attı, onun bu itirafı karşısında şok olmuştu çünkü dürüst olmak gerekirse *ediyordu*. O yumruğu hak etmişti. Orada

Özür dileyerek kendini borçlandırmasına gerek yoktu. Ama yine de, o fae yasasını pek bilmiyordu. Ona öğretmedeki eksiklikleri için onu suçlayabilir miydi?

Gözleri hemen adamın çıplak vücudunda gezindi. Bacaklarının arasında asılı duran şeyi gördüğünde yanaklarındaki pembe renk daha da kızardı. Lanet olsun. Üstünü örtmeliydi. Ama sonra tekrar, bu onun umurunda olduğu anlamına gelirdi.

Hâlâ bakıyordu.

"Sen de dokunmak ister misin?" diye takıldı. "Belki bir resim çizersin. Daha uzun süre dayanır. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil."

Bu da çıktı şimdi?

"Um," diye kekeledi, gözleri tekrar onunkilere kaydı. "Özür dilerim. Böyle olduğunda bakmamak zor-"

Crimson, işler karışmaya başlamıştı. Flört etmiyordu, değil mi?

Hayır.

Kes .

"Tek başına hiçbir yere gitme" diye homurdandı. Anlaşıldı mı?"

"Neden?" Çenesini kaldırdı.

Altıların evini işaret etti. "İşte bu yüzden. Sluagh ruhları çalar ve en çok insanların tadını severler. Eğer seninkini yemezlerse, ruhunu sonsuza kadar hayalet taburlarında savaşmak üzere askere alırlar. O evde onlardan altı tane yaşıyor ve sadakatleri Kuyu'dan başka hiçbir yere dayanmıyor."

Bir an için şok olmuş gibi göründü. Ama sonra gözleri düşünceli bir hal aldı ve kaşlarını çatı. "Um... Ruhumu çaldığını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani." Sesini komplocu bir şekilde alçalttı. "Beni biraz hissettirdi."

Kadının sözleri kafasındaki tüm düşünceleri yok etti. İçindeki kurt hırladı, Sluagh'tan onun şahsına yapılan bu ihlali telafi etmesini istedi. Sonraki sözleri yavaşça ve sıkılmış bir çeneden çıktı. "Sana *dokundu*. Uygunsuz bir şekilde mi?"

Kadın temkinli bir şekilde başını salladı, adamın aralarındaki bağdan kaynaklanan öfkesini açıkça hissediyor, hatta belki de bunun kendisine yönelik olduğunu düşünüyordu. Ve bu da

onu daha da kızdırdı. Onun çarpık tırnaklarını görmüştü. Tam olarak ne olduğunu biliyordu. İşkence görmüştü.

Thorne'un bunu anlaması bir an sürdü ve sonra içinde tuttuğu tüm öfke patladı. Sluagh onu hissetmişti. Hem de izin almadan. İçinde yakıcı bir öfke kabardı. Kurdu hırladı, vücudunun sınırlarından çıkmak için çıldırdı. Sluagh'ı parçalara ayırmak istiyordu.

"Gerçek elleriyle değil," diye devam etti, "ama... bilirsiniz işte. Enerjisiyle, ruhuyla... ya da rüzgârıyla ya da başka bir şeyiyle. Kızgın görünüyorsun. Belki de sana söylememeliydim."

Kendinden emin kadın dağıldı.

Lanet olsun şu Sluagh'a ve onun istenmeyen ve sapkın enerjisine. Thorne'un dişleri filizlendi. Sluagh'ın evine hışımla geri döndü, merdivenleri tepinerek çıktı ve kapıyı yumrukladı, Altı'yı ayağa kaldırıp ebedi ruhunun ölüm fermanını imzalayıp imzalamadığını umursamadan. Kimse ona ait olana dokunmadı. Sonunda ne düşündüğünü fark edene kadar yumruğunu vurmaya devam etti.

Onun kızıydı.

Bunu çok kararlı bir şekilde düşünmüştü. Ama o istemedi. İstiyor muydu? O zaman neden kapıyı çalıyordu?

Aptal.

Çelişkiler içindeydi, kendini pek çok açıdan parçalanmış hissediyordu. Bir yandan, bir kadının bu şekilde kullanıldığını görmek Thorne'u pek çok açıdan rahatsız ediyordu, diğer yandan... onun ilkel bir parçası, kadının gitmesine izin verdiği kişi olmak istiyordu. Ve bu onun kafasını karıştırdı. Her şey yanıltı. Çiftleşme işaretleri konuşuyor olmalıydı. Bir hırıltı daha duyduktan sonra merdivenlerden geri indi ve Laurel'e dik dik baktı. "Test için konsey tarafından çağrılana kadar evimize geri dön."

Onun yanından

geçti. "Thorne."

Durdu. Döndü.

"Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Sana yumruk attığım için özür dilerim. Çaresiz hissetmekten hoşlanmıyorum... ve... sanırım"-alt dudağı titredi

- "Dünyamdan, ailemden ve evimden binlerce yıl uzaktayım.

Burada her şey farklı. Koşmak bana kontrolün bende olduğunu hissettiriyor. Tekrar yola çıkmadan önce soracağıma söz . Lütfen, yeniden başlayalım." Elini uzattı. "Benim adım Laurel Baker. Benden hoşlanmadığınızı biliyorum, açıkçası ben de sizden hoşlandığımdan emin değilim. Ama sorumluluktan kaçmayacağım. Arkadaşını bulmana yardım edeceğim."

Bakışları kadının uzattığı ele kaydı. "Bununla ne yapacağım?"

"Salla.

Selamlaşırken."

"Pazarlık gibi."

"Sanırım bir iş anlaşmasının kapanış işareti olarak da kullanılabilir. Ya da bir saygı işareti."

Adam doğruldu. "Peki karşılığında benden nasıl bir pazarlık istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

Sanki onu gücendirmiş gibi şok ve incinmişlik bağlarından aşağı süzüldü. Thorne gözlerini kıstı. Hizmetlerini gerçekten bedavaya sunuyor olamazdı. "Her fae karşılığında bir şey ister."

Elphyne'de hayat böyleydi.

"Kaçırdıysan söyleyeyim, ben Fae değilim." Alay etti. Bunu bilmiyor muydu?

"Sanırım bir şey olması gerekiyorsa, o zaman bana gücümü nasıl kullanacağım da dahil olmak üzere bu yeni zamanın yollarını öğretmeni istiyorum" diye devam etti. Kendine sarıldı. "Mağaradaki o ateşi benim yaktığımı söyledin ama Sluagh beni kontrol altına aldığı anda kendimi korumak için hiçbir şey yapamadım. Sana vurduktan sonra ateşi nasıl yaktığımı bile bilmiyorum. Bunun için tekrar özür dilerim. Bir daha böyle çaresiz kalmak istemiyorum."

Meraklı. Onun keskin diline karşı sadece kendini korumakla kalmamış, aynı zamanda bala da batırmıştı. Birkaç cümleyle sohbeti yönlendirmeyi ve daha da ileri götürmeyi başarmıştı. Ve potansiyel olarak kendini ona birçok kez borçlandırmıştı. İstediklerini elde etmek için onunla pazarlık yapmasına gerek yoktu. Elphyne yasalarına göre borcunun bir parçası olarak bunu ondan alabilirdi.

Ama yine de farkında olmadan ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Buradaki akademi size mananızı kontrol etmeyi öğretecek. Neden onların bunu yapmasını beklemiyorsun?"

"Seni istiyorum."

Bu üç kelime onun içinde bir akor oluşturdu. "Neden?"

"Sanırım," diye dudağını ısırđı, belli ki düşünüyordu. "Sanırım yavaş yavaş başladığım birkaç şey var. Sadece beni kurtarmaya gelmedin, Clarke da sana güveniyor. Senin Well'in bizi birlikte olmamız için seçti ve ben de bunu onurlandırmaya çalışmalıyım. Sence de öyle değil mi?"

Ne yazık ki, bir parçası öyle düşünüyordu. Elphyne'in doğuşundan ve Jackson Crimson'ın manayı ve onun Kuyu ile bağlantısını keşfetmesinden bu yana, fae'ler Kuyu'nun belirlediğı yolu ne kadar çok takip ederlerse o kadar uzun süre hayatta kaldıklarını öğrendiler. Bu yüzden metal ve plastik yasaklandı. Doğadaki ve vücudunuzdaki doğal mana akışını durduruyordu. Bu yasaları dinlediğı sürece kurda dönüşebiliyordu. Genç kaldı. Kendisi için bir insan eş seçilmesinden hoşlanmıyordu ama Kuyu'ya saygı duyuyordu.

Laurel onun sessizliğini tereddüt olarak algıladı. "Bana öğretmeni de istiyorum çünkü aramızdaki bu bağ sayesinde bana yalan söyleyemezsin," diye ekledi.

"Fae'ler yalan söyleyemez zaten."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama sonra keskin bir içgörü . "Eminim bunu aşmanın yolları vardır. Hatırlat da bir gün sana avukatlardan bahsedeyim. Ama şimdilik benden bir şey istiyorsun. Benim de senden bir şeye ihtiyacım var. Eğer bu ortaklık fikriyle çalışmak istemiyorsan, o zaman bunu klasik bir iş anlaşması olarak düşünebilirsin."

Muhtemelen buna pişman olacaktı ama ona doğru ilerledi ve elini sıktı. "Tamamdır. Mananı kullanmayı öğrenmene yardım edeceğim. Sen de beni Jasper'a götüreceksin. Sonra da kendi yollarımıza gideceğiz."

"Anlaştık."

Eline mana gönderdi. Avucunun etrafını sardı, daire çizdi ve ruhuna pazarlık dövmesi yaptı.

CHAPTER NINE

H Yıllar sonra, Thorne cephaneliğin gölgesinde durmuş, Laurel'in farklı kültürlere olan yakınlığı test edilirken eğitim sahasında yapılan bir antrenman maçını izliyordu.

Tapınaktaki elementler. Kanatlı bir fae -muhtemelen bir kartal şekil değiştiren- daha önce tanışmadığı genç bir kurtla dövüşüyordu. Çoğu kurt şekil değiştiren birbirini görerek olmasa bile kokusundan tanırdı. O yeni olmalı.

"Genç yavruya bu işin nasıl yapıldığını gösterecek misin?" Thorne'un omzunun üzerinden derin bir ses geldi.

Döndü ve Caraway'i buldu, diğerlerinin çoğundan bir karıştan daha uzun bir miskkoks-şekillendiriciydi. İki boynuz başının tepesindeki dağınık saçlardan kıvrılıyor ve aşağıya doğru kıvrılarak çenesinden dışarı çıkıyordu. Kahverengi geyik gözleri Thorne'u eğlenerek izliyordu. Caraway iri yarı, neşeli ve her zaman gülmeye hazır biriydi ama Tarikat için şaşırtıcı derecede ölümcül bir eklentiydi.

"Her şey kontrol altında gibi görünüyor." Thorne antrenman maçında başını salladı. Kurt kanatlı fae'nin boynunu çenesinin arasına almıştı.

Caraway'in gözleri Thorne'un kollarındaki mavi işaretlere kaydı. "Birbirimizi son gördüğümüzden beri çok şey oldu."

Çok demek hafif kalırdı. Son iki yıldır konuşmamışlardı, Caraway'in yakın arkadaşı Anise rehin alındığından ve onu kurtaran kişi Caraway değil Thorne olduğundan beri de konuşmamışlardı. Thorne için bunun bir önemi yoktu ama Caraway ile Anise arasında altta yatan bazı sorunlar olduğu açıktı. Thorne bu işe karışmamayı tercih ediyordu ve Jasper'ı aramak onu meşgul ediyordu.

"?" Caraway cesaret etti. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Güzel."

Birkaç saniye sessiz kaldılar ve sonra Caraway kollarını . "Anise'i görmedin, değil mi?"

Thorne kaşlarını çattı. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum. İki yıl oldu."

"Önce beni görmedi, sonra da ortadan kayboldu. Sadece onu kontrol etmek ve olanlardan sonra iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

İki hafta boyunca kafeste kalmak, Kuyu'dan koparılmak Anise için bir işkence olabilirdi. Doğanın can damarına erişiminin olmaması, akşamdan kalmaya benzerdi. Bu düşünce Thorne'un içini ürpertti. İnsanların bu erişim olmadan sürekli olarak nasıl yaşadıklarını anlayamıyordu.

"Nerede olduğunu benden saklamadığına emin misin?"

"Bunu neden yapayım ki?"

Caraway'ın kederli titreşimi Thorne'a koca öküzün alingan dişi fae'ye karşı bir şeyler hissettiğini düşündürdü. Thorne'un kaşları birbirine çatıldı.

"Muhafızların iyi bir nedenden ötürü ilişki kurmaktan caydırıldığını biliyorsun, Caraway."

Caraway güldü, koca göbekli ve yüksek sesle. "Konuşabilirsin kurt. Sen ve baban biz yalnızlar için yolu aydınlatıyorsunuz."

"Ama bizim bu konuda söz hakkımız yoktu."

"Rush'ın şikayet ettiğini görmüyorum. Ve insanına bakılırsa, senin de şikayet etmeyeceğini söyleyebilirim. Kes şunu. Bana kaşlarını çatma. Haklı olduğumu biliyorsun. Sonsuza kadar her gün onun yanında uyanacak olsaydım, mutlu öldüm."

Thorne'un boğazının dibinden sahiplenici bir hırıltı yükseldi ve Caraway daha sert güldü.

"Merak etme, eski dostum. Benim tipimin tüylü kulakları olması iyi bir şey.

Eşinin yanına yaklaşmayacağım."

"Bir dişinin yanına yaklaşmamalısın, nokta. Gardiyanlar uzun süreli ilişkiler içinde olmamalıdır. Biz diğerlerinden daha çabuk ölürüz. Bu çok karmaşık."

"Prime'ın ilişki kuralını siktir et. Yaşadığınız onca şeyden sonra biraz mutluluğu hak ettiğinizi söyleyebilirim. Olmak daha iyi

hiç olmamasından daha iyidir. Anise ile arkadaşlığım hayatımın en güzel yıllarıydı. Şimdi benimle . Bundan nefret ediyorum. Bence Kuyu'dan kopmak daha kötü olurdu."

Bu doğru değildi. Rush elli yıllık sürgünü sırasında Kuyu'dan koparılmıştı. Bağlantı eksikliği yüzünden neredeyse ölüyordu. Asal, Rush'ı Thorne'u doğurduğu için cezalandırmak amacıyla lanetlemişti, yasa hala tüm yeni doğumların onaylanması gerektiğini belirtiyordu. Rush, Thorne doğduğu için acı çekmişti.

Thorne'un içindeki her şey sıkıca kenetlendi. Öfke kabardı ve bu ağırlıktan, istenmeyen biri olarak, birinin pençesinde bir diken olarak doğduğu için kendini nasıl suçladığını her hatırladığında onu kuşatan boğucu kendinden nefretten bir gün kurtulup kurtulamayacağını merak etti.

Sinirlenen Thorne eğitim alanına geri döndü. Savaş bitmişti. Laurel testleri bitirmeden önce öldürecek biraz zamanı olduğunu düşündü. Caraway'e kaşlarını kaldırdı ve sonra başıyla sahayı işaret etti. "Gitmek ister misin? Eski günlerin hatırına?"

Caraway omuz silkti. "Pekala, ama yer değiştirmek yok." Thorne alay etti.

Atmosferdeki bir değişiklik Cloud'un gelişini işaret ediyordu. İnkâr edilemez, elektriklenmiş bir gerilim havaya nüfuz etti. Prime'in suikastçısı siyah tüylü kanatlarını çırparak yere indiğinde Thorne'un burnuna gece gökyüzünün ve baharatın kokusu çarptı.

Karga şekil değiştiricinin boynundan ayaklarına kadar güç artırıcı dövmelerle kaplıydı. Bir yağ tabakası gibi, akkor halindeki prizmatik ışığı yansıtıyorlardı ve bazılarına göre Kuyu'nun mürekkepli derinlikleri, büyücülerin ve karanlık büyücülerin geldiği, anarşinin hüküm sürdüğü yerdı. Thorne güçlerinin bilinmeyen tarafıyla uğraşmamayı tercih ediyordu. Bu, sonu sadece kederle bitebilecek bir düzensizlik dansıydı. Ama yine de Cloud Unseelie'ydi ve onlar kaos yaratıklarıydı. Belki de güçlendirici dövmeler onları Seelie fae'lerde olduğu gibi etkilemiyordu.

Bulut'un eğlenen mavi bakışlarında mavi şimşekler çaktı. "Bu sabah yaşadığın küçük talihsizliği duydum," diye mırıldandı.

Thorne'un gözleri kısıldı. "Benim talihsizliğim değildi."

"Ama o senin insanınındı, ergo..." "O

benim değil." *Evet, .*

Sikeyim.

Cloud sanki Thorne'un sessiz kargaşasını duymuş gibi bilerek sırıttı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Bu gerçek bir mizah değildi. Zalimce, alaycı bir türdü. Cloud onlarca yıl önce insanlar tarafından Kristal Şehir'de esir tutulmuştu. Bu konu hakkında hiç konuşmamıştı ama onlar hakkındaki kinini kusuşuna ve her birinin kafasını keseceğini ilan edişine bakılırsa, bu deneyim hiç de iyi olmamıştı.

Thorne Cloud'u ve onun sert tavrını bir kez daha gözden geçirdi. Cloud'u Laurel'den uzak durması için uyarması gerekiyor muydu?

"Eğer Sluagh onun ruhunun tadına bakmak istediye, o da diğerleri kadar ıssız olmalı," diye alay etti Cloud.

Pençeler Thorne'un parmak uçlarından fırladı.

"Dikkatli ol." "Yoksa ne olur?" Cloud bir adım daha yaklaştı.

"Yoksa bir dahaki sefere kanatlarını dişlerimle parçaladığımda, gitmene izin vermem."

Bulut'un gözlerinde mavi şimşekler çıktı. Elektrik derisinin üzerinde sıçradı.

O cevap veremedi Thorne devam etti, "Sluagh'ın istediği Laurel'in ruhu değildi."

Thorne mavi işaretli elini kaldırdı, yani Sluagh Laurel'in gücünü istiyordu. Bunun doğru olup olmadığı önemli değildi. Bu Cloud'u Thorne'un onu alt ettiğine inandırmıştı. Cloud'un sayısız güçlendirici dövmesine rağmen, Laurel'le olan İyi Kutsanmış birlikteliği Thorne'a, kendi birlikteliğini sonlandırmadığı sürece Cloud'un umabileceğinden daha fazla güce erişim sağlamıştı. İnsanları ya da başka herhangi birini küçümsediği düşünülürse, bu pek olası değildi. Thorne dürüst olmak gerekirse, bırakın duygularını, kutsal manasını paylaşmak zorunda kalırsa fae'nin yere yığılıp kusacağına inanıyordu.

Eğer duyguları .

Bulut işaretlere gözlerini kıstı, sonra dudak büktü ve gitti. Caraway sakalını kaşıdı. "O bir güneş ışığı."

Thorne kaşlarını kaldırdı.

Caraway bir kahkaha patlattı ve Thorne'un omzuna vurdu. "O kadar da kötü değilsin. Güven bana."

"Siktir ."

Bu, Caraway'ın sinirden iki b  kl  m olmasına neden oldu. G  r  lt  l   kahkahalar Leaf'in dikkatini   ekti. Uzun boylu sarışın elf Onikiler'in takım lideriydi, konsey   yesi idi ve   ok başarılı biriydi. Doğruca tapınaktan gelmiş olmalıydı, bu da Laurel'in işini bitireceği anlamına geliyordu.

Thorne bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı. Kendisine patronluk taslanmasını pek istemiyordu ama artık   ok geçti. Leaf ve onun lanet olası aristokrat burnu gelmişti.

"D'arn Thorne. D'arn Caraway."

Her zaman resmi unvanlarla. Thorne'un dudağı kıvrıldı. "Yaprak."

Leaf, Caraway'e baktı, o da ipucunu aldı, Thorne'a alaycı bir selam verdi ve uzaklaştı.

"Beklendiği gibi, Laurel mana ile bolca test edildi. Manayı kendi içinde tutma kapasitesi, onu yeniden doldurmaya gerek kalmadan tam g   le g  nlerce taşımaya yetiyor. Ama bunu zaten bildiğinizi sanıyorum."

Thorne başıyla onayladı. Laurel'den zaten ara sıra   d  n   aldığını s  ylemesine gerek yoktu.

"Pekala, eminim size haber verecektir, ama onun eğilimi ateşe doğru g   l   bir şekilde   arpıktır. Biraz kaos ve ruhla birlikte, eğer kontrol edemezse saatli bir bombaya d  n  şebilir. Eğitimi yarın yeniden başlayacak ve b  y  k ihtimalle haftalar s  recek. Bu arada, bir kurdun burnunu gerektiren bir işimiz var."

Thorne kollarını kavuşturdu. "Onu başkasına ver. Jasper'ı aramaya her an başlayabilirim."

Leaf bıkkınlıkla i  geçirdi. Bu yıllardır yaşadıkları aynı tartışmaydı. Thorne Muhafızlık g  revlerini geride bırakıp Jasper'ın izini bulmak için Elphyne'i aramak istiyordu. Leaf ise Thorne'a her zaman kaderinin Tarikat'ta olduğunu ve Jasper'ın bulunmak istemediğini hatırlatırdı.

Thorne buna inanmadı.

Jasper sade biri değildi. İstese de saklanamazdı. Thorne bir keresinde Jasper'ın sarhoşken t  m Cornucopia'ya Seelie Y  ce Kralı Mithras'ın piç oğlu olduğunu ve kralın onun   lmesini istediğini s  ylediğini hatırlıyordu ama bir Gardiyan olan Mithras, Tarikat'ı kızdırmadan Jasper'a zarar vermek için hiçbir şey yapamazdı, bu y  zden kim kralın oğlunu becermek isterdi ki?

Jasper'ın yatağına girmek için sıraya giren bir sürü dişi fae vardı. Tehlike karşısında gülüyor ve kaderle alay ediyordu. Thorne eskiden onu örnek alırdı ama şimdi Jasper kayıptı ve Thorne kendisini tehlikeye atan şeyin Jasper'ın dokunulmaz, umursamaz tavrı endişelenmeden edemiyordu.

"Rica etmiyorum," dedi Leaf. "Yarın ilk iş yola çıkacaksın. Hazır ol."

Öfke kabardı. "Kendinizden birini nasıl bu kadar kolay unutabiliyorsunuz?"

Leaf'in gözlerinde fırtına bulutları toplandı. "Sen kendi küçük dünyanın için endişelenirken, Elphyne savaşın eşiğinde. Yoksa Seelie topraklarındaki yeni saldırıları göremeyecek kadar kör müsün?"

"Başbakan'ın her zaman dediği gibi, eğer sihir değilse, bizim sorunumuz değildir." "Unseelie'nin mana ile çarpıtılmış canavarları serbest bırakması sihirdir. Bu bizim

Sorun. İki yıl önce, Clarke'ın geçmişinden gelen insanların fae'leri emirlerini yerine getirmeleri için manipüle ettiklerini öğrendik. O insanlar sessiz kaldılar ama kaynaklarımızı istediklerini biliyoruz. Bir Seelie saldırısı haberi aldık, bu sefer Unseelie bölgesinde, Kraliçe Maebh'in topraklarında. Tehdidin gerçek olup olmadığına karar vermeden önce olay yeri hakkında dışarıdan bir görüş istedi. Bu, insanların kurduğu komplonun bir parçası olabilir. Fae siyasetinden uzak durmaya çalışsak da, her türlü savaş Kuyu'nun bütünlüğüne zarar verecektir, de öyle değil mi?"

"Bu durum Başbakan'ın müdahil olma konusunda söylediği her şeye ters düşüyor."

"Zaman değişiyor. Elphyne'e yönelik tehdit daha karmaşık. Eğer kendi aramızda ölümüne savaşırsak, insanlar gelip topraklarımızdan istediklerini almakta serbest olacaklar. Metaller için madencilik yapacaklar ve toksinlerini tüm dünyaya yayarak onu sonsuza dek öldürecekler. Senin görevin Kuyu'ya karşı, D'arn Thorne. Jasper'a değil."

"Sen de Prime kadar kalpsizsin."

"Ben işimi yapıyorum." Yaprak'ın gözleri parladı. "Gün doğarken hazır ol. Sen yokken eşinin güvende olmasını sağlayacağım."

Cehennem gibi, yapardı.

CHAPTER TEN

Laurel ağrıyan vücudunu küvete soktu ve sıcak buharlı suya daldırdı.

Sözde test bütün gün sürmüştü. Tapınakta, çeşitli su birikintilerinde durup küçük bir dikilitaşın yanmasını ya da yanmamasını izlemek zorunda kalmıştı. Bu çok garip bir şeydi. Görünüşe göre her havuz belirli bir element türüne göre ayarlanmıştı ve güçlerinin en güçlü olduğu yeri gösteriyordu. En güçlü olduğu yer ateşti.

Her zaman pratik bir kadın olmuştu ve zihniyle ateş yakma fikri onu şaşırtmıştı ama adım attığı her gölette, ruhunun derinliklerinde *bir şeylerin* yankılandığını ve işaretli kolunu yaktığını hissetmişti.

İçini çekti ve başını küvetin kenarına yaslayarak basit ahşap tavana baktı.

Demek artık hayatı buydu.

Elektrik ışığı yok. Soğutma sisteminin havalandırma delikleri yoktu. Bakışları yıkanma odasının etrafında dolaştı ve gördüklerini, teknolojinin nasıl farklı olduğunu anlamaya çalıştı. Elektrik yok, bilgisayar yok, muhteşem lastik tabanlı ayakkabılar yok. Dekorun çoğu dikkat çekici derecede tanıdıktı. Yerdeki halılar. Pencerede keten perdeler. Giysilerle dolu bir dolap - topuklu ayakkabılar, elbiseler ya da makyaj malzemeleri yoktu ama yine de o kadar yaygın ve sıradan şeyler vardı ki rahatlatıcı geliyordu. Pantolonlar. Bluzlar. Ceketler.

Yumuşak tütsü okyanus ve orman kokusuyla yanıyordu. Birden Thorne'un kokusunu fark etti.

Kurt-şekillendiricinin huysuz yüzü aklıma geldi. Her zaman kaşları çatıktı. Onu uyurken gördüğü ve endişelerinin baskısının eriyip gittiği zamanlar hariç. Her zaman böyle mesafeli miydi, yoksa başına onu bu hale getirecek bir şey mi gelmişti? Yaralı parmaklarını gözlerinin önünde tuttu, titremelerini izledi ve sonra onları daldırdı.

Bu onu .

Ama sen onunla evli değil misin?

Clarke da böyle söylememiş miydi? Laurel aniden arkadaşına karşı bir özlem duydu. Şu anda annesine sarılmak ya da onunla sohbet etmek için neler vermezdi. Annesi her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Ne de olsa kendi alfa erkeğini evcilleştirmişti. Gözyaşları Laurel'in gözlerini yaktı ve onları uzaklaştırdı. Bu konuda ağlamanın bir yararı olmayacaktı. *Kendine acımanın da yararı olmayacaktı.*

Bu kez, tıpkı küçükken "eğitim" seanslarından birinde yaptığı gibi, babasının sesi onu deliyordu. General Baker her zaman onun orduya katılmasını istemişti. Lionel hastalıklı bir çocuktü ve kanepeyi ve video oyunlarını açık havaya tercih ediyordu, ama Laurel her zaman atletizm koşmayı sevmişti ve bu yüzden babası ordu tarafından eğitilmiş enerjisini ulusal yarışlara katılana kadar onun kışını tekmelemeye odaklamıştı. O zamanlar ondan nefret etmişti. Mesafe dayanıklılığı zordu. Ama kız altın madalya kazandığında, babasına karşı çıkamamıştı. Lionel da onunla gurur duymuştu. Laurel başarısının çoğunu babasının ona öğrettiği disipline borçluydu.

Laurel boğazını temizledi ve kendini toparlamaya zorladı. Ona hayatta ikinci bir şans verilmişti, ailesinden hiç kimseye verilmemişti, bu yüzden buna değmesini sağlamalıydı. Öncelikle, içinde oluşan bu güçleri nasıl kullanacağını öğrenmesi gerekiyordu. Thorne'u sabahtan beri görmemişti ve şimdiden pazarlıklarından caydığından endişelenmeye başlamıştı. Görünüşe göre Tarikat'taki fae'lerin hiçbiri ona öğretenin o olduğunu bilmiyordu.

Kapı patlayarak açıldı ve Thorne hızla içeri girerek kapıyı arkasından kapattı.

Onu görmek için boynunu bükte. Vahşi görünen adam, deri savaş ceketinin düğmelerini hemen çözdü ve kapının arkasındaki kancaya astı. Beyaz atleti vücuduna yapıyor ve hareketleriyle birlikte kıvrılıp bükülürken her sert kasını vurguluyordu. Bu

Zihninin, adamın yaydığı ham erkek gücünün etkisinden kurtulması bir an aldı ve sonra adam gözlerinde mavi ateşle fırladı. Büyü bozuldu.

Parmaklarını küvetin ağzında gevşek durmaya zorlayarak, onun odada bir tur atmasını, bir sırt çantası çıkarmasını ve içini çeşitli eşyalarla -küçük taşlar, madeni paralar, silahlar- doldurmasını izledi.

Dilinin ucunda mahremiyetle ilgili bir karşılık vermek vardı ama bunun sadece onun gözünden kaçacağını biliyordu. Eğer kampüste çıplak dolaşmaktan çekinmiyorsa, o zaman neden onun soyunmuş halini umursasındı ki?

Birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ onu fark etmemişti. Onun kendisini fark edip etmediğini merak etti. Aralarındaki bağdan bir huzursuzluk duygusu süzülüyordu ve bu ilk kez ona yönelik değildi. Boğazını temizledi.

Bakışları ona kaydı. Kaşlarını çattı ve sonra toparlanmaya geri döndü. Sonunda küçük bir taş tas aldı, yanına gelip banyo suyuna daldırdı, sonra siyah parlak aynalı bir makyaj masasına gitti. Bir tabureye tünedi, sabunlu bir karışım köpürttü ve başının yanlarına uyguladı. Kemerinden bir kemik bıçak çıkardı ve kulağından tepesindeki gümüş saç şeridine kadar tıraş etti.

İki sıyrık sonra derin sesi gürledi: "Bu gece gidiyoruz. Seyahat için hazırlanın. Sıkı giyinin."

Gözleri aynada buluştu. Tutuldu. Sonra tıraş olmaya devam etti. Sabunla her yıkayışında bıçak çanağa çarpıyordu.

"Akademideki eğitimimin yarın sabah başlayacağını ve haftalarca süreceğini söylediler."

Durakladı. "Seni eğiteceğim konusunda anlaşmıştık."

İçini bir rahatlama kapladı. "Güzel. Sadece hiçbir şeyin değişmediğini kontrol ediyordum."

"Bir pazarlık yaptık." Sanki anlaşmalar asla bozulmazmış ve o bunu daha iyi bilmeliymiş gibi ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Bu gece ayrılıyoruz."

Thorne bıçağını boynundan yüksek saç çizgisine kadar kazıdı. Boynunun arkasındaki kısma geldi ve aynada iyi bir açı bulmaya çalışarak mücadele etti.

Laurel neden böyle bir şey yaptığından emin değildi. Belki de çiftleşmelerine, evlenmelerine ya da her ne iseler ona rağmen

onun kadar mesafeliydi. Rush ve Clarke'ın davranışlarının tam tersiydi. O kadar aşıklardı ki, hiç komik değildi. Laurel böyle bir bağ istediğini düşünmemişti ama ailesini özlemenin boşluğu ona belki de istediğini hissettirmeye başlamıştı. Belki de bu bir zayıflık anıydı.

Ayağa kalktı. Su vücudundan aşağı süzüldü. Buhar küvetten kıvrıldı.

Thorne dondu kaldı. Aynada onunla göz göze geldi. Hava kalınlaşıyor gibiydi.

Donuk yüz ifadesine ve bakışlarını kızın çıplaklığına indirememesine rağmen, bağın içinden bir şehvet şimşegi çıktı ve bıçağı eliyle oynatarak neredeyse düşürüyordu.

Vücudu her zaman muhteşemdi, spor salonunda geçirdiği bir ömürle şekillenmişti. Bunu göstermekle ilgili hiçbir sorunu yoktu. Ama bu kötü bir fikirdi. Cesaretini kaybetti, fikrini değiştirdi ve havluyu vücudunun etrafına topladı. Ne düşünüyordu ki?

Havluyu kucaklayarak ona doğru ilerledi ve bıçağı elinden aldı. Sırıttı. "Tekrar düşürme ihtimaline karşı, belki de seni tıraş etmeyi bitirmeliyim."

Şikâyet etmeden kabul etti. Bıçağı onun derisine tuttu ve tereddüt etti. Eğer adam düşmanı olsaydı, bu onu incitmek için mükemmel bir fırsat olurdu. Ama onun gözleriyle tekrar karşılaştı, saklamaya çalıştığı şehvet ve özlem karışımını hissetti ve hareket edemedi. Nefes alamadı. Bu daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Ruhunda bir fırtına koptu. Dışarıdan her zamanki gibi görünüyordu ama içinde...

Onun düşmanı değildi. Yutkundu ve bıçağın adamın kafasını kabaca sıyrmasına odaklandı.

"Neden ?" diye sordu, sesi amaçlanandan daha boğuk çıkmıştı.

"Çünkü beni Jasper'a götürmeyeceksin." Sesi de kuru geliyordu.

"Tamam," dedi. "Yeterince adil."

Rahat bir nefes aldı. Belki de onun tartışmasını bekliyordu.

"Bana ondan bahset," diye sordu.

"Jasper mı? O bir kurt değiştiren. Mithras soyundan."

"Mithras?"

"Seelie Yüce Kralı." Thorne onun şaşkın yüzüne bakarak yüzünü buruşturdu. "Elphyne iki bölgeye ayrılır: Seelie - düzenin ve ışığın efendisi ve Unseelie - kaosun ve gecenin efendisi. Seelie bölgesinde, Yüce Kral Mithras Yaz ve Bahar Mahkemelerini yönetir. Yüce Kraliçe Maebh ise Unseelie bölgeleri olan Kış ve Sonbahar Mahkemelerini yönetir. Mithras, Jasper'ın biyolojik babasıdır."

"Bana Jasper'dan biraz daha bahset."

"Jasper kralın gayrimeşru oğlu ve bu nedenle suikast için bir hedefti. Mithras kimsenin tahtını ele geçirmesini istemez ve Elphyne'de tahtlar kanla, savaşla ya da akrabalıkla kazanılabilir. Jasper, kralın varlığını öğrenmesi halinde tehlikede olacağını her zaman biliyordu ve bu yüzden kabul törenine katılmaya gönüllü oldu. Hayatta kaldı ve Kuyu Tarikatı'nın koruması altına girdi. Yüce Kralların bile Tarikat üzerinde yargı yetkisi yoktur. Jasper yıllarca güvendedi. Ama şimdi Mithras'ın elinde olduğunu biliyoruz ve nerede olduğunu bilmiyoruz. Her yeri aradım. Ve hala hiçbir şey bulamadım."

Laurel tıraş olurken durakladı. "Bones ya da Void'in elinde olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Kristal Şehir'e bakmayı hiç düşünmemiştim. Orası Fae'lerin giremediği yerlerden biri. Çorak topraklarda bir şehir ve o kadar çok metalle dolu ki orada hiç mana akmıyor. Tamamen . Onun için scry yapmanın zor olmasının nedeni olabilir." Thorne'un bakışları düşünceli bir hal aldı. "Ama Rush birkaç yıl önce insan şehrinde vakit geçirmişti. Eğer Jasper oradaysa, bunu duymuş olması muhtemel. Jasper gibi bir fae büyük haber olurdu."

Adam pek ikna olmuş görünmüyordu. Kadın da ikna olmamıştı ama zorlamadı. Tıraş olmaya devam etti ve onun en fazla konuştuğunu duymamış gibi davrandı. "Ve Tarikat onu aramıyor mu?"

"Jasper'ı bir vaat karşılığında krala satan Prime'dı. Onu bulmak için benimle aynı motivasyona sahip olduğundan şüpheliyim."

Tanrım. Şimdi Thorne'un Prime'dan neden nefret ettiğini biliyordu.

"O zaman bu lanet yerde ne işimiz var? Clarke neden kendi üyelerine ihanet eden bir örgütle aynı safta yer alsın ki?"

Çalışanlar?"

Thorne'un gözleri aynada Laurel'inkilerle kilitlendi. Onay ifadesi yüzünde titreşti ve sonra kaşları aşağı indi. "Prime, Well değil. O tanrı kompleksi olan bir kişi. Nihayetinde, buradaki hiçbirimiz özellikle ona hizmet etmeye yemin etmedik. Biz Kuyu'ya yemin ettik. Clarke bunu biliyor. Kendi bildiğini okuyor. Başbakan buna izin veriyor çünkü Clarke şu anda aynı amaçlar için alışıyor - Elphyne'i korumak için."

Clarke'ın sağduyusuna şükürler olsun. Clarke Prime'a güvenmiyorsa Laurel da güvenmezdi. "Aramaya nereden başlayacağız?"

"Bence orak topraklara gitmeden önce Elphyne'i tarayalım. Cornucopia, Seelie ve Unseelie bölgeleri arasında tarafsız bir ticaret şehridir. Jasper'ın eskiden Cornucopia'da bir dairesi vardı. Oradan başlayabiliriz."

Tıraşını bitiren Laurel bir el havlusu aldı ve Thorne'un kafasındaki son sabunu da temizledi. Bir avucunu Thorne'un kaya gibi sert omuzlarından birine bastırarak saçının kuyruğunu aldı ve parmaklarının arasından geçirdi. Deri kordonun bir çıkıntısına her çarptığında salar çarpıyordu. Saçları çok uzundu. Sırtının ortasına kadar iniyordu.

"Uzunluğunun bir anlamı var mı?" diye sordu.

Durakladı. Sonra başını salladı. "Sadece Jasper'ı bulduğumda keseceğime söz verdim."

"O kadar uzun zamandır mı kayıp?" "On yıldan fazla."

Parmakları saçlarını takip edip yeni kesilmiş kafa derisinin üzerinden kayarak sivri kulağının hafif kürklü ucunu bulduğunda hüzün yayıldı. Seğirdi. Nefesi kesildi. *Hareket etti*. Gerçek bir kurt kulağı gibi. Kendine engel olamayan merak, parmağını krkn üzerinde gezdirdi ve okşadı.

Daha önce hissettiği şehvet, bağın altından ona doğru ilerledi ve karşılık olarak kendi şehvetini alevlendirdi.

Güçlü, mengene gibi kavraması bileğini tutmadan bir an önce bir hırıldı geldi. Birden ayağa kalktı ve ona doğru döndü. Ateş, tutku ve öfke onun yüz ifadesinde savaştı ve aynı anda aralarındaki bağı yıktı. Kızın rahatsız edici kolunu arkasından çekip aldı ve onu

onu. Göğsünün hırıltılı bir nefesle her kalkışında, havlu hassaslaşmış tenine sürtünüyordu. Şaşkınlık gözlerinde dans ediyordu.

"Ne oyunu oynuyorsun, insan?" diye hırladı yüzüne karşı. "Ne demek istediğini anlamıyorum *kurt*," diye yanıtladı . "Ben hala öğreniyorum. Öğret bana."

Gözleri kısıldı, değerlendiriyordu. İttifaktan bahsetmelerine rağmen hâlâ birbirlerine düşman gibi davranıyorlardı. Ama o geri çekilmedi. Yerinde durdu ve adamın dilinin ucuna gelecek keskin sözleri bekledi. Ama gelmediler. Onun yerine elini ve sert bir sesle, "İzin almadan bir fae'nin kulaklarına dokunma," dedi.

Geri adım attı. "Neden?"

"Çünkü erojeniktirler." Oh. Bu işe yarayabilir.

İki bacaklı küçük bir enerji topu içeri dalmadan önce kapıdan tiz bir ciyıklama sesi geldi. Pembe yanaklı ve nemli gümüş rengi saçları olan küçük kızın üzerinde basit bir gece kıyafeti, soluk mavi keten bir pantolon ve tişört vardı. Son derece telaşlı görünen Laurel'in dün tanıştığı brownie kızı takip etti.

"Willow," diye uyardı brownie. "Kardeşini bırak." Kardeş mi?

Bu Clarke'ın kızı olmalı. Laurel'in bakışları şimdi Thorne'un yolunu bulmuş olan ve saçlarını çekiştirmek için bacaklarına tırmanmaya çalışan kıza kaydı. Adam kızı kucağına almaya çalıştı ama kız ondan ustalıkla kurtuldu ve yatağa tırmanıp zıplayıncaya kadar beyaz bir bulanıklığa dönüştü.

"Bu çok talihsiz bir durum, D'arn," dedi Jocinda. "Uyuma vakti geldi ama evin içinde kin kokusu alıyor."

Laurel Thorne'un homurdanmasını ya da bağırmasını bekliyordu ama o Jocinda'ya el sallayarak, "Sorun değil. Onu ben alırım."

Yatağa doğru yürüdü ama Willow onun geldiğini gördü. Çömeldi, dişleri dişlerinden fırladı, kulakları ciddi bir şekilde kemerli olana kadar uzadı ve parmak uçlarından pençeler fırladı. Laurel'in gözleri önünde dönüşen Willow, Thorne'a hırladı.

Durakladı. "Bu yeni bir şey."

"Hayır, hayır, uyumak yok." Willow atladı. Thorne onu havada yakaladı ve Jocinda'ya götürmeye çalıştı ama Willow çığlık attı, kıpırdandı ve Thorne'u ısırıldı. "Hayır," diye sızlandı, gözleri dolmuştu. "Seninle uyuyacağım. Al!"

Jocinda, Thorne'a sorgulayan bir bakış attı.

Willow da öyle yaptı.

Derin bir iç çekti. "Peki. Onu daha sonra kendi yatağına yatıracağım." Jocinda başını sallayarak onayladı ve gitti.

Laurel ikisini yatağı kadar takip etti ve küçük kızdan sahiplenici bir uyarı hırıltısı aldı. Sonra havayı kokladı, Laurel'in kollarındaki mavi izlere baktı ve hemen rahatladı.

Thorne şaşırılmış görünerek, "Senin akraba olduğunu da biliyor," diye mırıldandı.

Laurel'in kalbinden bir parça eridi. Boğazı düğümlendi ve gözyaşlarını zorla uzaklaştırmak zorunda kaldı. O ve Lionel, babasının homurdanmasına rağmen her zaman anne babalarının yatağına atarlardı. Annesi her zaman yer açardı.

Clarke onun ailesiydi. O burada olmayabilirdi ama kızı buradaydı. Yakında hep birlikte olacaklardı.

"Merhaba," diye fısıldadı Laurel, boğazı kurumuştı. "Ben Laurel, annenin en iyi arkadaşıyım. Benim hakkımda konuştu mu?"

Willow utangaç bir şekilde başını salladı, sonra küçük bir hırıltı çıkararak Thorne'un üzerine atlardı, yüzünü ısırıldı ve hırçınlaşmak için elinden geleni yaptı. Thorne'un yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Willow. Uyku vakti geldi."

Ama dövüş zamanı olduğunu düşünüyordu. Uyku zamanı değil.

Laurel gülümsedi. Kızın tıpkı annesi gibi azmi vardı. Laurel vücudundaki havluya sarıldı ve yatağı uzandı. Yanındaki yastığı okşadı. "Hadi bakalım. Uyuma zamanı. Ben seninle kalacağım."

Willow isteksizce Thorne'un üzerinden sıyrıldı ve yanına geldi. Pençelerini kullanarak battaniyeyi çekti ve sonunda yerleşmek için rahat bir pozisyon bulmadan önce daireler çizerek süründü. İri gözleri merakla Laurel'i izliyordu.

Laurel parmağını yavaşça Willow'un burun köprüsüne sürttü. Her vuruşta küçük kızın gözleri ağırlaşıyor, sonunda kapalı kalıyordu. Laurel tüm bunlara rağmen Willow'un ağırlığını hissedebiliyordu.

Thorne'un dikkatini çekti ve Willow sonunda uykuya daldığında, "Bunu nasıl yaptın... sihir?" diye fısıldadı.

Neredeyse gülecekti. "Hayır. Ben küçükken annem bana yapardı. Çocukların dokunulmaya ihtiyacı vardır. Bizim aile olduğumuzu düşünüyorsa, o zaman kendi ailesini özölüyordur. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

CHAPTER ELEVEN

A Willow'u odasına uğurladıktan sonra Thorne odasına döndü ve Laurel'i istediği gibi seyahat kıyafetleri giymiş halde bulunca şaşırdı. Biraz göstermesini bekliyordu, Ama kadın onun beklentilerine meydan okumaya devam etti.

Onu Willow'la gördüğünden beri sürekli bir huzursuzluk içindeydi. Cildi gergin hissediyordu. Nabızı yükselmişti. İçindeki kurt, Laurel'in annelik davranışını içtenlikle onaylıyordu. Willow'un Laurel'a akrabasıymış gibi davranmasını da ihtiyatla karşıladı.

Laurel'i kol mesafesinde tutmak giderek zorlaşıyordu. Bir yanı bunu istemiyordu. Bir yanı aile fikrini seviyordu. Onu. Babası, Clarke ve Willow bir bütündü. Ama diğer yanı dünyanın ne kadar acımasız olduğunu hatırlıyordu. Görevini ve onu Thorne'un akrabası gibi kokmayan ama aileden *olan* birine götüreceğini hatırlıyordu. Thorne'un hayatını birden fazla şekilde kurtarmış olan bir fae.

"Tamam," dedi Laurel, "üzerimde sıcak tutan bir tayt, bir kazak ve yatağın üzerinde de bu kürklü pelerin var. Bahsettiğin sıcaklık bu muydu? Peki ya yiyecek? İhtiyacımız var mı?"

Kadın daha fazla soru sıraladı ama acı dolu anılar boğazında bir yanmaya neden oldu. On iki yaşındaki Thorne Tarikat'a yeni gelmişti ve Jasper onu kışladaki odasına yerleştirmek için seçilmişti.

"Pantolon, gömlek, kazak, ceket, pelerin," dedi Jasper ve dolapta asılı üniformayı işaret etti.

Thorne ortak yatakhaneinin kapısında durmuş, köşedeki tek kişilik yataktan ve diğer taraftaki aynı ranzadan nefret ediyordu. Burası bir hapishaneye benziyordu ve Jasper da onun arkasında dövmeleli bir gardiyan olarak çıkışı kapatıyordu. Thorne kurda dönüşüp oradan kaçmak, Tarikat arazisini çevreleyen zehirli ormana gitmek istiyordu. Belki de kaçmalıydı. Daha kötü yerlere de gitmişti. Sonra tekrar, belki de zehirli kırmızı yaprakları yemeliydi. Asla geri dönmemeliydi.

Bu fikir o kadar çekiciydi ki düşüncelerini tüketti. Kimse onu özlemeyecekti. Sadece iç geçirip, "Oh be, bir Muhafız daha gitti," diyeceklerdi.

"Üç set alacaksın," diye devam etti D'arn Jasper. "Onları aklamaktan sen sorumlusun."

Thorne kaynayan bakışlarını uzun boylu fae'nin üzerine dikti ve onun güzel yüzünden nefret etti. Thorne ondan ne yapmasını istediğini neden umursuyordu ki? Thorne tören gölüne itilmeyi seçmemişti. Ölmeyi tercih ederdi - yüzmeyi - bir sonraki dayağının nereden geleceği konusunda asla endişelenmemeyi. Onu istenmeyen kişi olarak gören insanların küçümseyici bakışlarından asla korkmazdı. Çöp.

"buradan," diye tersledi Thorne.

Bu sadece d'arn'ın içtenlikle gülmesine neden oldu.

"Git kendini yüzdür," diye tekrar hırladı, öfkesi çaresizliğini bastırmak için kabarıyordu.

"Orada bulundum, bunu yaptım. . Tıpkı senin gibi." "Ne yani, aynı olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Jasper'ın kara kaşları kalktı. "Düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz. Bir gün bunu anlayacaksın. O zamana kadar üniformanı yıka ya da yıkama. Gerçekten umurumda değil. Al bakalım." Cebinden küçük bir paket çıkardı ve uzattı. "Bu biraz mana-otu. Sadece eğitimden önce içmeyin. Zil zurna sarhoş olursan sorumlu müdür pek memnun olmaz."

Thorne paketi aldı ve omurgasında küçük bir heyecan belirdi. Teyzesi Kyra her zaman onun bunun için çok genç olduğunu söylemiş ve her türlü sarhoşluğu yasaklamıştı. O zamanlar Kyra'nın sadece çamura saplandığını düşünmüştü... ama amcası Thaddeus ve Thorne'u eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra, teyzesinin sadece

onu arıyordum. Yüzünüzü kapatmak için ellerinizi kaldırmak anlamına gelse bile, kendinizi koruyabilmek için duyularınızı korumak daha iyiydi.

Jasper paketi saygıyla kabul ederken Thorne'un gözlerindeki soruyu görmüş olmalıydı. "Evet, biraz genç olduğumu biliyorum evlat, ama eğitim seni sertleştirecek. Birkaç arkadaşınla birlikte iç. Burada sıkı çalışırız ama sıkı da oynarız." Jasper'ın gözleri mizahla parılıyordu. Thorne neredeyse Jasper'ın yüzündeki endişeyi fark etmeyecekti. Neredeyse. "Artık ailenin arasındasın, Nightstalk. Biraz dinlen."

Laurel'in eli Thorne'un yüzünün önünde sallandı. "Thorne. Beni dinliyor musun? Yemek hakkında soru sordum."

"Yemek mi?"

Sırıttı. "Evet, etrafta smoothie malzemelerin vardır diye umuyordum. Ama sanırım yok." Onun boş yüzüne bakarak dudağını ısırdı. "Bu içeceği hiç duymadın mı?"

"Tüm içecekler yumuşak değil mi?"

Laurel'in gözleri büyüdü. Gözlerini kırptırdı. Sonra bir kahkaha patlattı, iki büklüm oldu ve ortasını tuttu. Melodik sesi onun sert kabuğunu delip geçti. Aralarındaki bağdan mizah fışkırdı ve vücuduna viski gibi bir sıcaklık yayıldı. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbir mizah, hiçbir kahkaha, hiçbir şaka kalbine bu tür bir asi özgürlük getirmemişti. Dudağı seğirdi.

Ne yapacağını bilemedi. Kız çok çekiciydi. O gülümseme dönüştürücüydü. Gözleri çok parlaktı. Teni kızarmıştı.

Bir adım daha yaklaştı. Ve bir adım daha.

Ona dokunmak istiyorum.

Büyük yuvarlak gözleri onun yaklaşmasını izledi ve gülmeyi kesti.

"Bunu bir yap," . "Ne... gülmek mi?"

Hâlâ büyülenmiş bir halde başını salladı.

"Sen hiç" -yutkundu- "daha önce gülen birini görmedin mi?"

Boynunu nazikçe avucunun içine aldı ve burnunu indirerek onu içine çekti, kokusunun onu daha fazla ele geçirmesine izin verdi. Tatlı ama misk gibi bir şey. Siyah ahududu ve kadın kokusu. Görev yok, nefret yok, Şey yok. Sadece kadın. Ve o.

Kıpırdamadan durdu, onun kendi anını yaşamasına izin verdi ve bu mutluluktur. Dışlarında bir sızı. Alfa içgüdüleri. *Onu işaretle.*

"Thorne?"

"Gördüm," diye mırıldandı tenine karşı. "Sadece *hissetmedim*

O.

" "Oh."

Böyle a küçük ses itibaren Onu. Nefes nefese,
Yumuşak, Kadınsı. Ama

Kadının ses tonundaki bir şey onu duraksattı ve duygularının bağda değiştiğini hissettiğinde geri adım attı, dudakları kıvrıldı. "Senin merhametini istemiyorum Laurel."

Gözleri hüznünlendi ve bu durumu daha da kötüleştirdi. İşkence görmüş, tüm dünyasını kaybetmişti ve yine de onun için üzülyordu. Onu tanıımıyordu bile.

Sikerim böyle işi. Hazırlanmayı bitirdi, savaş baltasını ceketinin üzerine geçirdi ve silahlarını kemerine taktı. Sonra sırt çantasını omzuna attı ve dışarıya bakmak için pencereye gitti. Karanlık araziye kaplamıştı ama saat hâlâ yeterince erkendi ve ahırlara doğru yürümek sıra dışı görünmüyordu. Seelie ve Unseelie fae'ler kampüste eşit miktarda ikamet ediyordu, bu yüzden gece hayatı da gündüz kadar hareketliydi. Thorne'un Yaprak'tan kaçınmak için yapabileceği en iyi şey, elflerin ve diğer kadro üyelerinin sık sık Yemekhane'ye inip Büyücü Birası'ndan ve sosyal ortamdan faydalandıkları zaman gitmek olacaktı.

"Gidelim," dedi.

Laurel kapıda ona katıldı.

"Bana planın ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinde mi dolaşacağım?"

Kaşlarını çattı. "Ortada bir plan

yok." "Mutlaka bir şey vardır."

"Ahırlara git, bir kuturi al ve Cornucopia'ya uç."

"Tamam." Bunu düşündü. "Bekle... kuturi nedir? Neden bir portal kullanmıyoruz?"

"Çünkü Leaf portalları takip edebilir. Kimsenin nereye gittiğimizi bilmesini istemiyorum. Ve bir kuturi gördüğünde ne olduğunu anlayacaksın."

"Elbette. Bu hiçbir şekilde mantıklı değil." Onun yüzünü inceledi. "Başımız belaya girecek mi?"

Omuz silkti, odanın kapısını açtı ve onu dışarı çıkardı. Eğer fikrini değiştirme ihtimali varsa, o da buydu. Ama omuz silkmesine karşılık verdi ve onu takip etti.

Tam umduğu gibi, ev sakinleri ya dışarıda ya da odalarındaydı. Thorne Laurel'i dışarıya ve bahçeye doğru yönlendirdi, mümkün olduğunca ağaçların gölgelediği uzun, dolambaçlı patikaları kullandı. At ahırlarını atladılar ve bir adım bile atlamadan doğruca kuturi ahırlarına gittiler. Thorne kapının dışında durdu ve burada olabilecek tek fae olan Forrest'ı aradı.

Yine On İki'lerde yer alan kumral saçlı elf, ahırların neredeyse demirbaşıydı. Hayvanlara ve sanata karşı bir yakınlığı vardı. Ama Leaf ve Aeron gibi onun da yemekhanede yiyip içiyor olması gerekiyordu. Etrafı tarayan Thorne onu göremedi. Güzel.

Dikkatini bir torba şekerli ikram bulmaya verdi. Kuturi'yi mutlu ve teşvik edici tutacaklardı.

Ahırlardan penelemeler, viyaklamalar ve hıştırlar geliyordu. Hayvanlar onların orada olduğunu biliyordu.

O bir erzak çuvalını karıştırırken Laurel rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Bakışları endişeyle bir tezgâha kaydı. "Sanırım kuturi bir tür dev kuş?"

Kaşlarını attı. "Sizin zamanınızda dev kuşlar yok muydu?"

Yüzü kızardı. "Haklıyım, değil mi? Oh, Tanrım. Bir kuşa biniyoruz. Kahretsin."

"Bir yerden başka bir yere nasıl utunuz?"

"Bizi taşıyan makineler yaptık. Uçaklar. Helikopterler. Gvendeydik ve ierideydik. Bir kuşun üzerinde değil." Serinletmeye çalışır gibi yüzünü sıvazladı.

Yani hiçbir fikri yoktu. Daha nceki esprilerinin sıcaklığını hatırlayınca dudağı hafifçe kıvrıldı ve o anda onun kahkahasını tekrar hissetmekten daha çok istediği bir şey yoktu. İçini bir heves kapladı. Onun tepkisini dikkatle izleyerek büyük kapıyı açtı.

"Lanet olsun," diye nefesini tuttu.

İçinde bir kuturi vardı. Başlı kartal, gövdesi tilki olan bu beyaz tüylü ve kürklü cins çoğunlukla uysaldı ve uzun mesafelere uçmaktan mutluluk duyardı. Savaş sırasında işe yaramazdı ama şeker ikramı söz konusu olduğu sürece uzun mesafeler kat etmek için mükemmel bir alternatifti.

Kanatlı canavar sırtında iki yetişkini rahatça taşıyabilecek kadar büyüktü. Thorne'a ciyakladı ve uzun kuyruğunu heyecanla sallayarak pençelerinin üzerinde zıpladı. Siyah desenler beyaz kürkünü Forrest'ın muhtemelen şiirsel bir dille anlatacağı sanatsal bir şekilde gölgeliyordu.

"Bu bir kuturi," dedi.

Laurel nefesini tuttu ve sonra Thorne'u itti. "Çık dışarı."

Ne?

Omzunun üzerinden ona baktı. "Neden?"

"Hayır, bu... um. Tanrım, lafın gelişi. Ben sadece... vay canına.

Çok güzelmiş. miyim?"

Başını salladı. "Kötü davranılmadığı sürece ısırılmaz ve biz onları burada şımartıyoruz."

Sırıtmadan duramıyordu ve daha önce hissettiği o mutluluk yeniden çiçek açtı. Defne canlı ifadelerle hayvanı ötüp yaltaklandı. Kuturi onun ilgisini bir şeker ikramıymış gibi yedi. Laurel hayvanı kucaklayıp boynuna sokulduğunda aralarındaki bağın sıcaklığı hızla akıyordu. Elinin kuturinin çenesinin altını ritmik bir şekilde okşayıp gıdıklaması Thorne'un göğsünün kıskançlıktan çatlamasına neden oldu.

Başını salladı ve boğazını temizledi. "Çekil.

Eyeri takmam gerekiyor."

"Ah, ." Laurel geri sıçradı. "Yolda kaldım."

Çift eyer ve dizginler takılana kadar gülümsemesi yüzünü terk etmedi ve yarattığı ahırdan çıkarıp dışarıdaki çimenliğe götürdüğünde, teni hastalıklı bir renk aldı.

Sinirlerini yatıştırmak için bir şeyler söylemeliydi.

Ağzını açtı ama yakındaki bir ağaçta öten bir karga tarafından kesildi.

Sikeyim.

Thorne gözlerini kapadı ve beşe kadar saydı. Onu öldürme. Yapma. gelene kadar saymaya devam etti, sonra gözlerini açtı ve

kargayı aradı. Bir dalın üzerinde, gölgeler arasında gizlenen parlak siyah karga, onu bilen gözlerle izliyordu.

"Bırak da gidelim, Cloud."

Laurel güç mücadelesini fark edince iki kez baktı ama sessiz kaldı.

Karga gakladı.

"Gitmemizden sana ne?" Thorne sordu. "İnsanı da yanımda götürreceğim."

Kuşun boncuk gibi gözleri Laurel'e kaydı. Baktı. Sonra siyah kanatlarını çırparak oradan ayrıldı. Bu, Cloud'un Thorne'a avantaj sağladığı anlamına mı geliyordu, yoksa sadece onu ispiyonlamak için mi uçmuştu, Thorne bilemiyordu. Elini çabuk tutsa iyi olacaktı, yoksa Leaf onu görevden almak için geri dönecekti.

Laurel'i kuturinin üzerine çıkardı ve sonra arkasına tırmandı. Laurel bacaklarının arasına rahatça oturdu, vücudu onunkinin yanına mükemmel bir şekilde yerleşti. Sırtındaki sırt çantasından bir ödül aldı, diliyle bir klik sesi çıkardı ve kuturiye bir ödül vermek için Laurel'in etrafına uzandı. Bu, zorlu yolculuklarının sonunda daha fazlasının geleceğinin sözüydü. Doğru pozisyonuna geri döndüğünde, Defne ona doğru bastırdı ve bir doğruluk hissi daha da çiçek açtı.

Laurel hâlâ kuturinin başını gıdıkliyordu. Onun gülümsemesini göremiyordu ama hissedebiliyordu.

Bir hevesle, küçük bir dolambaçlı yoldan gitmenin uygun olacağına karar verdi. Dizginleri Laurel'in iki yanında tutarak kuşu ahırların arkasındaki çim piste doğru yönlendirdi.

"*Merhaba.*" Topuklarıyla kuşu tekmeledi.

Kanatlar açıldı, pençeler tırısı kalktı ve birkaç dakika içinde hayvan hızlanıp kanatlarını çılgınca çırparak havalanınca denge değişti. Laurel heyecanla ciyakladı, önündeki eyeri tutarken eklemleri bembeyaz kesildi. Kısa saçları dalgalanarak Thorne'un yüzünü gıdıkladı ve dudaklarında bir gülümseme uyandırdı.

Kalkış.

CHAPTERTWELVE

L Aurel uçuyordu. *Buna inanamıyorum.* Aslında bir kuşun-hayvanın-şeylerin üstünde uçuyordu. Rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Taze, temiz ve onarıcı hava ona serpintiden önceki evini hatırlattı. Bu

Ada'yla birlikte Yosemite Ulusal Parkı'nda yürüyüş yaparken ona enerji veren türden bir havaydı. Gözyaşları gözlerini yaktı, boğazı sıkıştı ve zihnini şimdiki zamana geri dönmeye zorlamak zorunda kaldı. Seleyi kavradı, dizlerini kilitledi ve arkasındaki kas duvarına bastırdı. Thorne'un kendinden emin kollarının kafesi içinde kendini daha güvende hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda bu yükseklikte çok ihtiyaç duyduğu sıcaklığı sağlıyordu.

Kaybettiği hayatı için melankoliye gömülmektense buna, maceraya odaklanmak daha iyiydi. Kayıp dünyasına. Zamanı geri alamazdı, sadece ilerleyebilirdi. Ya da uçamazdı.

Gece yolculuğu daha da heyecan verici hale getiriyordu. Bazen yerdeki ışıkları görebiliyordu, bazen de hiçbir şey göremiyordu ama temiz hava yıldızları ve ayı çok parlak gösteriyordu. Aşağıdaki dünyayı şaşırtıcı bir netlikte resmediyordu. İleriye değil de zamanda geriye gitmiş gibi görünen ağaç damlaları ve çatılı küçük köyler gördü. Bazı yerlerde, suyun üzerinde uçarken yıldızlar altlarındaydı.

Thorne kuturiyi dizginlerinden ve dizlerinden tutarak yönlendiriyor, güçlü kalçalarını Laurel'inkilerin yanında sıkıyordu. Aklını kurcalayan o kadar çok soru vardı ki, ama rüzgâr kulaklarında uğuldarken, kanat sesleri duyarken ve kanı hızlanırken, dikkati dağılırsa mucizeyi kaçıracağından korkarak çenesini kapalı tuttu.

Bir saat kadar sonra Thorne Laurel'in kalçasına dokundu. Dudakları kulağına değdi ve sağ tarafını işaret etti. "Aşağı bak."

Adamın pürüzsüz ve derin sesiyle bir ürperti kapladı içini. Yana doğru eğilip aşağıya bakmaya çalıştı ama yalpaladı ve gıcırdadı. Eyeri o kadar uzun süre, o kadar sıkı tutmaktan kolları ağrıyordu ve kendine güvenmiyordu. Başını iki yana salladı. Aşağı inmek için uzun bir yol vardı.

Thorne dizginleri bir eline geçirdi ve sonra diğer elini kadının ortasına sıkıca doladı. Sabit. "Tuttum seni. Devam et. Bir göz at."

İçgüdüleri bir saatin tik takları ya da dönen çarklar gibi içinde yer değiştirdi. Gözleri kolundaki mavi parlayan izlere ve adamın ön kolunda karnını çevreleyen ikiz izlere takıldı. Mavi gece daha parlaktı. Onun önünü ve kuturinin kafasını boyuyordu. Aralarındaki bağlantı öncekinden daha güçlü bir şekilde titreşiyordu. *Güven* gibi hissettiriyordu. Arkasındaki fae'ye güveniyordu. Bu, bir görev için ona ihtiyacı olduğunu bilmekten daha fazlasıydı. Bu onun nasıl bir insan olduğuydu, saklamaya çalıştığı. Onunla bir Sluagh arasında durmuştu. Küçük kız kardeşinin yatağına tırmanmasına ve seyahat planlarını bozmasına izin vermişti. Kahkahanın keyfini hiç hissetmemişti ama hissetmek istiyordu. Odasında paylaştıkları o korunmasız an, ona ortağı hakkında herhangi bir kelimedenden daha fazla fikir vermişti. Parmaklarının boynunda kıvrıldığını hissetmişti. Burnunu onun tenine daldırıp derin derin nefes alması. Tekrar gülmesini istediğinde gözlerindeki açık merak.

Acımanı istemiyorum Laurel.

Bir şekilde bu ona daha fazla güvenmesini sağladı. Bu, küçük itirafının dürüst bir yerden geldiği anlamına geliyordu. Derin bir nefes alarak başını salladı ve onun düşmesini engelleyeceğinden emin bir şekilde yana doğru eğildi. Kirpiklerini rüzgârdan kaldırıp saçlarını geriye savurarak aşağıdaki zemini taradı. Çok uzağa bakmasına gerek yoktu. Gerçekten muhteşem ve huşu dolu bir şey yaklaşık yüz metre aşağısındaydı.

Her şekil ve renkte parlayan desenler dudaklarından bir nefes çıkardı. Neydi bu? Çok büyük ve uçsuz bucaksızdı. Bir çeşit ışık gösterisi miydi? Bir sirk mi? Thorne kuturiyi aşağıya doğru yönlendirirken kaşlarını çattı. Bu doğaydı.

Biyolüminesan, ruhani doğa.

Hepsi mavi, pembe, mor, sarı ve yeşilin tonlarında parlıyordu. Hayatın gökkuşağı. Geceleri çiçekler açıyordu. Yapraklar, ağaçlar, o kadar büyük bir su kütlesi vardı ki gecenin parlak bir aynası gibi görünüyordu. Alçalmaları onları tehlikeli bir şekilde, sonunu göremediği uçsuz bucaksız göle yaklaştırdı. Akıntıları arkalarındaki suyu rahatsız ediyordu. Laurel arkasına bakmak için başını çevirdiğinde gölün yüzeyini salladıklarını gördü. Yüzen yıldızlar sanki canlıymış gibi çalkalanıp dalgalanıyorlardı ve Laurel'le karşılaştıkları için en az onun kadar heyecanlıydılar.

"Neredeyiz?" diye sordu Thorne'un ciddi bakışlarına karşılık vermeye çalışarak.

"Tören gölü," diye yanıtladı. "Orası gücün asıl kaynağı. Bazıları bunun Kuyu'nun kendisine erişim olduğunu söylüyor."

Kuyu.

Hayatın beşiği. Tarikat'ın hizmetini adadığı her şeyin. Testleri sırasında bu konuda çok şey duymuştu. Şimdi onu gerçekten gördü. Ölümsüzlükten daha fazlasıydı. Manadan daha fazlasıydı. Varoluşun özüydü. Yıldız tozunun ta kendisiydi.

Birdenbire kendini çok küçük ve önemsiz hissetti. Ama alakasız değildi, seçilmişti. Belki de o kadar önemsiz değildi.

"Onu görmem gerek," diye açıkladı.

"Dokunmak için" "Şimdi mi?"

Başını salladı.

Acı aralarındaki bağdan süzüldü ve Laurel bir an için Thorne'un susacağını sandı ama susmadı. Kadının ortasını sıkıca kavradı ve dudağının kenarı baştan çıkarıcı bir yarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Hazır mısın?"

Aklının kontrolünü kaybetti. *Gamzeler.*

"Ne?" dedi.

"Sıkı tutun."

Kuturi'yi daha da hızlandırdı ve Laurel ön tarafa dönmek zorunda kaldı. Hız karşısında yanakları gerildi. Elinden bir şey gelmiyordu ama tutunup sihir yüklü havanın heyecanının, yakınlaştıkça beklentinin ve huşunun tadını çıkarıyordu. Kuturi her yükselip alçaldığında midesi bulanıyor ve vücudu hislerle doluyordu. Dudaklarından anlaşılmaz bir çığlık kaçtı. Kendini Bastian gibi hissediyordu.

Bitmeyen Hikaye'den Falkor. Thorne'un da hoşuna gitmiş olmalıydı, çünkü Laurel'in aşağı inmesini söylemesine rağmen kuturiyi daha da yukarı kaldırdı. Kolu Laurel'in ortasında demir gibi oldu ve sonra derin sesi kulağının dibine fısıldadı: "Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı. Hiç tereddüt etmeden.

" zaman bırak dediğimde, bırak."

Başını salladı. Tamam. Tuhaf. Ama tamam. Belki de gölde attan inmeleri gerekiyordu. Daha önce uçaktan paraşütle atlamıştı. Bunu halledebilirdi. Tabii.

Sonra anlamadığı kelimeleri havladı, dilini şaklattı ve kuturi fıçı gibi yuvarlandı. Midesi boğazına doğru kalktı. Gözleri bulanıklaştı. Ve ışıldayan ufuk, baş aşağı olana kadar döndükçe değişti. Dönen zihninin baş aşağı uçtuklarını kavramak için yeterli zamanı vardı ve sonra suyla aralarındaki boşluk aniden kapandı. Boğazına bir çığlık takıldı. Çarpacaklar mıydı? Kafalarının üstüne mi? Bu hızda suya çarpmak betona çarpmak gibi olacaktı.

Bir saniye sonra kuturinin kanatları açıldı ve süzölmeye başladılar. Rüzgârın uğultusu yanından geçip giderken tuzlu suyun *kokusunu* alabiliyordu.

"Şimdi!" diye bağırdı.

Eyeri bıraktı. Yerçekimi ellerini aldı ve aşağıdaki göle doğru savurdu. Parmakları buzlu yüzeye çarptı. Temas eline bir çekiç gibi indi ama sudaki yıldızlar, parlayan enerji ... yıldızlararası bir galaksi gibiydiler, sanki demir bir yapışmış gibi tenini yakınlaştırmayı bekliyorlardı ve sonra dünya yeniden değişti ve hiçbir şey değişmemiş gibi dik durup uçmaya başladılar.

Ama her şey vardı.

Midesinin içindekiler dışarı çıkmak istiyordu, ellerini akkor bir gökkuşağı patinası kaplamıştı ve... hayatında hiç bu kadar eğlenmemişti. Nefes nefese, kalbi göğsünden çıkmak isteyecek kadar hızla çarparak ve patlayacakmış gibi hissederek Thorne'u görmek için döndü. Ama bunu çok hızlı, çok sert yaptı ve hepsi yalpaladı.

Onları sabitledi, kıkırdadı ve sıcak nefesi boynuna değerek ayak parmaklarına kadar hissettiği bir ürperti uyandırdı. Onun mizahı

Kalbini saran bir battaniye gibi içine kaydı.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Ben sadece... Aman Tanrım, bu çok eğlenceliydi."

"Buna whiffling deniyor," diye açıkladı. "Sadece hızlı bir şekilde ve birkaç vuruş için yapılabilir."

"İnanılmazdı." Kız bir kez daha "vuuu" diye bağırdı, adam da ona omurgasında hissettiği sessiz bir kıkırdamayla karşılık verdi. Mizahı neşeye dönüştü ve neredeyse ağlayacaktı.

Onu gördüm. Sadece hissetmedim.

Onun iki katı yıl yaşamıştı, ama tüm bu süre boyunca ondan gelene kadar gerçek bir neşe hissetmemişti ve şimdi bu neşe aralarındaki bağdan yankılanarak ona geri dönüyordu.

Sırıtişi yanakları acıyana kadar uzadı.

Thorne onları parlayan midyelerle kaplı uzun ahşap bir iskeleye indiren bir inişi yönetti. Tıpkı kollarındaki gökkuşağı patinası gibi, bu patina da alttaki tahtanın üzerine sızıyor ve kalaslardaki boşluklardan prizmatik ışık ışınları saçıyordu. Atları iskeleden inip kumlu sahile çıkarken Laurel, Thorne'un tavrında bir değişiklik olduğunu hissetti. Neşesi kaçmıştı.

Nefret. Nefret. Tiksinti.

Görevle mi karıştı? Bir acıyla mı?

Kıyıyı çevreleyen ağaçlar, bir ormana dönüşüyormuş gibi görünen uzun bir gölgelik oluşturuyordu. Hepsi parıldamıyordu. Bu ihtişam esas olarak yerden büyüyen, ormanın içine dolanan ve ağaçların bir parçası gibi görünmesini sağlayan sarmaşıklara ve sürüngenlere aitti.

Cırcır böcekleri cıvıladı. Suda yaşayan canlıların çiftleşme sesleri. Yeşilliklerin arasında bir şey sıçradı. Tembel ışıklardan oluşan küçük toplar sanki rahatsız olmuş gibi dağıldı. Laurel kıkırdama sesi duyduğuna yemin edebilirdi ve gözlerini kıstı. Thorne mağaradaki uçan ateşböceği şeyine ne demişti, hortlak mı?

Kıyı boyunca, bitki örtüsünün arasına insan boyunda taş kulübeler serpiştirilmişti. Pencerelelerden hiç ışık gelmiyordu. Belki de boşlardı.

Thorne eyerden inmesine yardım ederken, "Burada insanlar yaşıyor mu?" diye sordu.

Cevap vermedi, sadece kuturiyi biraz şekerle besledi ve ipini bir ağacın gövdesine bağladı. "Burada bekle," dedi ona ve sonra Laurel'e katıldı.

Vücudunun her hattı gergindi.

"Sorun ne?" diye sordu.

Göle dik dik bakarken gözlerinde buz gibi bir ateş parlıyordu. Böyle harika bir yerde nasıl bu kadar sinirli olabilirdi?

"Thorne?" diye sordu.

Kaşlarını çattı, bir çakıl taşı aldı ve suya doğru fırlattı, derinlerde bir şey sıçrayıp onu içine çekene kadar sıçramasını sağladı. "Bu yerden nefret ediyorum."

Suyun içindeki karanlık şeye bakakaldı, sonra başını salladı ve yeniden Thorne'a odaklandı. Bu yerden nasıl nefret edebilirdi?

"Neden?"

Bir ritim. Bir nefes. İstiraplı bir bakış. "Çünkü beni zorla içeri aldılar. Kimse bana sormadı. Ben istemedim... hala da . Ve en kötüsü neydi biliyor musunuz? Başbakan'ın kendisi, hayatta kalmamın mümkün olmadığını çok iyi bilerek beni içeri itti."

"Kulağa sert geliyor."

"Muhafızlar ölmekte olan bir tür. On yıllardır kimse gönüllü olmadı, ancak diyarın insanların açgözlülüğünden ve fae'lerin yozlaşmasından korunması gerekiyor, bu yüzden herkesi haraç sunmaya zorluyor. Kraliyet ailesi bile. Yoksullar bile. Çiftçiler. Kadınları. Başlangıç yaşı on iki."

İnsanların açgözlülüğü. Fae'lerin yozlaşması mı? Bekle... "12 yaşında mıydın?"

Başını hafifçe sallayarak cevap

verdi. "Çok özür dilerim."

Bakışları sertleşti. "Bir kez daha söylüyorum, merhametinizi istemiyorum." "O zaman neden bana anlatıyorsun?"

"Bilmiyorum." Kuturi'ye doğru yürümeye başladı. "Hadi gidelim."

"Bekle." Elini kavradı ve onu geri çekti. Birbirlerine bağlandıklarında, bağ işaretleri parlak bir şekilde parladı. Kolundan aşağıya doğru bir titreşim ve avuçlarının arasında bir sıcaklık hissetti. Sanki ruhları birbiriyle konuşuyor gibiydi.

İkisi de mavi işaretlerini düşünürken sessizlik geçti. Gözleri kızın budaklı tırnaklarına takıldı. Kadının dehşeti karşısında, adam

ay ışığına tuttu ve inceledi. Elini geri çekti.

"Neden onları saklamaya devam ediyorsun?" diye sordu.

İçinden keskin, hüzünlü bir kahkaha yükseldi. "Nedenini biliyorsun. Kırıldılar."

Bakışları onu esir almıştı. Bir şey söylemek istediği belliydi ama o bir korkaktı. Ona izin vermedi. Adamın geçmişinden bir sırrı ortaya döktüğü yerde, o bundan kaçıyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Bana öğreteceğini söylemiştin Obi-Wan. Senin gibi bir Jedi olmak istiyorum."

Dudağı seğirdi. bastırılmış bir şaşkınlık, huşu ve merak gibi bir şey savaşıyordu. Ona nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Başka bir zamandan gelen garip bir ziyaretçi. Düşmanı gibi görünen ama başka bir şey gibi davranan biri. İçindeki her şey onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu; bunu hissedebiliyordu. Tüm bunları sert duruşunun ve neredeyse amansız ifadesinin ardında saklıyordu ama bedeninde tutmaya çalıştığı duygular aralarındaki bağ sayesinde yükseliyordu. Kız onu şaşırtıyordu. Ve bu hoşuna gidiyordu. Hayatı boyunca çıtayı yükseltmişti. Kimsenin başarılı olmasını beklemediği ama başarılı o kadındı.

Tek sınırınız sizsiniz.

Müşterilerine söylediği bir başka söz daha. Pompa sınıfında onları terli terli çalıştırırken inleyip sızlanıyorlardı ama o bunun canlı kanıtıydı. Tırnakları sökülmüştü ve tekrar budaklı bir şekilde uzadıklarında MMA dersleri almaya başladı. Sonra aynı eğitimi her Queen Fitness salonuna yerleştirdi. Kendini savunmanın ötesinde, bir saldırı . Bir kadının kendini korumak için ilk adımı atmasına yardımcı olmak için tasarlandı. Bir güç merkezi olmasına yardım etmek için.

Bu, Laurel'in kendisi hakkında umutsuzca inanmak istediği bir şeydi.

Bazen söylediği motive edici sözlerin hepsinin bir numara olup olmadığını merak ediyordu. Sadece bir gösteri. Bir oyun. Güçlü olduğunu düşün, güçlü olacaksın. Belki de. Ama içi üzgün olan ama şakalar yapan bir palyaço gibi, bazen kendini sahtekâr gibi hissediyordu.

"Peki," dedi, "Tatbikatlar var mı? Eğitim alıştırıcıları? Elimden tekrar ateş çıkmasını nasıl sağlayabilirim?"

"Zamanımız yok. Geç oluyor."

"Bana otuz dakika ver. Vereceğine söz vermiştin."

Adam ona sırtını döndü. Belki de reddetmiştir diye düşündü ama adam iki adım attı, tehditkâr baltayı omuzlarındaki baldızdan çözdü ve ardından deri ceketinin düğmelerini açtı. Ceketini kumsala attı ve şimdi üzerinde sadece beyaz gömleği ve pantolonuyla ona bakıyordu.

"Pelerinini çıkar," diye emretti.

Panik dolu tek bir an için içgüdüleri ona bağırdı. *Kaslarına bak.* Şu güce. Onu ikiye bölebilir ve hiç terlemeyebilirdi. Bir kurdun pençelerinin kalbini parçalamasına kıyasla tırnaklarının sökölmesi bir lütuf olabilirdi.

Dikkatle onu inceledi ve hiçbir düşmanlık sezmedi.

Tamam. Bakalım bu iş nereye varacak.

Midesinde küçük bir heyecan belirdi. Güzeldi. Bu iyiydi. Bunu yapabiliyordu. Pelerininin bağcıklarını çözdü ve yere bıraktı. Örme kazağı ona hareket etme özgürlüğü veriyordu, bu yüzden üzerinde bıraktı. Bu eğitim nasıl geçecekti?

Planı ne?

Beklenti tenini titretiyordu. Önce göle, sonra da ona bir bakış fırlattı.

"Yüzmeye gitmiyoruz," diyerek onun yönünü belirtti.

"O zaman ne olacak?"

Yumruklarını boksör stili kaldırdı. "İyi bir sağ kroşen var. Bana daha fazlasını göster."

Yüzünde bir sırıtma belirdi. MMA eğitimi, bombalar dünyaya salınmadan önce sadece birkaç ay sürmüştü ama bu ona karşılık verme güvenini ya da en azından isteğini vermeye yetmişti. Bones tekrar üzerine gelirse dövüşmeyi bırakmayacaktı. Ne olursa olsun.

Ama o Bones'tan çok daha büyük, diye kafasının arkasındaki küçük bir ses onu uyardı. İçindeki şüphe ve korku derisini gıdıklamaya başladı. . Şimdiye kadar yaşadığı onca şeyden sonra

O korkunç günden beri kendini savunabiliyordu. nce saldır, soruları sonra sor.

Kendisinden çok daha küçük olan bedenine küçümseyici bir bakış attı ve sonra kızgın bir kaşını kaldırdı. Bu gözdağı vermek için miydi?

"Buna pişman olabilirsiniz," diye uyardı cesaretliymiş gibi davranarak. "Meşhur son sözler."

CHAPTER THIRTEEN

Laurel'in hırçınlığı Thorne'u şaşırtmıştı. Birkaç vuruş yapana kadar durmadı. Etkileyiciydi. Hareketlerini yönlendiren başka bir şey vardı ve Thorne ilk kez onun yaptığı bir şey olduğunu düşünmedi.

Adam kolayca engelledi ama bu onu denemekten alıkoymadı. Ona doğru geldi. Adam yana doğru adım attı ve ona dirsek atarak tökezlemesine neden oldu. Vazgeçti mi? Hayır. Bir dansçı gibi döndü ve geri geldi, bu sefer onun kalıplarını öğreniyordu.

Zekice.

Aynı hareketten bir daha tökezlemedi.

Belki de gölün mistik enerjisinin çatlak ruhuna süzülmesinden ya da hem ormandan hem de sudan onu izleyen yarattığı beklenti havasından kaynaklanıyordu ama kendini tüm vücudunu saran bir soğukkanlılıkla müsabakaya dalmış buldu. Damarlarında öfke ateşi yoktu. Öfke yok. Sadece... gizli bir eğlence.

Yirmi dakikalık sıkı bir antrenmandan sonra, göğsü eforla kabararak durakladı.

Hayal kırıklığı içini kapladı. Duracak mıydı?

Hayır. Sadece kazağını çıkardı, ona göz kamaştırıcı bir sırtış fırlattı ve sonra tekrar üzerine yürüdü - bu sefer her vuruşta keskin çığlıklar atıyordu. *Hya. Hyaa. Hyaa. Hyaa. Hyaa.* Ve adamın dikkati dağıldı. Ceketini çıkardığında, hayran kalacağı daha çok teni vardı. Gözlerinde daha fazla ateş. Vücudunda. Canlı görünüyordu. Onun coşkusunun soğukkanlılığını azalttığını hissetmekle kalmadı, aynı zamanda bunu yüzünün her santimetresinde gördü.

Arzu onun içine işledi. Kadın bir harikaydı. Ter, teninde sedefli bir parlaklık yaratıyor, her kadınsı kıvrımı vurguluyordu; köprücük kemiğinin eğimi, boynunun zarafeti, kollarındaki pürüzsüz ten.

Kadının doğal kokusu burnunu istila etti, ilkel doğasındaki bir düğmeye bastı ve onun üzerine atlamaktan, onu zorlamaktan ve boyun eğmesini sağlamaktan alıkoymak için sahip olduğu her şeyi aldı. Bu da onun çığlık çığlığa diğer yöne kaçmasına neden olacaktı. Bir erkeğin ona hükmetmesini istemiyordu. Eşit olmak istiyordu.

Yaptıkları pazarlık onu terbiye sınırları içinde kalmaya zorluyordu. İleri.

İşimi kolaylaştırmadı.

Yüzüne doğru gelen kadını tokatlayarak uzaklaştırdı. "Beni yumruklarınla yenemezsin."

"İzle beni." Tekrar denedi.

Ama sabrı tükenmişti. Kızın kokusu dikkatini dağıtıyordu. İçindeki kurdun tartışmayla işi bitmişti. Onun bacaklarının arasını istiyordu. Burada olmamalıydı, bunu yapmamalıydı. Cornucopia'ya doğru uçuyor olmalıydılar. Jasper için. Hızla onun bileğini tuttu, bükte ve cezalandırıcı bir manevrayla kolunu arkasına sabitledi. Kız acıyla haykırdı ama adam onu tuttu.

"mi?" diye alay etti. "Öyleyse ."

"Hiç komik değil." İnledi. Çırpındı. "Thorne, ciddiym. Bu acıtıyor. Bırak beni."

Kokusu değişti. *Korku*. İçindeki tüm yırtıcı içgüdüler canlandı. *Tatlı kadınsı misk ile bağlanmış. Siyah ahududu*. Bir hırıltı çıktı. Dişleri sivri dişlere dönüştü. Pençeleri parmak uçlarından kayarak kadına battı. Duygu omurgasından aşağıya doğru kıvrıldı ve kasıklarında ısındı. Çok tahrik olmuştu. Acı verecek kadar. Adamın ereksiyonunun sırtına yaptığı baskıyı kesinlikle hissediyordu. Sıcak, terli vücudu güçlü olmaya çalışıyordu ama yeterli değildi. Bir sonraki konuşmasında sesi çakıllı, canavarca bir hal almıştı. "Yap beni."

Onun da Sluagh'ın ardından yaptığı gibi karşılık vermesini bekliyordu. İçgüdüsel olarak adamın suratına ateş püskürtmüştü. Savaşmalıydı. O da böyle yapardı. Hayatı boyunca yaptığı şey buydu. Ama yapmadı. Dehşeti bir okyanus fırtınası gibi üzerine çöktü. O da

korku, şüphe ve panik içinde boğuldu. Bu o değildi. Tanıdığı kadın bu değildi.

"Yap beni," dedi tekrar. Tutuşunu sıkılaştırdı. Güçlü kadının yüzüne vurmak için yeniden ortaya çıkmasını umuyordu. Bu düşünce üzerine bir başka uyarılma dalgası gönderdi. Sevişirken biraz sert ve tutkulu olmayı severdi. Aşıklarının alingan olmasını severdi.

"Yapamam," diye inledi, gözlerini sıkarak kapattı.

"Yapabilirsin. Elinin altında binlerce güneşin gücü var. Duyguların senin tetikleyicin. Onu kullanın. İçindeki kuyunun derinliği çok derin. Ve o kuruduğunda, benimkine erişebilirsin. Al bunu. Tırnakların kırılmış olabilir Laurel, ama sen değilsin."

Nefes nefese kaldı, belki de kırılmıştı. Uzun, zor anlar boyunca sessizlik hüküm sürdü. Cırcır böcekleri cıvıladı. Ve sonra içinde bir şey tıklamış olmalıydı. Elinde patlayan ateş derisini yaktı. Adam bıraktı, kurt gibi sııttı ve geri sıçradı. Kadın ona doğru döndü. Öfke güzel yüz hatlarını değiştirdi ve onları kararlılık dolu bir yüze dönüştürdü. Sonra da saldırdı.

Ona doğru gelen ateşli varlık ilahi bir şeydi. *İstediğim şey bu.* Elemental. Tanrıça. Teni sanki kanı yakılmış gibi parlıyordu. *Evet.* Alevler tenini yaladı. Gözlerinde. Ağzında. Ve hala ilerliyordu.

Kıpırdamadan durdu, kasırgayı almaya hazırды. *Vur bana. Beni canlı hissettir.* Gelmeye devam etti. Durmayacaktı. Hazırlandı. Volkanik intikam. Bir harpinin çığlığı. Ona doğru atladı. Onu yakalayan adam tökezleyerek geri çekildi, acı etini yakıp kavurdu. Bunu istediğini sanıyordu. Ama hayır. Hayır, istemiyordu. Manasıyla yalıtılmış bir koruma duvarı ördü ama çok geçti. Yakıcı acı onu kapladı.

Su. Suyu git.

Sadece saniyeler sürdü ve sonra gölün sığıklarına gömüldüler. Duman cızırdadı ve tısladı. Thorne derisinin üzerinde yer yer yanıklar hissetti. Laurel sıçradı ve Thorne onu suya sokarken nefesi kesildi. *Sakin ol, kadın.* Ama kız ona vurdu. Tekrar vurdu.

Soluk soluğa dışarı çıktılar.

"Hey," diye bileklerini tuttu. "Sakin ol."

Gözlerindeki hayatta kalma içgüdüğü kaybolmuyordu. "Bana yerleşmemi söyleme."

"Laurel. Beni yakaladın. Sen kazandın."

Öfkeleni ve tekrar vurdu, ama adamın sert göğsünden sıyrıldı.

İtti ve geri çekildi, gözleri ateş gibiydi. Su bellerine vuruyordu. Gölün kaygan gökkuşağı kalıntısı her ikisinin de vücudundan aşağı damlıyordu. Gömleği neredeyse yok olmuştu. Gövdesinden kömürleşmiş şeritler halinde sarkıyordu. Adamınki ise son anda mana duvarı sayesinde daha az mahvolmuştu ama kadının yaktığı deri kollarında kabarcıklar oluşturmuştu. Aceleyle üzerlerine su sıçrattı. Şifalı sular deriyi yatıştırdı. O kadar da kötü değildi. Hayatta kalabilirdi.

İki adım attı ve tekrar onun alanına girdi, titreyen bedenini nazikçe topladı. Travma geçirmişti.

Suçluluk duygusu onu sardı. Kahretsin. Lanet olsun. O lanet olası bir saksocuydu. Bir yüzücü. Çöp kutusu çöpü.

"İyi misin?" mırıldandı. *Özür dilerim.*

Göğsü kabarırken, sinirlenerek yüzündeki suyu sildi. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Kaşlarını kaldırıp kızın parçalanmış üstünü inceledi. Şımarık, mükemmel meme uçları parçalanmış gömleğinin boşluklarında parlıyordu. Daha önce hissettiği uyarılma yeniden çiçek açtı, bacaklarının arasında sertleşti, sistemine geri dönmek istedi.

Yutkundu. Gözlerini onun göğsünden ayıramadı. Bakmaması gerekiyordu.

Yere baktı, nefesi kesildi ve öfkeli bir surat ifadesiyle kendini gizledi. "Gömleğin neden hâlâ orada?"

"Manamı yalıtım olarak kullandım," diye homurdandı, hâlâ aynı noktaya bakıyordu, sadece kolları dolgun göğüsleri örtüyordu.

Lanet olsun. Yüzünü ovaladı ve bakışlarını . "Bunu bilerek yaptın." Onu işaret etti.

"Ben yapmadım. Ama-" diye omuz silkti. Dürüst olmak gerekirse, kızın gömleğini kaybedeceğini bilseydi, belki de kaybederdi.

"Üstten bahsetmiyorum. Tahrik etmekten bahsediyorum. Sana vurmamı istedin."

Boğazından bir hırıltı çıktı.

İşte o zaman duygularının anormal derecede yükseldiğini fark etti. Göl yüzünden. Güç.

Rüzgâr hızlandı. Sudaki dalgalar tenlerine vuruyordu. Ama su soğuk değildi. Bir kadının kalçalarının arası gibi sıcaktı. Bir bal tuzağının tehlikeli cazibesi gibi, Thorne ve Laurel'in varlığına tepki verdi. Adamın içine enerji doldu. Kadına da. Kadının teninde patlayan tüylerin diken diken olmasından bunu anlayabiliyordu. Gözbebeklerinin siyahı büyüdü. Dolgun dudakları aralandı.

İyi kutsanmış işaretleri parlıyor, dalgalanan suyun üzerinde mavi kırılmalar yaratıyordu.

Göl, çevrelerindeki ilkel gücün kaynağı, onları birlikte olmaya çağırıyordu. Birlikte olmalarını *istiyordu*. Islak. Işıldayan renklerde. Seksi. Laurel ona baktı, kirpiklerinden öfke fışkırıyordu. Tam da onun sevdiği gibi. Savaşçının bakışları ısındı ve kadın ona yaklaştı. Parmağını adamın önünde gezdirdi ve adamın karın kasları içine doğru çekildi.

Nefes alamıyordu. Tepkisini değerlendirmek için kirpiklerini kaldırdı, sonra onu yere atacakmış gibi gömleğini kavradı.

Gerildi. Pürüzlü şehvetini ona doğru itti. Gözlerinde okumasına izin verdi. *Yap hadi. Beni aşığı at.*

Kara bir kaş kaldırdı. *Bu hoşuna giderdi, değil mi? İsterdim.*

Tutuşu gevşedi. Dokunuşu keşfe dönüşürken kalp atışları hızlandı. Göğüs kaslarının üzerinde. Karın kaslarına doğru. Etrafında. Kaygan. Islak. Sürtünme. Gittiği her yerde ateş, keskin bir pençenin derisini çizmesi gibi tutuşuyordu. Kahretsin, çok sertleşmişti. Patlıyordu. Acı veriyordu. Daha fazlasını istiyordu. *Tırmala beni. Kanatmak.*

Rüzgâr etraflarını sarmış, saçlarını havaya kaldırmıştı. Değişen havaya dikkat etmeliydi. Türbülansa. Onu gölün baştan çıkarıcı çağrısı konusunda uyarmalıydı. Onun şaşmaz istekleri. Ama aralarındaki şey *buydu*. Şimdiye kadar bildiklerinden daha güçlü bir çekim. Ve bunun nedeni, onu gördüğü andan itibaren zaten orada olması, derisinin altında kaynıyor olmasıydı.

Onu uyarmak için bir sebep daha. Bunu durdurmak için.

"Kendimi... tuhaf hissediyorum," diye itiraf etti.

"Gölün gücü bu," diye mırıldandı, gözleri onun ay ışığıyla aydınlanmış tenini içine çekerken.

Yumuşak dudaklar. İnatçı çene. Ve vücudu. *Kıpkırmızı*. Parlıyor. Mükemmel tonda ve dokunmak için yalvarıyor. Aleti seğirdi. İçindeki kurt nefes nefese kaldı. İstiyordu.

Onu öpmek istiyorum. bakmak. Isırmak.

Boğuk bir inilti ondan kaçtı. Başka hiçbir şey umurunda değildi ve ellerinin kızın kaygan teninde dolaşmasına izin verdi. Başparmakları meme uçlarını okşadı. Göz kapakları yarıya indi ve takdir dolu bir inilti içini titretti.

Bunu durduramazdı. Her ne oluyorsa.

Dur.

"Laurel." Dilinde onun adı. Tek gereken buydu. Adamın kalın örgüsünü kavradı ve onu kendine çekerek dudaklarını kendi dudaklarına yapıştırdı. Anında, baş döndürücü bir coşku. Adam onun ağzının içinde inledi ve onu daha da yaklaştırdı. Kadının dili adamın dişlerinin arasından geçerek taleplerde bulundu. Yaladılar, emdiler, ısırdılar. İkisinden de anlaşılmas yakarışlar yükseldi. Daha fazla. Daha derine. Daha sert.

Bu onun hoşuna gidiyordu. Ateşli. Acil. Tutkulu. Ve öpücüğü o başlatmıştı. Onun için mükemmeldi.

Dostum.

İşaretle

onu. Isır

onu.

Tut onu. Kurdu çılgınlık içindeydi ama... bir şeyler yanıştı. Suyun dalgalandığını hissedebiliyordu. Kaygan ve ağır bir şey bacaklarının etrafında dönüyordu. *Alarm. Panik.*

Buradalar.

Kadının terbiyesini hiç düşünmeden onu omzuna aldı ve hızla sudan çıktı. Üç adım attı ve kıyıya varıp onu ayağa kaldırdı. Teni solmuştu. O da bunu hissetmişti. Gözleri çakıştı. Hâlâ ona sarıldığını fark etti, bıraktı ve sonra geri adım attı.

"O da neydi?" diye sordu kendine sarılarak.

Kaşlarını çatarak kıyıya baktı, bir işaret arıyordu. "Bu"- nefret ettiği her şey-"Inkeels."

"Ne?" diye ağzı açık kaldı.

"Kuyu sadece parlayan şeylerden ve sihirli güçlerden ibaret değil. Mürekkepli bir tarafı var. Açgözlü bir tarafı." Kabul törenini hatırlayınca irkildi. Etrafında sürünen *şeyler* onu derinlere ve daha da aşağılara sürüklerken vücudunun boğucu ve dehşet verici bir şekilde daralması.

Göğsü daraldı. İrkildi, almaya çalıştı. *Boğulmuyorsun. Şimdi değil.*

Kadının koluna dokunmasıyla sarsıldı. Baktığında onun gözlerinde sadece endişeyi gördü. Ateş gitmişti. Ve bu, nasıl başa çıkacağını bilmediği daha nazik tarafıydı.

"Buradan nefret etmenizden nedeni onlar, değil mi?"

Onun içini gördü. Derisinin yüzüldüğünü hissetti. Ham. Korkakça. Bir çocuğun böyle şeylerden dehşete düşmesi gibi. O bir savaşçı, bir kurt ya da daha kötüsü müydü? Thorne yumruklarını sıktı, sanki hareket sümüksü anıyı derisinden uzaklaştırabilirmiş gibi.

Siktir et. Burada hiç durmamalıydılar. Kuturi gagasını bir ağaç gövdesine doğru sivriltirken ona doğru döndü.

"Thorne. Peki ya mürekkepli taraf?" diye sordu, pelerinini ve kazağını toplamak için acele ederken. "Anlat bana."

Kuturi'nin yanında durdu, toplamak için bir an durdu ve ona karanlık bir bakış attı. Ona cevap vermek zorundaydı, bu onun eğitiminin bir parçasıydı. Yaptıkları pazarlığın yarattığı büyülü dürtüyü çoktan hissetmişti. Bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu.

"Kabusların malzemesi. Sluagh gibi varlıkların geldiği yer. Sevginin, ailenin, doğrunun olmadığı yer. Sadece yanlış. Kaos. Karanlık bir umutsuzluk uçuşumu. Anlıyor musun, yoksa sana bir diyagram mı çizmem gerekiyor?"

"Küstahlaşmana gerek yok. Tanrım." Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Ve hepinizin taptığı Kuyu bu mu?"

Arkasını döndü. "Biz ona tapmıyoruz. Ona saygı duyuyoruz. Ve burası" -suyu işaret etti- "bağlantının en güçlü olduğu yer. Kuyu..." doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Yaşam. Kozmik. Her şeye gücü yeten. Kanımızda. Bizde."

Kazağını parçalanmış tişörtünün üzerine geçirerek ekledi: "Peki ya sudaki şeyler?"

"İnkeeller. Kabul töreni sırasında sizi aşağı çekerler. Sizi en karanlık derinliklere götürürler, ruhunuza bakarlar ve mümkün olan en iğrenç şekilde ihlal edilmiş hissedene kadar sizi özdeşleştirdiğiniz her şeyden soyarlar. Oradan çıkmak için her şeyi yaparsınız. Daha fazlasını bilmek ister misin? Beni nasıl istila ettiklerini mi? Seni oraya götürmemi ister misin? Sana kendin göstermemi mi?" Yakına eğildi ve dişlerini gösterdi. "Bu şeyleri sen de mi istiyorsun?"

Adamın sert sözleri kızın üzerinde sekiyor gibiydi ama sonra gözleri yaşlarla parladı. Yine de geri adım atmadı. Çenesini kaldırdı. "Ama yapmadın, değil mi? Yani oradan çıkmayı. Bu üzücü deneyimi aldın ve... bu senin ne olduğunu şekillendirdi. Bir Gardiyan. Kuyu'nun bu dünyanın gelişmesini sağlamak için seçtiği biri."

Bakmayı bırakmıyordu. Onun ruhuna bakıyordu. Huşu gözlerini doldurdu. "Sen-"

"Dur," diye hırladı.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun!" "Ben iyi bir insan değilim."

Alay etti. "Kendine bunu söylemeye devam et. Belki bir gün tutar."

Ona dik dik baktı, bakışlarıyla sözlerini bir şekilde yakıp yok etmeyi umuyordu. "O öpücük bir hataydı Laurel. Buradan gitmeliyiz. Gölün seni geri çağırmanın bir yolu var. İyi kutsanmış işaretler muaf olduğumuz anlamına gelmez. Bizi tekrar test etmeye karar verebilir."

CHAPTERFOURTEEN

T o ADRENALİN itibaren EĞİTİM ve ve Tartışma Laurel'e enerji verdi, ama birkaç saatlik uçuştan sonra Heyecan arayışının vızıltısı bile enerji seviyesini koruyabilirdi. Ya da güçlü bir kadın olduğu için duyduğu huşu.

Şu ateş.

Bir güç cehennemi.

Ondan gelmişti.

Thorne, *duyguların tetikleyici olduğunu* söylemişti.

Ayrıca öpüşmelerinden beri tüm kişiliğini kaybetmişti ve aralarındaki bağda hissettiği tek şey onu endişelendiren bir soğukluktu. *O öpücük bir hataydı.* Ne yaparsa yapsın, adamın ona savurduğu sözleri düşünmeden edemiyordu. Sümüksü şeyler seni aşağı çekiyor, boğuyor... sana tecavüz mü ediyor?

Artık kimsenin Muhafız olmak istememesine şaşmamalı.

Peki ya Thorne? Onun bazı sorunları vardı. Bu gün gibi ortadaydı. Thorne ahlakından bahsettiğinde ruh hali çok değişti. Tamamen dibe vurmuştu. İyi bir insan olabileceğini düşünmek onu dehşete düşürüyordu. Ama öyleydi. Bundan emindi.

Öyle ? Şimdi, bu başka bir hikayeydi. Güç verildiğinde, alevlerle tepki . Adam onunla alay ettiğinde, içinde bir şalter atmıştı. Karanlık bir şey onu ona saldırmaya, hiç acımamaya, onu diri diri yakmaya ve sözlerinin ve kibirli sırtışının bedelini ödetmeye itmişti. Sanki ona dayanamayacağını düşünmüş gibiydi.

Yapmak zorundaydı.

Bir iç çekti. Belki de iyi bir eşleşmeydiler. Belki de Kuyu onları eşleştirirken ne yaptığını biliyordu. Vücudu kesinlikle onu istiyordu.

Yorgunluk çökmüştü ve dinlenmek için yere inmeyi önermek üzereydi ki ufuktaki bir şey ilgisini çekti; gece gökyüzüne bir spot ışığı gibi parlayan sarı bir akıntı. Yere yakın bir yerde ruhani turuncu bir parıltı vardı. *Daha fazla biyolüminesans* mı? Hayır. Bundan daha güçlüydü. Gözlerini kısarak baktı. Daha fazla karanlık şekil, ışığın önünde her şekil ve boyutta siluetler. Bir başlangıçla, bunun bir tür şehir olduğunu fark etti.

İlgisi alevlendi.

Yaklaştıkça daha çok şey görüyordu. Gökdelenler yoktu ama bodur binalar ve yüksek mimari harikaların bir karışımı, merkez fener görevi gören turuncu parıltıdan yayılıyordu. Bazı binalar parlak ve lüksken, diğerleri ormandan kazınıp getirilmiş gibi görünüyordu. Etraftaki kale duvarı neredeyse göstermelikti. Sağlam tuğlalar ya da harap olmuş taşların yanı sıra açık ve eğri büğrü ahşap kalaslardan oluşan bir karışımdı. Turuncu ışık sütunu bir tepenin üzerindeki stadyumdan geliyordu ve şu anda devam etmekte olan bir tür eğlence ile yanıyordu. Rüzgârın akıntıları arasında kükremeler ve bağırışlar duydu. Alkışlar. İçini merak kapladı. Belki bir spor karşılaşmasıdır?

Havadaki koku değişti. Biraz keskin, biraz kirli ve biraz da yemek gibi oldu. Kesinlikle bir şehir.

Bu Cornucopia olmalı.

Thorne kuturiyi süzerek indirdi ve şehir sınırlarının hemen dışına, iskelelerin ve rıhtımların çeşitli depolar ve binalarla noktalandığı geniş bir nehrin yanına indi. Bu yaygın bir uçuş yolu gibi görünüyordu, çünkü toprak piste inen sadece onlar değildi. Bazılarının sırtında yolcu taşıyan, bazılarının sırtından kanatlar fışkıran başka kanatlı yaratıklar da etrafta dolaşıyordu. Birçoğu ağlar içinde yük taşıyordu. Bazen kargo kıpırdıyordu. Merak ve hayretin yüz ifadesine hâkim olmasını engellemek için kendini tutması gerekiyordu.

Saat gece yarısına yaklaşmış olmalıydı ama öğle vakti kadar . Sadece yolcular değil, askerler de .

toprak. İki tür varmış gibi görünüyordu. Kırmızı ve sarı işlemeli paltolar giyenler ve koyu renk tunikler giyenler. Kendi renk gruplarına sadık kalıyor ve diğerlerine ihtiyatla bakıyor gibiydiler.

Laurel kaslarının protestosuyla kendini kuturiden aşağı sürükledi. Thorne etrafta dolaşan askerlere temkinli bir bakış attıktan sonra bir şeyler atıştırmak için cebini karıştırdı. Şekerli kurutulmuş ete benzer bir şey çıkardı ve ona uzattı.

Kuturi yeni ikramı kokladıktan sonra heyecanla zıpladı.

"Bunu ona ver," dedi. "Beş dakika içinde döneceğim."

Laurel'in gözleri griffin benzeri yaratığa takılmıştı, bu yüzden Thorne'un nereye kaybolduğuna pek dikkat etmedi. Onun arkasında bir yere. Muhtemelen kuturi'ye biniş parasını ödemek için. Ama umurunda değildi. Enerjisinin izin verdiği tek dikkat kuturi'deydi. Nefes alırken ciğerleri kabardı ve gagasıyla kolunu dürttü.

"Sakin ol, tamam." Hayvanı küçük kuru et parçalarıyla besledi ve boynunu şefkatle okşadı. Az önce onun sırtında uçtuğuna inanamıyordu. Neredeyse bir dinazor, bir ejderha ya ... onun zamanındaki gibi bir şey olmadığı kesindi.

Thorne yanında uzun boylu, bıyıklı ve kel bir adamla döndü. Adamın yüz hatlarında derin bir renk değişikliği ve şekil bozukluğu vardı. Alt çenesinde ciddi bir alt ısırık vardı. İki dişi çizgi filmlerdeki köpekler gibi üst dudağının üzerinden yukarı doğru çıkmıştı. Fae'lerde olduğu gibi (ona öyle söylenmişti) kemerli kulakları onun soyunu açıkça gösteriyordu. Kurnaz gözlerini ona dikmiş, değerlendiriyordu.

Telaştan tüyleri diken diken oldu ve saçlarının kulaklarını kapatıp kapatmadığını kontrol etmek istedi ama yumruklarını sakince iki yanında tuttu. Panik yapmasını gerektirecek bir şey olursa Thorne ona haber verirdi. Bir an sonra Laurel yeni fae'nin kızgınlığının sadece kendisine değil, yanındaki büyük savaşçıya yönelik olduğunu fark etti. Neden?

Görevlinin gözleri Thorne'un gözünün altındaki gözyaşı damlası dövmesi, sırtında asılı duran savaş baltası ve sayısız savaştan geçip sertleşmiş ceketi ile göğüs cebinin üzerindeki pul logosu arasında gidip geliyordu.

Ah. Şimdi anladı. Muhafızları sevmezdi.

Görevliye son bir kez kaşlarını çatan Thorne sırt çantasını topladı ve kuturinin çenesinin altını karıştırdı. "Birkaç gün içinde senin için geri döneceğiz."

Sonra Laurel'e şehre doğru uzun bir toprak patikadan gitmesini işaret etti. Birkaç yüz metre gittikten sonra, "Senin bir Muhafız olmandan hoşlanmadı, değil mi?" diye yorum yaptı.

"Hiçbiri bilmiyor." "Onlar mı?"

Thorne Laurel'e delirmiş gibi baktı. "Herkes."

"Neden?" Muhafızların tören gölünde yaptıkları fedakârlıktan sonra, diyarı güvende ve sihirle dolu tutmak için yaşadıkları hizmetkârlık hayatından sonra, bu çok saçma görünüyordu. Onlara saygı duyulmalıydı. En azından övülmeliydiler.

Omuz silkti. "Belki de metalleri kullanabildiğimiz ve manamıza hâlâ erişebildiğimiz içindir. Belki de canavar öldürdükleri için onları vergilendirmeden Düzen'i finanse edemediğimiz içindir. Belki de metal ya da plastik kullanımını yasaklamamıza içerledikleri içindir. Belki de kıskançlıktır. Kim bilir? Neden onlara sormuyorsun?"

Daha sert sözler.

İnsansız derme çatma kapılardan şehre girdiklerinde, yoldan geçen pek çok kişi Thorne'un Muhafız üniformasına bakıp tereddüt etti. Laurel yeni mini metropolün görsel güzelliklerinden yeterince etkilenmemiş olsaydı, onun adına endişelenebilir ya da en azından kızabilirdi. Hal böyle olunca, dikkati neredeyse tamamen ve geri dönülmez bir şekilde Cornucopia'nın atmosferindeydi.

Sokaklar arnavut kaldırımı ve toprak karışımıydı. Gecekondu tipi binalar, bir yemek ve barınma tesisi gibi görünen üç kuleli, mini kale gibi yüksek, lüks ve çökmekte olan görsel zevklerin yanında oturuyordu. Bir otel! Göğsünün nostaljiyle kabarmasına neden olan şey bu son yapıydı.

"Burası neredeyse Vegas gibi!" diye haykırdı, gözlerini kocaman açarak daireler çizdi. "Benim memleketim."

Sokak kenarlarında seyyar satıcılar mallarını satıyor, el arabaları çeşitli yiyecek, içecek veya ürünlerle dolup taşıyordu. Tuzlu ama meyveli bir şeyin ağız sulandıran kokusu havayı bir arzu tabakasıyla kapladı. Her şekil ve boyutta cilveli kadınlar

Thorne ve Laurel yanlarından geçerken sıraya girdiler. Balkonlardan eğilmiş, neşe içinde gülen ve bağırarak fae'lerin bulunduğu gürültülü ve şamatalı bir mekânın önünde durdular. Ritmik davullar, ışıklar ve konuşmalar binaların içinden geliyordu. Buradaki gece hayatı muhteşimdi. Laurel, Clarke ve Ada birçok kez, birçok kulüpte ve her zaman seksi elbiseler içinde dans pistini yakıp yıkarlardı. O kaygısız zamanlara geri dönmek için neler vermezdi.

"Acele et," dedi Thorne, zaten iki adım önündeydi. "Yarın aval aval bakabilirsin."

Ona yetişti. "Nereye gidiyoruz-oof!"

Laurel'in kalçasına bir vücut çarptı. Neredeyse geriye doğru düşüyordu. "Nereye gittiğine dikkat et, elf." Huysuz, bodur bir cüce Büyük burun ona baktı.

"Sor-" Thorne büyük avucunu kızın ağzına vurarak ağzını kapattı.

Ka

pal "Siktir git, cüce," diye bağırdı.

I. Cüce üzerindeki mavi Kutsama işaretine bir kez baktı.

Thorne'un elini tuttu, gözlerini açtı ve sonra geri çekildi. Kendini toplar gibi oldu, Thorne'un ayaklarına tükürdü ve sonra koşarak uzaklaştı.

Bu da neydi ?

Birdenbire, şeritteki her his güçlendi. Yukarıdaki balkondan gelen bağırışlar ve konuşmalar sağır edici bir gürültüye dönüştü. Bir yiyecek satıcısının derme çatma ocağından çıkan cızırtılar kıvılcım saçıyor ve tükürüyordu. Yeşil tenli ve büyük, alt ısırık dişleri olan bir kadın bağırdı ve yumruğunu salladı. Dişi Hulk'a benziyordu. Küçük, kürklü, sıçana benzer bir yaratık Laurel'in ayaklarının dibinden koşarak geçti ve Laurel yana sıçradı.

Thorne onun ağzını bıraktı ve hırladı, "Kaybolma. Özür dileme. Ve teşekkür etme."

"Huma-rfh olduğum için mi?"

Yine yaptı! Avucunu ağzına götürdü. Yüzünü onunkine birkaç santim kalana kadar indirdi. "Ve bunu söyleme."

Elinin üzerinden ona ters ters baktı. Kesinlikle karanlık bir bakıştan sonra, ağzını serbest bıraktı. Yavaşça. "Sadece çeneni kapalı tut."

Argh! Ağzını düzleştirdi ve ona söylemek istediği milyonlarca kötü şeyi düşündü ama gerek olmadığını fark etti. O

tüm öfkesini ona gönderebilirdi. Ve yaptığı da tam olarak buydu; öfkesini doğrudan ona yöneltti.

Nefesi kesildi. Burun delikleri alevlendi, çileden çıktı. Azarlayıcı duygularını hemen geri gönderdi. "Lanet olsun Laurel. Beni zorlama."

"Yoksa ne olur?" *Devam et. Beni tekrar öp.*

"Yoksa ben-" sözlerini ısırdı, hançer gibi baktı ve sonra yolu taradı. "Sen git o zaman. Önden git. Clarke beni Jasper'a götüreceğini söyledi, o yüzden git."

Kendini beğenmiş bir şekilde kollarını kavuşturdu.

"Evet. Evet. Dürüst olmak gerekirse, sadece uyumak istiyorum. Çok şey mi istiyorum?" Yarın bir plan yapabilirler.

Sanki hiç yapmadıkları bir tartışmayı kazanmış gibi sıırttı ve eliyle başlangıçta gittiği yöne doğru bir hareket yaptı. "Önden buyurun leydim."

"Samimiyet sana yakışmıyor." Bu kez, onun yanında kalmak için acele etti. "Nereye gidiyoruz?"

İç çekti. Omuzlarındaki gerginlik azaldı ve şöyle dedi: "Jasper'ın bir yeri var. Oradan başlayacağız, dinleneceğiz ve yarın avımıza devam edeceğiz."

Jasper'ın evi, şehrin merkezindeki lüks binalardan birinde, gece hayatından uzak olmayan bir daire çıktı. Vegas'taki dairesine kıyasla lüks sayılmazdı -hâlâ elektrik yoktu- ama önünden geçtiği bazı yerler kadar basit de değildi. Üç katlı bir binanın en üst katındaki çatı katıydı. Thorne içeri bir damla kanını içeren bir tür kilit açma büyüsüyle girmişti. İçerideki dekor basit bir bekâr odası tarzındaydı. Bir köşede tozlu bir yatak. Diğer köşede bir kanepa, eğlenmek için masa ve sandalyeler. Havalı seramik karolar. Mutfak yok. Ancak tasarımcı dekoru olmasa bir arka bahçeye daha uygun görünen açık bir ateş çukuru.

Daire uzun zamandır ziyaret edilmemişti ama iç mekândaki saksı bitkileri gelişmişti. Laurel daha yakından baktığında bitkilerin saksı olmadığını, zemindeki boşluklar aracılığıyla her daireyi birbirine bağlayan bir doğa zincirinin parçası olduğunu fark etti.

"Tuvalet nerede?" diye sordu. Yolculuk uzun sürmüştü ve tuvaleti kullanmak için can atıyordu.

Parmağıyla masanın üzerindeki tozları karıştırırken düşüncelere dalan Thorne arka taraftaki bir kapıyı işaret etti. Laurel sessiz mekânda parmak uçlarına basarak ilerlerken dudağı kıvrıldı. Neden sessiz kaldığından emin değildi. Belki de ölü bir insanın evinde yürüyormuş gibi hissettiği içindi. Tuhaftı.

Neyse ki banyo çalışır durumdaydı. Sifonlu bir tuvalet, küçük bir küvet ve siyah parlak bir aynanın altında bir lavabo. Tezgâhın üzerinde bir mum vardı. Mumu nasıl yakacağını kendisinin bulması ya da Thorne'u araması gerektiğini fark edince yüzü buruştu ve onun ruh hali yüzünden bu konuyu açmak istemedi.

Bu da denemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ateş gücünü en son kullandığında öfke, nefret ve hayatta kalma içgüdüleriyle doluydu. Ama şimdi bunların hiçbirinin önemi yoktu. Mumu eline aldı ve ona baktı. Değişen gücün içinde yaşıyor olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı. Üzülüşünde onun çağrısına nasıl atladığını. Yanaklarındaki yanmayı. Nabzının kükremesini. Tüm bunları muma bağladı ve onu yanmaya, kıvılcım çıkarmaya teşvik etti.

Mum sıçradı.

Parlak bir şekilde parladı, o kadar parlaktı ki neredeyse düşürüyordu. Ama zaten gücünü azaltma konusunda pratik yapmıştı, bu yüzden onu .

Mumu kontrol ettiğinde, küçük bir alev hafifçe titredi.

Gülümsedi. Ve şuna bakın, kazağı hiç bozulmamıştı.

Banyodaki işi bittikten sonra ana odaya döndü. Thorne iki katlı büyük cam kapıları açmış, balkonda şehri seyrediyordu. Laurel mumu masanın üzerine koydu ve ona katıldı.

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun," dedi. "Hadi canım."

Acı çekiyordu. Herhalde Jasper'ın da orada olacağını umuyordu. Laurel dudağını ısırды ve içerideki dekora tekrar baktı. Basitti ama bir Gardiyan'ın evinde olmasını bekleyeceği türden bir şey değildi.

"Muhafız oyununun bu kadar kazançlı olduğunu bilmiyordum. Canavar öldürme vergisi olmadan Tarikat'ı ayakta tutamayacağınızı söylediğinizi sanıyordum."

"Maaş alıyoruz. Ve uzun süre yaşıyoruz. Çoğumuz mal ve servet biriktirdik. Jasper boş zamanlarında Cornucopia'ya gitmeyi severdi. O yüzden burayı satın aldı. Crescent Hollow'da Nightstalk ailesinin evi var."

"Crescent Hollow. Kulağa hoş geliyor. Bir gün oraya gitmek isterim."

Kaşlarını çattı. "Jasper'ı bulmama yardım etmek için buradasın. Tatile gitmek için değil."

"Ah," diye cevap verdi, gözlerinde bir parıltıyla. "Ama seni ona götürecek olan benim. Ben tatildayken olmayacağını kim söyleyebilir?"

Burun delikleri açıldı.

Güldü. "Bundan nefret , değil mi?" Bir bakış daha.

"Sakin ol, Growly." Ayaklarını sürüyerek içeri girdi. "Bu gece sadece sıcak bir banyo, kıyafetlerimi değiştirmek, biraz yemek ve uyumak istiyorum."

Thorne onu takip ederek kapıları arkasından kapattı. Sokaktaki sesler boğuklaşmıştı. İçerideki hava bayatlığını kaybetmişti. Çok daha iyiydi.

"Siz insanlar fazla bir şey istemiyorsunuz, değil mi?" Thorne alaycı bir şekilde yorum yaptı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Onun sırt çantasını karıştırmasını izledi. "Rush, Clarke'a prensesim diyor çünkü o taleplerle dolu."

Laurel homurdandı. "Bunun büyük bir abartı olduğuna eminim. Ve bunlar talep değil. Biz sadece ne istediğimizi biliyoruz ve bunu istemekten korkmuyoruz. Ama bilginiz olsun, prenses yerine kraliçeyi tercih ederim."

Thorne bir kahkaha attı. "Doğru. Elbette."

"Hey." Ona suratını astı. "Düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Eskiden kadınlar için çok başarılı bir spor salonu zinciri işletiyordum. İşime Kraliçe Fitness diyordum. Bu bir ruh hali, sadece bir unvan değil. Bir kraliçe gibi düşünürseniz, kraliçe olursunuz. Bu çok güçlendirici."

"Birden fazla kraliçe için bir spor kurumu. Kulağa korkunç geliyor."

"Biz aslında kraliçe değiliz. Bu bir ruh hali. Sadece kadınların egzersiz yapmak için gittikleri bir yer."

"Eğitim sahası gibi mi?"

"Elbette. Bununla git." Şimdiye kadar sırt çantasının yarısını çıkarmıştı ama yine de kendisi için yedek kıyafet yoktu. "Başka bir üst bulamıyorum. Birkaç gün burada kalacağımızı düşünüp yedek kıyafet almadığını söyleme bana."

Ona omuz silkti ve kapıya doğru yöneldi. "Yarın alışverişe gidebiliriz. Şimdilik biraz yiyecek alacağım. Kapıyı açma. Pencereleri açma. Sadece... ben dönene kadar hiçbir şey yapma."

CHAPTERFIFTEEN

B Cornucopia'daki dördüncü gününde Thorne, Laurel'i tüm pazar meydanını dolaşıp sakinleri sorgularken takip etmişti. Anlaşılır bir şey bulamamışlardı.

Jasper'ın yakın zamanda, hatta son birkaç yıl içinde oraya gittiğine dair işaretler vardı. Şimdi Thorne'un bir zamanlar Halka'dan kurtardığı ve daha sonra ona borçlu olan bir taze ürün satıcısında sıkışıp kalmışlardı. Öğleden sonra güneşinden korunmak için parlak bir tentenin altına eğildi ve Laurel'in tüccarla bir yerli gibi pazarlık ederken bir parça şalgam meyvesini elinde evirip çevirmesini izledi.

"Bir temiz para," dedi Laurel. "Bu benim son teklifim."

Tüccar güldü. "Bu beş şurup için yeterli değil." Thorne'a kaşlarını kaldırdı. "Ona şaka yaptığını söyle."

Laurel içini çekti ve meyveyi yere bıraktı. "Pekâlâ o zaman. İhtiyaçlarımız için başka bir satıcı bulacağız."

"Hayır, bekle!" Tüccar dedi ki. "Beş gilly meyvesi için iki sikke alacağım. Bu hala beni soymak demek."

"Anlaştık." Laurel Thorne'a bir işaret yaptı.

İçini çekti ve cebinden iki şeffaf cam para çıkarıp ona uzattı. Laurel geniş ve muzaffer bir sırıtışla ödülünü aldı ve bir sonraki tezgâha geçtiler. Tezgâh küçük cam hayvanlar, biblolar ve yüzüklerle doluydu. Laurel'in neden orada durmak istediği onu aşırıyordu.

Thorne yüzükleri incelerken ahşap bir direğe yaslandı. Dikkati özellikle mavi, berrak ve altın rengi bir parçanın üzerindeydi.

Gün batımının ışınlarını yakalamak için ışığa bile tuttu.

Kaşlarını çatarak pazar sokaklarına geri döndü, kollarını kavuşturdu ve dikkatli gözlerle gelip geçenleri izledi. Her zamanki gibi Cornucopia'nın nüfusu da mimarisi gibi gelişigüzeldi. Seelie ve Unseelie bir arada, karmakarışıktı.

Seelie soylularından gösterişli bir elf, Unseelie soylularından bir vampirin yanında yürüyordu. İkisi de iğrenç bir zenginlik içinde giyinmişti. İşlemeli ceketler, fırfırlı gömlekler, gösterişli saçlar ve yanaklarında bir tutam allık. Aslında bu ikilinin, yetkileri olmayan bir alanda dolaşan muhafızlar gibi birbirlerinin boğazına sarılmaları gerekirdi. Ancak Cornucopia'da vampir ve elf arasındaki arkadaşlık eşit şartlarda gerçekleşiyordu.

Tarafsız bölge.

Ne Seelie ne de Unseelie bir savaşa yol açmadan burayı talep edebilirdi.

Jasper bu yüzden orayı çok sevmiştir. Kimse onun ailesini umursamıyordu. Kimse onun güzel yüzünü umursamazdı. Ve eğer Muhafız üniformasını çıkarırsa, genellikle işini hiç umursamayan birini bulurdu. Fae'ler Cornucopia'ya tek bir sebep için gelirdi. İyi vakit geçirmek için. Ring'deki kan sporlarını izlemek, elf-elixir inlerini ziyaret etmek ya da gece kulüplerinden birinde dans edip bir yabancıyla sevişmek. Birkaç yıl boyunca Thorne bile şehrin cazibesine kapılmıştı. Ta ki Jasper kaybolana ve anonimliği sağlayan aynı şehrin birbirini daha az umursamadığını fark edene kadar.

"edin," diye ilan etti.

Laurel onu görmezden geldi ve bir sonraki mücevher partisine geçti.

Dört günlük eğitim, arama ve yetersiz kalmanın ardından onun ruhunu nasıl canlı tuttuğunu merak etti. Hâlâ ışıltı vardı, tutku ve heyecanla parlıyordu. Sahip olduğunu bilmediği bir havadaydı ya da belki de bu her zaman Laurel'di. Kendinden emin. Güçlüydü. Günlük keşif gezilerini onun yönetmesine izin vermek için elinden geleni yapmıştı, bunu yaparsa Clarke'ın kehanetinin gerçekleşeceğini umuyordu. Ama hiçbir fae Jasper'ın kim olduğunu bilmiyordu. Kaybolalı çok uzun zaman olmuştu. Üç yüz yaşındaki şamatacı, karizmatik Gardiyan

tüm hayatı boyunca ona kucak açmış olan şehrin ortak hafızasından kayboldu.

Henüz gece kulüplerine gitmemişlerdi.

Bu sonsuza kadar sürecek.

Thorne'un Laurel'i sadece kendini savunma konusunda eğitmesi gerekmiyordu, aynı zamanda kendi dünyaları ve manasını nasıl kullanacağı konusunda da eğitmesi gerekiyordu. Bunların bir kısmı ona doğal geliyordu ama bir kişinin kişisel Şey'ine erişmenin mistik sanatının ardındaki teoriyi açıklamaya çalışmak başlangıçta düşündüğünden daha zordu. Bir mum yakma konusunda beceriksizdi ama ona öğretmekte başarısız olduğu, yakınlık duyduğu başka unsurlar da vardı. Tarikat'a dönüp eğitimini Büyücülere bırakmanın faydasını görebiliyordu.

Laurel etkilenmemişti. Her sabah adımlarında bir sıçramayla uyanıyor, güne başlamak için can atıyordu. Thorne'un koşu havasında olmaması önemli değildi, o yine de gitmek için ısrar ediyordu ve Thorne da Sluagh'la yaşadığı olayın tekrarlanmasını önlemek için ona yetişmeye çalışıyordu. Cornucopia tuhaf bir yerdi. Bazıları kanunsuz derken, diğerleri tam tersini söylüyordu. Tek bir suç Ring'e, yani anlaşmazlıkların kanla çözüldüğü gladyatör çukuruna gönderiliyordunuz.

İlk sabah, şafak vakti onu caddede kovalamak zorunda kalmıştı, üzerinde sadece pantolonu vardı ve kulaklarını sivri göstermek için kulaklarına bir büyü yapmıştı. Kuturi'den indiklerinde kısa saçları kulaklarını kapatmış olsa da, Jasper'ın dairesinden ayrıldıkları ilk günden beri kulaklarına büyü yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Bu işin yanlış gidebileceği çok fazla yol vardı ve Laurel'in kendi yolunu çizmesine izin vermek yıpratıcı olmaya başlamıştı.

O ilk sabahtan beri Thorne'un yaptığı tek şey kadına yetişmekmiş gibi geliyordu. Kumaş mahallesinde durmaksızın yeni giysiler için alışveriş yaparken ona yetişmek. Toplumun inceliklerini çabucak öğrenirken ve sokaklarda dolaşırken onu yakalamak. Mahalle sakinleriyle *arkadaş olurken* ve Jasper'ın dairesini *yeniden dekore ederken yakalayın*. Bu onu çıldırtmak için yeterliydi.

Laurel'e, "Gitme zamanı," diye bağırdı.

Dudaklarını büzdü, tüccara beklemesi için parmağını kaldırdı ve Thorne'a döndü. "Neredeyse bitirdim, Growly."

Kaşlarını çattı. Son birkaç gün içinde kazandığı bir diğer şey de o şeytani lakaptı.

"Laurel. Benden bu kadar."

İçini çekti ve Thorne'un bakışlarıyla karşılaştı.

". Benim de işim bitti. Eve gidelim, yemek yiyelim ve sonra belki de dışarı çıkıp gitmediğimiz yerleri deneyelim."

İksir merkezleri ve gece kulüplerini kastediyordu. İçinden huysuz bir şey geçti. Laurel'in sarhoş ve azgın fae'lerle, yarı çıplak Rosebud'larla ve tetikte bekleyen öfkelerle dolu bu yerlerden birinde olması fikrinden hoşlanmamıştı.

"İyi bir fikir değil."

"Ne yazık ki bu sizin fikriniz değil. Benim fikrim. Ve oraya gitmediğimiz sürece tüm yolları tüketmiş gibi hissetmeyeceğim."

Yürümeyi bıraktı ve ona baktı. "Bana bir emir mi veriyorsun?"

Dudağına vurdu. "Neden, evet. Evet, öyle. Bu bir sorun mu Growly?"

İçindeki her şey evet demek istiyordu, bu lanet olası bir sorundu, ama içten içe faaliyetlerini onun yönlendirmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. *Crimson*, kurtar onu.

"Güzel," diye ekledi, "Çabuk olun. Hadi gidelim. Kuş Kafesi açılana kadar yıkanmış, beslenmiş ve giyinmiş olmak istiyorum."

İçten içe inledi. Kuş Kafesi, elf iksir merkezlerinin en kötüsüydü. Buna pişman olacaktı ama gün batımıyla renklenmiş caddeyi işaret etti. "Önden buyurun kraliçem."

THORNE, Kuş Kafesi'ne giden kısa kuyrukta Laurel'in arkasında dururken, içindeki tüm içgüdüler diğer tarafa dönmek için çılgık atıyordu. Önündeki dev bir ork, kolunun üst kısmında bir Gül Goncası fahişesinin işaretini taşıyan cılız giyimli bir elfin arkasını mıncıklamaya başlamıştı bile - dikensiz bir gül. Acı olmadan güzelliğin bir sembolüydü. Bu

Gül goncaları duyusal zanaatlarında yetenekliydi ve aynı zamanda fiziksel olarak çocuk sahibi olamıyorlardı. Dişilerin rahimleri alınmıştı. Erkeklerin ise aktif tohum üretme kabiliyetleri kesilmiş, böylece onaylanmamış üreme yasalarına ilişkin herhangi bir yansımanın olmayacağı garanti altına alınmıştı.

Clarke ona yasanın Thorne'un doğumundan önce kaldırılmış olması gerektiğini söylemişti ama Kral Mithras sözünün eri bir adam değildi. Aynı şarlatan Jasper'ı da elinde tutuyorsa, onu ne kadar çabuk bulurlarsa o kadar iyiydi. Jasper'ın Tarikat'ta çalışmaya başlaması onu Kral'ın hedefinden uzaklaştırmış olmalıydı ama durum böyleyse Prime onu neden Kral'a teslim etmişti?

Düşen domino taşları gibi, Prime'ın entrikalarının hepsi yerli yerine oturdu. Onaylanmamış üreme yasası, Thorne doğduktan sonra Rush'ın lanetlenmesi anlamına geliyordu. Rush'ın laneti sürgüne gönderildiği ve büyücü gözlere görünmez olduğu anlamına geliyordu. Rush görünmez olduğu için, Clarke'ı keşfettiğinde ve onun İyi Kutsanmış birlikteliğini tetiklediğinde, geri dönülmez bir şekilde Prime'ın ekibine bağlandı ve bir gün yaklaşan savaşın gidişatını fae lehine çevirecekti.

Sinir bozucu bir şekilde, bu Clarke'ın Prime'dan Tarikat'ın geri kalanının alamadığı pek çok imtiyaz aldığı anlamına geliyordu. Ve Jasper bu yüzden kurban olmuştu, ikincil zarardan başka bir şey değildi. Tıpkı Thorne'un annesi gibi. Tıpkı Thorne gibi.

Belki de bu yüzden Tarikat'tan izinsiz ayrılmıştı. Bir yanı üvey kız kardeşini doğuran kadına içerliyordu. Eğer onun gelişi olmasaydı, Thorne'un hayatının çoğu farklı olurdu. İki ebeveyni hayatta olacaktı. Bir değil. Akıl hocası burada olacaktı ve Kuyu' hizmetkârlığına asla zorlanmayacaktı. Bunu istemesi çok mu bencilceydi?

Müessesenin içinden gelen ritmik davul sesleri toprak zemini titretti ve Thorne'un vücudundan yukarı çıkarak kulaklarını kaşındırdı. Kontrolsüzce seğiriyorlardı. Burnu da öyle. Daha içeride bile değillerdi ama şimdiden seks, uyuşturucu ve ter kokusunu alabiliyordu. Bu yerden nefret ediyordu. Laurel'in onu kırmızının sınırına itmesinden de nefret ediyordu. İçeride ne bulacağını anlatmaya çalışmıştı ama onun tek odaklandığı şey dans etmektir. Görünüşe göre insan arkadaşı bir hayranıydı.

Giydiği elbise bir Rosebud fahişesinininkinden daha iyi değildi. Transparan ipek, mükemmel tonlardaki vücudunu sarıyor, baştan çıkarıcı şeklini herkesin net bir şekilde görmesini sağlıyordu. Göğüslerinin ve belinin üzerinde opak ketenden bir şerit olmasaydı, her şeyi görebilirdi. Görünürde ne dövme, ne de iyi kutsanmış bir işaret vardı. Büyüleyiciliğini kulaklarının yuvarlak kabuğuna sivri bir görünüm vermekten, aralarındaki bağı gizlemeye kadar genişletmekte ısrar etmişti. Gözyaşı damlası izi göz kamaştırıcı reddetti, bu yüzden onu dövme gibi koyu bir şeyle boyadı. Kendini gülünç hissediyordu. Ayrıca kolundaki işaretleri de sildi ve sivil kıyafetler giymesi için ısrar etti - sırt derisi pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış, vücuda oturan siyah bir gömlek.

En kötüsü de silahlara izin verilmemesiydi. Fury'yi Jasper'ın dairesindeki bankta bırakmak zorunda kaldı. Ama asla yedeksiz gitmezdi. Fury'nin ahşap sapına bir aktarım rünü kazımişti. Eski dostuna ihtiyaç duyacağı bir zaman gelirse, onu çağırabilirdi. O bir Gardiyan olduğu için metal de gelecekti.

Adam Laurel'in İyi kutsanmış birlikteliklerini gizleme nedenlerini sorguladığında, Laurel ona masumca göz kırptı ve "Sana ne bundan? Bu şekilde çiftleşmediğimiz konusunda ısrar edip duruyorsun. O öpücük bir hataydı. Senin sözlerin, benim değil."

Doğru. Bu sözler onun ağzından çıkmıştı. Dört gün önce. Rahatsızca kıpırdandı ve kollarını çekiştirdi.

"Ayrıca," diye ekledi, "Gardiyan statünüzü gizlemek sizi daha ulaşılabilir kılacaktır."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onları olaya karışmamış gibi mi göstermeye çalışıyordu? Sanki başkalarını keşfetmekte özgürlüğü gibi mi? Gözlerini kısarak onu dikkatle inceledi. Ona açıkça soramazdı. Onun umursadığını düşünebilirdi.

Boğazında alçak bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseldi. Bu kötü bir fikirdi.

CHAPTER SIXTEEN

Laurel, Thorne'un Cornucopia'da bulundukları süre boyunca özenle kaçındığı iksir dükkânının kuyruğunda beklerken bir o yana bir bu yana zıplıyordu. Ama artık kendini serbest bırakmaya hazırdı.

Seksi bir kıyafet giymişti, gözlerinin etrafında sürme makyajı vardı ve saçları düzgün ve temizdi. Ayrıca insandan çok koyuna benzeyen çok hoş bir dişi fae'den cildine sürmek için ışıltılı bir madde bulmuştu ve çok cana yakındı. Pırıltı her zaman Laurel'in zamanında kulüplere gitmeden önceki rutininin bir parçası olmuştu. Laurel'in eskiden parası vardı ve onu harcamaktan zevk alırdı. Kendi kendini yetiştirmiş bir kraliçeydi ve Thorne'un ona karşı takındığı kaba tavrı hak etmiyordu. Özellikle de onun kendisine karşı inkar edilemez hislerini bildiği için. Yalan söyleyemezdi. Sürekli şehvet ve cazibe aralarındaki bağı kaynatıyordu ama yine de Thorne bunu bastırıyor ve ne zaman yorum yapsa konuyu değiştiriyordu.

Tören gölünde geçirdikleri kısa anın tadını çıkarmış olabilirdi ama hayıflanacak ya da üzülecek biri değildi. Hayatının eline alan ve onu doğru yönde yönlendiren biriydi. Dürüst olmak gerekirse, son dört günü canı ne isterse onu yaparak geçirmek canlandırıcıydı. Sonunda hayatının kontrolünü yeniden eline aldığını hissetmişti. Kontrol, güç ve amaç.

Daha ne isteyebilir ki?

Sessizce Thorne'un düşünceli yüzüne baktı. Onun için seçtiği giysilerin içinde rahatsız görünüyordu. Ama ateşli görünüyordu. Seksi. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Eğer onun kolunda olsaydı

Vegas kulüpleri, onun attığı tüm o varlık yüzünden kuyruğu atarlardı. Havadaki enerjisini neredeyse hissedebiliyordu. Babası ona saygı duyardı. Annesi onu severdi. Laurel'in ailesiyle yaptığı son telefon görüşmesi, Laurel'in değişen dünyada büyük bir koruyucuya ihtiyaç duymasıyla ilgiliydi. O zaman nükleer serpentinin yüzleşmek zorunda oldukları en kötü şey olduğunu düşünmüşlerdi.

Aklına ailesiyle ilgili bir görüntü geldi ama onları bir kenara itti. Onları ne kadar özlese de geri gelmeyeceklerdi. Bu yüzden onlar için yaşayacaktı. Onlar için gelişecekti. Ve bunu kendisine bahşedilen ateşle yapacaktı.

Laurel'in midesinde kelekler uçuşuyordu. Kolundaki sert ve yakışıklı adam, yüzündeki ekşi ifadeye rağmen bu geceyi daha da güzelleştirmişti. Elbisesini gördüğü anda rengi solmuştu. Ona kalırsa, erkeklerin vücudunuzu görünce bayılacakmış gibi bakmaları bir iltifattı. Partiye hazır ve belki de ilişkilerinden daha fazlası için hazır.

Çok katlı Birdcage bu duyguları keşfetmek için mükemmel bir yerdi. Bir derginin sayfalarında var olabilirdi. Cilalı ağaç dalları ve kafes parmaklıkları için kullanılan bir tür pürüzsüz maddenin karışımından yapılmış zanaatkar cepheler. Metal olmadığı belliydi ama bulunduğu noktadan farkı anlayamıyordu. Başlarının üstündeki balkonda, iki erkek fae bir bardaktan yudumluyorlardı, gözleri aldıkları toksin her neyse ondan baygın bir şekilde sarkıyordu. Birinin uzun, parlak kahverengi saçları vardı. Kulakları dışında insana çok benziyordu. İşlemeli ceket, sedefli düğmeleri, gözeneklerinden zenginlik damlıyordu. Arkadaşının da benzer sosyal statüde biri olduğu kadife ceketindeki detaylardan ve sert omurgasından anlaşıyordu.

Sıra ilerledi. Thorne Laurel'i daha yakına götürdü ve Laurel bakışlarını zarif çiftten ayırdı.

"Son şansımız," diye mırıldandı Thorne. "Geri dönüp hemen şimdi gidebiliriz."

"Çamura saplanıp kalma. Jasper'ın buraya sık sık geldiğini söylemiştin. Burası ziyaret etmediğimiz son yer." Şey, son yer değil. Halka öyleydi. Ama Thorne orada kimsenin Jasper'ı bileceğini sanmıyordu. Görünüşe göre teyzesi eskiden güvenlik görevlisiymiş ve Jasper'ı daha önce orada hiç görmediğini söylemiş.

Thorne, "Burası senin gibi birine göre bir yer değil," diye mırıldandı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey."

Ondan gergin bir hava yayılıyordu. Düşünceli profiline baktığında sert hatlarını, düz burnunu ve kare çenesini takdir etti. Onu bu gece için saçlarını düzeltmeye teşvik etmişti. Yanağındaki gamze ortaya çıkmıştı ve bu onun çok hoşuna gitmişti. Kesin olan bir şey vardı ki, artık ona sadece ilgi duymuyordu, onu arzuluyordu. Hem de çok. Dokunduklarında vücudundaki her hücre şarkı söylüyordu ve arzularını dizginlediğinde canı acımaya başlıyordu.

Onun tatlı dudaklarının kendi dudaklarına tekrar dokunmasını istiyordu.

"Ben içeri girelim derim. Eğer bir şey olursa, biraz stres atmak için iyi olur. Bir içki içip dans edebilirim, belki bu şansım da yaver gider." Durakladı, bir tepki bekledi - bağları ya da başka türlü.

Buz gibi gök gürültüsü ona doğru şakladı. "Şanslı olmak ne demek?"

Kaşlarını müstehcen bir şekilde kaldırdı. "Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Boğazında alçak bir hırıltı gümbürdedi. "Peki sen *şansını denerken* ben tam olarak ne yapıyor olacağım?"

Alaycı bir gülümsemeyi gizlemeye çalışarak onun göğsüne vurdu. "Oh, bilmiyorum. Eminim bir şeyler düşünürsün. Mekânı araştır. Bir kadın bul. Sorular sor. Sana kalmış."

"Bir hanımefendi bulmak mı?" Gözleri büyüdü. "Sen ciddisin. Ama biz-"

"Ne... çiftleşmek mi?" Bakışlarını ona dikti. "olmadığını söylemiştin. Rush ve Clarke'ın paylaştığı başka bir tür çiftleşme olduğunu söylemiştin ama bizde öyle bir şey yok. Yani... sanırım buna açık evlilik diyebiliriz."

Öfkeli gözler başka yöne döndü ve belirsiz bir noktaya dik dik baktı. Bir yanı çalkalandı ama şüphelerini bastırdı ve aralarındaki bağın dışında tuttu. Eğer onu ne istediğini düşünmeye zorlamazsa, onu uzakta tutmaya devam edecekti ve hayatını bu şekilde yaşayamazdı. Cornucopia'da olmak Laurel'in kontrolü geri almasına yardımcı olmuştu. Thorne'un yaptıklarının sonuçları olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

"Biliyor musun," diye devam etti, "Fae'ler gerçekten o kadar da kötü değil. Pazarlarda onlarla konuştuktan sonra, uyum hissetmeye başladım."

"Rehavete kapılmayın. Bazıları normal görünebilir ama gerçek yüzlerini gizlemek için bir büyü kullanıyor olabilirler. Gerçekte kim olduğunuzu öğrendikleri anda size düşman da olabilirler."

"İyi olacağım. Ooh goodie. Bak. Sıra bizde." Sıra onları pembe saçlı bir perinin kapı ücretini tahsil ettiği ön girişe kadar getirmişti. İki yanında güvenlikten sorumlu iki erkek peri vardı. Onlar da pembe saçlıydı ama dişi peri ufak tefek ve narinken, erkekler Laurel'in boyundaydı ve oldukça kaslıydılar.

Dişi peri gözlerini Thorne'a dikti ama sonra geniş bir gülümsemeye Laurel'a döndü. "Kuş Kafesi'ne hoş geldiniz. Tüm müşterilerden silahlarını kapıda bırakmalarını ve kanatlarını gizli tutmalarını rica ediyoruz." Laurel'in pelerinini aldı ve bilgileri sıralamaya devam etti. "Happy hour saat dokuzda ve bu gece doğum kontrol iksirlerinde özel bir indirimimiz var. Bir alana iki bedava."

"İşte böyle," diye homurdandı Thorne. "Senin için mükemmel bir gece."

Derisinin altında kaynayan acıya rağmen, onun küçümseyici sözlerini duymazdan geldi. Ondan beklediği tepki buydu. Kıskançlık hiçbir zaman güzel bir baş göstermezdi ve eğer kıskanıyorsa bunun bir nedeni olduğunu bilmeliydi. Yani o da ondan hoşlanıyordu. Kaşları çatıldı ve devam etmek için elinden geleni yaptı.

"Kanatları gizli tutmakla ne demek istiyorsun?" Laurel periye sordu.

"Bazılarımız yer değiştiremez, ancak kanatlarımızı açarken yakalanırsak derhal tahliye ediliriz. Kuş Kafesi olarak adlandırılmamıza rağmen, tüm müşterilerin kanatlarını hareketsiz tutmalarını saygıyla rica ediyoruz."

Thorne elini pantolonuna attı ve periye bir miktar para uzattı.

Peri Laurel'e bir vestiyer jetonu uzattı ve onları içeri aldı. İki saniye sonra davulların kabile ritmini takip ederek karanlık bir tünelden geçiyorlardı. Tünelin sonuna yaklaştıklarında hava yoğunlaştı. Dışarı çıktıklarında, kuş kafesi benzeri bir iç mekânla karşılaştılar. Büyük bir açık sütun yukarıya uzanıyordu; çatı yoktu, sadece parıldayan yıldızlar ve açık gökyüzü vardı. Her tarafta, çeşitli katlarda, açık odalar gibi davranan kafesler yapıyordu. Yosun ve sarmaşıklar her kafesin zemininden dökülüyor, hem sarkıyor hem de parmaklıklara dolanıyordu. Yeşillik, kafeslerin içindeki fae'ler için bir nevi mahremiyet sağlıyordu ama

tamamen. Yeşilliklerin arasında kıvranan çıplak bedenleri gördü. Vay canına. Gerçekten de o yerlerden biriydi. Kafeslerden sarkan cam küreler, yumuşak ya da gölgeli bir ışık saçan parlayan ışık topları içeriyordu.

-Ortam. Loştu ama görülebilecek kadar parlaktı.

"Kafesler, Kuyu'dan kopuk olma hissini ortadan kaldırmak için doğal ve canlı yeşilliklerle doldurulmuştur. Hava fae'leri de bu kopukluktan muzdarip olmadan önce diğerlerinden daha yüksekte olabilirler."

"Doğru."

Bu ona çok az anlam ifade ediyordu ama onu eğitmeye çalıştığı için ona puan vermek zorundaydı.

Burada her türden fae vardı. Pazar yerinden daha iyiydi. Bazıları insana benziyordu, bazıları insansı. Birçoğu fae'den çok hayvandı. Orklar. Periler. Pullu deri. Kanatlarını sıkıca kapatmış Fae'ler. Hem erkeklerde hem de kadınlarda açık saçık kıyafetler. Üç mağrur görünümlü elf bir faunu boynundaki tasma ve ipten tutuyordu. Ortasında muhteşem bir arkaik kafesin bulunduğu bir platformun etrafında gelişen dans pistine doğru yürüdüler. Daha çok bir göğüs kafesinin kemiklerine benziyordu.

İçeride grup vardı.

Laurel'in nefesi kesildi. *Onlar insan.*

Sivri kulak yok. Hayvan özellikleri yok. .

Bir kemancı. Bir flütçü. Davul çalan bir kişi. Ve unutulmaz opera notaları söyleyen bir kadın. Hiçbiri kelepçeli değildi ya da fiziksel bir kargaşa içinde değildi ama yine de tutsak oldukları hissinden kurtulamıyordu. Her bir zanaatkâr enstrümanlarını çalarken hüzünle gülümsüyordu ama gözleri dehşet içinde çığlık atıyordu. Özellikle de sahnenin etrafında dans eden müşterilerin mutlu ve kaygısız havasıyla kıyaslandığında bu gerçeküstü bir durumdu.

Zorlanmış olabilirler mi? Bir şekilde sihirli bir şekilde orada kalmaları sağlanmış olabilir mi?

Gözlerindeki o bakış gerçek miydi?

Laurel fark eden ya da umursayan olup olmadığını görmek için dans eden fae'leri taradı ama kimse yoktu.

"Onlar insan," diye fısıldadı Thorne onu işletmenin arka tarafındaki kavisli bara doğru götürürken. Dans pistinin ve etrafındaki kabinlerin yanından geçtiler.

"Hâlâ şanslı olmak istiyor musun?" diye alay etti.

"Bir şey yapmalı mıyız?"

Ona aptalmış gibi bir bakış fırlattı. "Burada sorun çıkarmanın tek bir sonucu olur, o da Halka'ya gönderilmek. Ve eğer Cornucopia'dan canlı çıkmak istiyorsan, bunu yapmamayı şiddetle tavsiye ederim. O insanlar savaş ganimeti olacak. Ben onların türünü öldürürüm."

Başka bir deyişle, zaman ayırmaya değmezlerdi. Gözlerinde öfke parladı. *O da* onların türündendi. Adamın kolunu bıraktı ve bara doğru yürüdü. Bir içkiye ihtiyacı vardı. İşler planlandığı gibi gitmiyordu. Arama listelerindeki son bir yeri daha işaretleyecekleri eğlenceli bir gece olması gerekiyordu. Tam buraya alışmaya başladığını düşünürken, burası onu şaşırttı.

Kurt gibi kulakları, siyah sürmeli gözleri ve arkasında sallanan kuyruğuyla sevimli bir dişi fae olan barmene kaşlarını çatarak baktı. Saç modeli Laurel'inkine benziyordu, kısa ve koyu renkti. Havluyla küçük bir bardağı parlatan barmaid Laurel'in gelişini fark etti ve çenesini eğdi.

"Ne ?" Husky'nin sözleri.

"En iyi iksiriniz." Sonra iki parmağını kaldırdı. Thorne'un da gevşemesi gerekiyordu.

İki kısa bardak tezgâha çarptı ve ardından barmen Thorne'a neredeyse iki kez baktı. Belki de birbirlerini tanıyorlardı?

Hah. Belki de bu şanslı olma olayı o kadar da iyi bir fikir değildi. Hepsi.

Barmen mavi ve parlak bir şey dökmek üzereydi. ama Thorne avucuyla engelledi. Barmaid Thorne'a kaşlarını kaldırarak baktı.

Ona kaşlarını çattı. "*O kadar* da iyi değil." Laurel ona sorgulayan bir bakış gönderdi.

"Güven bana," diye karşılık verdi. Sonra da kıvranan çıplak bedenlerin bulunduğu kafeslere bir bakış fırlattı. "Tabii onlara katılma konusunda ciddi değilsen."

Kız hâlâ şaşkın şaşkın bakarken, adam yaklaştı ve ses tonunu alçalttı. "Bu bir afrodizyaktı."

Ah. İkiye bir doğum kontrol teklifi mantıklı gelmeye başlamıştı. Kaşları kalktı. "Bu o kadar da kötü olmayabilir."

İçkisi boğazında düğümlendi. "Böyle bir yerde olmaz."

Loş ışık Thorne'un yüzünün keskin açılarını yumuşak bir şekilde ortaya çıkarıyordu ve kız onun yüzünü kirli sakalsız görmekten oldukça hoşlanıyordu. Konuşma konusunda etkilenmemiş gibi davranıyordu ama belli belirsiz gergin duyguları onu ele veriyordu.

"Sen de denedin," diye suçladı. Yarım bir omuz silkme onun cevabıydı.

Çok haklıydı. Thorne'un ateşli ve terli bir halde saatlerce seks yaptığı düşüncesi Laurel'in kalbinin göğsünde gürültüyle çarpmasına neden oldu. Bekleyen bardağını eline aldı. "Biliyor musun, bilgin olsun diye söylüyorum, bizim memlekette böyle yerler yoktu." Bir yudum aldı. Naneli. Taze elma. Lezzetli. Boğazını ısıttı ve kaslarına hoş bir rahatlama hissi gönderdi. Bir sonraki içkiyi sipariş ettiğinde barmene iltifat edecekti. "Yani, insanların seks yapmak için gittikleri yerler vardı ama bu kadar aleni reklamı yapılmıyordu."

Bir kez daha öksürdü. "Ve. Hımm. Buralara sık sık gider miydiniz?"

Dudaklarının kenarına bir gülümseme dokundu. "Bilmek istemez miydin?"

Heyecan dolu birkaç saniye boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Kaynayan şehveti yine sıvı bir ateş gibi aralarındaki bağdan aşağıya doğru aktı.

"Doğru," dedi ve boynundaki bir çatlak çatladı. Son içkisini de yudumladı ve odayı gözden geçirdi. Müzik grubunu gördüğünde ruh hali karardı. Gece bitmeden bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. İnsanların, ister insan ister fae olsun, kendi iradeleri dışında esir tutulduğunu bilerek gidemezdi. Önce yaklaşması gerekiyordu. "Ben dansa gidiyorum. Benimle gelir misin?"

Gözlerini kırptırdı, belki biraz paniklemişti, sonra o bildik hoşnutsuzluk maskesi düştü ve kızın açık elbisesine dudak bükte. "Eğer bir fahişe gibi davranacaksan, pembe iksirini almayı unutma. Tabii izinsiz üreme suçundan idam edilmek istemiyorsan."

Çenesi düştü. Az önce ona fahişe demişti. Kalbi milyonlarca parçaya bölündü. Bu kıskançlık olayı pek yaramıyordu.

Ama yine de, eğer yorumlarıyla bu kadar alçalıyorsa, o zaman kız onun sinirine dokunuyordu.

"Sen bilirsin." Adamın kalan içkisini çaldı, yuttu ve sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Gevşemeye, dans etmeye ve bazı sorunlarını çözmeye hazırды. Thorne büyüklüğünde dev bir karışıklık. Yeniden canlı hissetme zamanı. İnsan gibi hissetme zamanı. Takdir edilme zamanı.

Sadece kafesteki müzisyenlere bakmayın ve kendinizi evinizdeki bir kulübe geri dönmüş gibi hissedeceksiniz.

CHAPTERSEVENTEN

Tonunki plana göre gitmiyordu.

Thorne saha kenarında karanlık düşüncelerine daldı Birdcage'in ana katında. Laurel'i dans pistine gönderen her sert söz için pişmanlık duyuyordu. Laurel'in acısı aralarındaki bağı delip geçmiş, dikenli telden kollarını göğsüne dolamış ve o da acıyana kadar sıkarak her şeye rağmen bir kalbi olduğunu kanıtlamıştı.

Lanet olsun. Ona o kötü şeyleri söylediği için ona lanet olsun, ama haklıydı. Kimsenin sikini içine sokmasına, içini çocukla doldurmasına ve onu ölüme göndermesine izin veremezdi. Lanet olası kralın aptal yasası hâlâ yürürlükteydi ve boş boş durup onun mezara kadar sikişmesine izin veremezdi.

Kahretsin.

İrkildi. Yine aynı şeyi yapıyordu. Öfkesinin düşüncelerini yönlendirmesine izin veriyordu. Henüz hiçbir şey yapmamıştı. Sadece dans etmek istiyordu. Suçluluk duygusu onu mızrakladı. İstese bile -bir yumru yuttu- başka bir erkek fae ile bir şeyler yapmak, o zaman bu onun seçimi olmamalı mıydı? Kadın haklıydı, adam ona çiftleşmelerinin bedenden biriyle aynı şey olduğuna inanmadığını açıkça söylemişti. Ama bu İyi Kutsanmış olayı çok yeniydi ve bunun sadece beden çiftleşmesiyle aynı değil, daha fazlası olduğu fikrine hızla teslim oluyordu.

Hay sikeyim. Yüzünü ovaladı.

Kollarını kavuşturup beklemekten ve Laurel dans ederken onu izlemekten başka çaresi yoktu. Ve izledi de. Kız hipnotize ediciydi. Büyüleyici. Gözlerini kapayış şekli.

Müzik, sallanma ve ritimle dalgalanma sanki gerçekten bir Rosebud fahişesinin uzman eğitimini almış gibiydi. Baştan çıkarıcılık damarlarında dolaşıyordu. Onu bu kadar etkilemesi onu korkutuyordu. Vücudunun her çekişi, her savruluşu, yuvarlanması, eğilmesi, dudağının seğirmesi doğrudan sikine giden bir hattı. Oraya indiği anda dikkatini çekiyordu. Arada sırada kirpiklerini kaldırıyor, ona odaklanıyor ve göz göze geliyorlardı. *Bir divilxir vuruşu gibi*. Göğsünde bir çırpınma. Midesinde. Düşme hissi. Ve sonra ruhunu ezen yakıcı, sert şehvet.

Kötü. Fikir.

Ağzı kurudu, yutkundu. Bir kez daha onu çağıran bir bakış attı ve sonra solo performansına geri döndü. Ama uzun süre yalnız kalmadı. Onu izleyen tek Fae o değildi. Bir kabinin karanlık girintisinden, karanlık bir gölge başını Laurel'e doğru çevirmişti. Her zaman. Gölgesi figürün yanında, Unseelie ordusunda muhafız olmaya daha uygun görünen iki iri yarı ork vardı. Belki de buradaki özel güvenliğin bir parçasıydılar.

Kabin masasının üzerindeki bir nesne Thorne'un gözüne çarptı ve dilinden bir küfür döküldü. Bu bir cin şişesiydi. Seramikti, üzerinde rünler vardı ve ağzı açıktı. Yani boştu. Kullanılmış. Mornington'daki insanların peşinden cinleri gönderen fae bu muydu?

Orklardan birine daha yakından baktı ve derisinin sarkık olduğunu fark etti. Yaşlanmıştı. Sanki ruhunun değerli bir parçasını cinleri çalıştırmak için kullanmış gibiydi.

Thorne içgüdüsel olarak Fury'ye uzandı ama onun dairede olduğunu hatırladı. Seğirerek elini tekrar yanına çekti ve Tarikat'a döndüğünde bu yeni bilgiyi Aeron'a iletmek için zihnine bir not düştü.

Thorne bakışlarını tekrar dans pistine ve daha önemli bir endişeye çevirdi. çıkarmış, kanatlarını terli sırtlarına yapıştırmış iki erkek peri Laurel'in etrafında dönüp duruyor, muhtemelen haremleri için yeni bir kraliçe arıyorlardı. *Lanet olası periler*.

Onları öldürecek. Bağırsaklarını çıkarıp tekrar ağızlarına . Belki de kanatlarını dekorasyon için kullanırdı. Jasper'ın dairesinin dekoru hâlâ biraz seyrek.

"Bir içki daha," diye barmene bağırdı. "Ale. Sert."

Bardak parke tezgâhın üzerinden kayınca onu yakaladı ve dans pistine sırtını döndü. Laurel'i izlemek işkenceydi.

Hedefe sadık kalın. Müşterilerle görüşün. Personel. Herhangi biriyle.

En azından eğleniyordu. İyi vakit geçirmek istediği için onu suçlayamazdı. Crimson gençlik yıllarında bu yerde birden fazla kez boğulduğunu biliyordu. *Sadece... kimseyle gitme*, diye düşündü. Sessizce yalvarıyordu.

Thorne cebinden bir bozuk para çıkardı ve ödedi.

"Gitmeden önce," dedi barmene, "şuna bir bak."

İçkisinin üzerine bir büyü yaptı ve Jasper'ın görüntüsünü zihninden yansıtmaya itti. Biranın içinde eski akıl hocasının parıldayan bir görüntüsü belirdi. Mükemmel değildi ama yeterince iyiydi. "Bu fae'yi daha önce gördün mü?"

Thorne, bir Muhafız'a verilecek standart yanıt olan dilini tutma hareketini bekledi. Ama barmaid yüzünde etkilenmemiş bir ifadeyle öylece durdu. Ve sonra onu tanıdı.

"Anason!" diye bağırdı.

Kızgın bir kaş kaldırdı. "Hayatımı kurtardın ve yüzümü mü unuttun?"

"Hayır, sadece seni burada görmeyi beklemiyordum." Kaşlarını çattı. Crescent Hollow'da yaşıyordu ve Laughing Den'de çalışıyordu. Yoksa Caraway onu bir süredir görmediğini mi ? "Neden buradasın?"

"Bu sizi ilgilendirmez ama artık orada yaşayamam."

"Ama Kyra Thaddeus'tan daha iyi bir alfa değil mi?" Buranın artık bir sığınak olacağını düşünüyordu.

Anise'nin gözlerindeki ateş söndü ve eline bir bez alıp bardağı parlatmaya başladı. "Öyle. Sorun o değil."

Ciddiyetle başını salladı. "Anılar yüzünden."

"Orada beni düşünmeden bir köşeyi dönemiyorum. İçinde tutulduğum kafesi görmeden ön kapıdan dışarı çıkamıyorum." Omuz silkti. "Ayrılma vakti gelmişti. Buradaki insanlar görünüşümü o kadar da önemsemiyor gibi görünüyor. Uzun zaman önce gitmeliydim."

Kelimeleri söyledi ama onlara inanmış gibi görünmüyordu. Thorne insanların ne kadar acımasız biliyordu. Onlar da aynıydı.

Cornucopia'da, Seelie Krallığı'nda ya da karanlık, kaotik Unseelie'de. Anise iki kurt değıştiricinin çocuğu olarak dünyaya gelmişti ama değışemiyordu. Kuyruğu kalıcıydı. Burnunun ucunda koyu bir renk vardı. Bekle.

"Caraway biliyor mu?"

Ona kaşlarını çattı. "Neden umurumda olsun ki? O yüzücü kırmızı ceketlilerin kasabada olduğunu biliyordu. Thaddeus'un ve onların bir şeylerin peşinde olduklarını biliyordu ama yine de hiçbir şey yapmadı. Ona söylediğimde harekete geçseydi, belki birkaç hayat kurtulabilirdi. Belki ben de kâbus görmezdim."

"Muhafızların siyasete karışmasının yasak olduğunu biliyorsunuz."

"Bu seni durdurmadı."

Bardağın kenarıyla oynadı. "Ama ben dışlanmış biriyim, dışlanmışların arasında bile."

"Hayır, değilsin. Sadece yle olduğunu sanıyorsun. Zaten omurgasız biri olmaktansa bunu tercih ederim." Anise bardağını parlatmayı bitirdi ve tezgâhı özenle temizlemeye başladı. "Hem sen neden buradasın?"

Dans pistini işaret etti. "Onunlayım."

Anise gözlerini Laurel'a dikti. "Ah, evet. Çok tatlı." "Clarke'ın arkadaşı."

"Yok artık. Aynı... nceki gibi mi?"

Başını salladı. Anise uzun bir süre onu inceledikten sonra yüzünü işaret etti. "Muhafız işaretinin üzerine sürdüğün siyah bokun bulaştığını biliyorsun."

. "Zaten aptalca bir fikirdi."

Anise içkinin içindeki Jasper'ın görüntüsüne baktı. "Peki... bu kim? Tanıdık geliyor."

"Eski bir arkadaş. Uzun zamandır kayıptı. Buraya sık sık gelirdi."

"Sadece bir yıldır buradayım. Onu hiç görmedim ama etrafa sorabilirim."

Thorne'un midesini küçük bir heyecan kapladı. Boğazını temizledi ve heyecanlı görünmemeye çalıştı. "ok memnun olurum."

"Bir dakika burada bekle." Bardağı aldı ve bir güvenlik görevlisine doğru yürüdü, ona gösterdi ve yoluna devam etti. Thorne geri dönmeden önce birkaç soru daha sorarken onu izledi.

"Görünüşe göre müdavimlerinden biriymiş." Anise ağzından hava üfledi, gözlerini tavana kaldırdı ve hafızasını yokladı. "Sanırım Fern, Jasper'ı en son en az on yıl önce gördüklerini söylemişti."

Bogey's Balls. Thorne bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu. "Bana son seferden biraz daha bahsedebilir misin?"

"Pek sayılmaz. Tek bildiğim çok para harcadığı. Bir sürü Rosebuds sikti. Bir sürü divilixir içti."

Aynı eski Jasper boku. Bıkın bir iç çekiş ağzından kaçtı. Thorne eliyle teşekkür işareti yaptı ve içkisinden bir yudum aldı. Meyvemsi tadı ağzında gezdirdi.

Anise durakladı ve kaşlarını çatı. Gözleri köşedeki karanlık kabine kaydı. "Yine de," dedi. "Aklınızda bulunsun. O zamandan beri burada işler biraz değişti."

Thorne yavaşça başını salladı.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacın olursa

Patches'e sor." "Yeni patron o mu?"

"Kadar iyi. Birkaç yıldır buraladayım. Tam da tutsak insanlardan eğlence gelmeye başladığında. Dürüst olmak gerekirse, Kral Mithras'ın Sarayı dışında bu tür bir esareti ilk kez duyuyorum."

"Senin için sakıncası yok mu?" Thorne sordu. Anise'in bu tür bir insan olduğunu sanmıyordu.

"Aramızda kalsın, uzun süre buralarda olmayacağım." Thorne'un arkasına baktı. "Bu Patches."

"Doğru." Thorne onun bakışlarını köşedeki boş cin şişesinin bulunduğu kabine doğru takip etti. Laurel'i izleyen gölgeli sakinin bulunduğu kabine. Artık karanlıkta oturmuyor, dans pistinin kenarında durmuş Laurel'i izliyordu.

Patches'in ırkının kokusu Thorne'a doğru yayıldı ve Thorne gerildi. Kurt. Muhtemelen Seelie'ydi çünkü kurtların çoğu öyleydi. Piç kurusu deri pantolondan başka bir şey giymiyordu, yani her an yer değiştirmeye hazırdı. Sarı gözler. Yaralı vücudunda güç artırıcı dövmelemler vardı. Pompalanmış ve dişli kaslar. Kürklü, sivri kulaklar seçiliyor. Yaralı bir gözünün üzerinde yama.

Thorne'un gençlik yıllarında, Jasper Thorne'u böyle bir yere götürmüş ve onu "alıştırması" için bir Rosebud kiralamıştı. Bazı insanlar Jasper'ın suçlu bir seks düşkünü olduğunu düşünebilirdi, ama Thorne daha iyi biliyordu. Bu bir kılıftı. Elbette, rolün avantajlarından yararlanmıştı ama o ilk ziyaret sadece hedonizmle ilgili değildi. Savaş alıştırmasıydı. Thorne hâlâ Jasper'ın arkasından içeri girdiğini ve sessizce azarlandığını hatırlıyordu.

"Girişte mekanı tarayın. Çıkışları kontrol edin. Tehditleri kontrol edin. Sence en çok endişelenmen gereken kişi kim?" "Dövmeleri olan büyük olan."

Jasper Thorne'un kafasına vurdu. "Hayır, çekirge. En büyük tehdit odadaki en sakin kişidir. Tekrar bak."

Bu gece, o kişi Patches'ti.

Girişteki bir karışıklık Thorne'un dikkatini dağıttı. Hava uyarı ile değişti ve elektriklendi. Ses çarpıtıldı. Yeni gelenlere isteksizce yol açan müşterilerin soluk soluğa kalışları kulaklarını dikti. Anise nefesinin altından küfretti. Büyülenmiş müzisyenler tökezledi, ritim atladı ve sonra esaretlerini sürdüren büyü tekrar devreye girdi ve müzik hiç durmamış gibi akmaya başladı.

Bir zamanlar Thorne son tutsak zanaatkârlara acıma ve şefkatle bakardı ama o zamanlar çoktan geçmişti. Bir Muhafız olmak, bir Muhafızın koruması kapsamına girmeyen herhangi birinin kaderini önemseyen herhangi bir parçasını yontup atmıştı. Bu onu bıktırmış mıydı? Muhtemelen. Ama şu anda Thorne'a doğru aynı hizada yürüyen iki Muhafızdan daha kötü değil.

Bulut ve Gölge. Karga ve Vampir.

Her ikisi de Muhafız savaş teçhizatları, sert bakışları ve etraflarındakileri küçümsemeleriyle göz kamaştırıcı bir şekilde korkutucuydu. Kalabalık yol açmak için ayrıldı. Cloud'un tüylü kanatları tehditle örtülüydü ve Shade'in kösele kanatları zorlukla örtülen bir gerginlikle seğiriyordu. Kuş Kafesi'nin kanatlarını sıkı tutma kuralını pek umursamıyorlardı. Muhafızlar genel olarak başkalarının fikirlerini pek önemsemezdi.

Thorne onu görmemeleri için hareket etmeye çalıştı ama faydası . Onun *için* buradaydılar. *Lanet olsun*. Muhtemelen Leaf'in emriyle onu Tarikat'a geri götürmek için buradaydılar ve

bir görev verildiğinde ayrılmak. Tarikatın canı cehenneme. Onlardan bıkmıştı.

Cloud ona doğru yaklaştığı sırada meyveli biranın sonuncusunu da mideye indirdi.

"Yüzüne ne yaptın böyle?" diye sordu kuru bir sesle, ya Thorne'un gözyaşı damlası dövmesinin üzerindeki siyah lekeyi ya da kaybolan sakalını kastederek.

Thorne onu görmezden geldi ve Anise'e özür dileyerek gülümsedi. Anise sırtıttı ve yeni gelenler için bir içki hazırlamaya gitti.

Shade, Thorne'un boş bardağını aldı ve inceledi.

"Beni Tarikat'a geri götürmek için geldiyseniz," dedi Thorne, "kendinize biraz zaman kazandırın ve şimdi arkanızı dönün. Geri dönmeyeceğim. Jasper'ı bulana kadar dönmeyeceğim."

Shade boş bardağı yerine koyarken, "Güzel," dedi. Şaşkınlık Thorne'un kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden buradasın?"

"Açım." Shade'in yırtıcı bakışları, artık ilk rahatsızlıklarını atlatmış ve eğlenceye geri dönmüş olan müşterileri taradı.

Yalancı. Shade'in aç olduğu belliydi ama buraya yemek için gelmemişlerdi. Shade kadar deneyimli, yakışıklı bir vampirin ayaklarına kapanan istekli bağışçılar vardı. Thorne'u haklı çıkarmak için Shade tezgâhı itti ve parmağını kıvrırcık kızıl saçlarından kıvrımlı boynuzlar çıkan güzel bir fauna doğru uzattı. Kız, mermer zeminde tik tak eden ayaklarıyla gruptan ayrıldı ve ikisi birlikte gölgelerin arasında kayboldu.

Shade için tek gereken buydu. Bir parmak hareketiyle dişiler kendilerini ıslatıyordu. Keşke Thorne karşı cins üzerinde bu kadar kontrol sahibi olsaydı, belki Laurel'in talimatlarına daha fazla uymasını sağlayabilirdi. Hayır. Laurel'in tek yapması gereken parmağını ona doğru eğmekti ve içi lav olmuştu.

Onun ölümü olacaktı.

"Neden buradasın Cloud?" Thorne sesini yükseltti. Bunun cin şişesi mi yoksa başka bir şey mi olduğunu görmesi gerekiyordu. "Seni Prime mı gönderdi? Yaprak mı?"

Cloud içkisini aldı, saçma sapan garnitürü fırlattı ve kokladı. "Hayır."

"O zaman neden?" Hala onlara güvenmiyordum.

"Belki biz de Jasper'ı önemsiyoruzdur. Bunu hiç düşündün mü?" Thorne alay etti, "Kimseyi umursadığınız yok."

"Sert."

"Doğru."

Bulut dikkatle içkiye baktı. "Belki de kanatlarım kırpıldı ve bu yüzden Jasper'ın avlanmasına yardım edemedim."

Kırpılmış mı? Prime'in onun üzerinde bir etkisi olduğu gibi mi? "Prime'in canı cehenneme."

"Bugün olmaz. Herhangi bir gün değil."

Thorne gözlerini Cloud'a kaydırdı. Fae onun sert bakışlarına karşılık verdi. Kahretsin. Mürekkep rengi. Cloud ciddiydi. Thorne'un yanında yer alacak onca fae varken, insanlardan nefret eden, Prime-sever bir karga olmasını hiç beklemezdi. Asal-severlik konusunda yanılmıştı. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Cloud kime sadıktı?

"Bil diye söylüyorum," diye ekledi Cloud. "Görevinizi yerine getiren genç kurt öldü."

Thorne'un midesi bulandı. "Ne oluyor ?"

"Evet. O bir canavar eti." Cloud bakışlarını Thorne'a dikti. "Görevini ihmal etmenin sonucu bu."

Kahretsin. Siktir. Kahretsin. Ağırlık Thorne'un göz kapaklarını kapattı. Aynı ağırlık onun omuzlarına da çöktü. Tezgâhı destekledi ve derin bir nefes aldı. Zavallı çocuk. Thorne'un içindeki kurt kederle uludu. Bir kurt daha ölmüştü. Thorne'un hatasıydı. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

"İşaretlerine ne oldu?" Cloud, Thorne'un koluna bakarak sordu.

"Glamored."

Cloud'dan soğuk, aşağılayıcı bir kahkaha yükseldi ve bakışlarını dans pistine dikti. "Cennette şimdiden sorun çıktı. Şaşırdığımı söyleyemem. Pis bir insandan daha azını beklemezdim."

Thorne dişlerini gösterdi. "Dikkat ."

"Yine de bir ork ve bir peri arasında dans ediyor. Belki de kendini affettirmek üzeredir," diye alaycı bir şekilde ekledi Cloud.

Thorne gerildi. Bakamadı. İçindeki kurt zaten şimdi de çılgına dönmüştü. Bir yanı saygısızlığı yüzünden Cloud'u boğazlamak isterken, diğer yanı da elleri Laurel'in üzerinde olduğundan hiç şüphesi olmayan fae'leri boğazlamak istiyordu. Eğlence ve sevinçten başka bir şey yoktu.

bağlarını. Lanet olsun. Ortak duygularını engellemenin bir yolunu bulmalıydı... ya da bunu kabul etmeliydi. İkisi de kolay olmayacaktı.

Cloud devam etti, "Ve bu elbiseyle-bekle. O senin eşin değil mi?"

Tezgâh Thorne'un cezalandırıcı tutuşu altında gıcırdadı. "Neden?"

"O zaman neden o-oh, evet, bu iyi değil. Almaya geldiğimiz şeyi alma zamanı geldi." Cloud tiz bir ısıklık çalarak Shade'i geri çağırdı.

Thorne, kalbi göğsünde çarparak arkasına döndü. Orada, dans pistinin ortasında, Laurel giderek büyüyen bir grup erkek fae'nin arasında sıkışmış, bir kavgayı durdurmaya çalışıyordu. Ork muhafızlardan biri, birkaç peri ve birkaç elf. Orospu çocukları.

Bu iş şimdi bitiyor.

Tezgâhtan kalkıp kavgaya daldı, Cloud ve Shade'in cin şişesinin bulunduğu masaya doğru ilerlediğini hayal meyal fark etti. Tabii ki bu şerefsizler sadece işle ilgilenecekti.

Hiç düşünmeden Laurel'in yanındaki iki erkeği avuçladı -bir ork ve bir peri- ikisi de sendeleyerek geri çekildi. Peri içgüdüsel olarak kanatlarını açıp titreştirerek yanlarındaki fae'nin bardağını devirdi ve o da diğerinin üzerine döküldü. Ork öfkeyle böğürdü. Ses yüksek kuş kafesi sütununda yankılandı ve yukarıdaki gece kayboldu.

"Ben hallettim Thorne," diye tersledi Laurel.

"Ne sikim yaptın. Gel hadi. Gidelim." Laurel'i kolundan tutmaya çalıştı ama Laurel omuz silkerek onu bıraktı.

"Yapma," diye uyardı.

"Hanımefendi hayır dedi," diye homurdandı ork ve bir adım öne çıktı. Thorne'u geri itti.

Büyük fae'nin boyuna ve kas gücüne rağmen Thorne neredeyse hiç irkilmedi. Hâlâ göğüs kafesine bastırılmış olan kaslı ele baktı. Thorne'un görüşüne kırmızı sızdı ve gözündeki dövmeden arta kalan boyayı sildi. Hırladı ve gerçek görünümünü saklayan büyüü parçaladı. Kolundaki ve elindeki iyi kutsanmış işaretler titreyerek canlandı ve gözlerindeki ateş iki katına çıktı.

Ork'un gözleri büyüdü. "Gardiyan mı?" "Elini çek, ork."

"Bunu lanet Seelie-priss başlattı." Ork elini geri çekti ama soğukkanlılığını yeniden topladı ve hâlâ Laurel'ın arkasından bakan periye dik dik baktı.

Peri dişlerini gösterdi ve tısladı. "Unseelie pislği. İstedğini öylece alabileceğini mi sanıyorsun? Önce o benimleydi."

Ork bir yumruk attı. Peri yere düştü. Ve sonra kaos serbest kaldı.

Kavga, dans pistinin üzerinde çalkantılı bir okyanus gibi ilerledi. Gölgelede gizlenenler kendilerini belli etti. Ork fedailer. Şekil değiştirenler. Elllerinde keskin kemik silahlar olan diğer serseriler. Eğer bu durdurulmazsa kan dökülecekti.

Thorne bir kurda dönüşmeden, gök gürültüsünü andıran bir çatırtı havayı kirletti. Şimşek çaktı. Herkes başını eğerek, elektriği bedeninde toplayan Cloud'un elemental öfkesinden korundu. Onun yanında, Shade yemek yediği kuytudan cisimlenmişti, ağzının kenarında bir damla kan, karanlık gözlerinde ölümcül bir hüner vardı. Shade gölgelere komuta etti ve onlar da yoluna çıkan herkesi yutmaya hazır bir şekilde uğursuzca ona doğru süzöldüler.

Müşteriler çığlıklar atarak yollarından çekildiler ve saklanabildikleri her yere saklandılar. Bir izdiham neredeyse Thorne'u eziyordu ama o omuzlarını kurtarıp Muhafızların sergilediği gösteriyi izledi.

Sanki Cloud'un dünya kadar zamanı gibi rahatça Patches'in durduğu yere doğru yürüdü ve masadaki cin şişesini aldı.

"Bu senin mi kurt?" Bulut ona sordu.

"Sana ne ucube?"

Cloud güldü ve Shade'e baktı. "Duydun mu? Bana ucube dedi."

Shade etkilenmiş görünüyordu. "Evet, ben yaptım. Taşaklı olmalısın. Çünkü bu aynı zamanda benim bir ucube olduğum anlamına da geliyor. Ve, ah-" Thorne'a baktı. "Yani şuradaki arkadaşımıza da ucube dedi."

Sikeyim. *Beni karıştırma*. Thorne çenesini sıktı.

Patches olasılıkları hesapladı, beğenmedi ve Laurel'la birlikte deneyen orku işaret etti. Yüzünde hafif yaşlı bir ifade olan orku. "Şişeyi buraya getiren o. Ona sorun."

Bulut orka kaşlarını kaldırdı. "Bu doğru mu?"

Ork soldu. Başını salladı.

"Sanırım işimiz bitti o zaman." Cloud şişeyi kemerinin halkasına taktı ve Shade'e eliyle işaret etti.

Shade Thorne'un gözlerinin içine baktı. "Bir değil."

İkisi de birer etli ork koluna girdi, kanatlarını çırpıp ve sonra dikey olarak havalandılar, bedenleri karanlık gökyüzünde gölgeden başka bir şey olmayana kadar esirlerini tekmeleyerek ve çığlık atarak aralarında taşıdılar.

Patches tüm gerçeği söylememişti. Şişeyi getiren o ork olabilirdi ama Thorne nedense Mornington'a saldırıyı düzenleyen o ork olduğunu düşünmüyordu. Cloud ve Shade aptal değildi. Patches için geri döneceklerdi.

Thorne, "Gitme zamanı," dedi ve Laurel'i aradı.

Ama o orada değildi.

Kafası karışmış bir şekilde onu aradı. Müziğin durduğunu ancak o zaman fark etti. Müzisyenler kafeslerinde değildi. Laurel'in ne yaptığı bilgisi onu bir kasırga şiddetiyle çarptı. Kargaşa sırasında onları serbest bırakmıştı. O fark ettiği anda Patches da fark etti. Birkaç saniye içinde kulübün karanlığından daha fazla muhafız belirdi ve yukarıda asılı duran kafeslerden aşağı indi. Bu sefer, birçok Muhafız'a karşı sadece bir Muhafız vardı.

Thorne bu olasılıkları hâlâ seviyordu.

Ta ki onlar sürüklendi Laurel gelen ve
Banyolar, tekmelemek ve dudağından kanlar akarak
çırpınıyordu.

"The Bayan var neden oldu Bu kuruluş
suç," Patches gürledi.

"Ellerini onun üzerinden çek," diye uyardı Thorne. "Yoksa bu işin sonu hiç hoş olmayacak."

"Kal dışarı . Bu, Guardian," Yamalar
cevap verdi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Evet, öyle."

Thorne'un dişleri ve pençeleri uzadı, kurdu serbest bırakmaya hazırdı ama Laurel başını salladı. Durakladı. Ne oldu? Neden olmasın ki? Kendini sakinleşmeye ve durumu değerlendirmeye zorladığında, ondan bağı doğru savrulan bir korku olmadığını fark etti, daha önce olduğu gibi değil

Sluagh ile. Kaşlarını ona doğru kaldırdı. Dudakları kıvrıldı. *Güven bana.*

Crimson, kurtar onu.

"Suç nedir?" Thorne sordu.

"İnsanlarımızı serbest bıraktı. Parayla ödeyemez, o yüzden Yüzükle ödemeli."

Şoke olan Thorne ağzından kaçan hırıltıyı durduramadı. Ama Laurel yine irkilmedi. Gülümsemesi genişledi. Bu da tek bir anlama geliyordu. Bunu planlamıştı.

Bakışlarını Patches'ın üzerine dikti. "Eğer onu götürüyorsan, o zaman İyi Kutsanmış bir birliğin haklarını kullanıyorum."

İşaretli elini kaldırdı. Soluk soluğa bir koro odanın içinde dolaştı.

"Ama sen Yüzük'e giremezsin," dedi biri. "Sen bir Muhafızsın."

"Ben aynı zamanda onun eşiyim. Ya ikimizi birden alırsın ya da hiçbirimizi."

Patches Laurel'a, onun hâlâ çıplak olan koluna baktı. "Onun üzerinde aynı izi görmüyorum. Boynunda da bir kurt ısırığı görmüyorum. Çiftleşmiş gibi kokmuyorsun ve öyle davranmıyorsun." Daralmış gözlerini tekrar Thorne'a çevirdi. "Seni gönderirsek Tarikat'solumasını istemem. O yalnız gidecek."

CHAPTER EIGHTEEN

"S yalnız gider."

Patches'in sözleri odada yankılandı. Laurel gerildi, Thorne'un itiraz etmesini bekliyordu. Bunu yapabileceğini düşündü.

üzerindeki cazibenin düşmesine izin ver. Bu tartışmayı çözerdi. Ama Thorne'un kıvrınmasını izlemek hoşuna gidiyordu.

Thorne'un yaptığı o onaylanmamış üreme yorumu onu derinden yaralamıştı ama bu onun için iltihaplı bir yaraydı. Onun acısı daha kötüydü ve bunu saklamak için öfkelenmişti. Bu yüzden, dans ettiğinde ve ork onunla dans ettiğinde, Jasper hakkında sorular sormadan edemedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, etrafında dans eden erkek fae'lerin her biri fazlasıyla açık sözlüydü, her biri onu bilgi kırıntılarıyla daha fazla memnun etmeye hevesliydi. Cloud ve Shade tarafından kaçırılmadan önce, yaşlı görünümlü ork uzun zamandır Patches için çalıştığını itiraf etmişti. Ve başka bir ork kralın piç oğlunu Yüzük'e götürmekle övündüğünde o da buralardaydı. Tabii ki bu diğer ork da - adı Gunther'di - Yüzük'te tutsaktı ve tepenin altında yaşıyordu.

Öğrendiğine göre, "tepenin altı" Cornucopialıların, Yüzük'te savaşmak zorunda kalmadan önce mahkûmların tutulduğu yere verdikleri halk isimdi. Bazı mahkûmlar bu hapishaneden hiç çıkmamış. Savaşlırdı ve sonra bir dahaki sefere ihtiyaç duyulana kadar tepenin altına geri dönerlerdi. Müzakere edilen bazı savaşlar şunlardı

ölene kadar, diğerleri ilk kandı ve sonra şanslıysanız, yürüyüp gidebilirdiniz.

Gunther'den daha fazla bilgi almanın tek yolu kendisini tutuklatmak olacaktır.

Ziyarete gelen iki Gardiyan bir kargaşaya neden olduğu anda Laurel insan mahkûmların kaçmasına yardım edebileceğini ve bu sırada kendisini de yakalatabileceğini biliyordu.

Onu tutan muhafızlar götürmek istedi ama Thorne "*Durun*" diye bağırdı.

"Çiftleşmiş gibi mi davranmamızı istiyorsun?" diye tersledi Patches.
"Peki."

Thorne buz mavisi bakışlarında şiddetli bir yoğunlukla Laurel'e doğru yürüdü. Laurel'in ensesini kavradı, onu kendine doğru öyle hızlı çekti ki zihni bulandı ve sonra dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Belki de kafası karışmış, şaşırmış ya da kızmış olmalıydı ama beklemesini söylediği tüm bu duygular beklemek istemiyordu. Onun tadıyla yüzeye fırladılar ve boştaki eliyle arkasını kavradığında nefes almayı unuttu. Düşünmeyi unuttu.

Dilinden, tadından ve sıcaklığından başka hiçbir şey yoktu. Onun içinde o kadar kaybolmuştu ki, fısıltıyla söylediği sözleri neredeyse kaçıırıyordu. "Eğer büyüüyü bırakmazsan, senin için bırakacaklar. Hepsini."

Panik onu taşlaştırdı.

Kulakları. Unutmuştu. Zihni olası sonuçlarla çalkalanırken, aklını toparlamak için onun alt dudağını hafifçe dişlemesine izin verdi. Tüm bu insanlardan nefret eden fae'lerin önünde insan olmak, Halka'ya gönderilmek anlamına gelmiyordu. Anında idam ya da zanaatkârlar gibi tuzağa düşürülmek anlamına da gelebilirdi. Thorne haklıydı. Kolundaki büyüüyü bıraktı ve adam gevşediğinde, herkesin görmesi için kolunu havaya kaldırdı.

Patches'in kara kaşları göz bandının üzerinden kalktı. Thorne'a baktı. "Senin cenazen."

Kuş Kafesi'nden Ring'e kadar olan yürüyüş boyunca bir an bile mahremiyet yoktu ve Laurel, Thorne tarafından

Bu kadar çok keskin kulak dinlerken sırlarını saklayamazdı. Ona planından bahsedemezdi. Tepenin altında güvende olana kadar beklemek zorundaydı.

Muhafızları onları toprak patikadan yukarı, kayalık bir tepenin üstündeki kolezyuma doğru itti. Bu gece bir dövüş vardı ve parlak turuncu ışık huzmesi kolezyumdan gökyüzüne doğru yükseliyordu. Ama Laurel'in dikkatini çeken şey kolezyumun altıydı. Görebildiği hiçbir yerde tepeye erişim noktası yoktu, yani tepeye kadar yürümeleri gerekiyordu.

İçten içe inledi. Yaklaşık dört ya da beş kat yüksekliğinde görünüyordu. ayakkabıları kesmeyecekti.

Thorne onun yanında sinsice dolaşıyordu. Kasabadaki tüm yolculuğu boyunca ondan çıt çıkmamıştı. Bunu neden ya da nasıl yaptığını anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikri yoktu. Onları kuşatan dört muhafızı alt edebilecek kadar büyük ve güçlüydü. Ama yapmadı.

O
biliyordu.
Öyle
olmalı.

Ya da Cornucopia'da bulundukları süre boyunca yaptığı şeyi yapıyor olabilirdi - onun liderlik etmesine izin veriyordu.

Nihayet tepeye vardıklarında Laurel ve arkadaşları ayakları ağrıyarak ve nefesleri kesilerek büyük stadyuma geldiler. Fae'ler birçok kemerli girişin etrafında dolanıyordu. Bazıları gösteri için heyecanlı görünüyordu, diğerleri ise gergin ya da gözyaşları içindeydi - muhtemelen bazı mahkumların arkadaşları ya da aileleri. İşin bu yönünü görünce Laurel'in kendi sinirleri de bozuldu. Bununla başa çıkabileceğini düşünecek kadar aptal mıydı? Hatta bir savaşı kazanabileceğini? Ya da kaçabileceğini?

Şimdi inancını kaybetme.

Zemindeki küçük, sıradan bir kapağa vardıklarında bir muhafız "İşte geldik," dedi. "Yeni eviniz."

Bu mı? Bir kapak mı?

"Ve ne zamana kadar orada bekleyeceğiz?" Thorne sordu.

"Siz çağırılana kadar."

"Hangisi...?"

Ork sırıttı. "Ne zaman söylesek. Şansın vardı Muhafız. Vazgeçtin. Şimdi pazarlık yapıldı. Kazanana kadar gidemezsin."

Laurel neden birdenbire bu konuda kötü bir hisse kapıldı? "Kimi yenmek zorundayız?"

Ork, Laurel'e dağlama demirini hatırlatan garip bir alet çıkardı ama metal değildi. Pürüzsüz seramikten yapılmıştı.

"Bu da ne?" Thorne homurdandı.

"Bağlanman için." Ork'un dudakları sivri dişlerini ortaya çıkarmak için gerildi. "Mahkûmların istedikleri zaman buradan çıkmalarına izin veremeyiz."

"Hepsi bunun için mi?"

"Serbest bırakıldığında, ortadan kaybolacak."

Thorne'un kaşları . "Ben bunu sormadım. Sadece bunun için mi dedim?"

Ork'un yüz hatlarında kızgınlık belirdi. "Ayrıca büyüünüzün stadyumdan çıkmasını da yasaklıyor."

Laurel bunun mantıklı olduğunu düşündü. Öte yandan Thorne nedense çileden çıkmıştı. Belki de o meşhur kolunda başka bir planı vardı. Ama ikisinin de daha fazla soru soracak zamanı yoktu. Ork yanaklarına vurarak etlerini yaktı. Laurel çığlık attı. Beyaz, sıcak bir acı yüzünün yan tarafına vurdu. Dokunmak istedi ama titreyen bir elin o bölgede gezinmesinden fazlasını yapamadı.

Thorne çok daha iyi karşıladı. Bir irkilme bile olmadı. Thorne'un ki bittiğinde, göze batan kırmızı bir dağlama yarası değil, tıpkı elindeki işaretler ve gözyaşı damlası dövmesi gibi Kuyu'nun gücüyle parlayan mavi bir rün görünce şaşırdı.

"Oh. Ve bir aktarım büyüü ile gömülü, yani dövüşme zamanın geldiğinde saklanamazsın. Arenaya nakledileceksin."

Sonra ork Laurel'i kapaktan aşağı itti. Kısa bir süre için karanlıkta havalandı. Boğazında bir çığlık dondu. *Ağırlıksız*. Ve sonra... kıcı kaygan toprağa çarptı ve bir kaydıraktan aşağı uçtu, elleri çırpınıyor, kendini yavaşlatacak bir şeye tutunmak için çaresizce çırpınıyordu. Aşağı, aşağı, aşağı Alice'in tavşan deliğinden aşağı inişi gibi dönüp durdu. Sonunda ışık patladı ve gözlerini acıttı. Gözlerini kısıtı, tekrar havalandı ve sonra yumuşak yeşil çimlerin üzerine indi, durana kadar yuvarlandı.

Kendini toparladığında nefesi kesildi.

Ağaçlar. Çimen. Güneş mi? Işık bir yerden geliyordu. Su şırıltısı. Pırıl pırıl bir nehir. Sopa ve ağaç yapılmış küçük kulübeler. İnsanlar -Her yerde her türden fae. İlk bakışta en az elli tane. Belki yüz. Kafasını çarpmış olabileceğini düşündü. Kesinlikle bir Harikalar Diyarı gibi görünüyordu. Ama sonra daha yakından baktı. Fae'ler kaba, acımasız ve bakmadığınız anda sizi sırtınızdan gibi görünen tiplerdi. Ama yıllardır burada yaşıyormuş gibi görünen fae'ler de vardı. Sanki unutulmuş gibiydiler.

Thorne zarif bir şekilde onun yanına indi. Yuvarlandı ve hızla ayağa kalktı. Hemen temkinli bir pozisyon aldı; dövüş pozisyonuna geçti, gözleriyle yeni Harikalar Diyarı'nı sanki onu bütünüyle yiyecekmiş gibi taradı. Değerlendirdikten sonra rahatladı ve Laurel'in kalkmasına yardım etti.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri şimdi yeni gelenlere aç gözlerle bakan Fae sakinlerinden hiç ayrılmıyordu.

Başını salladı. "güzel."

Kaygan toprak tünelden aşağı inerken kıcı ve kalçaları acımişti. Eğer baksaydı, çamur tabakasının altında çizikler bulacağına bahse girerdi. Ayakkabıları yoktu ve yeni güzel elbisesi paramparça olmuştu. Daha önce açık olduğunu düşündüyse de, bu şimdikiyle kıyaslanamazdı.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve yırtık parçaları karıştırdı.

Thorne omzunun üzerinden uzanıp gömleğini boynundan yakaladı ve çıkardı. "Bunu giy."

Üzerinde binlerce gözün ağırlığı varken, kendisine söyleneni yapmakta hiç zorlanmadı. Sarkan gazlı bezleri yırttı ve uzun bir şeritle Thorne'un gömleğini beline bağlayarak elbise gibi görünmesini sağladı. İşi bittiğinde burnunu gömleğe doğru eğdi. Onun gibi kokuyordu. Şimdi onun üzerindeydi. Bu hoşuna gitmişti. Kokularının birbirine karışması.

Adam ona şaşkın bir bakış attı. Kızardı ve hızla başka tarafa baktı.

"Ee," dedi. "Şimdi ne olacak?" "Sen söyle."

Gözleri buluştu. Held. Evet, biliyordu.

Defne duyma menzilinde biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. İnsanların toplandığı aşağıdaki vadiye inen yumuşak çimenli bir tepenin yarısına gelmişlerdi.

"Konuşmak güvenli mi?" Ona güveniyor gibi görünse de açıklama zamanı gelmişti.

Kulakları seğirdi. "Muhtemelen değil. Ama aynı zamanda muhtemelen burada bulabileceğimiz en mahrem yer."

"Dans ederken ork muhafızına Jasper hakkında sorular sordum. Yıllar önce başka bir muhafızın Jasper'ı Yüzük'e göndermekle övündüğünü söyledi. O muhafızın kendisi de burada ve yıllardır burada. Adı Gunther."

"Yani bilerek tutuklandın. Ve beni planına dahil etmenin uygun olacağını düşünmedin mi?"

"Bana güvenmediğini düşündüğüm için özür dilerim, özellikle de az önce bana fahişe dediğini düşünürsek."

Gözleri büyüdü. "Sana Rosebud fahişesi dedim. Arada büyük fark var."

"Ne fark eder ki?" Cevap vermedi.

Aman Tanrım. Laurel bununla birlikte tepeden aşağı doğru yürümeye başladı.

Ayak sesleri arkasında gök gürültüsü tanrısının kendisi kadar ağırdı.

"Laurel," dedi. "I..."

Tepenin dibinde durdu. "Sen nesen?"

Üzgün müsün?

Ağzını açtı. Kapattı. Sonra Laurel'in arkasındaki bir şeye kaşlarını çattı.

"Gunther adında bir fae arıyoruz," diye bağırdı Thorne.

Bir sıra sert görünümlü Fae öne çıktı. Her biri farklı cinstendi, her birinin elinde ev yapımı bir silah vardı. Bazıları kemikten, bazıları tahtadan yapılmıştı. Topuzlar. Sopalar. Baltalar. Kılıçlar. Keskin şeyler. Tehlikeli şeyler.

Thorne onun yanında karın kaslarını emdi ve pantolonunun düğmelerini iliklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Vardiyada tek pantolonumun mahvolmasını istemiyorum," diye rahatça cevap verdi, başparmaklarını kemerinin halkalarına soktu ve bırakmaya hazırlandı.

Avucunu yatıştırıcı bir şekilde uzattı. "Donunun bükülmesine gerek yok, Growly. Dışarı çıkmadan önce biraz nefes alalım." Kendilerine doğru yaklaşan azılı suçlulara el sallayarak selam verdi. "Biz sadece Gunther'le konuşmak istiyoruz. Kimsenin zarar görmesine gerek yok."

Biri öne çıktı. Dişleri yoktu, burnu yamuktu, keldi ve kokusu bir metre öteden geliyordu. Sivri kulaklı. Muhtemelen elf. Yaşını göstermeyen bir türe göre, gözlerinin etrafındaki kaz ayakları ve budaklı ve bükülmüş figürüyle yaşlı görünüyordu. Ama omuzlarındaki kaslar gergindi. Kırılması zor bir ceviz olabilirdi. Hırlaması küçümseme doluydu.

"Gunther'den ne istiyorsun? Ne vereceksin?" Adam kadının çıplak bacaklarına şehvetle baktı. Belki de burada çok fazla kadın bulunmuyordu.

Daha şimdiden kurdunu serbest bırakma sürecinde olan Thorne'un gözleri vahşi bir parıltıya büründü, pençeleri şişti, köpek dişleri uzadı. Nefes kesici bir manzaraydı.

"Fiyatını söyle," dedi ve elfe döndü. Umarım para, yiyecek ya da koruma isterdi.

Ama Fae'nin getirdiği şeye asla hazırlıklı olamazdı.

"İç çamaşırın," dedi.

Şaka yapıyor olmalıydı. Ama şaka yapmıyordu. İçinden keskin bir kahkaha patladı. Thorne taşla döndü.

Çarpık burunlu elfin yanındaki başka bir fae öne çıktı. "Seni oraya sadece iç çamaşırının yarısına götüreceğim."

Bir üçüncüsü, "Çeyreğine yaparım," dedi.

"Bedavaya yaparım," diye küçük bir ses yükseldi.

"Evet." Defne sesin geldiği yeri işaret etti ve on üç yaşlarında, kavgacı görünümlü bir çocuğun üzerine düştü. "Sen. Kazanan sensin. Hadi gidelim."

Defne çocuğu karşılamak için yolun geri kalanını aceleyle kat etti. Yaklaştığında karşısında ürkek bir satir buldu. Geniş ve alçak sivri kulakları sanki bir sinek konmuş gibi kıpırdadı. Kıvırcık kahverengi saçlı. Büyük

Geyik gözleri. Ama içlerinde onu üzen bir sertlik vardı. Giysileri delik deşikti ve kokuyordu. Yarı aç görünüyordu. Onu oraya attıran şeyin ne olduğunu düşünmekten nefret ediyordu.

"Ben Laurel." Elini uzattı. Adam sanki bir hastalığı varmış gibi baktı, o da elini geri çekti. Doğru tokalaşmak diye bir şey yoktu. "Bu Thorne."

"Ben Sparrow."

"O benim Sparrow'um. İşte bu o." Çarpık burunlu elf, Sparrow ile Laurel'in arasında durdu. "İstiyorsan, parasını ödersin."

Laurel kaşlarını kaldırdı. "Ve sanırım iç çamaşırlarımı da istiyorsun."

"Bir daha onun iç çamaşırından bahsedersen, bu ağzından çıkacak son şey olur." Thorne çenesini sıkmış, yarı kurt bir halde elfin üzerine yürüdü. "Dilini keserim elf. Sözlerimi yanlış anlama."

Elf ihtiyatla Thorne'a baktı, gözyaşı damlası dövmesini fark etti, bakışlarını indirdi ve geri çekildi. "Bir Muhafız'ın burada ne işi var? Sizin buraya girmenize izin yok."

"Bir istisna yaptılar."

"Onun sahibi benim." Elf Sparrow'u işaret etti. "Artık benim," diye karşılık verdi Thorne.

"Bana ödeme yapmadınız."

Thorne bir santim öne eğildi. "Dilini ödemenin içinde bıraktığım gerçeğini göz önünde bulundur."

Elf başıyla onayladı ve geri çekildi. Geri kalanları kışkırladı ve seyirciler uzaklaştı. Thorne gerçekten bu kadar korkutucu muydu? Yoksa bir Muhafız'ın ünü ondan önce mi gelmişti? Laurel henüz Thorne'u savaşta görmemişti.

Muhafızlara karşı duyulan tiksintiyi görmüştü ama korkuyu pek görmemişti. Düşünecek olursak, Patches bile tereddüt etmişti.

Sparrow onları götürdüğünde Laurel ona sordu. "Muhafızlardan neden bu kadar çok korkuyorlar?"

Onun bir savaşçı olduğu düşünülürse bu aptalca bir soru gibi gelmişti ama o da bundan daha fazlası olduğunu hissediyor ve kültürleri hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Thorne ona anlaşılabilir bir bakış attı, düşündü ve sonra omuz silkti. "Belki de büyüsel olarak daha güçlü olduğumuz içindir."

fiziksel olarak. Ya da bizim metal kullanmamız onların büyü yapmasını tamamen engelleyebilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Silahlarımızla bir fae'yi ya da mana çarpıtılmış canavarı delmek, kesmek ya da yaralamak için metal kullanırsak, bu onların büyüsunü azaltabilir. Bir fae'nin vücudunda metal bırakmak bir değişimi tamamen durduracak, bir büyüyü durduracak ve..." Odağı içe döndü, üzgündü. "Mananı bedeninden acı verici bir şekilde çıkar."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Rush ve Clarke teyzem Kyra'nın damarlarına sıvı bir metal enjekte edildiğine tanık oldular. Manasının vücudundan çıktığını görmüşler. Sonra da o piç onu içmiş."

Laurel, Thorne'un tam olarak kimden bahsettiğini bildiği için ürperdi. "Void'di. Ve Bones."

Acımasızca başını salladı. "Manayı bir lezzetmiş gibi topluyorlar."

Bones bir kez aklına girdi mi, onu bir daha çıkaramıyordu. Öfkeyi. Nefreti. İntikam ihtiyacı. Sadece tırnakları sökülmüş olarak kurtulduğu için şanslıydı. Tekrar uzamışlardı. Bükülmüş ve eğrilmişlerdi kuşkusuz ama yine de uzamışlardı. Bones'la bir daha karşılaşırca, hiç çekinmeyecekti. Onun ve hasta, kara kalbinin sonunu getirecekti. Aynı şey Boşluk için de geçerliydi.

"Laurel," Thorne durakladı. "İyi misin?"

Boğazını temizledi. Duygularını belli etmemiş olmalıydı. Başını salladı. "Hadi gidelim."

Serçe onları, yukarıdaki dünyanın kendi mikrokozmosu olan garip yeraltı dünyasına götürdü. Çimenli tepeciği arkalarında bırakıp karaağaçlardan oluşan bir ormana girdiler; burada gökyüzünden hiç durmadan yağmur damlıyordu. Böcekler cıvıldıyordu. Nemli toprak ve ıslak yaprakların kokusu ruh halini düzeltti.

Serçe çalılardan arasından eğilip büküldü, devrilmiş kütüklerin ve nemli böğürtlen çalılarının üzerinden atladı. Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, güneşin pırıl pırıl parladığı ve ortasında yalnız, ahşap bir gecekondunun durduğu bir açıklığa çıktılar.

Verandada, bir sandalyede sallanan dişsiz, bitkin ve antik görünümlü bir ork vardı. Beyaz saçları başının iki yanına dökülmüştü. Yüzündeki kırışıklıklar sarkmıştı.

Laurel durdu. Thorne kaşlarını kaldırarak ona baktı. "O yaşlı," diye fısıldadı. "Nasıl?"

"Benim tahminim mi?" Thorne çenesini ovuşturdu, kirli sakalları çıkmaya başlamıştı. "Sahip olduklarının bedelini manasıyla ödüyor. Buradaki tek para birimi olabilir. Ve mana biz fae'leri ölümsüz kılan şey olduğuna göre, neredeyse tükenmek üzere."

"Ama onu yenileyebileceğinizi düşünmüştüm."

"Yapabilirsin. Ama mananı vermenin bir yolu var, bu da ruhundan, onu tutma ya da Kuyu'nun büyüünü tekrar hissetme kapasitenden bir parça alıyor. Bunu bir kuyunun dibini kumla doldurup su tutma kabiliyetini azaltmak gibi düşünün. Kuyu kumla olduğunda, Kuyu'nun büyüünü hiç hissedememeniz uzun sürmez. İnsan olursunuz. Ya da onun durumunda, ölümlü."

"Yani bizim için tehlikeli değil."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Bu malları hiç itiraz etmeden burada tuttu. Elinde bir şey var."

Laurel derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Thorne'un gözlerini yakaladı. "Hazır mısın?"

Tüm sorularının cevaplanabileceği Gunther'e bir bakış fırlattı. "Sanki tüm hayatım boyunca bunu beklemişim gibi geliyor."

CHAPTER NINETEN

Thorne, Gunther'in kulübesine doğru tek bir kararlılıkla ilerledi. Cevapları almaya çok yaklaştı ve Sabrım tükenmişti.

"Dur!" Serçe cıvıladı.

Thorne durdu. Eli Laurel'i göğüs kafesinden yakalamak için dışarı fırladı ve onu da durdurdu.

Çocuğa döndü. "Bu iyi olsa iyi olur."

Çocuk dudaklarını yaladı. "Bir tuzağa düşmek üzereydin." Thorne'un kaşları havaya kalktı. Evet. Bu işe yarayabilirdi.

Ayaklarına baktı, şüpheli bir şey görmedi ama bakışlarını Gunther'e çevirdiğinde yaşlı ork başını geriye attı ve içten bir kahkaha attı, gözleri kırışıyordu, açık ağzı kara bir delik gibiydi.

"Tuzak nedir?" Thorne orkun hırıltılı kahkahası karşısında irkilerek sordu.

"Bu, um." Çocuk Thorne'dan uzaklaşıyor gibiydi. "Ben, um." "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Thorne," diye uyardı Laurel. "Ona bir saniye izin ver." Çocuğun utangaç gözleri minnettarlıkla ona kaydı.

"Eğer yardımı olacaksa," diye devam etti Laurel. "Benimle konuşabilirsin, Thorne'la değil. O da bazen beni korkutuyor."

Sparrow bir taş aldı ve orka doğru fırlattı. Birkaç metre , taş görünmez bir güç alanına çarptı ve bir elektrik kıvılcımıyla parçalandı.

"Koğuşlar," diye Thorne.

"Bu ne anlama geliyor?" Laurel sordu.

"Bunun anlamı," dedi Gunther, yaşlılığından dolayı gıcırdayarak ayağa kalkarken, "ben izin vermedikçe içeri giremezsin."

Eğer Thorne vardı Fury, o olabilir olsun içinde. Bu metal balta büyüü yok edecekti. Kaşlarını çattı, acı içinde düşüncelere daldı.

"İçeri girmemize gerek yok. Sadece size birkaç soru sormamız gerekiyor," diye yanıtladı Laurel.

"Cevap hayır," diye bağırdı Gunther.

"Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Haydi Laurel." Thorne Laurel'in omzuna dokundu. "Hadi gidelim. Zaten muhtemelen zaman kaybından başka bir şey değil."

"Ben öyle bir şey demedim." Gunther kamburunu çıkardı ve ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "Bak ne diyeceğim, sen sorunu sor, ben de cevabını biliyorsam söyleyeyim."

"Bu bize yardımcı olmuyor," diye cevap verdi Laurel.

"Gerçek cevabın karşılığı olarak benim için bir şey yaparsan olur."

"Ne istiyorsun?" Thorne sordu.

"Yemek."

Thorne Sparrow'a döndü. "Buradaki yemeklerin olayı nedir?"

"Her gün oluktan aşağı yiyecek bırakıyorlar ama onu almak için savaşmanız gerekiyor."

Gunther, "istemiyorum," dedi. "Balık istiyorum."

"Burada balık var mı?" Thorne, şüpheli bir bakışla cevap veren Sparrow'a sordu.

"Evet, ama... onlar ika balığı. Elle yakalamak için çok hızlılar. ve dişleri var."

"Ya onları yakarsak?" Thorne önerdi. "İşe yaramaz.

Çok hızlı olur."

Deneyebileceği sayısız başka büyü vardı ama mana depolarının yaklaşan savaş için burada zamanında dolup dolmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve Öfke olmadan muhtemelen Laurel'den ödünç almak zorunda kalacaktı.

"Olta, yem ve kanca kullanmaya ne dersiniz?" Laurel sordu.

"Balıklar bize gelsin."

"Çizgi için ne kullanacağız?" Thorne kurnaz bakışlarını önce Gunther'e, sonra da Sparrow'a çevirdi. İkisi de yardım edebileceklerine dair hiçbir işaret vermedi. Emin olmak için ikisine de kaşlarını kaldırdı.

"Kendi ika'mı kendim avlayabilseydim," diye böbürlendi Gunther, "sence yardım ister miydim?"

Thorne öyle düşünmüyordu. Eğer balıklar büyü için çok hızlı ve ellerin yakalayamayacağı kadar hızlıysa onları nasıl yakalayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Eğer durum böyleyse şansı pek yaver gitmezdi.

Laurel onun uzun saçlarına baktı. "Biliyor musun... kulağa ne kadar tuhaf gelse de saçını kesebiliriz. Çok uzun. Bir çizgi haline getirilebilir."

Thorne'un eli saçının kuyruğuna gitti ve aşağı doğru indi. Kesecek miydi? Ama Jasper'ı henüz bulamamıştı. Laurel'a dikkatli bir bakış attı.

Nazikçe gülümsedi. "Uzun ve güçlü. Telleri ayırıp birbirine örerek uzun bir misina yapabiliriz. Bir ucuna bir kanca, diğer ucuna da bir olta takarsak aletimizi elde etmiş oluruz."

Thorne'un yumruğu saçlarının üzerinde sıkıştı. Onun kargaşasını gören Laurel soğuk bir avucunu çıplak göğsüne koydu ve onu biraz daha mahremiyetleri olan bir ağaç gölgesinin altına, yana doğru itti. Avucunu orada tuttu ve ona baktı.

Kadının dokunuşunun yakıcılığı, avucunun saçlarıyla buluştuğu yerdeki hissi çoktan aşana kadar dakikalar geçti. Kutsanmış işaretlerinin mavisini, yakınlıklarıyla birlikte daha da parlaklaşıyor gibiydi.

Saç, asla pes etmemeyi sürekli hatırlatan bir şeydi.

Laurel'in avuç içi göğsüne doğru kayd, boynunun arkasına dolandı ve tuttu.

"Lütfen bırak , Thorne," dedi, gözleri kasvetliydi.

"Anlamıyorsun."

""

"Nasıl?" Kelime bir fısıltı, bir hayalet gibiydi.

"Çünkü bir zamanlar ben de sevdiğim birine ."

Bir sevgili mi?

Göğsünün etrafında bir gerginlik oluştu.

Thorne'u bıraktı, gözleri kısılmıştı. "Benim bir ikizim vardı. Adı Lionel'dı. Ve o benim her şeydi. Komikti. Zekiydi. Ama sürekli hastalanırdı. Her nasılsa zayıf genleri alan ikiz oydu. O öldü, ben yaşadım. Yıllarca hayatta kalan ben olduğum için kendimi suçladım. Beni bu kadar özel yapan neydi? Neden o değil de ben?" Onunla tekrar karşılaştığında gözleri yaşardı. "Ve sonra babam dedi ki 'Geleceğini geçmişin keşkelerine ve hayallerine dayandıramazsın. Sadece bugünün hayalleri üzerinde çalışabilirsin' dedi." Gözlerini ovuşturdu. "Her neyse. Hep saçma sapan şeyler söylerdi. Enerjimi kontrol edebileceğim bir şeye, başkalarının güçlü kalmasına yardımcı olabileceğim bir işe harcamaya karar verdim ve ne oldu biliyor musunuz? Gerçekten de insanlara yardım ettim. Hayatlar değişti. Mesele şu ki. Tam burada, şu anda, enerjimizi kontrol edebileceğimiz bir şeye harcıyoruz."

Thorne'un sert bakışları Gunther'in üzerine dikildi. "Bilgiye ihtiyacım var." "Doğru. O halde alalım."

Kadın hareket etmek istedi ama adam saçını bırakıp onu durdurdu ve yüzünü ona döndü.

"Bu yüzden mi bu kadar çok çalışıyorsun?" diye sordu. "Her gün sanki peşinde bir kuturi varmış gibi koşturup duruyorsun."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve parmaklarını saç örgüsünde gezdirdi. "Bunu neden yaptığına saygı duyuyorum. Bir bakıma, koşmanın bana verdiği dürtünün aynısını sana da veriyor. Ve bu nedenle şunu söyleyebileceğimi hissediyorum: Artık yalnız değilsin. Ben senin yanındayım. Senin itici gücün olacağım. Jasper güvende olana kadar durmayacağız. Güven bana."

İçinde bir şey çatladı. Acıdı.

Laurel'e bakmaktan ve acısını daha da artırmaktan kaçınmak için Sparrow'a döndü ve ona doğru yürüdü. "Bıçağın var mı?"

Sparrow, hâlâ koğuşunun sınırları içinde birkaç adım ötede duran orka suçlu bir bakış fırlattı. Arkasına uzandı ve belinden küçük bir kemik oyma bıçağı çıkardı.

Ork bağırdı, "O benim."

Sparrow, "Birkaç hafta önce koğuşlar kapalıyken kulübenden çıkmamalıydın," diye cevap verdi ve onu Thorne'a uzattı.

Thorne yutkundu. Örgüsünü eline aldı, bıçağı kafa derisine doğru tuttu ama yapamadı.

Laurel elini bıçağın üzerine koydu. Gözlerindeki bakış onun arkasında olduğunu gösteriyordu. Bunu yapacaktı.

Güven bana.

Yerçekimi başarısız oldu ve aniden dizlerinin üzerine çökmeden önce başı dönerek süzüldü. Derisi sıcaktan karıncalandı. Nefes alamıyordu.

Laurel'in serin dokunuşu bir vahaydı. Parmakları omuzlarındaydı, sonra başının yanlarına bastırıyor, pozisyonunu alırken çırpınıyordu. Örgünün kuyruğunu kaldırdı. Bıçak kafa derisini .

Hayır, hayır, hayır.

Gözlerini sıkıca kapattı. Ve sonra... snip.

Ağırlıktan kurtulma. Süzülme hissi. Ve Laurel.

Laurel onun arkasında, çıplak sırtına bastırıyordu. Laurel'in elleri adamın başındaydı ve bıçağı adamın kesilmiş saçlarının geri kalanını toplamak için kullanıyordu. Beyaz saç telleri uçuşuyor ve burnunu gıdıklıyordu. Ve Laurel'in bağın aşağısındaki duyguları... merhamet, melankoli... aşk?

Gözleri birden açıldı. Ona bakmak için boynunu büktü. Yukarıya. Ona sevgiyle bakan gözlerinin içine. Hayır. Bunun için çok erkendi. Çenesini kavradı ve çiğ bir sesle, "Ben çizgiden başlayacağım. Belki sen de bıçağı alıp çubuk yapmak için biraz odun bulabilirsin."

THORNE ağaçtan söktüğü iki kalın ve uzun sopayla Laurel'in yanına döndüğünde, onu saçından örülmüş ince ve uzun bir misinayı bağlarken buldu. Gideli sadece yarım saat olmuştu ama kadın sadece misinayı yapmakla kalmamış, Gunther'i taştan bir olta kancası öğütüp şekillendirmeye ikna etmeyi de başarmıştı. Ağaçların arasından onu izledi ve kadının azmine hayret etti.

Kısa bir süre önce, başka bir zamandan uyanmış ve yine de çok şey başarmıştı. Değişen bir dünyayla karşı karşıya kalan Laurel, fae'lerin şey ve vahşi olduğuna inanan birinden

Canavarlar, bir kulüpte onlarla dans etmek ve hapishanede küçük bir çocuğu korumak. Bir şekilde huysuz orku pazarlığın kendi tarafını güvence altına almaya yardım etmesi için kandırmış ve ürkek bir fae çocuğunu o çalışırken onu koruması için ikna etmişti.

"Bunu nasıl başardın?" Thorne kancayı göstererek sordu. "Oh, zor olmadı." Sırıttı. "Sadece sevgilime hatırlatmam gerekti

Yaşlı Gunther'e bize ne kadar çabuk yardım ederse o kadar çabuk yemek yiyeceğini söyle. Biliyorum, siz Fae'ler bu değiş tokuş yapmak zorundasınız ama birilerinin karşılığında hiçbir şey beklemeden iyi bir şey yapması gerçekten harika olurdu."

Senin gibi mi? Söylemek istedi. Çünkü bu doğrudu. Başta inanmamıştı ama Laurel çabuk öğrenen biriydi. Thorne ona bağlanmasaydı, güçlerini kendi kendine öğrenecekti. Ona ihtiyacı yoktu. Jasper'ı bulmasına yardım etmek için girdiği bu pazarlık onun ihtiyaçlarıyla ilgili değildi.

Kaburgalarının arasında başka bir huzursuzluk hissi belirdi. Bu alışık olduğu bir his değildi ve kelimelere dökmekte tereddüt ediyordu ama kalbinde filizlenen yadsınamaz güven, onun her nezaket hareketiyle daha da büyüdü.

Thorne bıçağı aldı ve çubuk olarak kullanacakları tahta uzunluğundaki tümsek ve yumruları tıraşladı. Ucuna çentik attı ve uzun ipi ona bağladılar. Her şey bittiğinde Laurel yüzünde gururlu bir ifadeyle ayağa kalktı. Sırıttı ve Serçe'nin omzunu şefkatle sıvazladı.

"Başardık dostum."

Serçe sanki güneşmiş gibi Laurel'e baktı. Çocuğu bir inkeelden ayırt edemiyordu ama kolunu omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti.

Thorne'un sistemini ilkel bir arzu seli doldurdu. İçindeki kurt uyandı. Bakışları Laurel'in üzerindeydi. Yoğunlaştı. İyi bir eş olabilirdi. Avcı uzaktayken yavruları koruyabilirdi. Şefkatli, nazik ve güçlüydü. Mükemmel bir eş.

"," dedi Laurel. "Şimdi tek ihtiyacımız olan şey yem. Ve sormak için doğru insanlara sahibim."

"Sormaya cesaret edebilir miyim?" Thorne iç çamaşırını çıkarıp çıkarmadığını merak ederek cevap verdi.

Kendinden memnun görünüyordu ve kaçamak bir şekilde omuz silkti. "Yerlilere soralım ve görelim."

Beş dakika sonra, diğer mahkûmlardan birkaç parça yiyecek bulmuşlardı. Çoğunlukla solucanlar, böcekler ve kütüklerin ve toprağın altından topladıkları diğer böceklerdi. Anlaşıldığı üzere, para olarak kullandığı iç çamaşırı değil, gittikten sonra oltayı onlara bırakma sözüydü. Bir kez daha onu şaşırtmıştı.

Dere kenarındaki yerlerini aldıklarında Thorne söyleyecek söz bulamıyordu.

CHAPTER TWENTY

A Lionel'in cenazesinden sonra Laurel'in babasının tekrar balığa çıkması altı ay sürmüştü. Yaptığı açıklama tam bir şoku olmuştu. Lionel ve onun babası her zaman bunu yapmıştı.

birlikte. Erkeklerle özel balık tutma gezisi kolay bir işti ve Lionel'in kötü sağlığına uygundu, ayrıca ailedeki "dırdırcı" kadınlardan uzaklaşmanın arsız bir yoluydu. Onlar giderken, Laurel ve annesi evde şımararak ve manikür-pedikür yaparak vakit geçiriyorlardı. Bu herkes için işe yaramıştı.

Ama o ilk gün.

Babası sessizce giysilerini giyip olta kutusunu hazırladığında, Laurel ve annesi yürekleri burkularak onu izlemişlerdi. Bugün Lionel olmayacaktı. Hiç olmayacaktı.

Laurel balık tutma gezilerini hafife alıyor ve sadece annesiyle vakit geçirmenin bir yolu olarak görüyordu ama babasının da ona ihtiyacı vardı. Bu görmezden gelinemeyecek kadar yürek parçalayıcıydı. Onunla birlikte gitti. İlk başta amacı babasıyla olabildiğince çok zaman geçirmek, Lionel'in bıraktığı boşluğu doldurmaktı. Sonra Lionel için yaşamaya dönmüştü. Hayatta onun yerini almaya layık biri olmaya başladı. O ilk ikizdi. Anne karnında daha fazla beslenen daha büyük olan. Kolaylıkla tersi de olabilirdi. Hastalanan o olabilirdi ya da her ikisi de. Hatta ailesi bile olabilirdi. Ama o günden sonra Laurel dünyadaki zamanını bir daha asla boşa harcamayacağını biliyordu.

Babasıyla birlikte balık tuttuğu o sessiz yalnızlık anlarını hatırlamak için bir ika balığının ısırmasını beklemenin monotonluğunun gerekmesi ne yazıktı. Sadece birbirlerinin yanında olmak. İşi zamanının çoğunu emmiş ve babasıyla yaptığı o önemli gezileri durdurmuştu. Utanç verici bir şekilde, kendini o kadar kaptırmıştı ki, nükleer bombaların patlamasından önceki yıl Noel'e bile gidememişti.

Burnunu çekerek burnunu sildi ve Thorne'un son saçıyla ikinci bir çizgi örmeye devam etti. Bir tane daha için yeterli olabilirdi. Sparrow kıvrımlı nehrin birkaç metre aşağısında hızlı yüzen bir balığı bıçaklamaya çalışırken, Thorne da sığıklardan oltayı idare ediyordu.

Sabır konusunda biraz çalışması gerekiyordu. Oltasını her topladığında ve yemlerin yenmiş olduğunu gördüğünde ya da daha kötüsü, yemlerin orada olduğunu ve bir ısırık bile alınmadığını fark ettiğinde küfrediyor ve alay ediyordu. Bir ya da iki kez misinin bütün parçaları kaybolmuş ve onarım yapmak zorunda kalmışlardı.

Laurel içten içe gülümseyerek, iri yarı, kaslı fae'nin kendi zamanından çok tanıdık bir şey yapmasını takdir etti. Uzun savaşçı kuyruğu artık yoktu. Bir parçası bunun yasını tuttu. Bunun onun için ne anlama geldiğini, bu fedakârlığı yapmak için neleri aldığını ve kendisine olan inancının ne anlama geldiğini biliyordu.

Kıvrılmış pantolonu, pürüzsüz teni ve keskin saç kesimiyle, kendi zamanında çıktığı erkek tiplerine neredeyse tıpatıp uyuyordu. Karnının alt kısmında yavaş yavaş bir sıcaklık filizlendi. Başka bir hayatta ikisinin birlikte vakit geçirdiğini, bir nehir kenarında dinlendiklerini, balık tuttuklarını, kamp yaptıklarını, yüzdüklerini, oynadıklarını hayal edebiliyordu. Belki de ona su sıçratırdı. Adam kaşlarını çatar, bir süre homurdanır ve sonra kız onun şakayı bıraktığını düşündüğünde suyun altına dalar ve onu da beraberinde götürürdü. Su onları saracaktı. Onları kucaklayacaktı. Sonra belki de onlar aşağıdayken onu öpecekti. Ciğerlerine hava üflerdi. Onu canlı tutardı.

Gülümsemesi dudaklarında dans etmek için ortaya çıktı ve büyüyen duygularını kontrol altına almak için ısırarak zorunda . Thorne'a baktı.

Elektrik mavisile çevrili buz mavisini çoktan ona doğru yönelmişti. Nefes nefese bir farkındalıkla, onun gündüz düşlerinin yolculuğunu yakından hissettiğini fark etti.

Yavaşça, göz temasını hiç kesmeden, çimenlerin üzerindeki yerinden kalktı. Ona katıldığında, yanında durdu ve küçük nehirde suyun kıvrıla kıvrıla geçişini izledi. Eğer oranın bir hapishane olduğunu unutursa, orası huzurluydu. Garip ışık yüzlerini ısıtıyor, böcekler cıvıldıyor, yağmur ormanda pıtır pıtır yağıyordu. Laurel gözlerini kapadı ve kendini o ana bıraktı.

"Neden bu kadar hırslısın?" Thorne'un sert sesi onun hayal dünyasına girdi. "Yani, ikizinle ilgili olduğunu biliyorum ama daha fazlasını anlamak istiyorum."

Gözlerini açtı ve ona hüzünle gülümsedi. "Lionel hasta olan ikizimdi. İlk başta kendimi suçlu hissettim çünkü anne karnında güçlü büyüyen bendim. Ama sonra bu güçlü kalmaya dönüştü. Onun yakalandığı hastalığa yakalanmamak için. Lionel öldüğünde, doğru seçim olduğumu kanıtlamam gerekiyordu."

Sessizlik devam etti.

"Peki öyle olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"İşte... mesele de bu. Eskiden ne kadar başarılı ve fit olursam o kadar iyi olduğumu düşünürdüm ama şimdi geriye dönüp hayatımı nasıl yaşadığıma baktığımda, en iyi olmak için çabalarken ne kadar çok önemli şeyi kaçırdığımı fark ediyorum. Hayatımdaki en önemli insanlar olan ailemle vakit geçirmeyi kaçırdım ve yeşil smoothie'ler ve spin dersleri için her şeyi berbat ettim."

"Ne olduklarını bilmiyorum ama sizi temin ederim ki aileniz sizi seviyordu."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Ona attığı bakış, o kadar açık, çığ ve dürüsttü ki, kalbinin derinliklerine işledi. "Çünkü seni sevmek zor değil."

Gözlerini sertçe yere dikti. "Peki ya sen?" "Doğal olarak ben de kolay sevilirim. Cloud'a sormanız yeterli."

öyle sert ve hızlı bir kahkaha patladı ki ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Bir gülümseme dudaklarını gerdi. Yanağında bir gamze parladı. Ve bir yerlerde havai fişekler patladı.

Thorne'un bakışları ciddileşti. Parmaklarını ağzından çekti ve onun gülümsemesinden keyif aldı. Daha önce hiç bu kadar

ona böyle bakardı. Sanki neşesinin kaynağı, kalbini ateşleyen pil oymuş gibi.

"Neden bu kadar ?" diye sordu ona.

Kara bir bulut gülümsemesini alıp götürdü ve yoğun bakışları nehre kaydı. Laurel onun konuşacağından emin değildi ama konuştu. Ve bu onun nefesini kesti.

"Jasper olan tek kişiydi."

Bu onun kalbini çaldı çünkü hiç böyle bir izlenime sahip olmamıştı. "Emin misin?"

Yakıcı bakışları ona doğru kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece... şey... şey. Ve bu beni ama-" Derin ve sakın bir nefes aldı. "O ilk gün seninle birlikte portaldan geçmeden önce Clarke bana birkaç şey anlattı. Rush'ın senin yanında olmaya çalıştığını ve senin onu dışladığını söyledi."

Thorne ofladı pufladı. "Tabii ki anlayışlı değilim. Yıllardır tek başımayım."

"Ama bu gerçekten doğru mu?"

"varmaya çalışıyorsun?"

"Rush lanetliydi. Onu görememiş olabilirsin ama o senin için oradaydı. Clarke, çocukken seni takip ettiğini söyledi. Sana küçük oyma hayvanlar bırakırdı. O-"

"Siktir. Arkamdan ne kadar konuştun?"

"Sadece biraz. Evli olduğumuz için bana biraz bilgi vermek istedi."

Dilinin ucuna keskin bir karşılık geldi ama yutkundu. "Artık bu konu hakkında konuşmayacağım."

Thorne ayağa kalkmak için hamle yaptı ama Laurel onu durdurdu.

"Yapma, Thorne. Bunu karanlık bir yere tıkma ve iltihaplanmasına izin verme."

Dişlerini gösterdi. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Gözleri büyüdü. Nefes nefese kaldı. "Bunu bana cidden soruyor musun? Sevdiğim herkes öldü. Tüm dünyam yok oldu, onun işkencelerine dayanacak kadar cesur olmadığım için bir sik kafalı tarafından yok edildim." Alt dudağı titredi çünkü bu asla kabul etmek istemediği bir gerçektir. Eğer yeterince güçlü olsaydı

Bones'a dayanabilseydi, hatta karşı koyabilecek kadar güçlü olsaydı, belki de bunların hiçbirisi olmazdı. Çaresizdi. "Ama tüm bu acı ve incinmenin mutluluğunu engellemesine izin verersen, hayatının geri kalanında yalnız kalırsın. Ve seni oraya koyan koşullar değil, *sen* olacaksın."

Gerçek havada yankılandı, aralarında asılı kaldı. Gözlerinde düşmanlık ateşi yanıyordu. Laurel ona yardım etmeden önce birkaç saniye ipi karıştırmasını izledi.

"Yanlış yapıyorsun. Balıkçılık sabır işidir."

Elini onunkinin üzerine koydu ama adam sopayı bırakmadı. Parmak eklemleri beyazlaştı. Gövdesindeki kaslar tedirginlikten gergin ve sinirli bir hal almıştı. Damarlar patladı. Üzerinde kafese kapatılmış bir ayı hissi vardı. Bir kez daha dürtülse, pençeleri ve dişleriyle onu paramparça edecekti. Derin bir nefes vererek elini çekti ve gitmeye yeltendi ama adam konuştu.

"Nasıl farklı olacağımı bilmiyorum." Kelimeler ham, derin ve sertti.

Bu sözleri söylemek için gereken cesaret, vücudunun her sert çizgisinde belirgindi.

"Bununla başla."

Elini onunkinin üzerinde tuttu ve sonra kollarının altından geçerek ikisinin arasına girdi. Adam sertleşti. Kavrayışlarını ayarladı, böylece adamın büyük elleri onunkileri sopanın üzerinde kavradı. Vücut ısı sırtından aşağıya doğru yayılıyordu. Nefes kulağına çarptı. Nabızı hızlandı.

Dudağını ısırarak mırıldandı, "Önce misinanın serbest bırakıldığında uçacağından emin olmalıyız. Dolaşmak yok. Sonra geri çekeceğiz" - oltayı kaldırdı

- "İleriye doğru bir adım atın ve olta tam karşıya geldiğinde misinayı bırakın. Hazır mısınız?"

Onun hazır olduğunu görmekten çok hissetti. Bir nefes kesilmesi, kalbinin omurgasına çarpması, yavaş ve sabit nefes verişini kulağını gıcıklıyordu.

"Bırak gitsin," diye homurdandı.

Birlikte oltayı attılar. Olta ellerinden fırladı ve nehrin daha derin kısımlarına düştü.

"Şimdi parmağını buraya koy ki gerginliği hissedebilesin." "Hissediyorum."

Yutkundu.

"Güzel. Şimdi
bekleyeceğiz." "Ne kadar
bekleyeceğiz?"

Gözleri dalgalandı. "Ne kadar sürerse sürsün."

Kadın hareket etmek istedi ama adam gerildi ve onu kilitledi. Söz yoktu. Sadece sert duruşu, bakışlarının ağırlığı -suya değil, ona- ve yüzünün sıcak tarafındaki farkındalık karıncalanması ona daha da yaklaştığını söylüyordu. Daha yakına. Ta ki en garip şeyi yapana kadar.

Boynuna sokuldu, derin bir nefes aldı ve sonra dişlerini nazikçe boynu ile omzu arasındaki ete dayadı. Uzun saniyeler geçerken yaptığı tek şey buydu. Bir an için onun kendisini ısıracağını düşündü ama sonra çenesini açtı ve ağır bir iç çekişle çenesini başının üstüne doğru kaydırıldı.

"Bekleyeceğiz," diye
tekrarladı. Kadın
aptalca başını salladı.

Ve beklediler. Dakikalar geçti. Beş. On. On beş. Birbirlerine destek olmaktan ve Serçe'nin akıntıya karşı oynamasını izlerken oltanın gerginliğini hissetmekten başka bir şey yapmadılar, her balığa saplanıp kısa kaldığında usulca kıkırdadılar.

Laurel'in göz kapakları ağırlaştı ve gece boyunca oluktan aşağı atıldıklarını hayal meyal fark etti. Işık hâlâ suyun üzerinde parlıyordu.

"Neden burası hep gündüz oluyor?" diye sordu bir esnemeyle.

Arkasından Thorne nefes aldı ve cevap verdi. "Bu manabeeze."

Sorgulayan gözlerle başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Çalınan mananın yapay amaçlar için nasıl kullanılabileceğini söylediğimi hatırlayın."

"Şey, tam olarak detaylandırmadın. Orkun kendininkini bazı pazarlıklarda satmış olabileceğini ve bir kez gittiğinde yerine yenisini koyamayacağınızı söylediniz."

"Doğru. Yani manabeeze kutsal enerjinin küçük toplarıdır. Bazıları ruhumuzun ta kendisi olduğunu söyler. Öldüğünüzde doğal olarak bedeninizden ayrılırlar. Sonunda kozmik kuyuya yeniden katılana kadar vızıldarlar. Tavana yakından bakarsanız, parıldadığını görürsünüz. Tahminimce son birkaç yüzyılda burada büyük bir kısmı ölmüştür. Manabeeze

bir şekilde hapsolmuş. Yapay bir ışık yaratacak kadar çok."

"Hayaletler," diye mırıldandı

Laurel. "Pardon?"

"Tıpkı gece gökyüzündeki yıldızlar gibi, sadece daha parlak. Bunun farkında mısınız, yoksa zaman bu bilgiyi sildi mi bilmiyorum ama yıldızlar uzayda çok uzaklarda bulunan güneş sistemlerinden gelen güneşlerdir. Ancak üzücü olan şu ki, ışık milyonlarca ışık yılı yol kat ederek bize ulaştığında, gerçek yıldız gerçek zamanlı olarak ölmüş olacaktır. Yani gece gökyüzündeki yıldızlara bakarken, hayaletlere bakıyoruz. Bu biraz buna benziyor." İç çekti. "Sanırım romantik olabilir."

"Neden?"

"Birbirini seven iki insan orada kapana kısılsaydı, sonsuza dek birlikte olurlardı."

Sparrow'a bir göz attı. Çocuk burada hayatını kaybetmek için çok gençti. Yiyecek çaldığı için mi?

Thorne çubuğu kısa bir süreliğine bıraktı. Dokunuşu yüzünün yan tarafına, bağlayıcı rünün kaşındırdığı yere geldi. Etrafında gezinirken, vücudunun onunkiyle birleştiği her yerde kaşlarının çatıldığını hissetti. Karnı gerildi ve omurgasını sıkıca kavradı. Onu saran kolları kilitlendi.

"Sana bunu yapmalarından, yüzünü mahvetmelerinden nefret ediyorum." "Bu geçici bir şey." Değil mi?

Adamın daha fazla şey söylemek üzere olduğunu hissetti, ama sonra parmaklarının altındaki hat *pırıldadı*.

Yılların bilenmiş balıkçılık içgüdüleri harekete geçti. Oltayı yarattıkları bir çentiğin etrafına kilitledi ve çekti.

"Bana yardım et," diye soluk soluğa bağırdı.

Bu hat Titreşimli ile gerginlik ve Söz veriyorum. O Çekti, ipi topladı. Çekti. Topladı. Balık her seferinde daha da yaklaştı.

"Birini yakaladık!" Thorne haykırdı.

"Eğer makarayı çekmeyi bırakırsanız olmaz."

"Tamam." Tekrar ona katıldı, misininin çözülmesini ve balığı içine çekmesini engelledi.

Her çekişte suyun altından bir gölge fırlıyor, gittikçe yaklaşıyor ve sonunda yüzeye çıkıp taklalar atmaya başlıyordu. Bu

Ağırdı. Thorne işi devraldı ve üç metrelik canavarı karaya çekerek ona vurdu, sonra da iflah olmaz bir sırtışla havaya kaldırdı.

"Akşam yemeği."

CHAPTER TWENTY - ONE

T Laurel uyurken Horne nöbet tutuyordu. Balığı sonra, kadın ayakta duramıyordu. Balığın içini boşaltmıştı. Balıkları kamp ateşinde pişirdi ve üçü sohbet ederek yemek yerken, pis ork koğuşun kendi tarafından onları izledi. Gunther onlara bilgi verecekti ama Thorne gösteriyi kimin yönettiğini netleştirene kadar değil.

Thorne hemen savaşa çağrılacaklarını düşünmüyordu. İlk Muhafızları olması bir cazibe merkezi olabilirdi. Savaşın reklamını yapmak ve kalabalık toplayacak kadar değerli bir rakip bulmak isteyeceklerdi. Muhtemelen Tarikat'la sorunu olan biri.

Zaten o da öyle yapardı. Bu daha iyi bir gösteri olurdu. Balık tutmaya devam ederken kafasında seçenekleri evirip çevirdi. Laurel ve Sparrow uyudu. Nehir sığılığında durup bir ısırık daha beklemek onu garip bir şekilde sakinleştirmişti. Gerginliğinin azalması ve sakinleştirici bir huzurun üzerine çökmesi uzun sürmedi.

Anın tadını çıkararak balık tutmaya devam etti. Bir tane daha yakaladığında bile üçüncüsü için olta attı.

Etrafındaki diğer mahkumların görünmeyen gözlerini hissediyordu, her zaman izliyor, hata yapmasını bekliyorlardı. Böyle bir şey olmayacaktı. Saatler sonra, toplam üç büyük balık yakalamış ve onları kampları ile koğuşlar arasındaki çimenlik alana bırakarak Gunther'in görebileceği bir yerde tutmuştu. Muhtemelen tehlikeye davetiye çıkarıyordu, birçok başka gözün bunu istediğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Ork, Gunther'in

bir Gardiyanla pazarlık sonuçlarına katlanırdı. Laurel *sabır üzerine bir çalışma* demişti. Bunun faydalarını görmeye başlamıştı. Bilgiyi alacaklardı, şimdi ya da sonra fark etmezdi. Ve kendi şartlarına göre alacaklardı.

Balıklar yakalandıktan sonra yapacak pek şey bulamayan Thorne kendini nehir suyundaki yansımasına bakarken buldu ve Laurel'in daha önce söylediği, yanında kimsenin olmamasıyla ilgili sözlerini düşündü. Rush'ın laneti onu görünmez ve dokunulmaz yapmıştı. Rush'ın çocukken Thorne'un etrafında olduğunu ilk kez duymuyordu ve bunu düşündükçe eski anılarına yeni bir ışık tutuyordu.

Tarikat'ın bir haracı olduğu ve tören gölünün sularına itildiği zaman, garip bir şekilde suya düşen Muhafızlar olmuştu. Thorne'un genç aklı o Muhafızları bir şekilde suya itenin kendi tekme ve çılgınlıkları olduğunu düşünmüştü ama şimdi kendisi kadar sağlam birini hareket ettirmek için gereken gücü biliyordu. Eğer o Muhafızlar, Rush gibi biri onları ittiği için düşmüşlerse, bu doğrudu; o da buralardaydı. Ve o Muhafızlara dokunma eylemi Rush'ı lanet yüzünden şiddetli bir şekilde hasta edebilirdi.

Bu düşünce içine işlemişti. Babası onu korumaya çalışırken kendini *hasta* etmişti.

Thorne'un Rush'ın varlığını fark ettiği başka zamanlar da olmuştu.

Bir keresinde bir grup genç kurt şekil değiştiren Thorne'la ebeveynlerinin olmaması konusunda dalga geçmişti. Crescent Hollow yakınlarındaki Fısıldayan Orman'ın yakınlarında oynuyorlardı ve Thorne, içlerinden birden fazlasının oynadıkları sopalarla kazara kendilerine vurduğunu çok net bir şekilde hatırlıyordu. Ormanın ruhlarının onlarla alay etmeye geldiğini düşünmüşlerdi.

Thorne ensesini ovuşturarak düşüncelere daldı. Belki de Rush ve Clarke'a ulaşmalıydı. Onlara nerede olduklarını bildirmeli ve Laurel'in yakında uyanacak olan diğer arkadaşını kontrol etmelerini istemeliydi. Laurel bilmek isteyecektir.

Su aracılığıyla bir iletişim büyüğü işe yarayabilir. Rush'la kan bağı vardı. Kuyu onları birbirine bağlayabilirdi. Thorne, Sparrow'un bıçağını kullanarak parmağını kesti ve kanı nehre damlattı. Sonra da

Manasının küçük bir damlasının büyüü yönlendirmesine izin verdi. Su parlak bir mavi renkte parıladı ve sonra Thorne zihinsel olarak 'ı aradı. Kuyu Elphyne'deki her şeyi birbirine bağladığından, Rush da suyun etrafındaysa, bir parıltıyla uyarılacaktı.

Birkaç deneme, birkaç damla kan ve birkaç mana gerekti ama sonunda yansımada bir görüntü oluştu. Karanlık ve gölgeliydi ama Thorne dalları ve gece gökyüzünü seçebiliyordu. Sonra gergin bir yüz . Beyaz saçlar. Altın gözler. Rush.

"Thorne?" Rush'ın sesi bağlantının içinden boş geliyordu.

Sadece Rush olmadığı için, Rush'ın omzunun üzerinden kırmızı bir şok parladı. Clarke başını kaldırıp baktı. "O da ne?" diye sordu merakla.

"İletişim büyüü," diye açıkladı Rush. "En iyi kan bağı olan akrabalar arasında işe yarar."

"Harika." Ama sonra Clarke gözlerini kıstı. "Merhaba Thorne. Sorun nedir? Neden arıyorsun?"

"Yani bilmiyor musun?" Thorne, imgelemlerini kontrol edememekten nefret ettiğini bildiği için şaka yaptı.

"Har-har," diye yanıtladı Clarke. "Çok komik. Ne zamandan beri espri anlayışın var?"

Rush onu yoldan iterek yüzünün manzarayı kaplamasını sağladı. "Bir sorun mu var?"

"Tam olarak değil." Thorne yeni kırpılmış saçlarını ovuşturdu. "Tarikat'a geri döndün mü?"

Rush başını salladı. "Clarke'ın arkadaşını bulacağını düşündüğü yere daha yeni vardık. Ama"-Rush'ın bakışları sertleşti

-"Tarikat'ta olsaydınız bunu sormazdınız."

"Willow iyi," diye Rush'a güvence verdi. "Sadece Laurel'la birlikte ayrıldım.

Jasper'ı yakaladık."

"Beni beklemen gerekiyordu."

"Beklemedim."

Sessizlik.

"Tamam. Peki plan nedir?"

"Tepenin altındayız."

Rush'ın kaşları kalktı. "Halka'nın altında mı demek istiyorsun?"

Thorne başını salladı. "Laurel'in planı. İnan bana, bunu burada olmazdım."

Thorne olabilir neredeyse hissetmek Rush'ın kızgınlık aracılığıyla bağlantı. "Bu insan dişilerini inkar etmek çok zor."

"*Bunu duydum!*" Clarke uzaktan seslendi.

"Arıyorum çünkü nerede olduğumuzu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Her ihtimale karşı."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Şu anda yok."

"Anlaşıldı."

Thorne Laurel'in uyuyan haline bir bakış attı, sonra tekrar Rush'a döndü. "Laurel uyuyor ama arkadaşını sormamı isterdi."

"Bu aşamada size söyleyebileceğimiz fazla bir şey yok, ancak artık bu bağlantı büyüsunün işe yaradığını bildiğimize göre, daha fazlasını öğrendiğimizde sizinle iletişime geçmeye çalışacağım."

"Bir dahaki sefere kadar." Thorne çenesini eğdi. Rush başını salladı ve bağlantı sona erdi.

Thorne oltayı aldı ve Laurel ile Sparrow'un birbirine sokulmuş halde uyudukları yere geri döndü. Sırtını Gunther'e dönerek yerleşti ve gözlerini röntgencilerini hissettiği ormandan ayırmadı. Balıklar onun arkasındaydı ve balıklarla koğuşlar arasında hiçbir şey yoktu. Ama başka biri balığı çalmaya kalkarsa Gunther bunu görecek. Balığı yakalamanın ne kadar uzun sürdüğünü bilen Thorne, Gunther'in alarm vereceğinden emindi.

Thorne saatler sonra Laurel uykusunda hareket etmeye başlayana kadar bu şekilde kaldı. Kıpırdadı, kaşlarını çattı ve inledi. Bir kâbus olmalı.

Eğilerek, parmak uçlarını kızın yanaklarında gezdirdi ve aralarındaki bağa sakinleştirici duygular gönderdi. Birkaç dakika içinde kız sakinleşti ve adam sabah olduğunu düşünene kadar uyanmadı. Yapay ışıkta bunu söylemek mümkün değildi.

Doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Ne zamandır baygınlığım?" Omuz silktilti.

"Doğru. Bilmenin bir yolu yok sanırım." Gerinerek adamın gözleriyle buluştu. Adamın gözleri hâlâ kadının kıvrak vücudunun hareketlerine kilitlenmişti. Onun

İçindeki kurt huzursuzca volta atıyordu. Balık tuttıkları sırada onu neredeyse işaretlediğinden beri, bu ilkel içgüdülerin zincirleme reaksiyonunu başlatmıştı. Kurdu tamamlanması için kışkırtmıştı, şimdi de onun başlattığı şeyi bitirmek istiyordu.

Seksi insanı ısırarak istedi.

Onunla çiftleşmek istedi.

Yorgun, bitkin ve tatmin olmuş ama hâlâ onun sikine aç olana kadar onunla çiftleşmeye devam etmek istiyordu. Ta ki uykudan sonra şu anda olduğu gibi görüne kadar. Şiş gözler. Gül yanaklar. Dolgun dudaklar. Dağınık saçlar.

Ona tereddütle gülümsedi. "Senin sıran. Ben nöbet tutacağım."

Adamın kaşları öfkeyle kalktı, kız da buna gözlerini karşılık verdi.

"Yaklaşan savaş için dinlenmeye ihtiyacın var," diye ısrar etti. "Senin gibi büyük, güçlü savaşçı tiplerin bile dinlenmeye ihtiyacı vardır."

"Böyle bir şey olmayacak. Önce Gunther'le konuşalım." Balık zulasını işaret etti. "Ona ödeyecek çok paramız var."

"Oh harika. , Thorne. Daha fazlasını yakaladığına inanamıyorum!"

Aniden ona gitme, onun övgüsünün tadını çıkarma isteği duydu. Bunu istiyordu.

Gözleri hâlâ derin uykuda olan Sparrow'a takılınca Laurel'in morali bozuldu. "Böyle çok masum."

Thorne omuz silkti. "Buraya konulmak için fazla masum değil." Kadın ona ters ters baktı. "Onun ne yaptığını biliyor musun ki?" "Gerçekten önemli değil. O içeride."

Dilini şaklattı. "Bu tür bir tavır berbat. Adaletsizliğin hüküm sürmediği bir dünya için değil de ne için savaşıyorsun Thorne? Bence bu çocuğa karşı bir görevimiz var. Buradaki sistem onu yüzüstü bıraktı."

Cevap vermek için ağzını açtı. Sonra kapattı. O haklıydı. Ve Thorne bozuk bir sistemden kaynaklanan ikincil hasarı herkesten daha iyi biliyordu. Son zamanlarda görevinde başarısız olmuştu. Genç bir Koruyucu kurt şekil değiştiren ölmüştü. Cloud bunun için onu azarlamıştı.

"Onun için bir şeyler ayarlayacağız."

"Gerçekten mi?" Gözleri parladı ve bu Thorne'un yaşamak istediği her şeydi.

O umut.

Güven.

Doğrulama.

Boğazını temizledi ve onu nazikçe uyandırmak için Sparrow'un üzerine eğildi. "Uyku zamanı sona erdi," dedi Thorne.

Çocuk halsiz bir şekilde uyandı ama şikâyet etmedi. Sert çocuk. Thorne Sparrow'un bıçağını ona geri verdi ve göz hizasına gelene kadar diz çöktü. Sparrow önce yüzünü buruşturdu ama sonra Thorne konuştu ve Sparrow'un gözleri kocaman bir daire gibi açıldı.

Thorne, "Bıçağı ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Teşekkür demiştin," diye kekeledi Sparrow. "Bana borçlusun."

"Şuna bak. Ben de yaptım," diye kabul etti Thorne, dudağı seğirerek. "Sanırım bu artık bana istediğin her şeyi yaptırabileceğin anlamına geliyor."

"Beni güvende tut," diye geveledi Sparrow.

"Bunu zaten yapıyorum. Başka bir şey seç."

Küçücük arasında küçük bir çatıklık. "Beni... beslemek mi?"

"Tekrar dene."

"Kaçmama yardım eder misin?"

"Bu kadar yeter. Anlaştık." Thorne çocuğun elini sıktı ve anlaşılmaya mana göndererek aralarındaki bağlayıcılığı işaretledi. "Seni dışarı çıkaracağız. Canlı olarak."

Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Spesifik olmayı unutma. Canlı kısmını belirtmezsek, kaçmak ölüm anlamına da gelebilir."

"Oh. ."

Thorne doğrulduğunda Laurel'in ona gülümsediğini gördü. Ve uzun zamandan beri ilk kez isyan etmedi. O da gülümsedi.

Birlikte, Gunther'in koruması için bariyer hattına doğru yürüdüler. Yakaladığı üç balığı kuyruklarından tutarak havaya kaldırdı. "Sanırım yeterince beklediniz."

Onların geldiğini gören Gunther, verandadaki sandalyesinden kalkıp suratını ekşiterek onları karşıladı.

Laurel çenesini kaldırarak, "Bize bildiklerini anlat," dedi.

Thorne'un içinde bir şefkat dalgası kabardı. Bu, Laurel'in ona sorgulayıcı bir bakış fırlatması yeterliydi. Ve de ne görsün, yine gülümsedi. Bu gülümsemeyi orka doğru çevirdiğinde, bir hal aldı. Dişlerinin uzamasına izin verdi.

"Verdiğiniz bilgiler bizi tatmin ederse," dedi Thorne. "Balığı alabilirsiniz."

"Kralın muhafızları Jasper'ı için bana para verdi."

"Hangi kral? Mithras mı?"

"Evet."

Thorne gözlerini kıstı. "Ne kadar zaman önce?" Ork omuz silkti.

Laurel, o küstah kadın, kaşlarını soğukkanlılıkla kaldırdı ve balığı Thorne'un elinden aldı. Ya da almaya çalıştı. Balık ağırdı. Sonunda onun tutmasına izin vermeye karar verdi ve elini balığın altına koydu. Parmak uçlarında ateş parladı.

"Erken kahvaltı hazırlamakla ilgili bir sorunum yok," dedi. "Eminim bizim yiyemeyecek kadar tok olduğumuz şeyleri isteyecek bir sürü insan vardır."

Gunther avucunu kaldırdı, kırışık gözleri büyüdü. "O şampiyon," diye ağzından kaçırdı. "Ya da en son dövüştüğümde öyleydi."

Şok Thorne'un içinde yankılandı. Şampiyon Jasper mıydı? Tepkisini bastırarak devam etti. Şimdi bir yerlere varıyorlardı. "Jasper hâlâ şampiyon mu?"

"Bilmiyorum. Şampiyonun buradan ayrı, kendine ait bir odası var. Görmedim ama çok lüks olduğunu duydum."

"Ve hâlâ savaşıp savaşımadığına dair hiçbir fikriniz yok mu?" Laurel sordu. "Hayır. Şimdi balığı alabilir miyim?"

"Bilmiyorum." Thorne çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Bunca yıldır Halka'da savaşan bir Muhafızı göz önünde saklayabilmeleri pek mümkün görünmüyor."

"Ona bir maske takmışlar," diye ekledi Gunther. "Metal. Yüzünü gizliyor."

Thorne'un içinden bir hırıltı koptu. Sesi hayvansı çıkmıştı. "Metal mi? Nasıl olur da Tarikat bunu keşfetmez?"

"Kemik gibi görünmesi için boyamışlar. Belki başka şeyler de yapmışımdır. Ama..." Gunther tereddüt etti.

Laurel'in alevleri daha da parladı.

"Maske takılı kalıyor çünkü etine cıvatalanmış. Bir Muhafız bile metal delmenin büyüü durduran etkisine karşı koyamaz.

et. Vardiyaya başlaması için onu zorluyorlar, sonra da maskeyi takıyorlar. Kavga ettiğinde, vardiyanın ortasında donup kalıyor."

Thorne'un midesine soğuk bir öfke yerleşti. Halka'nın yenilmez bir canavar savaşıcısı olduğunu duymuştu ama bunun bir kurt değiştiren olacağını hiç düşünmemişti. Rush ve Clarke'ın düşmanları Kyra'nın değişimini durdurmak için bu taktiği kullanmışlardı. Ona bir kurşun sıkmışlar ve bırakmışlardı. Kurşun çıkarılana kadar Kyra değişiminin ortasında sıkışıp kalmıştı, yarı canavar, yarı fee bir groteskti. Kalıcı bir maske Jasper'ın ayırt edici Muhafız dövmesini de gizleyecek ve halk tarafından keşfedilme ihtimalini ortadan kaldıracaktı.

Metalin onun bir parçası olması Thorne'un onu bulmak için yaptığı scrying girişimlerini de durdurmuş olabilir.

Peki ya diğer dövmeleri? Jasper'ın vücudunda sayısız dövmeye vardı. Güzel yüzünü dengelemek için cildini olabildiğince kirletmiş, dövmeler yaptırmış ve düzenli olarak kavga edip eğlenmişti. Görünüşünün, kral olan babasının ruhani güzelliğine benzemesinden nefret ediyordu.

Jasper başından beri buradaydı.

Sparrow acı dolu bir çığlık attı. Thorne dönüp baktığında, Sparrow'un yanağındaki bağlayıcı rün parlıyordu. Halka'ya çağırıyordu.

Hayır. Şimdi olmaz. Thorne'un Gunther'i sorgulaması bitmemişti. Ama rün daha parlak parlayıp daha sıcak yandıkça, zamanlarının tükendiğini anladı.

Thorne balığı Gunther'in koğuşlarına fırlattı. Laurel'in üzerine atladı, onun elini tuttu ve ardından aktarım büyüsü etkinleşmeden hemen önce Sparrow'u yakaladı. Ve büyü devreye girdiğinde üçü de ışınladı.

Vınlayan bir yer değiştirme dengesini bozdu ama Laurel ya da Sparrow'u bırakmaya cesaret edemedi. Eğer bırakırsa, Laurel ve kendisi paramparça olabilirdi. Aktarım sona erip toz duman yatıştığında kendilerini büyük, oval, toprak bir sahnenin ortasında buldular. Etraflarında çok katmanlı bir kalabalık kükrüyordu. Ve yirmi metre ötede, aktarımlarından yeni çıkmış, dövüşmeye hazırlanan iki mahkûm daha vardı.

Ring'deydiler.

CHAPTERTWENTY-TWO

T Laurel'in etrafını saran kalabalığın gürültüsü. Bu aldı onu a an için toplamak onu rulmanlar.

Sparrow çağrılmıştı ve Thorne, Sparrow ve ona yapışmıştı, bu yüzden hepsi geldiler. Halka'nın içindeydiler.

Yaklaşık iki yüz fit uzunluğunda ve bir elli genişliğindeki dövüş arenası kir, kan ve idrar kokuyordu. Yukarıda gökyüzü ve güneş. On iki ayak yüksekliğinde bir duvar dövüş alanını çevreliyordu. Üç kapalı kapı bir yere açılıyordu ve muhtemelen tek kaçış yoluydu. Laurel gözlerini siper edip daha yukarı baktı. Üç katlı tribünlerde oturdukları yerden tezahürat yapan seyirciler vardı: Fae soylularına benzeyenler ve Elphyne'in üst tabakası zemin kattaydı, sonraki iki katta ise halk oturuyordu. Bir futbol maçı gibiydi. Ama ortada maç falan yoktu. Hayır. Ayaklarının altındaki kuma dökülen kana bakılırsa, bu bir hayatta kalma mücadelesiydi.

Jasper'ı bulma planını yaptığından beri ilk kez şüpheleri vardı.

Daha da kötüsü. Sparrow'u güvende tutabilir miydi? Küçük çocuk korkudan titriyordu ve rakibinin elindeki kemik kılıç kadar solgundu. Thorne arenayı tehditler ve muhtemelen çıkışlar için tararken yok etmeye hazır görünüyordu. Derisi vücudundaki sert kas tabakalarının üzerinde gerilmişti. Yumrukları yanlarında esniyordu.

"Arkamızda kal," dedi Laurel Sparrow'a. Halka'nın diğer sakinlerine, tepenin altından gelen iki tutsağa bakıyordu.

Sparrow buraya tek başına çağrılmıştı, bu da bu saçmalığı yöneten insanların onu kendisinden çok daha yaşlı, daha yetenekli iki fae ile dövüştürmesi anlamına geliyordu. İki yetişkin bir çocuğa karşı mı? Bu onu hasta ediyordu.

Arenanın yan tarafında, kalın camdan bir bariyerin arkasında, ellerinde tuttukları çalışma kâğıdını manik bir şekilde tartışan bir grup muhafız ya da asker gördü, büyük olasılıkla Sparrow'la birlikte iki kişinin daha nasıl ortaya çıktığını merak ediyorlardı.

Yani konuşulacak onlardı.

Thorne'un Sparrow'u güvende tutacağını bilen Laurel çenesini kaldırdı ve doğruca onlara doğru yürüdü. İşinde zirveye tırmanırken edindiği tüm deneyimlerde, başarılı olmanın en iyi yolunun en baştan silahları ateşlemek olduğunu öğrenmişti. İsteyeceği son şey tepenin altına geri gönderilmektir. Bunu şimdi yapmalıydı.

Thorne, "Laurel," diye homurdanarak onu durdurdu.

"Geri döneceğim," diye cevap verdi omzunun üzerinden bakarak. "Ona göz kulak ol."

Laurel, sınırı koruyan muhafızlar yaklaşmaya başlayana kadar hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Çoğu iri yarı ork tipindeydi ama birkaçı onun boyundaydı. Gerekirse onlarla başa çıkabilirdi. Hepsini yakabilirdi.

Ama sadece bir şansı olacaktı ve sonra Thorne'un eğitim sırasında yaptığı gibi kendilerini korumak için bir büyü kullanabilirlerdi.

Sadece organizatörlerle konuşması gerekiyordu.

Omzunun üzerinden geriye doğru hızlı bir bakış atmaya cesaret etti. Thorne, Sparrow ve rakipleri onunla ilgilenmiyorlardı. Herkes bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. İyi oldu. Dövüşmekten ne kadar kaçınırlarsa o kadar iyiydi.

Laurel yolunu kesen orklara, "Yetkili kişiyle konuşmak istiyorum, lütfen," dedi.

"Bunun yerine sizi aşağıya geri göndermeye ne dersiniz?" diye sordu biri yoldaşına sırtarak.

"*Seni* ateşe vermeme ne dersin?" diye karşılık verdi. Parmak uçlarında alevler parladı.

Alay ettiler, rahatsız olmadılar. Gücünün tamamını üzerlerine gönderse bu kadar kayıtsız kalmazlardı.

"Ya patronunu yakalarsın ya da onu ben yakalarım." Koşu kağıdından dönen fae'ye keskin bir ilgiyle baktı. Adamın burnu yakın zamanda kırılmıştı. Uzun kahverengi saçları yüzünün önünde örgüler halindeydi. Dikenli bir başlık taç gibi başına tünemişti. Hayır. Bu bir taç değildi. Onun bir parçasıydı. Boynuzlar. Kendini beğenmiş duruşuyla patron o olmalıydı.

"Dene," dedi muhafız.

Tören gölünde Thorne duygularının onu tetiklediğini söylemişti. Bu yüzden vücudunda zaten birikmekte olan öfkeyi serbest bıraktı. Sparrow'u iki yetişkin fae ile dövüşmesi için buraya getirmelerini düşündü. Bir hırıltı çıktı. Sonra çocuğun en başta tepenin altına atılmış olduğu gerçeğini düşündü. Sonra kafeslerden saldığı insanları düşündü. Hayatta olup olmadıklarını bile. Dünyasının nasıl sona erdiği konusunda kendini suçlu hissetmenin adaletsizliğini düşündü. Tıpkı Clarke gibi, kendini kısmen sorumlu hissediyordu. Bu onların suçu değildi. Onlar kurbandı. *Bones'un suçuydu. Boşluk'un hatasıydı.*

Alev ellerinden büyüdü, kollarını yaladı ve ellerinden dökülen mana cehennemine dönüştü. Sıcaklık, öfkesine hoş bir eşlikçi oldu ve kalabalığın heyecanla bağırma sesine aldırmadan yüzünde parlamasına izin verdi.

Bunu onlar için yapmıyordu. Hasta, hasta piçler.

Bunu bu acımasız dünyanın tüm kurbanları için, erkeklerin mecazi tırnaklarını söktüğü tüm kadınlar için yapıyordu. Öfke görüşünü kırmızıya çevirdi.

"Bunu sadece bir kez teklif edeceğim," diye bağırdı organizatörlere, hala güvenli bir şekilde sınır duvarının arkasına yerleşmişlerdi. Ama onlar meşguldü. "Çocuğu sağ salim bırakın, biz de gönüllü olarak şampiyonunuzla dövüşelim."

Boynuzlu fae sürüden ayrıldı, çarpık yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı.

Laurel'le alay etti. "Gönüllü olacak durumda değilsin. Senin için hazır olana kadar seni tepenin altına geri gönderebiliriz."

Adamın gözlerindeki küstahlık parmaklarının seğirmesine neden oldu ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak için yanıp tutuştu. Bakışlarını geyik fae'nin üzerine dikti ve ruhundan taşan gücü memnuniyetle karşıladı. Sel kapılarını açtı. Dışarı çıkmasına izin verdi.

Kollarından çıkan alevler turuncu, sarı ve beyaz bir parıltı yayıyordu ama aynı zamanda vücudundan, teninden de yayılıyordu. Kendini nükleer gibi hissediyordu, patlayacak gibiydi. Güç vücudunda yükselirken, bir rüzgâr saçlarını savurdu. Bir anda vücudundaki tüm cazibe eriyip gitti. Yanağındaki rün ufalanarak toza dönüştü ve kulaklarındaki sihir çözüldü.

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Belli ki senin bağlayıcı rünün benim kadar güçlü değil."

Toplu kalabalığın nefesi tutuldu. Organizatörler ağzı açık kaldı. Muhafızların rengi soldu.

"Nesin sen?" Geyik-fae kekeledi.

"Durdurulamaz. Ve insan."

Şok sessizlik onu sağır etti.

Hızla ilerledi. "Bu, iyi kutsanmış ve çiftleşmiş Muhafızıyla güç sahibi bir insanın savaşı için ilk ve tek şansınız olacak. Ya bunu kabul edersin ya da gideriz. Teklifime ne diyorsun?"

Geyik başını salladı ama meslektaşı omzuna dokunup bir şeyler fısıldayınca durdu. Anlaşılmaz bir ifadeyle ona dönen patron, "Şampiyonla dövüşürken ayakta kalan son kişi ol, o zaman şampiyon sen olursun," dedi. Üç parmağını havaya kaldırdı. "Seni üç savaş için alıyoruz. Eğer hepsini kazanırsan, üçüncünün peşinden gitmekte özgürsün. Cezanızın bittiğini düşünün."

Thorne'un Sparrow'u kesin konuşması konusunda uyardığını hatırlayarak ekledi, "İki savaş ve ilk savaştan sonra çocuğun zarar görmeden ve engellenmeden gitmesine izin vereceksin."

Organizatörler görüş alışverişinde bulunduktan sonra başlarıyla onayladılar.

Laurel alevleri söndürdü. Omzunun üzerinden bir bakış attı ve Thorne'un öfkeli yüzüyle irkildi.

Elbette istediğini elde etmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Onun onayını bekledi. Adam asık suratla başını salladı ve kadın

Nefes al. Güzel.

"Bir pazarlığımız var," dedi organizatörlere ve döndü. Şansları varsa, üzerinde sallanmadıklarını ya da bağlama yapmadıklarını ya da her neyse-

"O kadar hızlı değil," diye seslendi içlerinden biri. Lanet olsun.

Dudağını ısırarak yavaşça geri döndü. Patron yere basmış ve yanında iki muhafızla yaklaşmıştı. "Bunu resmileştirmeliyiz."

Hakkını teslim etmek gerekirse, pazarlık şartlarını kelimesi kelimesine tekrarladı.

İş bittiğinde, Sparrow'u istedi.

Aralarındaki bağda kaynayan öfkeden Thorne'un Laurel'la daha sonra konuşacağı belliydi ama şimdilik Sparrow'u omzundan sıktı. "Biz kazanacağız. Merak etme."

Sparrow'un gözleri yaşardı. "Than-"

"Yapma!" Laurel araya girdi. "Bunu bir iyilik için yapmıyoruz. Thorne bir Gardiyan. Elphyne'i korumak onun görevi ve sen de bunun en iyi parçasısın." Thorne'a döndü. "Serbest bırakıldıktan sonra nereye gidecek?"

Thorne, Sparrow'la göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Pazarların güney ucundaki sebze arabasının tüccarı olan dişi bir tilki şekil değiştiren var. Tezgâhında kendisine yardımcı olacak birini arıyor. İzin vererseniz, ona götürmeniz için size bir onay bırakacağım."

"Bu da ne?"

Thorne, Sparrow'un ince kolunu tuttu ve bileğinin iç kısmını işaret etti. "Bu benim bir mesajla yazılmış mührüm. Sadece dokunması yeterli, o zaman göreceksin. Biraz acıyabilir."

Sparrow cesurca başını salladı. Thorne'un pençesi parmak ucundan fırladı ve çocuğun yumuşak tenine bir şekil çizdi. Ama Sparrow ağlamadı. İş bittiğinde başını sertçe salladı ve pisti terk ederek kenardaki organizatörlere katıldı.

Şimdi sadece Thorne, Laurel ve iki mahkûm vardı. Kalabalıktan gelen mırıltılar ve ara sıra yükselen bağırışlar huzursuzlanmaya başladıklarını gösteriyordu. Kana susamış bir kavganın dakikalar önce başlamış olmasını bekliyorlardı. Laurel başını kaldırıp baktığında, Thorne'un nefret maskesi ve

Öfke geri gelmişti. Gözlerini rakiplerine dikmişti ama aralarındaki bağda kaynayan öfke onun içindi.

"Yaptığım şeye katılmıyor musun?" diye sordu.

Yine de gözlerini ileri dikti. "Hepimiz adına konuştuğunu düşünmene katılmıyorum."

Ben de öyle düşünmüştüm. Lanet olsun. Bu konuda biraz kötü hissetti. Sonu iyi bitmişti ama dediği gibi, karar vermek ona düşmezdi. Thorne daha bilgiliydi. İki savaş vermek zorunda kalmayacakları alternatif bir çözümü olabilirdi.

"Ve sen de gerçek kimliğini açıkladın," diye hırladı. "Kendini tehlikeye attın. Bundan kurtulsak bile, şampiyon Jasper olsa bile, surların ötesinde ordular toplayıp her şeyin bitmesini bekliyor olabilirler." Şimdi ona ters ters bakıyordu. "Bunun sonuçlarını hiç düşündün mü? Güçlendirilmiş bir insan hakkında söylentiler dolaşacaktır. Haber düşmanlarımıza ulaşabilir. Boşluk'un sizin zamanınızdan uyanan insanları bilmesi yeterince kötü, ama Kraliçe Maebh ya da Kral Mithras bunu öğrenirse, onların da güçlü insanları istismar edeceğini düşünmüyor musun? Belki de insanların mana topladığı tüm fae' öç almak isteyeceklerdir. Belki de senin için gelirler!"

Tekrar hırladı ve kaçırdı.

Kahretsin. Gerçekten her şeyi berbat etmişti. "Pardon?" diye sormayı denedi.

Ama bir borcun cazibesi bile onu yatıştırmadı. Tek yapabileceği iki mahkûmla yüzleşmek, şampiyonu beklemek ve ölmemeyi ummaktı.

CHAPTERTWENTY-THREE

T Horne rakiplerini tarttı. Her iki azılı suçlunun da boynuzları vardı, kaslı ve yara izliydi. Ama en çok Bu senaryonun en aşağılık kısmı kemik silahlardı. Birinde kılıç vardı. Diğerinde balta. Ve onları Sparrow üzerinde kullanmaya hazırlanmışlardı.

Bu durumla ilgili bir şey eve çok yakındı. Sparrow yerine, Thorne kendisini bir çocuk olarak gördü. Amcası Thaddeus'un onu Tarikat'a teslim ettiğini gördü. Tarikat'ın onu törensel göle, inkeellere doğru ittiğini gördü.

Thorne dişlerini gösterdi.

Fury'yi geri getirmenin zamanı gelmişti. Yanağındaki bağlayıcı rün büyüsünün arenayı terk etmesini engelliyordu ama Laurel onun rününü bozmuştu. Ve organizatörlerle yaptığı pazarlığa bakılırsa, aynı şeyi kendi rune'una yaparsa bunun bir karşılığı olacağını düşünmüyordu. Olsa bile kimin umurundaydı? Onları alabilirdi. Öfke'ye sahip olacaktı. Savaşı kazanmış sayılırdı.

Taçlı geyik arenanın sonundaki podyuma çıktı ve bir şovmen gibi kollarını kaldırdı. Sabırsız kalabalığı sığ sözler ve kışkırtıcı sataşmalarla kızdırırken sesi tribünlerde yankılandı. Kalabalık parasının karşılığını alacaktı.

Thorne bu fırsatı Laurel'la sessizce konuşmak için kullandı.

"Gücünüzü kullandığınızda ne kadar harcadınız?" "Ne demek istiyorsun?"

"Kişisel kuyunuzun ne kadar boş olduğuna dair bir fikriniz var mı?" Kızın kafa karışıklığı karşısında kaşlarını çattı ve açıklık getirdi. "İçinizdeki büyü'nün bolluğu."

"Aynı hissettiriyor. Neden?"

Crimson. O kadar harcamış ve aynı şeyi mi hissetmişti? Gerçekten de dipsiz bir kuyusu vardı ama bu ona bir fırsat verdi.

"Bağlayıcı rünü nasıl çıkardın?" Yanağına dokundu.

"Sadece sinirlendim ve kendimi güçle doldurdum. Gerçekten kızdım. Sanırım haklıydınız ve duygular benim tetikleyicim."

Bu bir izdiham tepkisi olabilir. Tören gölünde çok sinirlenmesini engellemişti ama şimdi engelleyememişti, yani sınırlar olmadan mükemmelleşiyordu. Kontrolsüz büyü'nün sorunu, kontrolsüz duygularla birleştiğinde yanıcı sonuçlar doğurabilmesiydi. Kuyudan çekilen güç sadece daha güçlü olmakla kalmaz, aynı zamanda daha kaotik de olabilirdi. Thorne'un da aynısını yapması halinde aynı sonuca ulaşacağından emin değildi ama denemek zorundaydı. Eğer herhangi bir sebepten ötürü yer değiştirme yeteneği elinden alınırsa, metal baltasına ihtiyacı olacaktı. Onlara fırlattıkları her büyülü yaratığı öldürebilirdi.

Denemek zorundaydı.

Onun izni olmadan manasını tekrar alma düşüncesi bir suçluluk duygusu uyandırdı ama organizatörlerin yanına gidip şartlarını talep ettiğinde onun fikrini hiç düşünmemişti. Kuş Kafesi'nde de ona danışmamıştı.

Yavaşça aralarındaki bağa odaklandı. Kadının manası sanki onun çağrısını bekliyormuşçasına ona doğru sıçradı, Kuyu tarafından kutsanmış bir çiftleşmenin bağlantısı böyleydi. Aralarındaki eşsiz ruh bağının uyumu böyleydi.

Onun manasını çekerken, kendi manasını yaktı, vücudunun her lifine ve hücrelerine gönderdi, eski dostlarını karşılamasına izin verdi: gazap, öfke, hiddet ve nefret. Daha fazla. Laurel titreyene ve nedenini bilmeyene kadar daha fazla çekti. Yanağı yanmaya başlayana kadar. Ve daha fazlasını aldı ve inançsızlığın sistemine girmesine ve birleşmeyi lekelemesine izin vermemeye çalıştı. *Çok fazla güç. Ve daha alınacak çok şey vardı*

Eğer biri bunu öğrenirse, Kristal Şehir'deki insan sülükleri gibi biri, o zaman Laurel

mana toplandı.

"... Ve Ring'de oyunun nasıl oynanacağını belirleyebileceklerini düşünüyorlar," diye devam etti spiker. Thorne onun sesini kafasından uzaklaştırdı, kalabalığın kükremesini duymazdan geldi ve konsantre oldu.

Gök gürültüsü gibi bir çatırtıyla, bağlayıcı rün yanağında parçalandı ve yere toz saçtı. Çömeli bir pençesini uzattı ve sağ avucuna bir rün kazıdı, Jasper'ın dairesindeki Fury'nin sapındaki rünle aynıydı. Şimdi tek yapması gereken beklemektir. Büyünün baltasını bulmasını ve avucuna gelmesini beklemek. Ama Laurel onun yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, yeterince zamanları olduğundan emin değildi.

Solgun teninde terden bir parlaklık vardı. Baş boynuna göre çok ağır görünüyordu. Kısa siyah saçları yanaklarına yapışmıştı. Cam gibi gözlerle ona baktı.

"İyi değil misin?" diye sordu.

Kelimeler yok. Belki de enerji yok. Başını salladı.

Elini tuttu, bileğinden nabzını kontrol etti ve yavaşladığını gördü. Bunu kendi mi yapmıştı? Onun manasından çok fazla, çok hızlı mı almıştı? İyi kutsanmış çiftleşmeler nadirdi ve denenmemişti. Clarke ve Rush dışında, son çiftleşme yüzyıllar önce gerçekleşmişti. Ayrılmadan önce Tarikat akademisi kütüphanesindeki arşivleri araştırmalıydı ve o zaman belki de bu büyüklükte bir çizime kalkışmadan önce bilgiyle donanmış olurdu.

Onu geri kazanacak.

Sadece ayaklarını toprağa basarak kozmik Kuyu'dan yenilenmeye başlayacak ve depolarını yeniden inşa edecekti. Bir güç kaynağı bulmak daha iyi, daha hızlı olurdu.

Thorne tekrar spikerin konuşmasına odaklandı. Thorne ve Laurel'e itaatsizliklerinin bedelini ödetmekle ilgili bir şey. Ensesindeki tüyler uyarıcı bir şekilde diken diken oldu.

"Buna ne diyeceğiz?" diye bağırdı spiker.

Bir meydan okuma kükremesi, toplu yuhalamalar ve hoşnutsuz yorumların alt akıntısıyla birleşti. Seyirciler kan istiyordu ve Thorne ile Laurel bunu ellerinden almıştı. Tazminat istiyorlardı.

Spiker kalabalığa el salladı. "Asla korkmayın dostlarım, özgürlükleri için sadece iki savaş için pazarlık yapmış olabilirim ama bu savaşların ne kadar süreceğini asla belirtmedim." Bir heyecan . "Ya da kaç olacağını." Daha da fazla heyecan. "Ya da hangi türlerle savaşacaklarını!"

Sağır edici.

Kalabalık teselli edilemezdi. Susamıştı. Kan mı istiyorlardı? Thorne onlara kan verecekti.

"Laurel, mananı bir kerede çok fazla kullanmış olabilirsiniz. Sakin ol. Bırak bunu ben halledeyim." Thorne kalabalığın önünde durdu ve pençelerini serbest bıraktı. Laurel'in meraklı bakışlarını kararlı bir kesinlik içinde karşıladı. "Bundan sonra benim hakkımdaki fikrini değiştirebilirsiniz."

Cevap veremeyecek kadar yorgun olduğundan, sadece bakışlarına karşılık verdi.

Kalabalıktan gelen kakofoni stadyumu titreten bir beyaz gürültü kükremesine dönüştü ve Thorne ile mahkûmlar arasında kıvılcımlar patladı. Başlama işareti olmalı.

Başla.

Mahkûmlar gözleri öfke ve çaresizlikle dolu olarak Thorne'a doğru koşular. Ne yazık ki onlar için, Thorne'un eline aktarım büyüsüyle gelen başka Öfke vardı. Silahın kabzasını sıkıca kavradı ve yemin ettiği silahını ait olduğu yere geri getirmenin rahatlığıyla neredeyse iç çekecekti.

Yavaş, hınzır bir sırıtış dudaklarını gerdi.

Baltayı gören mahkûmlar bir an için duraksadılar, ama sonra gelmeye devam ettiler.

Thorne ayaklarını uzattı. Destek aldı. Baltayı elinde döndürdü. Bir kere. İki kez.

Rakipleri onun etrafından dolaşmak niyetiyle ayrıldı. Hırladı, Fury'yi yana doğru tuttu ve Fury'nin sapıyla bir mahkûmun boynuna vurdu. İlk rakibini yere serdikten sonra baltayı savurmaya devam ve Fury'nin sapını kaçan diğer mahkûmun sırtına sapladı. Mahkûm eğildi, acı içinde çığlık attı ve sonra yere yığıldı.

Thorne dişlerini sıkarak Fury'yi dışarı çekti ama mahkûmun bedeni baltayla birlikte kalktı. Botunu kullanarak vücudu

ve sonra yerdeki ilk mahkûma uyarı niteliğinde bir bakış attı. Hareket etmiyordu. *Muhtemelen nefes borusu kırılmıştı.* Muhtemelen boynu.

Thorne bir an için boynuzları kesip geçici bir silah olarak kullanmayı düşündü ama iki tutsağın da yanaklarındaki bağlayıcı rünler mavi renkte parladı ve yere batarak tepenin altına geri döndüler. Şaşırان Thorne kaşlarını kaldırdı. Aktarım büyüsünün farklı tepki vermesini bekliyordu. Belki de Thorne'a bağlayıcı rune hakkında söylemeyi ihmal ettikleri başka şeyler de vardı. *Artık bir önemi yoktu.* Tepenin altında bir yere inene kadar toprakta yol almaya devam edeceklerine şüphe yoktu ve ölürlerse, manabeeze bedenlerinden kaçacak ve sahte gökyüzündeki diğer hayaletlere katılacaktı.

Ayağıyla yere vurdu. Belki de toprak hecelenmişti ve bu yüzden tepenin altından hiçbir manabeeze kaçamıyordu. Ama bu başka bir günün sorusuydu. Yüzünü kalabalığa çevirdi, baltasını havaya kaldırdı ve kükredi, "Hepsi bu mu?"

Kalabalık tezahürat yaptı. Bakışlarını sıralı oturma yerlerinde gezdirdi ve bu sporun doğru olduğuna inanan zalimleri ve dinsizleri hafızasına kazımaya çalıştı. Gözleri uzakta, arenanın karşı tarafında bir yerde kilitlenmiş bir grup siyah ceketli Unseelie kraliyet muhafızına takıldı. Thorne onların bakışlarını takip etti ve bir grup kırmızı ceketli Seelie kraliyet muhafızının kendilerine doğru baktığını gördü.

Thorne alay etti. Belki de kurda dönüşmeliydi. Belki de Yüzük'ün sınırlarını aşar ve tribünlerde onlardan bazılarıyla karşılaşırdı. Lezzetli olabilirdi.

"Thorne?" Laurel sordu, şimdi Thorne'un omzunun üzerinden bir şeye bakarken Sparrow'un cılız bıçağını tutuyordu.

Döndü ve arenanın kapılarından birinin açıldığını, ağır bir şekilde yukarı doğru kranklandığını yakaladı. Altındaki boşluğu bir şey pençeledi. Toz bulutları çiçek açtı. Ağızlar koklandı, çeneler dışarı çıkmak için aceleyle kırıldı. Kapının kalktığı her adımda daha fazla canavar görünür hale geliyordu. Bir. İki. İki. Üç. Dört warada. Küçük ve domuza benzeyen bu yaratıkların böceksi zırhları, onları delip geçmeyi ve sakatlamayı son derece zorlaştırıyordu. Tabii nereye vuracağınızı bilmiyorsanız. Ama çenelerinin kenarlarındaki kısaçlar keskindi. Eğer bir tanesi Laurel'i yakalarsa.

"Vay anasını," diye nefesi kesildi.

"Köşeye sıkışırsan, çenenin altından, hassas yerinden vur," havladı ona.

Waradalar küçük olabilirdi ama hızlıydılar. Bir kez daha kurda dönmeyi düşündü ama baltanın waradaların zırhını delme şansı dişlerinden daha fazlaydı. Küçük yaratıklar tutuldukları yerden kurtuldular ve saldırdılar.

Thorne sol eliyle sert bir hava fırlattı ve ardından kendini akıntıda ileri doğru itti. Waradalar onun büyüleriyle dağıldılar ama Thorne ikisini kafalarından yakaladı ve ne olduğunu anlamadan kafataslarını parçaladı. Diğer ikisi yuvarlanıp toparlandıktan sonra ona saldırdı. Bir. İki. İki. Doğradı. Yerdeydiler. Ölmüşlerdi. Bir dansçı gibi döndü, baltasını savurdu ve son waradayı saldırırken çenesinin altından yakaladı. Geri uçtu, havalandı ve sonra yere çakıldı. Toz dumana karıştığında hiçbir şey kımıldamıyordu.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti ama hepsini yakalamıştı. Laurel zarar görmemişti.

O düşündü.

Laurel'e döndü ve midesi bulandı.

Arenanın ortasında duruyordu, zarar görmemişti ama onu endişelendiren arkasında gördüğü şeydi. Başka bir kapı tamamen açılmıştı. Tünelden parlak bir ışık parlıyordu ve oyukta duran karanlık siluet uzun boylu, hantal ve insansı idi. Ama insan değildi. Hayvan da değildi. İkisinin arasında bir şeydi.

Kabile davulları çalmaya başladı. Kalabalık çılgına döndü.

Tüneldeki şey tepeden tırnağa siyah kürklüydü. Keskin pençeleri boğumlu parmaklarından çıkıyordu. Kalın bir boynu, geniş omuzları ve gür bir kuyruğu vardı. Şekiller arasında sıkışmış bir kurt şekil değiştiren miydi bu? Jasper mı? Yüzü sadece iki delikten sarı gözlerini gösteren kemik bir maskeyle kaplıyken, tüylü kahverengi saçları ve sivri kulakları gökyüzüne bakıyordu. Thorne burnunu çekerek havadaki metalik tınıyı yakaladı. Kemik değil. *Demir*.

bir hırıltı koptu. Gunther haklıydı.

Kürk, güç artırıcı dövmeleri örtüyordu. Maske Muhafız gözyaşı damlası dövmesini gizliyordu. Ama o Jasper'dı. Thorne bunu şampiyonun kokusundan anladı.

Parmak eklemleri acıyana kadar Fury'yi kavrayan Thorne, bir gözü daha fazla tehlikeye karşı tetikte, temkinli adımlarla eski akıl hocasına doğru yürüdü.

Kapıların açılmasının tik-tak-tak sesleri.

Davulların güm güm güm sesleri.

Ve sonra Thorne'un hayatı boyunca unutamayacağı bir guruldama, tıslama sesi. Kuyu köpekleri. Dönmeden, arkasında bir, belki de iki ya da üç bel yüksekliğinde canavar olduğunu biliyordu. Kurtların köpekgillerden kuzenleriydi ama mana tarafından o kadar çarpıtılmışlardı ki gözlerinden mavi, yanardöner bir asit akıyordu. Ama dönmeye cesaret edemedi, çünkü en tehlikeli canavar onun önünde, Laurel'in diğer tarafındaydı.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Y

eah. Bu hiç iyi değildi.

Laurel hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; Thorne'un arkasından yaklaşan Doberman benzeri garip köpekler mi, yoksa arkasında olduğunu bildiği ama bakmaya korktuğu şey mi?

at. Thorne'un sert gözleri onun omzuna kilitlendi ve sanki arkasındakini ürkütmek istemiyormuş gibi yavaş ve temkinli adımlarla ona doğru ilerledi.

En kötüsünü hayal ederek gözlerini sıkıca kapattı. Belki Stephen King'in IT'sinden bir şey ya da lanet olası bir T-Rex. Bu dünyada kim bilebilirdi ki? Sırada hangi lanet canavarların saldıracağını kim bilebilirdi?

Daha önce başına bir şey gelmişti ve kendini berbat hissediyordu. Sanki günlerce uyuması gerekiyormuş gibi. Kolları ağırlaşmıştı. Nefesi ciğerlerine çekiliyordu. Ve göz kapakları ağır bir şekilde sarktı. Ama gözleri damlayan köpekleri gördükten sonra, adrenalın vücuduna çarptı ve uyanmaya başladı.

Derin bir nefes alarak büyüüne uzandı ve onu hazır tuttu. Hâlâ bol miktarda vardı, bu yüzden neden bu kadar sersemlemiş hissettiğinin bir anlamı yoktu. O köpeklerden biri ona doğru geldiği an, kendini serbest bırakacaktı.

Thorne onun yanına gitti. Mavi gözleri alarmla kristalleşti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Arkamda... hayır. Sakın söyleme. Bilmek istemiyorum."

"Ben Jasper," diye .

"Oh." Belki de o kadar kötü değildi.

Ve sonra bir uluma arenayı yırttı. Yavaşça omzunun üzerinden baktı. Dondu kaldı. Bu Jasper *değildi*. Lanet olası bir kurt adamdı.

"Her şeyin kutsal anası."

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Thorne. "Sen Well-hound'lara ateş et. Yandıklarında bıçağı onlara saplamaya çalış." Dişlerini sıktı. "Hayır. Aslında yapamazsın. Bunu benim yapmam gerekecek."

"Neden?"

"Çünkü elindeki küçük hançer onların asitli kanıyla yenecek. Benim baltamın yenmemesinin tek nedeni Kuyu Tazısı'nın büyüğü bir yaratık olması. Kanı sadece büyü yüzünden asidiktir. Benim baltam bunu etkisiz hale getirecek. Ateşinin Kuyu Tazıları üzerinde işe yarayacağından bile emin değilim. Kürkleri büyüğü saptırabilir."

"Yani, ben..." Jasper'la yüzleşmek için tamamen döndü ve diğer tek seçeneğinin onunla dövüşmek olduğunu fark etti. Yutkundu.

"Sadece onu meşgul et. Ona ateş edin ama çok fazla zarar vermeyin. Bir sis perdesi oluşturun. Metal maske sadece büyüüne erişmesini engellemekle kalmayacak, aynı zamanda koku alma duyusunu da engelleyecek."

". "

Ve sonra başladı.

Tazılar sıçradı ve Thorne savaşmak için döndü, baltasını havaya kaldırdı ve sonra ilk tazıya saldırdı. Bir şeytan canlanmıştı, kasları ölümcül bir niyetle şişmişti ve gözleri cehennemin mavi ateşiyle yanıyordu.

Laurel yavaş ama kararlı adımlarla kendisine doğru gelen Jasper'a döndü. Büyük kurt kulakları maskesinin üzerinden öne doğru dikilmişti. Kahverengi ve siyah, dağınık saçları başının arkasında keçeleşmişti. Dişlerinin saklı olması küçük bir merhametti. Ama o pençeler değil. Dudaklarını yaladı. "Bunu yapabilirsin Laurel."

Ateşini bul. Tek zayıflığın sensin.

Lanet olsun. Bu sözler spor salonunun duvarındaki resim çerçevelerinde daha iyi dururdu. Kalabalık daha yüksek sesle kükredi. Davullar daha hızlı çalıyordu. Jasper başını geriye attı ve maskesinin altından uludu. Ses kemiklerini sarıyor ve sarsıyordu.

Aman Tanrım. Thorne'un akıl hocası bu muydu? *Muazzamdı.*

Yumruklarını sıkarak onun gelmesini bekledi. Alevlerini salmadan önce yaklaşmasına izin vermek niyetindeydi ama göz açıp kapayıncaya kadar, gözünün görebileceğinden daha hızlı bir şekilde fırladı. İçgüdüsel olarak alevleri serbest bıraktı ama yanıp yanmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Vurulmuştu. Tüm vücudu. Büyük, tüylü, tüylü insan şeklinde bir canavar tarafından.

Çığlık attı ve ellerin omuzlarına dolandığını, pençelerin derisini kazdığını hissetti. *Ona zarar vermeyin.* Thorne'un aradığı kişi buydu. Ama etine saplanan acı korkutucuydu. Ölmek istemiyordu.

Güç toplamak için korkuyu kullandı. Bir gayzer gibi fışkırdı ve arenayı sarsan bir patlamayla ondan fışkırdı. Ateş değildi. Sadece bir hava kasırgası. Bunu nasıl başardığını ya da Jasper'ın hortum yüzünden etkisiz hale gelip gelmediğini bilmiyordu. Tozun yatışmasını beklemeden ayağa kalktı. Muazzam bir arena toprağı bulutu çiçek açmış, her şeyi maskeliyordu. Omzundaki yarayı test etti. Sığdı. Durumu iyiydi.

Şimdilik.

Kurt adam onu pençeleriyle yakalamıştı. Onu öldürebilirdi, ama daha çok merakından dolayı mı onu yakalamıştı?

Toz perdesinin içinde Thorne'u aradı.

Kalabalık yuhaladı ve nabızı hızlandı. Neden yuhalıyorlardı? Toz bulutu yüzünden göremedikleri için miydi? Yoksa

Bu

... Bir köpek sızlandı. Çığlık attı. Hırladı.

"Thorne!" diye bağırdı acilen.

Sanki bu yardımcı olabilirmiş gibi elini gözlerine siper etti.

görünürlük. Başka bir vınlama sesi yarıda kesildi. Başka bir hırıltı. Bir canavarın ağzında bir şey varmış gibi ses çıkaran ve o yana bir bu yana sallanan türden bir hırıltıydı bu. Dönerek gözlerini kıstı ve görmeye çalıştı.

"Thorne!"

Cevap yok. Öksürdü. Toz inceliyordu.

Bir gölge. İleride. Thorne'un gittiği yön bu muydu? Yoksa yönünü mü şaşırmıştı? Kurt adam Jasper mıydı?

"Laurel!"

Kalbi yerinden fırladı. Bu Thorne'du. Nerede? Nerede mi? Ellerini yüzünün önünde sallayarak daha fazla toz-duman temizlemeye çalıştı. Thorne eskisinden daha kanlı bir şekilde çiçeklerin arasından çıktı. Baltasından yere değdiğinde tıslayan mavi bir madde . Parlak gözleri çılgınca taradı, ona takıldı ve sonra kalbini sıkıştıran bir ışıkla yandı. Ona doğru koştu, ensesinden kavradı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Sadece birkaç sıyrık."

"Jasper?"

"O... Bilmiyorum. Korkmuştum. Patladım. I... Bilmiyorum."

Özür dilerim.

Thorne başıyla kısa ve ciddi bir selam verdikten sonra arkasından itti.

Burnunu kaldırıp koklayarak tozun içine doğru ilerledi. En azından artık mavi gökyüzünü görebiliyorlardı. Eli kalçasından eline doğru ilerledi ve onu pantolonunun kemer köprüsüne doğru itti.

"Açık bir noktaya gelene kadar bekleyin."

Başını salladı. Tutundu. Vücuduna darbe aldığı anda kemik bıçağı kaybetmişti. Yerde bir yerdeydi, tozun altına gömülmüştü. Thorne temkinli adımlarla ilerliyor, havayı kokluyor, burnunun onları yönlendirmesine izin veriyordu. Arada sırada hapşıırıyor, koku alma duyusunu temizliyor ve yeniden başlıyordu.

Birden yuhalamalar kesildi. Davullar durdu.

Ürkütücü bir sessizlik.

Kalabalık alkışladı. Çılgına dönmüştü. Dehşet Laurel'in kemiklerini kapladı. Ne oluyor?

Bir güm. Başka bir

gümbürtü. Ayak

sesleri mi?

Bir şey yaklaştı.

Tozun içinden, korku filmlerinden fırlamış bir yüz. Tam yüzlü bir maskeden bakan sarı çılgın gözler. İğrenç pençeler. Kahverengi kürk.

Thorne Jasper'ı karşılamak için koştu ama Laurel hâlâ ona tutunuyordu. Sürüklenirken kolu neredeyse yuvasından çıkacaktı. Tam zamanında kemer halkasından kurtuldu. Thorne, Jasper ile çarpıştı. Baltanın ucunu Jasper'ın göğsüne bastırmak için kullandı.

onu geriye doğru itti. Güreştiler. Yere düştüler. Daha fazla toz ve kum patladı.

"Jasper!" Thorne kükredi. "Benim."

Laurel orada öylece dururken kendini aptal gibi hissediyordu ama ne yapabilirdi ki?

Thorne'un yaptığı hiçbir şey Jasper'ın kararlılığını değiştirmede. Sarı gözlerindeki vahşı parıltı, saldırdıkça öfkeleniyordu.

Thorne, "Maskeyi çıkarmak zorundayım," diye mırıldandı, homurdandı ve maskeyi Jasper'ın yüzünden sökmeye çalıştı.

Jasper acı içinde uludu ve . "Lanet olsun!"

Thorne küfretti.

Jasper'ın boynundan, maskenin takılı olduğu yerden kan aktı.

"Eritip çıkarsam nasıl olur?" Laurel önerdi. "Gölde yaptığınız gibi derisini aynı anda yalıtabilir miyiz?"

Thorne uzun balta sapını Jasper'ın boğazına dayayarak onu boğdu ve etkisiz hale getirdi.

"Yap ," diye ısırdı. "Onu yalıtacağım. şimdi yap."

Tanrı'ya şükür. Ateş, Laurel'in iyi yapabildiği tek büyüydü. Büyüsünü çağırdı, parmak uçlarında kıvılcımlar tutuşana kadar alevlerin yükselmesine izin verdi.

"Çekil!" diye bağırdı.

Thorne geri sıçradı. Ellerini Jasper'a doğru uzattı ve ona napalm gönderdi; Thorne'un yalıtım büyüünün ateşi olduğu kadar ısıyı da Jasper'ın derisinden uzak tutmasını umuyordu çünkü eğer tutmadıysa... bunu bilmek istemiyordu.

"Daha fazla!" Thorne cehennemden içinden bağırdı. "Sıcak. Göldeki gibi." Söyleneni yaptı.

Daha fazla ateş. Daha fazla alev. Daha fazla ısı. Ta ki başının döndüğünü hissedene kadar. "Yeter!" diye kükredi.

Laurel ellerini kapatarak gücünün vanasını kapattı. Elektrik kesildiğinde, vücudunda geri teptiğini hissetti. Baş dönmesi dalgaları onu sardı. Daha önce yaşadığı aynı uyuşukluk vurdu. Ama bu kez, Thorne'un sesini belli belirsiz duyarken yana yuvarlandı ve kustu.

"Jasper. Benim. Kahretsin, sana ne yaptılar böyle?"

Laurel yine öğürdü. Tanrım, kendini berbat hissediyordu.

Bir erkek inlemesi. Bir inilti. "Rush?" Bir nefes. "Rush." Bir inilti. "Geldin. Sen... Ben bunu hak etmiyorum. Kurtarılmayı hak etmiyorum. Seni terk ettiğimde değil... ne zaman-"

"Sus, Jasper. Adım Thorne. Rush değil."

"Hayır. Hayır. Hayır. Ölmesine izin vermemeliydim. Véda. O hamileydi. Onun hatası değildi. Bir şeyler söylemeliydim."

"Jasper!"

"Tıpkı istediğin gibi oğluna baktım. Senin için ona göz kulak oldum." Bir inilti daha. Bir inilti. "Lütfen benden nefret etme."

Hava temizleniyordu. Toz çöküyordu. Laurel mide bulantısını yatıştırmak için bir nefes aldı. Thorne ve Jasper'ın gölgeli silüetleri netleşmişti. Plan işe yaramıştı. Maske şimdi kahverengi ve siyah tüylü, sivri kulaklı ve derin bronz tenli fae'nin yanında erimiş bir su birikintisiydi. Mavi parlayan işaretler boynunu bir tasma gibi çevreliyordu. Çıplaktı. Çılgına dönmüştü. İşkence görmüştü. Manik.

Jasper'ın evcilleşmemiş gözleri Thorne'a sabitlendi ama onu göremedi.

Thorne'un yüzündeki ıstırap ifadesi her şeyi anlatıyordu. Jasper'ın akıllı pek yerinde değildi.

Damla.

Hiss.

Damla.

Hiss.

Laurel kaşlarını çattı. Neydi o?

Dam

la.

Hiss.

Başını çevirdi, siyah hayvanı, mavi sızan gözleri gördü ve ardından dişleri ona doğru fırladı. Kendini korumak için kolunu kaldırdı. Dişler kenetlendi.

Acı patladı. Çığlığı kesildi. Bir şey kırıldı. Kemik. Tanrım, bu onun kemiğiymiş. Ezilmişti. Tazı onu kolundan tutarak geriye doğru sürükledi. Tekmeleyerek ve inleyerek, kolunun vücudundan kopmaması için ayak uydurmaya çalıştı. Bu onun korkusuydu.

Nereden geldiğini anlayamadığı bir öfke kükremesi duydu. Gözyaşları yüzünden akıyordu. Vücudunun aşağısına, Thorne'u en son gördüğü yere bakmayı başardı.

Zaman durdu.

Acı durdu.

Sanki dünyanın dokusunu ikiye ayırmışlardı ve gözleri Thorne'unkilerle buluştuğunda nefesler arasında bir boşluk vardı.

Gözleri *yırtılmıştı*. Tıpkı bağlarından aşağıya doğru savrulan duyguları gibi. Çaresizlik. Kararsızlık. Jasper'ı avucunun içine almıştı. Sonunda...

Ya Laurel?

Onun için neydi?

Hiçbir şey.

Nefes verdi. Gözyaşları sel oldu. Ve tüm hiddetini, öfkesini ve acısını hâlâ koluna kilitlenmiş olan canavara geri fırlattı. Büyüsünden başka silahı yoktu. Elinden geldiğince ondan yararlanarak canavara ateş gönderdi ama alevler taziye çarptıkça söndü ve püskürdü. Alevler söndü... sanki suda boğulmuş gibi söndü.

Çaresizlik çöktü. Büyü canavara karşı işe yaramadı.

İşte bu kadar. Ben ölüyorum. Belki de bu yüzden bana ikinci bir şans verildi. Thorne'un Jasper'ı kurtarmasına yardım etmek için. Artık bitti.

gözleri kapandı. Siyahlık. Sonra ağır ağır açıldı.

Yorgun.

İşkence görmüş.

Acı dolu bir kükreme bir deprem yarattı. Gümbürtüler duydu. Ve sonra koluna yapışan canavar gitmişti. Ya da belki de kolu gitmişti. Bilemiyordu. Çok acıyordu. Damarlarında asidik bir ateş yanıyordu.

"Laurel." Thorne'un tatlı, sert sesi. "Dayan."

Koluna baskı uyguladı... ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Elini yarasının üzerinde tuttu, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "İyi olacaksın. Burada şifacılar var. Biraz triyaj yapabilirim. Al bakalım. Isır."

Dişlerinin arasına bir şey koydu. Sert. Kirli. Tuzlu. Balta sapı. Dişlerinin arasına zar zor sığdı ama işini gördü.

Yakıcı beyaz bir acı kolunu sardı. Tahta parçasının etrafında çığlık attı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Gözlerini kırıştırtarak boynunu çevirdi ve Thorne'un ellerinden parlak bir ışığın aktığını gördü. Bir şeyler yapıyordu. Onu bir şekilde iyileştiriyordu... acı, üzerine soğuk su dökülmüş gibi azaldı.

Kolu tükürdü. "Jasper?"

diye mırıldandı.

Thorne'un kaşları ortadan kalktı. Laurel'in bedeninin ötesine baktı. Kadın onun bakışlarını takip etti ve Jasper'ı sapasağlam buldu. Bir dizini kaldırmış, dirseğini dayamış, sanki onları tanıması gerekiyormuş gibi garip bir merakla onlara bakıyordu.

Yakasının etrafındaki mavi kabartmalar güneşte göz kırptıyordu. Thorne gibi Jasper da sağlam yapılıydı. Ama Thorne'un kaba kayadan yontulduğu yerde, Jasper pürüzsüz bir mermerdi. Çarpıcı bir yüzü vardı, mükemmel oyulmuştu, erkekliği neredeyse güzeldi. Zihni ve şaşkın altın bakışları dışında geri kalanı sağlam, güçlü ve yanılmazdı.

Thorne sessizce, "O lanetli," diye açıkladı. "Beni tam olarak hatırlamıyor. Ama ona bunu yapanın lanet olduğunu sanmıyorum. Bence zihni kendini koruyor. İşkence görmüş. Belki de ikisi birden."

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

Ve Laurel'in kalbi durdu. Bu hesaplaşma anıydı. Organizatörler daha fazla rakip gönderecek ? Bu Jasper'ı yenmek için yeterli miydi?

Thorne sanki onun düşüncelerini gibi, "Onu öldürmeyeceğim. Beni zorlamaya kalkarlarsa kalabalıktaki herkesi öldürürüm."

Görünüşe göre, yapmamışlar.

Jasper'ın mavi glifleri parlak bir şekilde parladı. Başını tutarak acı içinde uludu.

"Hayır!" Thorne bağırdı. Panikle Laurel'in koluna bir bakış fırlattı, sonra tekrar Jasper'a döndü. "Yapamam." Boğuldu. "Sana ulaşamıyorum, Jasper. *Özür dilerim.*"

Sonra, ilk tutsakları alan aktarım büyüğü gibi, Jasper da toprağın içinde erimeye başladı. Etraflarındaki tüm hayvanlar da öyle.

"Senin için geleceğim," diye bağırdı Thorne ve sonra tazılar ve Jasper birer birer ortadan kayboldular, ta ki geriye kan ve asit lekelerinden başka bir şey kalmayana dek.

"Bayanlar ve baylar," diye bağırdı spiker küçümseyen bir ses tonuyla. "Yeni şampiyonlarımız belli oldu!"

CHAPTERTWENTY-FIVE

T

horne, Laurel'e ters ters baktı. Gözlerinden tazılardan akan asit gibi acı akıyordu ve hepsi de

On
u.

O suçluydu. Yaralıydı. Kendini koruyamadı. Onları buraya o getirdi. Burada, Jasper'ı bulduğu ve onu kaybettiği yerde. Thorne'un tüm hayatı, kendisini kurtarmış erkeği kurtaramadığı o ana bağlıydı.

Onun yerine onu seçmişti.

Laurel'in, etkisiz hale getirmeyi başaramadığı tazılardan biri tarafından sürüklendiği görüntüsü kalbini acıyla sıkıştırdı. Görüntü retinasına kazınmıştı. Kan. Yakıcı asit. Kan donduran ılığı. Kanamayı durdurmaya çalışan eli. Solgun yüzü, mavi dudakları ve altlarındaki zeminde biriken kan.

Derin bir nefes çekti, havanın ciğerlerine dolmasına izin verdi ve sonra *kükredi*.

Bu Laurel'i korkuttu. Adamın dokunuşundan çekindi. Parmakları kanla ıslanmış kolundan kaydı. Ama önemli değildi, kanama durmuştu. Başta düşündüğü kadar kötü değildi, sadece dağınıktı. Gerisini şifacılar halledecekti.

Tekrar *kükredi*.

Ve kalabalık bunun bir zafer olduğunu düşündü. Bir daha olmaz.

Ağrıyan göğsünü ovuşturdu. *Yine mi?*

"Thorne," diye denedi Laurel. Ona doğru uzandı, ama adam onu elinin tersiyle itti.

Ayağa fırlayarak Fury'yi kucağına aldı ve ardından Laurel'i kollarının arasına aldı. O artık onun olmuştu.

CHAPTERTWENTY - SIX

Thorne Laurel'i kendinden emin adımlarla arenayı terk eden kapıya doğru taşıdı. Onun içinde kendini güvende hissediyordu.

Ondan gelen kargaşaya rağmen vücudu tarafından korunan kollar. Çok fazla acı, kafa karışıklığı ve sadece... duygular. Laurel'i boğuyordu. Tüm vücudu titreyerek sarsıldı. Kolu acıyor, kaşınıyor ve ona bakmaya korkuyordu. Ama işlevseldi. Parmakları hareket ediyordu. Dirseğini bükebiliyordu. Thorne onu kurtarmıştı.

Onu kurtarmıştı.

Olanların büyüklüğü kafama dank etti.

Onu ölüme terk edebilirdi. Onun ne yapacağından emin olmadığı bir an vardı. Ama onu seçmişti. Jasper yerine.

Kelimeler kafasının içinde tekrarlanıp duruyordu -inançsızlıkla birlikte beni seçti. Ondan sonraki her şey bir bulanıklık içinde gerçekleşti.

Arenadan çıkan tünelin gölgesindeki çıkışta durdular. Kendini beğenmiş spiker onları bekliyordu.

"Kazandığını mı sanıyorsun?" diye alay etti. "Belki bu sefer. Ama başka bir savaş için geri geleceksiniz ve biz de sizin için hazır olacağız."

Thorne'un dönüş bakışı, spikerin boynuzlardan oluşan tacını kafasından sökmek ve ardından bağırsaklarını deşmek istediğini söylüyordu.

"Şampiyona ne yaptın?" Thorne Laurel'i daha da kendine çekti.

"O artık şampiyon değil. Siz . En azından bu gece için. Sürdüğü sürece tadını çıkarın."

Yer gümbürdedi. Duvarlar sarsıldı. Thorne bakışlarını spikere dikti. "Bana kendimi tekrar ettirme."

"Sakin ol. Tepenin altına gitti. R vanş için geri dönecek. Seyircinin bu fırsatı kaçırmasına izin veremeyiz." Spikerin alnındaki ter sinirlerini ele veriyordu.

"Ne zaman?"

"Ne zaman karar verirsek."

Bununla birlikte Thorne döndü ve sanki buranın sahibiyymiş gibi bir şifacı çağırdı.

Laurel Thorne'un göğsünü okşadı. "Sparrow?"

Gözleri kızın üzerinde yumuşadı ve sonra hala kanatlardan izleyen spikere döndüğünde sertleşt . " ocuk nerede?"

"Gitmesine izin verdik."

"Onu tutmuyor musun?"

"Besleyecek başka bir boğaza ihtiyacımız yok. Kalabalıkla birlikte gitti."

Laurel rahat bir nefes aldı. Şansı yaver giderse Sparrow, Thorne'un tanıdığıyla birlikte pazar tezg hında olacaktı. Yine de endişelenmeden edemiyordu.

"Şifacı nerede?" Thorne havladı.

"Odanızda bir tane olacak," diye cevap verdi spiker. Onlara son bir kez küçümseyerek baktıktan sonra muhafızlara bir ş yler söyledi ve gitti. Beş muhafız Thorne'u durdurmak için yeterli değildi. Savaş baltasına bir bakışları onlara bunu söylüyordu. Ama yine de i lerini yaptılar. Çünkü Thorne onları geçtiyse, muhtemelen bir yerlerde daha fazlası vardı. Thorne güçlüydü ama yenilmez değildi. Thorne ve Laurel'e karanlık tünellerden oluşan bir labirentte eşlik ederek taş bir merdivene geldiler ve yukarı  ıktılar.

Merdivenlerin tepesinde, bir koridordan geçerek sondaki tek sürgülü kapıya ulaştılar. Onları bekleyen ince yapılı, di i bir elf askerleri iterek yanlarına geldi. Bol pantolonu Laurel'e korsan havası veriyordu. Kemerinden sarkan çeşitli şi eler ve tent rler hareket ettikçe çınlıyordu.

Thorne Laurel'i nazikçe ayağı kaldırdı.

"Başka bir yeriniz incindi mi?" Şifacı onun koluna uzandı. Thorne şifacının bileğini yakaladı ve uyarırcasına hırladı.

Şifacı hiç tereddüt etmedi. Thorne'a ters ters baktı. Laurel onu şimdiden sevmişti.

"Niteliklerin neler şifacı?" Thorne sordu.

"Rubrum yönetimi altında elli yıl boyunca Sonbahar Sarayı'nda Kraliyet Eczacısı ile çalıştım."

Thorne onun bileğini bıraktı ve hoşnutsuz bir şekilde başını salladı.

Şifacı hızla Laurel'in kolunu tuttu, hayati tehlikesi olmadığını değerlendirdi ve onları odanın içine soktu.

Muhafızlar onları kapıda bıraktı.

İçeride cilalı mermer zeminli geniş bir süit vardı. En arkada, tavandan tabana kadar uzanan devasa pencereler arenaya bakıyordu. Pencerenin önünde kral boyundan daha büyük ve tavanından kumaş sarkan dev bir yatak vardı. Daha yakındaysa kadife işlemeli minderlere sahip bir dizi salon vardı. Ve salonların önünde, zemine gömülü, parlak renkli ve ışıltılı fayanslarla çevrili, en az on kişinin girebileceği Roma tarzı uzun bir banyo vardı. Vanilya kokulu sudan buhar yükseliyordu.

Şifacı, "Otur," diye emretti ve banyonun önündeki karşılıklı iki ahşap bankı işaret etti.

Thorne, Laurel'in bir sıraya oturmasına yardım etti ve sonra yumruklarını kalçalarına dayayarak diğer sıraya oturdu, sessizce şifacının yanlış bir hareket yapmasına meydan okuyarak onlara baktı.

Şifacı Laurel'in kolunu aldı, test etti ve ağrı ve hareketlilik hakkında birkaç soru sordu. temizledi, Laurel'in derisinin iyileştiğini gördü ve tam karıncalanma ve yanma hissi veren bir merhem sürmek üzereydi ki bir grup güzel dişi fae içeri girdi. Açık saçık giyinmişlerdi ve her biri farklı malzemeler taşıyordu. Yiyecek. Giysiler. İçki. Belki şarap. Büyük bir kase sıcak su, sabun, parfüm ve havlu.

Şifacı Laurel'in koluna masaj yaptı ve Laurel tüm vücudunun rahatladığını hissetti. Tembel bakışları yeni gelenlerin üzerinde dolaştı.

Üç dişi. İki elf. Biri esmer, diğeri uzun siyah saçlı ve dolgun dudaklı bir gülümsemeye sahipti. Üçüncüsü ise ayakları çatallı, kafasında boynuz yerine küçük yumruları olan, kalçaları ve göğüsleri şehvetli kıvrımlara sahip güzel bir faundu. Hepsi göz kamaştırıcıydı. Her biri şifacıya benzer pantolonlar giyiyordu, ancak şifacı mütevazı bir ceket giyiyordu,

bunlar giydi açığa çıkarma Büstiyerler o gösterdi geniş göbek ve göğüs dekoltesi. Kollarının üst kısmını bir gül goncası dövmesi süslüyordu.

Rosebuds.

Tepsilerini bıraktıktan sonra iki kişi yanlarına geldi ve kibarca Thorne ile Laurel'e birer iksir ikram etti.

"Enerji restorasyonunuz için." Siyah saçlı fae reverans yaptı.

Laurel iksirini gülümseyerek kabul etti ve içti. Dudaklarını yaladı. Tadı zencefile benziyordu.

Üç Rosebuds da Thorne'un yanına gidip onu yıkamaya başladıklarında Laurel'in merakı kızgınlığa dönüştü, onu ekstra dikkatle köpürtmek için ellerinden geleni yaptılar. Thorne, mavi gözleri alev alev yanan Laurel'i sert bir şekilde izliyor, küçük elleri kayarak vücudunu okşadığında, karın kaslarının üzerinden aşağı doğru inip her geçişte kemerine yaklaştığında bile kadın görevlilere neredeyse hiç dikkat etmiyordu.

Ne yaptıklarını göremiyor muydu? Defne sinirlenerek kıvrandı.

"otur," diye emretti şifacı. "Sırada seni rahatlatacaklar."

Rahatlat beni!

Yani... bakışlarını tekrar Thorne'a, sonra da pantolonundaki büyük şişkinliğe çevirdi. Adam sertleşmişti. Rosebuds ona dokunmadan önce mi yoksa dokunduktan sonra mı olmuştu?

Onun tedirginliğini hisseden şifacı durumu açıklığa kavuşturdu. "Bir savaşçının vücudu savaş sonrası heyecanla doludur. Şampiyonun ihtiyaçlarının karşılanması adettendir. Bu durumda iki şampiyonumuz var. Sıra size gelmeden önce benim işim bitene kadar beklemeniz gerekecek."

Oh, hayır.

Rosebuds görevlileri Thorne'u yıkarken cıvı cıvı sesler ve küçük kadınsı inilti çıkardılar. Sanki Laurel'in erkekini temizlemekten zevk alıyorlarmış gibi. Ve o onun erkeğiydi. Bunu artık biliyordu. Başka türlü davranabilirdi ama içten içe o da bunu biliyordu.

Çok şey atlatmışlardı.

Katil dudaklı siyah saçlı elf Thorne'un kulağına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Thorne cevap vermeyince, hatta irkilince, elf arkadaşlarına başıyla işaret etti. Faun pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. Hiçbir şey yapmadı. Esmerin eli aşağı kaydı.

karnına, karın kaslarına çarptı ve pantolonunun içine daldı, bulduğu Şey karşısında zevkle nefesini tuttu.

Hiçbir Şey
yapmadı. Bu
kadar yeter.

Laurel ayağa fırladı, Şifacının elinden kurtuldu ve Rosebud'ın elini tokatlayarak uzaklaŐırdı.

Kapıyı göstererek, "Dışarı," diye emretti. "*Dışarı!*"

Laurel'e Şaşkınlıkla göz kırpıldı, o da tekrar bağırdı. Ve tekrar. Odadaki herkes korku içinde kaŐına kadar. Şifacı bile eşyalarını topladı.

Laurel hepsini kovaladı, son zıplayan göğüs de odadan çıkana kadar tatmin olmadı. Kapıyı arkalarından çarptı, kapıyı kapatıp srglemeden önce hâlâ dışarıda olan beş muhafızı hayal meyal fark etti. Thorne'a doğru döndü.

Onlar onu okŐarken orada öylece oturmuŐtu. Onlar ellerini henüz kendisinin bile dokunmadığı yerlere koyarken.

Hışımla geri döndü ve elleri kalçalarında, onun önünde durdu. Bakışları hâlâ ileriye bakıyordu, yumrukları hâlâ kalçalarında sıkılıydı. Őokta mıydı?

Hayır. Aleti kalkmıŐtı. Pantolonunu zorluyordu. Ona dokunmalarına izin vermiŐtı. O sürtüğün elinin pantolonundan aşağıya indiği görüntüsü onu çileden çıkarmıştı. Bunu yapmasına nasıl izin verirdi? Laurel onu sarsmak istedi. Yüzüne bağırmak ve onu tokatlamak istedi.

"Senin neyin var?" diye suçladı ve onu gğsnden sertçe itti.

Zar zor geri çekildi.

Adamın gözleri yavaşça kadınınkilere kaydı ve kadının midesi dibe vurdu. Adamın mavi okyanusunun derinliklerinde karanlık bir Şey parıldıyordu. Karanlık, tehlikeli, fkeli.

"Ben mi?" Gerildi. Sinirler ve tendonlar görünür hale geldi. Damarlar patladı. Yüzü kırmızıya boyandı. "*Neyim var benim?*"

O kadar hızlı durdu ki, Laurel geri adım attı. Sonra ilerleyerek Laurel'in alanını daralttı. Sıcak, Şeytani gözler ona dik dik bakıyordu. Laurel bir adım daha atınca bankın üzerine düştü ve gözlerini ona dikti.

"Beni bu belaya bulaŐtıran sensin," diye homurdanarak ona baktı. "En başından beri, benim için bir diken oldun.

tarafı."

Nefes nefese kaldı. Onun için bir diken mi? Şaşkınlıkla ona bağışlamak istedi. Bunu aştıklarını sanıyordu! Yaşadıkları onca şeyden sonra.

Sonra geldi.

Belki de her şeyi sözlü olarak halletmeye ihtiyacı vardı. Belki de açıklığa ihtiyaçları vardı.

Ona kaşlarını çatı. "Bu kadar kızgın ve kaba olan sensin. Bana fahişe dedin!"

"Biri gibi dans ettin ve giyindin," diye karşılık verdi.

"Sen bir pisliksin!"

"Ne istersen yaparsın, sonuçlarını düşünmezsin."

"Amaç da buydu zaten! Sen istedin. Bunu senin için yaptım!" Çünkü onun onayını almak için çok hevesliydi, aniden fark etti. Tüm mücadele onu terk etti. Sonraki sözcükler şiddetli bir sızlanmaydı. Acı bir suçlama. "Tek yapmak istediğin onu kurtarmaktı. Ama sen beni kurtardın."

Göz kırptı. Deadpanned.

"Neden beni seçtin?" Gözyaşları gözlerini yaktı. Boğazı tıkanı ve o tek soruda dünyanın ağırlığı onu boğdu.

Neden o?

Neden diğerleri ölürken o yaşıyordu? Neden ailesi, anne babası, komşusu değil? Neden zamanında aziz olan biri, bir asker ya da bir hayırsever değil? Neden iliklerine kadar çalışan bir kadın ve içten içe kırıldığından korkan bir kadın. Neden. Neden. Lanet olsun. O mu?

Thorne hırladı, ensesinden kavradı ve onu kabaca ayağa kaldırdı. Nefes nefese kalmış, gözleri parlamıştı. Kalbi göğüs kafesine acıyla çarpıyordu. Adam boynunu sıktı, sıkı ve neredeyse acı verici bir şekilde. Onu inceledi, görünüşe göre söyleyecek söz bulamıyordu. Aralarındaki bağdan hissedebildiği tek şey azgın bir duygu seliydi. Deşifre edebileceği hiçbir şey yoktu.

"Neden?" diye fısıldadı cesurca. "Neden beni seçtin?"

Yüzünde şaşkınlık nefretle savaşıyordu. "Çünkü... ..." "Bırak gitsin, Thorne. Bunu kaldırabilirim."

Bakışları sertleşti. Ama hala bir şey yoktu.

"Bir şey söyle!" Onu itti, bükülmüş tırnaklarının görüntüsünü yakaladı, parmaklarını yumruk haline getirdi ve ona tekrar vurdu.

Ve tekrar.

Her seferinde avuçlarını onun pürüzsüz göğsüne kaydırana ve kalbinin gümbür gümbür atışı karşısında hareketsiz kalana kadar enerjisini kaybetti.

Başparmağının pürüzlü ucu kızın boynunun narin ön kısmını sıyırdı ve boğazının çukurunda, nefes borusunda daireler çizdi. Onu boğacak mıydı? Boynunu mu kıracaktı? Kadın bakışlarıyla onu tuttu, gözlerinde soru vardı.

"Çünkü sen etrafımdayken nefes alamıyorum," diye homurdandı. "Ve bundan nefret ediyorum. Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum. bir on yılı atlattım ama sensiz tek bir günün düşüncesi... Bundan nefret ediyorum. Seni seçtiğim için nefret ediyorum. Seni geceleri uyuyamayacak kadar çok istediğim için nefret ediyorum. Senin de beni istediğini anlamamın bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum."

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve onu sert ön kısmına yasladı. Tanrıya şükür. *İşte bu*. Beklediği şey buydu. Onu istediğine dair bir işaret. Onun ona ihtiyacı olduğu kadar, onun da ona ihtiyacı vardı. Dili ağzına girmeyi talep ederken boğuk bir inilti kaçtı. Kadın ona açıldı ve adam dilinin vahşi, aç darbeleriyle öpücüğe gömülürken teslim oldu.

Seni seçtiğim için nefret ediyorum.

Onu . "Siktir , Thorne."

Kesik kesik nefesler alarak ikisi de hançer gibi baktılar ama adam onu bırakmayı reddetti. Parmakları kadının omuzlarına doğru büküldü.

Hayır. Siktir et onu çünkü kız onun için o kişi, nefretinin nedeni, davranışlarının bahanesi olmayacaktı. Bu adil değildi. Bu onun suçu değildi. Onunla çiftleşmeyi asla seçmemişti. Hayata geri getirilmeyi hiç istememişti. Bunu hak etmemişti. Dudakları titreyerek adamın ona olan bağını kopardı ve gidebileceği her yere gitme niyetiyle ona sırtını döndü.

Kadının bileğini yakaladı, onu geriye çekti ve vücudunu tuttuğu yere çarptı.

"Hayır," diye hırladı, gözleri alev alev yanıyordu... çaresizdi. "Beni bırakıp gidemezsin."

"Ne istersem onu yaparım. Benden nefret ediyorsun."

Gözleri genişledi. Sonra öfkeden kaşları tekrar çatıldı. "Kendimden nefret ediyorum Laurel. Senden değil. *Kendimden*."

Oh, Tanrım.

Hayır. Hayır,

Thorne.

Öfkesi eriyip gitti. Kadın adamın kirli çenesini avuçladı ve adam irkildi. Bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çevirdi. Ona bakan şey korkunç bir Muhafız değil, kayıp küçük bir çocuktü. Uzun zamandır acı çeken birinin acısı, soluduğu zehirli havaya dönüşmüştü.

"Senden nefret etmiyorum," diye

mırıldandı. "Etmelisin."

"Ama ben bilmiyorum."

Nefesi düzensiz, sert ve büyüktü. Yutkundu, onu göğsüne bastırdı. Daha sert. Sanki onu terk edeceğinden gerçekten korkuyormuş gibi. Kalbi sanki bedenini parçalayıp onunkine sıçrayacakmış gibi çarpıyordu.

"Laurel." Derin sesini panik kaplamıştı. "Ben... Ben..." "Nasıl farklı olunacağını biliyor musun? Biliyorum," dedi nazikçe. "İzin ver göstereceğim."

Bağlarında daha fazla panik. Daha fazla düzensiz nefes.

"Thorne," diye fısıldadı, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onun dudaklarına yaklaştı. "Sana nasıl sevilleceğini göstermeme izin ver."

Onu öptü. İlk başta gerildi, bu yüzden dudaklarını çenesine bastırdı. Sonra ağzının köşesine. Diğer tarafına. Kulağının dibine kadar uzandı ve orada lobunu sevgiyle yalayıp emdi. Yavaşça gevşedi.

"Bırak gitsin," diye mırıldandı. "Kalbinin üzerine giydiğin tüm o zırhı bırak gitsin."

Gırtlaktan gelen uzun bir inilti vücudunu sarstı. Bacakları büküldü. Adam bankın üzerine düşene kadar onları döndürdü ve kadın hâlâ yüzünü kavrayarak onun üzerine çıktı. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü, saçlarına sokuldu ve derin derin içine çekti. Ona sıkıca sarıldı. Çok sıkı.

"Yapma..." diye fısıldadı boynuna karşı. "Sakın beni bırakıp gitme."

Bu bir talepten çok bir yalvarış gibiydi. İşte bu yüzden başını salladı ve "Yapmayacağım" dedi.

Titreyen uzun bir nefes daha onu terk etti. Dişleri boynundan omzuna uzanan deriyi sıyrarak kadının arzusunu alevlendirdi. Altında, bacaklarının arasında hissedene kadar tekrar sertleşti.

"Benim ol Laurel," diye mırıldandı etine karşı, hassas noktalarını yalayıp emerken.

"Zaten öyleyim."

Dişleri battı. Nefes nefese kaldı, ona doğru eğildi. Acı ve arzu vücudunda hüküm sürüyordu. Dişlerinin acısına karşı bacaklarının arasındaki zevk, ona doğru itilen göğüsleri, tenini emen, yalayan ve ona saygı gösteren ağzı. Bir yanı onu o kadar çok istiyordu ki ahlaksızca sallanıyordu. Diğer kısmı ise dehşete düşmüştü. Onu ısırmıştı! Dehşete düşmüştü ama tutkusundan da memnundu. Ona duyduğu ihtiyaç o kadar güçlüydü ki, sert oynuyordu. Onun da buna ihtiyacı vardı. Onu ne kadar istediğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Bütün ateşi istiyordu. Yaksa bile.

Gözbebekleri büyümüş, uyuşturulmuş, dişleri uzamış ve kanlı bir şekilde ondan ayrıldı. Onun kanı.

Ve mutluydu.

Eli boynuna kenetlendi. "Kötü mü?"

Adamın gözlerindeki edep parıltısı kadının omurgasından aşağıya, kasıklarındaki sıcaklıkla birleştiği yere kadar ürperti gönderdi. Kıpırdandı. Adam onu kucağında sabitledi.

"Seni işaretledim," diye cevap verdi, kalın ve derin bir sesle. "Artık herkes benim olduğunu görebilir."

Laurel onun hassas tenine dokunarak avucunu ısırık izinin üzerine koydu. Onun onur nişanı, aşkın işaretleri. Sırıttı.

"Belki bir dahaki sefere bana bir yüzük alırsın?"

"Onu da yaparım. Ne istersen. Ve bu dişlerimin etine batacağı ilk ve tek sefer olacak. Çiftleşme yaşam içindir."

Tembel ve ateşli bakışları kızın vücudunu, en azından görebildiği kadarını taradı. Gömleğinin engel teşkil ettiğine karar vererek onu kalçalarından yukarı itti ve iç çamaşırı görüldüğünde zar zor dizginlediği bir özlemle hırladı. Kalçalarını itti ve mahrem yerlerinin kumaşın üzerinden birleştiği yeri izledi. Tekrar yaptı. Bağlantılarından mutluluk kıvılcımları fışkırırken inledi.

Thorne buz mavisi bakışlarıyla onu kıstırdı. Tamamen insanlık dışı bir şey ona bakıyordu. Bu bir kurttu. Aç. Talepkâr. İlkel. "Şimdi eşimi alacağım."

Parmaklarından çıkan pençeler gömleğini tam ortasından yırttı. Kadın zevkle nefesini tuttu. Onun tepkisinden güç alan adam, aynı şeyi iç çamaşırına da yaptı ve vücudunda hiçbir şey kalmayana kadar yırtık kumaş parçalarını savurdu. Onun çıplaklığını seyretti, gördüklerine bayıldı ve dudaklarını yaladı.

"Hadi seni ."

"Sen ben de aldırım," dedi arsızca. Kirli seks. O da buna hazırды. Kirli için aşağı. Temiz olana da. Hepsine varım.

Ona sert bir bakış fırlattı. "Laurel. Vücudunun her santimini yalayacağım. Aklımda."

Oh.

Poposunun yastıklarına vurarak kendini tatmin eden bir homurtu çıkardı ve ardından ona bir tokat attı. Acı kıkına çarptı ve en hassas yerini sarstı. Ciddi bir şekilde inledi. Sonra onu banyoya taşıdı ve önce ayaklarını sıcak suyun içine indirdi. Kadın onun vücudundan aşağıya doğru süzöldü ve tek başına suya daldı.

Su uyluk yüksekliğindeydi ama tamamen dibe batana kadar battı. Yorgun kaslarına ısı yayıldı. Laurel kendini toparlamak için bir an suyun altında kaldı. Bunu yapmak üzereydi. Thorne'la. Onu işaretlemişti. O artık onun olmuştu.

Şimdi arkadaşımı alacağım.

İçinden çok güçlü ve saf bir özlem kabardı. Sonunda nefretini bırakmış ve tutkusunu iyi bir şekilde kullanmıştı. Ve canlandırıcıydı. Yüzeye çıktığında onu kendisine bakarken buldu, gözleri yarı direkte ve açgözlü bir ihtiyaçla doluydu. Boş boş pantolonunun düğmesiyle oynuyordu, ereksiyon o kadar sertleşmişti ki acı verici görünüyordu. Bakışlarının yönünü fark etti ve dudaklarında yavaş, uygunsuz bir gülümseme belirdi.

İşte o gamzeler kalbini durdurdu. *Lanet olsun, evlat.*

Hormonlarını kontrol ediyormuş gibi yaparak, sırtı fayanslara değene kadar geriye doğru kürek çekti ve kollarını banyo uzunluğu boyunca dayadı. Kadının üst kısmı sudan çıktı ve adam bu manzaradan açıkça keyif aldı.

"Soyun," .

Kibirli bir tavırla kaşlarını kaldırdı. Yavaşça. Başparmaklarını kemer halkalarına geçirdi ve pantolonunu yere indirdi. İç çamaşırı yoktu. Her kadının hayalini süsleyen bir vücut. Belirgin kas yapısı, dar bir bele doğru sivrilen geniş omuzlar. Koyu gümüş rengi saçlarının hafif tüyleri. Onu daha önce de gördüğünü biliyordu ama hiç böyle görmemişti. Aleti kalın, gururlu ve uzundu. Kaya gibi sertti ve onu bekliyordu. Aldı ve sıktı.

"Bana bakışını seviyorum," diye mırıldandı kısık sesle.

"Beni çok bekletme," diye alay etti.

Banyoda kayarak ona doğru yüzdü ve koca gövdesiyle onu sıkıştırdı. Derisinin altındaki tüm o güç. O vahşi arena canavarlarını tek başına parçalayacak kadar güçlüydü.

Tanrım, çok ateşliydi. Seksi. Baş döndürücü. Her yerde vanilya buharı vardı. Teninden fışkırıyordu. Bakışları boynundaki ize kaydı ve sahiplenici bir gururla alevlendi. Yarayı nazikçe öptü, etrafını yaladı ve takdirle gürledi. Bu Laurel'i çılgına çevirdi. Sonra dudakları onunkilerin üzerinde gezinene kadar yaklaştı, nefesiyle alay etti. Yüzündeki ifade onun da bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlandığını gösteriyordu. Bunun sabah olup biten bir rüya olmadığına.

Bir damla su Laurel'in yanağından aşağı süzüldü ve dudağına doğru aktı. Pembe dili dışarı fırladı, yaladı, ısırdı ve sonra alt dudağını tamamen ağızına çekip dişlerinin arasında ısırana kadar boyunca ilerledi. Eti delip geçen aynı dişler şimdi çok nazikti.

İşte . Emniyet kemerinin düğmesi.

Onu pençeledi, her yerine dokundu, tırmaladı, ihtiyaç duydu, öldü... ta ki onun şaftını bulana, parmaklarını etrafına dolayana ve pompalayana kadar. İçine girerken nefesi kesik kesik geliyordu. Ama verdiği sözü unutmadı. Tüm yüzünü, omuzlarını, kulaklarını yaladı ve öptü. Dişledi, ısırdı ve elinin içine girdi. Ve sonra geri çekildi, gözleri cam gibiydi ve karanlık vaatlerle doluydu.

"İnanılmazsın," dedi.

Şaşkına dönmüş.

Bir nefes sonra onu banyonun kenarına kaldırdı. Altındaki soğuk fayansları görünce nefesi kesildi. Adam onun dudaklarının, midesinin tadına baktı,

göğüsler, meme uçları. Başını geriye attı. "Evet, Thorne. Her yerimi."

"Her yerde," diye homurdandı ve kadının kalçalarını araladı. Onu yakından görünce gözleri parladı. Mavi renkte parladılar. Renginin değiştiğinden, canlandığından emindi. Lüminesan.

"Siktir." Adam kadının bacaklarının arasına bakarken gırtlaktan bir inilti çıkardı. Ve sonra yüzünü oraya gömdü, ziyafet çekti. Devam etti. Diliyle yalıyor, yalıyor ve itiyordu. Bir parmağını soktu ve okşadı, daldırdı ve çekirdeğinin derinliklerine itti. Acımasız bir makine gibi, sınırları gerilene kadar onu çalıştırdı. Geldiğini hissedene kadar ama buna karşı çaresizdi. Çıglık atarak parçalandı, kalçaları adamın başının etrafında titreyerek serbest kaldı, parmakları adamın saçlarını pençeleyerek tutunmaya çalıştı.

Son sancıları da dindiğinde, onu fayanslardan sürükledi, çevirdi ve yüzüstü banyo kenarına yatırdı.

"Sana bu şekilde sahip olacağım," diye usulca kulağına homurdandı. "Ve sonra seni yine sen üstteyken alacağım. Ama ilk olarak... bu şekilde."

Başını salladı ve sırttı. "İlk için."

Arkasına bir tokat attı. Sarsıldı, orgazmının yankısını bacaklarının arasında hissetti ve sonra fayanslara çarparak sıvılaştı. Konuşamadı. *Tekrar yap.*

"Ve tohumlarımı sırtına dökeceğim."

Başıyla onayladı. O ne isterse. Tanrım, bu çok seksiydi. Bu konuda konuşma şekli bile. Onun zamanında erkekler çok kabaydı. Bu fae...

"Yani seni çocukla birlikte almayacağım."

Kalbi sıkışmıştı. Nefesini tuttu ve göz göze gelmek için hafifçe döndü ve sonra başını salladı. *Zavallı bebeğim.* Lanet olası onaylanmamış üreme yasası ona bir numara yapmıştı. Avuçlarını sert, ıslak fayansların üzerine koydu ve davet edercesine arkasını kaldırdı. Adamın büyük eli başının üzerine indi ve yanağı onu sabitlediği fayanslara değene kadar hafifçe iterken neredeyse tamamen örttü.

Bir an dondu kaldı, kafası karışmıştı. Korku çirkin yüzünü göstermek istiyordu ama... *Güven.* Ona güveniyordu. Tamamen. Bu daha çok

onun korkusu.

İlk kez... bunun gibi.

Farkına vardığında ve bu güvene teslim olduğunda, tüm kadınsı kasları beklentiyle sıkıştı. Heyecanlanmıştı. Adamın erkeksi kokusuyla sarhoş olmuştu. Adamın omurgasına değen sıcaklığı. Adamın elinin başının üzerine yaptığı sabit baskı. Sert ama acımasız değil. Yalvarıyordu. Onun hareketsiz kalmasına ihtiyacı vardı.

Bir parmak, belki de bir pençe, omurgasında hafifçe gezinerek dudaklarından bir nefes çıkmasına neden oldu. Poposunun her iki yanağında birer daire çizdi. Kız kıpırdandı ve bakmaya çalıştı ama adam başını tekrar aşağıya itti. Bu kez parmaklarını saçlarına doladı ve sıkıca kavradı, belki de kendini hazırlıyordu. *Lütfen kendini hazırla.* Saçlarının köklerinden gerildiğini hissetmek içinde bir şeyler yaptı. Sıkıydı ama acı verici değildi. Tutkulu ama nazik. Sevgi dolu ama sert. Şişmiş tepesinde bir zevk dalgası yükseldi. Doldurulmadan bile tekrar boşalacaktı.

Beklenti onu öldürüyordu.

Ciğerlerinden umutsuz bir inilti çıktı. "Acele et," diye yalvardı.

Ama yapmadı. Serbest eliyle arkasını keşfetmeye devam etti, onu şakacı bir şekilde tokatladı, kanın aktığı ve son serbest bırakılmasından dolayı hala nabzının attığı yerde onu gıdıkladı. Parmaklarını ıslak girişinde gezdirdi, içeri daldırdı, yumrusuna bastırdı. Kadın inleyerek avucunu ısırdı.

Ben çok hazırım.

Girişine nazikçe, neredeyse tereddütlü bir şekilde baskı uyguladı. Kadın iyi olduğunu belli etmek için kıpırdandı ve adam uzun aletini ıslak kıvrımları boyunca, kalçalarının arasındaki boşluktan kaydırды. Boğuk bir iniltinin ardından mırıldandı: "Ben de böyle boşalabilirim. Kıçın ve kalçaların çok sıkı."

Nefes nefese, onu geri itti. "Sakın buna cüret etme. Seni içimde istiyorum."

Boğuk bir kıkırdama. "Evet, kraliçem."

Ve sonra içeri girdi. Hepsini. soktu. Yol. İçeri. Avuçları fayanslara çarparak haykırdı. Su sıçradı. İçinde bir patladı. Onu tamamen doldurdu. Onu gerdi. Ama hareket etmedi. Onu esir tuttu.

Kendisiyle yüzleşmek için tekrar tekrar küfretti.

Tanrım, onu görmeye ihtiyacı vardı. Onun inanılmaz fiziğinin de zorlandığını hayal edebiliyordu. Kordonlu ve sinirli kaslar. Boyun tendonları ve damarları şişmişti. Seksi yüzü kararlılıkla buruşmuştu.

Başındaki ağırlık kayboldu ama belinde yeniden belirdi. Sabit bir şekilde kavradı, parmakları büküldü ve sonra çekti... sadece onu fayanslar boyunca kaymaya gönderen bir güçle geri çarpmak için. Onu tekrar yerine sürükledi ve daha sıkı tuttu.

"Beni alacaksın," diye ilan etti. İt. "Her zaman."

Gözleri zevkten yuvarlandı.

"Her zaman." Tekrar itti. "Sadece ben." Ve tekrar. Devam etti, deli, azimli, sert, hızlı. Deri tokatlandı. Vurdu. "Lanet olası dans eden periler yok."

Ve tekrar.

"Dans eden orklar yok."

Sırıttı.

Hızını artırdı. Laurel'in omurgasının dibinde yeniden ısı toplandı. Parmağını ısırdı ve kendini bıraktı, adam homurdandıkça, çekildikçe ve sırt üstü bıraktıkça nefessiz soluklarla , arzusunun sonuncusunu sıkamak için poposunun arasındaki boşluğu kullandı. İşi bittiğinde, onu cezalandırıcı bir kucaklamayla kendisine geri çekti.

Kemiksiz bir şekilde suya battılar ve adam geriye doğru yüzüp bir basamağa yerleşene kadar neredeyse su altında kaldılar. Onu bacaklarının arasına yerleştirdi. Cennet gibi hissettiren bir şekilde yüzüyorlardı, ama bakışları yavaşça tavana doğru yükseldiğinde, öyle olmadıklarını biliyordu.

Onlar mahkumdu.

CHAPTERTWENTY-SEVEN

H Thorne, Laurel'i yatağa, kanepelere ve ay ışığı altında boş arenaya bakan cam pencerelere götürmüştü. Onlar alamadı

Birbirlerine yetecek kadar. Kadın onun altındayken uzlaşmacı, cesaretlendirici ve her zaman onun istedikleri için hevesliydi. İhtiyacı olan şey için sabırlıydı. Ve ona ne istediğini söylediğinden de emindi. Üstteyken, hiç bitmeyen bir dayanıklılığa sahip bir fingirdekti.

Ve eğer içinde serbest kalma konusunda paniklediyse, kontrolü ona verdi. Sorgusuz sualsiz.

Son seferlerinden sonra büyük yatağa uzanmışlardı ve şimdi ipek çarşaflara sarılmışlardı. Dürüst olmak gerekirse, kız onun mükemmel eşiydi, her ikisi de bitkin düşüp uykuya dalana kadar onunla ete kemiğe bürünmüş bir şekilde buluşuyordu.

Thorne uzun süre uyumadı. Şafak sökmek üzereyken uyandı ve üzerlerindeki kumaş çıkıntısına baktı, onun yanına kıvrılmış, uykuya dalıp çıkan kızın kolunu hafifçe okşadı. Onu kollarına almanın ve bundan sonra her gece orada olacağını bilmenin nasıl bir his olduğunu tarif edecek kelime yoktu. Geleceğinin ne getireceğini düşünmeden edemiyordu. Buradan çıkacaklardı, bundan hiç şüphesi yoktu. Ve geri dönüş yoktu. Onu işaretlemişti. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde, o onun eşiydi. Sonsuza kadar. Hem ruhen hem de bedenen. Bu fikir hem heyecanlandırırdı hem de

onu endişelendiriyordu. Kadının bu taahhüdün ciddiyetini anlayıp anlamadığından emin değildi.

Isırık izinin sevimli olduğunu düşünmüştü. Ona asla başka bir erkek fae ile dans etmeyeceğini söylediğinde sırtmıştı. Ama bu şirinlikten ya da sırtmaktan daha fazlasıydı. Her erkek fae onun üzerindeki Thorne kokusunu . Eğer terbiyeli iseler, ona saygılı davranırlardı. Ayrıca diğer erkekleri ona çok yakın gördüğünde içgüdüsel olarak tepki verirdi. Eğer sınırlarını aşırlarsa sahiplenici ve mantıksız davranırdı. İçindeki kurt da artık dişlerini ve pençelerini ona geçirdiği için farklı tepkiler verirdi. Ne olursa olsun onu bırakmayacaktı. Bunun için ondan nefret etse bile. Uzaklaşmaya çalışsa bile.

Evlenecek tipte biri olmadığımı biliyorsun.

Onunla tanıştığı gün söylediği sözler bunlardı. Evlilik çiftleşmekle aynı şey miydi, yoksa farklı mıydı? O zamanlar o da bu konuda pek hevesli değildi. Ama şimdi, daha önce hayal etmeye cesaret edemediği şeyler için umutlandığını fark etti.

Kuyu'nun kutsadığı mavi işaretler her ikisinin de kollarında eskisinden daha parlak bir şekilde parlıyordu. Belki de Kuyu onları eşleştirmekte haklıydı. Bunu kabul edebilirdi. Ve ondan vazgeçmeyecekti. Jasper için bile.

İçini bir suçluluk duygusu kapladı. Koluna dokunuşu sıkılaştı. Kıpırdandı ve gözlerini açtı.

"Ne oldu, Growly?" diye mırıldandı, parmaklarını adamın karnında gezdirirken.

Şafak ışığında çarpık tırnaklarını gördü ve elini geri çekti.

"Yapma bunu," diye gürledi. "Ne?"

"Benim yanımda kendini gizleme Laurel. Artık bunu aştık."

"Biliyorum." Nefes verdi ve sırt üstü yuvarlandı. Hiçbir şey söylemedi.

tekrar konuşmadan önce uzun bir süre düşündü. "Sadece... ne yaparsam yapayım, ne kadar patron-hanımefendi hissedersen hissedeyim, kafamın arkasında hala orada duruyor."

"o?"

"Bones burada. Bu sefer." Gözleri duygusallıkla parladı. "Ve ondan nefret ediyorum. Onun gitmesini istiyorum. Bunu daha önce hiç kimse için söylememiştim.

daha önce."

Başının tepesini öptü. "O zaman onu ortadan kaldırmayı hayatımın misyonu haline getireceğim."

"mi?"

Başıyla onayladı. Ne isterse istesin, ona verecekti.

Kaşlarını çattı ve tekrar başka tarafa baktı. "Bunu söylediğini duyuyorum ve sana inanıyorum - yani, sen tek kişilik bir ordusun - ama sonra bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyorum. Hatta doğru mu? Bu intikam ihtiyacının beni tanımlamasını istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bazen acı ruhunuzda kalıcı bir yer işgal eder. İstenmeyen bir kiracıydı, hiç beklemediğiniz bir size musallat olana kadar iltihaplanırdı. Jasper'ın demir maskesi aklına geldi ve Thorne, onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulduklarında akıl hocasının endişelenmesi gereken kendi kiracıları olacağını biliyordu. Ama kollarında kızarmış ve bitkin bir halde yatan Laurel'e bakınca acısının daha az olduğunu anladı. Kiracısı daha sessiz, daha itaatkâr oldu.

Ona tekrar dokundu. "Onu düşünüyorsun." "Kolunun iyileştiğinden emin misin?"

"Şimdi sormak için biraz geç," diye şaka yaptı. Ona bu konudan kaçındığını anladığını belirten bir bakış attı ama başını salladı.

"Halka'dan döndüğümüzden beri gayet iyi. Ne yaptın bilmiyorum ama yeni gibi."

Bu durum kaşlarının çatılmasına neden oldu. Yaptığı büyüün onu tamamen iyileştirmemesi gerekiyordu. Bu beceriye sahip değildi. İyileştirme büyüü en iyi ihtimalle triyajdı. Ama onu iyileştirdi. Ve aklına gelen tek açıklama, birlikteliklerinin İyi Kutsanmış olduğuydu. Belki de birbirlerinin duygularını bilmeleri yardımcı olmuştu. Özel ve samimi birliktelikleri hakkında öğrenecek çok şey vardı.

"Başka bir şey daha var." Ayağa kalktı ve saçlarının gevşek tellerini gözlerinden uzaklaştırdı. "Hissedebiliyorum. Artık bir şeyleri saklamanın ötesinde olduğumuzu söyleyen sendin, o yüzden dökül."

Ona bu yükü yüklemek istemiyordu, bu yüzden ipek çarşafı bir kenara itti ve ayağa kalktı. Pencereye gitti. Şafağın ilk ışıkları arenanın ufkunu aydınlatıyordu. En üst katta, tribünlerin en üst katının üzerindeydiler. Stadyumun çevresinde, tribünlerin üstündeki tek odanın kendi odaları olmadığını gördü. Ama hiçbir pencerenin içini göremiyordu ve camın cam olduğundan şüpheleniyordu.

kullanıcıların içeriği değil, dışarıyı görmesine izin verecek şekilde üretilmiştir. Gizli mahkumları yönetmek için çok daha iyi.

Jasper bu şekilde arenaya bakabilirdi.

Bunu yıllarca burada kilitli kalarak, arkadaşlarından herhangi birinin aşağıda olup olmadığını ya da bir maçı izlemeye gelip onu tanıyıp tanımayacaklarını merak ederek yapabilirdi... onu kurtarmak için. Thorne, Jasper'ın demir maskeyi kalıcı olarak takıp takmadığını ya da bu özel alanda bulunduğu sırada çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Eğer herhangi bir görevli tekrar gelirse soracaktı ama cevabı bildiğinden korkuyordu. Maskenin Jasper'ın yüzünün ve boynunun kenarlarında derisini delen tırnakları vardı. iltihaplanmış kırmızı yaralar görmüştü. Maskeyi çıkarmaya çalıştığında kan akmıştı.

Bir Muhafız metal tutmanın manaya zarar veren etkilerine karşı dirençliydi ama bedenlerini istila etmesine karşı koyamıyorlardı. Demir Jasper'ın değişimini yarı yolda durdurmuştu. Metale karşı bu avantaj içeriye doğru uzanmayacaksa, tören gölündeki çentiklere katlanmanın ne anlamı vardı?

Laurel'in sırtındaki serin avuç içi onu ürküttü. Ellerinin beline dolanması onu yumuşattı.

"Lütfen bana aklında ne olduğunu söyle," diye fısıldadı onun sırtına doğru.

Döndü, kolunu ona doladı ve onu yanına getirerek yeni bir günün doğuşunu izlerken ona katıldı.

"Asla bir Gardiyan olmak istemediğimi düşünüyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Bunu istediği bir zamanı hatırlamıyordu. Ama rakiplerine karşı ona sağladığı avantajdan vazgeçmeyecekti. Hele ki bu onu güvende tutmak anlamına geliyorsa. "Şimdi daha önce hiç istemediğim şeyleri istememe neden oluyorsun."

"Ne ?"

"Bunun gibi. Bizim gibi." Yutkundu, Rush ve Clarke'ı düşündü... ve küçük Willow'u. "Aile."

İtiraf nabzının hızla yükselmesine neden oldu.

Kadın adamın kolunun altında gerildi ve Thorne bir an için onu korkutup susturduğunu sandı. Ama sonra sessizce konuştu. "Sen beni

bir şeyler de istiyorum."

Dudağı büküldü. "Mesela?"

"Hiçbir zaman ilişki kuran bir insan olmadım," diye itiraf etti. "İşimi yürütmek ve kraliçe olmakla çok meşguldüm. Ama şöyle bir şey var. Kraliçeler yalnızdır. Seninle vakit geçirmek, her şeyin ötesinde balık tutmak, bana bir anda var olmanın ne kadar büyük bir keyif olduğunu hatırlattı. Ve sevdiğim her şey benden alındıktan sonra, önemli olan şeylere ne kadar az zaman ayırdığımı fark ettim. Daha önce yaptığım hataları bir daha yapmak istemiyorum."

Ona doğru baktı. "Senin için önemli olduğumu mu söylüyorsun?" Kadın sırtıttı. "Sana ısındığımı söyleyebilirsin."

Şok olmuş gibi yaptı ve kızın arkasına hafifçe vurdu. "Biz çiftleştik. Başka seçeneğin yok."

"Yani çiftleştik. Hepsi bu kadar mı? Düğün töreni yok mu? Parti yok mu? Fae'lerde yok mu?" diye somurttu.

"Bizde de var. Genellikle biri diğeriyle çiftleşmek isterse, diğerrinin onun için belirlediği bir göreve gitmesi gerekir."

Gözleri parladı. "Ne yani, ölümsüz aşkını kanıtlamak için düşman hatlarının gerisine gidip onların en değerli mücevherini çalmalı ve sonra da geri getirmelisin. Bu tür bir görev mi?"

Gözleri onun yorumuyla dans etti. "Düşman hattının gerisinde. Bu gerçekten de büyük bir görev. Genellikle bu kadar dramatik değildir ve her nişanlının imkânları dâhilinde bir şeydir. Çelenk taçları için özel çiçekler toplamak gibi bir şey."

"Oh." Güldü. "Tamam. Devam et."

"Çiftleşme gününde, nişanlıların her biri arayışlarının sonucunu törende diğerrine sunacak."

"Erkeğin onu herkesten önce ısıracağı yer mi?" diye haykırdı.

Bu kez gülme sırası ondaydı. "Her fae türünün farklı bir ritüeli vardır. Perilerin bir kraliçesi ve onun da bir haremi vardır. Birden fazla erkekle çiftleşir. Eğer hepsi onu ısırsa, her tarafı yara bere içinde kalır."

"Peki ne yapıyorlar?"

Kaşlarını salladı. "Bir piksele sormanız gerekecek. Her neyse, kutlama yedi gün sürecek. Üç gün önce. Biri bağıllık gününde Ve üçü de sonrasında."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Onun burnunu cimcikledi. "Özellikle görev kısmını sevdim. Bunun için varım. Bir maceraya benziyor. Benim zamanımda bu tür şeyler yapmazdık. Her şey kıyafet, görünüş ve parayla ilgiliydi..."

Gözlerinde kaybolana kadar onun gözlerine baktı. "Bir kutlama ister misin?"

"Bilmiyorum, ben sadece... Sanırım öyle. Yani, istediğin bu değil mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Muhafızlar çiftleşmez." Dudaklarını indirerek nazikçe onunkilere dokundu. "Değişen başka şeyler de var."

Kapı çalındığında Thorne gözlerini kırpıştırarak onun vücut dilini çözmeye çalışıyordu. Laurel bir battaniyeyle üzerini örtmek için acele etti. O da çıplak haliyle kapıya doğru yürüdü.

Kapı açıldığında yaklaşık bir metre uzağındaydı. Dünkü siyah saçlı ve tombul dudaklı Rosebud elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. Arkasında şifacı vardı. Gül Goncası ona göz kırptı ve sonra tepsisini masaya yerleştirmeye gitti. Şifacı ona ihtiyatla baktı.

İçeri attı ve bir muhafız kapıyı arkasından kapattı.

O.

"İyi misin?" diye sordu şifacı. Adam başını salladı. "Açıkça."

"Peki ya eşin?"

Laurel onun yanına geldi, şimdi de benzer bir pantolon giymişti. şifacı ve bir şal üst ile. Ona çok yakışmıştı. Laurel onun soyunuk halini pek beğenmişe benzemiyordu. Kollarına bir paket sıkıştırdı.

"Giyin," diye emretti.

Fahişe tepsiyi boşaltmakla meşgul olmasına rağmen onun Gül Goncası'na dik dik bakışı karşısında dudakları kıvrıldı. Laurel'in sahiplenici tavrını seviyordu. Kurdu da bundan hoşlanıyordu. Ama ayıyı dürtmeye gerek yoktu. Pantolonunu giydi, pantolon tarzı yüzünü buruşturdu. Pantolon savaş için çok daha iyiydi. Pençelere ya da silahlara takılacak daha az hacimli kumaş. İğrenç yeleği bıraktı.

"Sizinle konuşmak istiyorum, şifacı."

Onu görmezden geldi ve Laurel'in yanına gitti. "Kolun nasıl?"

Laurel onun hareketlerini test etti. "Mükemmel."

"İnanılmaz." Şifacı, Laurel'in İyi Kutsanmış işaretlerinin izini sürdü, belki de Laurel'in neden bu kadar iyi iyileştiği konusunda onunla aynı düşüncelere sahipti. "Peki ya enerjin?"

Laurel'in bakışları içe döndü. "Mükemmel, aslında. Yorgun olmalıydım ama o onarıcı iksir çok işe yaradı. Bir cırcır böceği kadar cıvılcıvıldım."

"Şifacı," diye tekrarladı Thorne. "Sizinle konuşmak istiyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Yaralarınızla ilgili sürece sizinle konuşmamaya mecburum. Rosebud da öyle... tabii ki sizin keyfin ya da iyiliğin söz konusu değilse."

Laurel Thorne'a bir adım daha yaklaştı.

"Üzerinde bir büyü mü var?" diye sordu. Şifacı başını salladı.

"Elbette biliyorsun," diye yanıtladı acı acı. Büyülü bir geas lanet gibiydi ama onu yapan fae için kişinin ruhuna daha az zararlıydı. Bir lanetin katı ve kırılması zor olduğu yerde, bir geas bükülebilirdi. Bir geas için her zaman bir geçici çözüm ya da bir boşluk vardı. Sadece söyleyecek doğru kelimelere ihtiyacı vardı.

"Bir sakatlığım var, şifacı," dedi.

Gözlerini ona dikti, ne demek istediğini anlamıştı.

Fae'ler yalan söylemediği için şifacı onun sözüne inanmak zorundaydı. Önce Laurel'a, sonra da işini bitirmek üzere olan Rosebud'a baktı. Thorne anlamıştı. Dinleyicilere, patronuna ihanetini ortaya çıkaracak birine karşı temkinliydi.

"Rosebud," diye bağırdı Thorne. Başını çevirip baktı. "Hepsi bu kadar. Şifacı ile yaralarım hakkında daha fazla konuşacağım. Özel olarak."

Rosebud başını salladı ve sonra çıkışını yaptı.

"et," dedi şifacı. "Bana yaranızdan bahsedin."

"Yürekten gelen bir şey. Benim için çok değerli biri onlarca yıl boyunca bu odada tutsak . Bu bana yıllarca acı verdi. İyileşmek için onun hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor."

"Yaralanmanıza neden olan şeyin bu hapsedme eylemi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Önceki şampiyon hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Şifacı kaşlarını kaldırdı ve ardından yiyeceklerin bulunduğu yere giderek bir meyve ısırıldı. "Bu biraz zaman alacak, bu yüzden rahatlamanızı öneririm."

Sonraki bir saat boyunca şifacı Thorne ve Laurel'a Jasper'ın neredeyse on yıl önce nasıl zorla getirildiğini anlattı. Güç artırıcı dövmeleleri vücudundan sökülümüş ama ne kadar uğraşsalar da bir Muhafız'ın gözyaşı damlası şeklindeki belirgin dövmesini çıkaramamışlar ve bunu örtmek için demir maskeyi kullanmışlar.

Jasper'ın hapsedilmesini emreden kişi varlıklı biriydi. Bu kişi Jasper'ın boynundaki lanet rünlerini boyaması için bir Kara Büyücü tutmuştu. Thorne demir maskeyi sorguladığında, onlara Karanlık Büyücü'ye eşlik eden bir insandan bahsetti. Tamamen siyah giyinen, şahin görünümlü ve kendini savunmak için metal silahlar taşıyan bir adam. İki yıl önce aynı insan geri dönmüş, bu sefer Seelie Yüce Kralı Mithras'ın renklerini giymiş, kırmızı kadife ceketinin eteklerine alevler işlenmiş. İnsanın kulakları artık yuvarlak değil sivriydi.

Ama aynı insandı. Bundan emindi. Bu son cümleyi duyunca Laurel sessizleşti.

"Eski şampiyon tepenin altında mı?" Thorne sordu. "Bu hâlâ benim yaralanmamla ilgili."

"Dün gece öyleydi."

"Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum."

Thorne çenesini kaşıdı. "Son bir soru," dedi. "Şampiyon. Demir maske her zaman yüzünde miydi?"

Şifacı ciddiyetle başını salladı. "Ama ara sıra, tekrar fae formuna geçmesine izin vermek için çıkarılıyordu."

Banshee'nin topları. Bu da Jasper'ın on yıldan uzun bir süredir kurt ve fae formu arasında sıkışıp kaldığı anlamına geliyordu. Demir beynini zehirlemiş olabilir. Onu kurtardıklarında Jasper'ın ruh halinin ne kadar karanlık olacağını kimse bilemezdi.

Ve onu kurtaracaklardı.

Thorne şifacıya teşekkürlerini eliyle imzaladı. "Zamanınız çok değerliydi. Bu yüzden karşılığında size değerli bir şey vereceğim. Bu

Kuyu'ya karşı ağır bir suç işlemiştir." "Demir maske," dedi.

Başını salladı. "Bir baskın olacak. Muhafızlar gelecek. Bu gerçekleştiğinde buradan çok uzakta olmalısınız."

Şifacı minnettarlığını ifade eden bir imza attı ve gitti.

Laurel ekmeğin son parçasını da aldı. Gözleri odaklanmamıştı ve kaygı bağlarından aşağı süzülüyordu. Şifacı insana dönüşen fae'den bahsettiğinden beri böyleydi. Bu Bones denen adamdı. Öyle olmalıydı. Thorne'un onun için avlayıp öldüreceği kişi.

Onu bu kadar üzgün görmek içini burksa da, bunun beklemek zorunda olduğunu biliyordu. Önce baskını halledecekti.

Rosebuds'ın önceki gece kullandığı kaseyi topladı ve banyo suyuyla doldurdu. Masaya geri döndü, parmağını deldi ve bir iletişim büyüü başlattı. Rush'la bağlantı kurmasını beklerken, Jasper'ın tek kan akrabasının, kendisini hapseden kral olmasının ne kadar üzücü olduğunu düşündü. Bu iletişim büyüleri sadece kan bağı olan akrabalar için işe yaradığından, Jasper bir şey söyleyemedi. Demir maske Jasper'ı tüm bu süre boyunca bir akış halinde tutmuş olsaydı, yine de bir önemi olmayabilirdi. Zihni büyü yapabilecek kadar berrak olmayabilirdi.

"Thorne?" Rush'ın derin sesi kaseden geldi.

"Rush," diye selamladı Thorne, babasının yüzünü suda görünce rahatlamıştı. "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

Rush'ın ağzından hava bulutları püskürdü. Soğuk bir yerde olmalı.

Rush ciddi bir sesle, "Öyle de denebilir," diye cevap verdi. "Ama korkarım bir süre için iyi bir zaman olmayacak."

"Ne oldu?"

Rush, "Ada," diye cevap verdi. "Onu bulduk ama ."

Laurel'in eli ağzını kapattı. Thorne uzanıp onu omzundan sıktı.

"Ama güvende mi?" diye sordu.

"Evet. Şifacıların ona bakabileceği Tarikat'a gitmek üzereyiz. Kanı pompalanıyor. Ama uyanmayacak. Uyanmadın.

Bunun için benimle iletişime , değil mi?"

Thorne'un parmakları kâsenin üzerinde sıkıştı ve sonraki sözcükleri çıkaramadı. Çok uzun sürmüş, belki de kaşlarını çok fazla çatmış olmalıydı, çünkü Rush fark etmişti.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Rush.

"Nasıl?"

"Gençken Thaddeus senden ceza olarak gölden su toplamayı istediğinde, o yüzü takar ve birinin gelip seni acele ettireceğini bilene kadar saatlerce kıyıda beklerdin. Ve ancak görev için sana ayrılan zaman yaklaştığında görevi tamamlardın. Bu yüzden o yüzü tanıyorum. Erteliyorsun. Yardıma ihtiyacın var."

Evet, Thorne gölde o yüzü yapmıştı. Bunu en derin anılarından hatırlıyordu. Gölden korkmuştu çünkü su toplamakla görevlendirildiği göl törensel göl olmasa da, genç zihnine Crescent Hollow'un ilk alfası olan büyükbabasının götürüldüğü yeri hatırlatıyordu.

Thorne Rush'a baktı, hiçbir zaman yanında olmamakla suçladığı erkeğe... Her nasılsa Rush'ın *her zaman* yanında olduğunu şimdi anlıyordu. Sadece görmemişti. Thorne yüzünü ovaladı. Yutkundu.

"Evet. Yardıma ihtiyacım var." "Ne olursa."

Thorne'u sıcak bir his kapladı ve sonraki kelimeler ağzından döküldü. Rush'a keşfettiklerini, demir maskeyi, baskın ihtiyacını ve ardından Jasper'ın arenada ona söylediği sözleri anlattı.

Jasper Thorne'un akıl hocası olmadan önce Rush'ın arkadaşıydı, muhtemelen onun da akıl hocasıydı. Rush, Jasper'dan oğluna göz kulak olmasını istemişti. Bu durum Thorne'un Jasper'ın hayatına dahil olmasıyla ilgili duygularını azaltmalıydı ama azaltmadı. Her ikisinin de Thorne için sadece en iyisini istediğini görebiliyordu.

Birisi Rush'ın göremeyeceği şekilde konuştu. Rush döndü, dinledi ve sonra Thorne'un gözleriyle tekrar karşılaştı.

"Baskını ayarlayacağım ve güneş batmadan önce olmasa bile battığında Yüzük'te olacağım. Onikiler'in geri kalanı da benimle olacak."

"Prime ne olacak? O benim en büyük hayranım değil."

Rush'ın hoşnutsuzluk dolu hırıltısı bağlantıdan geçerek suyu dalgalandırdı. "Onu bana bırak."

"Güzel."

"Thorne?"

"Evet?"

"Seninle gurur duyuyorum." Ve sonra bağlantı kesildi. Rush'ın görüntüsü kayboldu ve su donuklaştı.

"Şimdi ne yapacağız?" Laurel sordu.

"Şimdi bekleyeceğiz."

CHAPTERTWENTY-EIGHT

L Laurel o gün şampiyonun odasının zemininde oturmuş, başını cam pencereye dayamış, yer seviyesinde gerçekleşen dövüşü izliyordu. O

Rush'ın bu kadar çabuk bir araya gelmesini beklemiyordu ama bir gölge sürüsü güneşin önünden geçtiğinde ve kanatlı fae filosu arenanın çatısına indiğinde bunun tek bir anlama gelebileceğini biliyordu. Baskın başlamıştı.

"Thorne!" diye bağırarak ayağa fırladı. "Bu oluyor."

Keskin kurt kulaklarıyla kapıyı dinlediği yerden onun yanına koştu ve muhafızlardan bir bilgi kırıntısı elde etmeyi umdu. İki Muhafızın pozisyon aldığı karşı çatıyı işaret etti. Gözlerini kısarak baktı.

"Bunlar Indigo ve Shade," dedi, sonra gözlerini etrafta gezdirerek tanıdığı başka fae'leri fark etti. "Haze. Bulut. Ash ve River." Gözlerini kocaman açarak ona döndü. "Bunlar On İki'deki tüm kanatlı fae'ler - kargalar ve vampirler."

"Neden şaşırdınız?"

"Sadece hepsinin geleceğini düşünmemiştim."

Onun kolunu sıktı ve gülümsedi. "Yardım istedin ve geldiler."

Burun delikleri alevlendi ve başını salladı. "Baskın sırasında her zaman bir kara filosu olur. Tepede bu kadar kişi varken, Rush muhtemelen aşağıda On İki'nin geri kalanına sahiptir. Artı daha fazlası." Başını iki yana salladı. "Buna hâlâ inanamıyorum."

"Alış buna Thorne," dedi. "Arkadaşların seni destekliyor. Ve Jasper."

"Rush'ın Prime'ı gelmelerine izin vermesi için nasıl ikna ettiğini bilmiyorum." Gözlerini kısmıştı. "Tabii sadece demir maskeyle ilgili kısmı onaylamadıysa ve Jasper'ı almadıysa."

"Onu bulacağız."

Başını salladı, baltasını topladı ve onu ön kapıya doğru götürdü. "Hadi gidelim. Arkamda kalın. Dışarı çıkmak için savaşmamız gerekebilir."

"Bekle." Kadın onu durdurdu. "İki savaş yapmak için organizatörle yaptığım pazarlık ne olacak?"

Thorne ona kurt gibi sırıttı. "Kapımızın önündeki bu muhafızlarla savaşmak bir savaştan ibaret, değil mi?"

Onun gülümsemesine karşılık verdi. "Evet. Evet, öyle."

"Mükemmel." Onu bir adım geriye itti. "Kraliçemi incitmek istemem."

"Tabii ki."

Kadın güvenli bir mesafeye geldiğinde, savaş baltasını kapıya vurarak ahşabı tam ortadan ikiye böldü. Diğer taraftan bağrıışmalar yükseldi. Muhafızlar koşup destek çağırdı ama Thorne iki vuruş sonra sürgülü kapıyı kırıp tekmeleyerek açmıştı.

Laurel'in vahşi savaşçısı omzunun üzerinden bir bakış attı ve "Ateşinizden bir patlama yeterli olacaktır" dedi.

Heyecandan ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak, alevlerin parmaklarını tüketmesine izin verdi ve kapıya doğru bir cehennem gönderdi, acınası bir çığlık duyduğunda son anda gücü çekti. Duman ve alevler söndüğünde koridorda kimse yoktu. Bir an için hepsini cayır cayır yakmış olabileceğini düşündü ama sonra muhafızlar teker teker merdiven boşluğundan geri dönüp saldırdılar. Thorne üzerlerine yoğun bir hava büyüü fırlatarak onları bir gelgit dalgası gibi geri püskürttü ve ardından her bir muhafızı baltasının düz kenarıyla vurarak etkisiz hale getirdi. İşi bittiğinde kulakları dikildi ve daha fazla tehlike olup olmadığını kontrol etti. Tehlike olmadığından emin olunca Laurel'e ilerlemesini işaret etti ve merdivenlerden aşağı indi.

Yer seviyesine ulaştılar ve arenanın kapısını ardına kadar açık buldular. Parlak girişten güneş parlıyordu. Thorne yavaşladı

Baltası hazır, temkinli ve kararlı bir şekilde yaklaştı. Bir gölge ışığı engellediğinde, acı vermeye hazır bir şekilde baltasını kaldırdı ama sonra onu yanına bıraktı.

Rush'tı.

Thorne kadar uzun ve geniş olan Rush, Muhafız üniforması içinde korkunç görünüyordu, büyük kılıcı elindeydi, gümüş rengi saçları arkadan bağlıydı ve savaşa hazırdı. Altın gözleri Thorne'a dikildi, sonra Laurel'a kaydı.

"Tatil bitti," diye şaka yaptı Rush ve tünelden çıkmalarını işaret etti.

"Har-har," diye yanıtladı Thorne. Laurel'in elini tuttu ve onunla birlikte dışarı çıktı. Dışarı çıktıklarında arenayı neredeyse bomboş buldular. Sadece birkaç Muhafız tribünleri tarıyordu.

"Jasper?" Thorne Rush'a sordu. "Aşağıda değildi."

Thorne bir dizi küfür savurdu.

İki Muhafız geldi. Biri uzun boylu, yaldızlı saçlı elf Leaf, diğeri ise aynı belalı savaş üniformasını giymesine rağmen ilk bakışta her nasılsa diğerlerinden daha şık görünen ciddi esmer elfti.

Leaf konuşmak için ağzını açtı ama Thorne onun sözünü kesti. "Eğer görevime gitmediğim için beni azarlayacaksan, yapma."

Hem Leaf hem de diğer elf gözlerini Thorne'a dikti. Rush da ona temkinli bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

"Değildim," diye yanıtladı Leaf. "Yeni bir haraç onun yerini almak zorunda kalacak."

Suçluluğunuz yeterince azarlayıcı."

Thorne'un yüzü kızardı ve Leaf'in sözüne sadık kalarak suçluluk duygusu aralarındaki bağdan aşağıya, Laurel'in kalbine doğru akmaya başladı. Bunu ilk kez duyuyordu. Thorne gittiği için biri mi ölmüştü?

Thorne kaşlarını çattı ve gözlerinin arasını ovuşturdu. Arkasını dönerek birkaç adım attı ve durduğu yerde sırtı onlara dönük olarak kaldı.

İki vampir, derimsi kanatlar ve tozdan oluşan bir girdap içinde yere indi. Biri Birdcage'de gördüğü günahkâr derecede yakışıklı vampirdi, diğeri ise hiç tanışmadığı biriydi. Uzun boylu ve atletikti,

Açık kahverengi dalgalı saçları vardı; tepesi uzun, yanları küt kesilmişti. Kanlı derisine rağmen her nasılsa kaygısız bir havası vardı. Onu neredeyse Karayipler'de bir yatta parti yaparken ya da Brezilya futbol takımının bir parçası olarak görebiliyordu. Belki ikisi de.

Sonra daha yakından baktı. Parmak eklemlerine çivili metal halkalar takmıştı. Taze kanla kaplıydılar.

Onu bakarken yakaladı, meraklı bir bakış attı ve dudakları bir yandan kıvrıldı, dişleri parladı. Sivri dili, muştasındaki kanı yalamak için dışarı fırladı.

Thorne vampire, "Dişlerini kendine sakla, Indigo," diye homurdandı. Sahip olduğu kolunu Laurel'in omzuna dayadı.

İndigo Thorne'a doğru havayı öptü ve sonra Yaprak'a döndü.

"D'arn Shade. D'arn Indigo," diye onayladı Leaf. "Durum raporu?" "Açıkça görülüyor ki kimse demir maskenin suçunu kabul etmiyor," dedi

Shade. "Ama arenanın zeminindeki toprakta bunun kanıtını bulduk. En azından geriye ne kaldıysa. Tamamen erimiş."

Laurel nazikçe elini kaldırdı. "O bendim."

Hepsi de kana bulanmış siyah savaş giysileri giymiş, son derece uzun boylu ve ölümcül altı Muhafızın bakışları Laurel'in o güne kadar karşılaştığı en korkutucu şeydi.

Çenesini kaldırdı. "Jasper'ın yüzündeki maskeyi çıkarmak gerekiyordu."

"Ve bunu kendi gücünle mi yaptın?" Yaprak doğruladı.

Başını salladı. "Thorne korunmak için ona bir yalıtım büyüğü yaptı."

Yanıt veren esmer elf oldu. "İlginç. Fırsat bulduğunuzda ikinizin de kullandığı büyü hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim."

Tam olarak bir büyü kullanmadı. Daha çok içgüdü gibiydi. Başını salladı. Thorne'un omzundaki tutuşu sıkılaştı.

"Doğru," diye devam etti Shade. "Dediğim gibi, kimse bunu kabul etmiyor. Ama Cloud onları sorgulamayı bitirmedi."

"Ve Jasper kayıp," diye ekledi Thorne. "Nereye götürüldüğüne dair bir haber var mı?"

"Ne yazık ki," diye devam etti Shade, "elimizdeki en iyi bilgi tepenin altına gittiği, ancak bir geçit açılmadan ve

Seelie Yüce Kralı'nın renklerini taşıyan biri tarafından götürüldü."

"Bunun yanına kâr kalmasına daha ne kadar izin vereceğiz?" Thorne homurdandı. "Helianthus Şehri'ne sızalım, Jasper'ı bulalım ve onu geri götürelim."

"Beni de yaz." İndigo'nun gözleri parladı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Rush başını salladı. "Şehirde olmayabilir. bile, elimizde kanıt yok. Haklı bir nedenimiz olmadan içeri giremeyiz. Arkamızda Tarikat'ın gücü varken olmaz."

"Ya onsuz yaparsak?"

Yaprak'ın mavi gözleri parladı. "Size daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Kuyu'ya karşı bir görevimiz var. Jasper'ın peşinde yıllarımızı harcayamayız. Yeterli kaynağımız yok."

"Daha çok Başbakan'ın küçük uşağı gibisin," diye karşılık verdi Thorne.

"Aslında," diye araya girdi Rush. "Başbakan bize Jasper için bir tahliye işlemi yapmamız için izin verdi. O bizden biri. Kralla yaptığı pazarlığın sonucundan pişmanlık duyuyor. Sadece her şeyin yolunda gitmesi gerekiyor."

"Onaylanmamış yasayı aktif tutması karşılığında Jasper'ı ona verdiği pazarlığı kastediyorsun. Böylece senin lanetlenmeni, düşmanın gözleri tarafından görülememeni ve eşini bulmak için doğru yer ve zamanda olmanı sağlayabilecekti," diye karşılık verdi Thorne.

Hava gerginleşmişti. Thorne, Laurel'in yanında sert bir kayaya dönüştü.

Rush'ın kaşları Thorne'a doğru indi. "Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

Şimdi mi?"

Laurel başını kaldırıp eşine baktı. *Bırak gitsin*, diye aralarındaki bağ aracılığıyla ona söylemeye çalıştı. Bırakmak zorundaydı. Geçmişindeki bu zehirli tutunma onu yiyip bitiriyordu. Thorne onun yalvarışını duymuş gibi yere baktı. Gözleri yumuşadı ve bir nefes verdi. Rush'a, babasına baktı ve eliyle bir özür imzaladı.

"Bu senin hatan değil. Konuşmamalıydım," dedi Thorne.

Shade boğulur gibi bir ses çıkardı. İndigo öksürdü ve Thorne'a kaşlarını kaldırdı. "Az önce özür mü diledin?"

Birkaçı kıkırdadı. Rush başıyla kısa bir selam verdikten sonra değiştirdi. "Daha önce biraz bilgi toplamamızı öneririm."

bir karar vereceğiz."

"Evet," diye ekledi Yaprak. "Cloud'un sorgusu bittiğinde, Patches ile Kuş Kafesi, burası ve Seelie Yüce Kralı arasındaki bağlantı hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz."

Rush, "O sadece benim son iki yıldır söylediklerimi doğrulayacak," diye homurdandı. "İnsanlar Unseelie'lere tuzak kuruyor. Bir savaş başlatmaya çalışıyorlar. Sluagh ile bizi öldüremeyeceklerini biliyorlar, bu yüzden birbirimizi öldürmemizi sağlamaya çalışıyorlar."

Yaprak çenesini ovuşturdu. "Bu kesinlikle onlardan beklediğimiz türden kurnazlık ama elimizdeki tek şey söylentiler ve ikinci derece kanıtlar. Kimse insanları iş üstünde yakalayamadı."

Thorne, insanların iki yıl önce Kyra ve Clarke'ı kaçırdıklarında bunu yaptıklarını söylemek için ağzını açtı ama Leaf onu susturmak için parmağını kaldırdı.

"Hayır," diye ekledi Leaf. "Bu onları iş üstünde yakalamak değildi. İnsanları sadece Rush gördü. Tek birimiz bile görmedik. Ve bulduğumuz tek kanıt, insanların kralı değil Thaddeus'u metalle beslediğini gösteriyordu. Thaddeus artık ölü."

"Yani yıllardır oynadığımız kedi-fare oyununa geri döndük," dedi Thorne ellerini havaya kaldırarak. "Neden Kraliçe Maebh ya da Kral Mithras'a bunun bir tuzak olduğunu söyleyemiyoruz?"

Rush, "Bu birkaç yıl önce işe yarayabilirdi," dedi. "Ama bugün Mithras'ın bir insanla çalıştığını öğrendik. Maske yapmaya yetecek kadar demiri başka nasıl ele geçirebilir ki?"

Thorne, Laurel'e ciddi bir bakış atarak, "Evet, bir insanla birlikte çalışıyor," diye onayladı. "Adı Bones."

Rush'ın altın rengi bakışları daraldı. "Clarke'ın Boşluk dediği kişinin sağ kolu. İnsan liderin. Ve sen bundan emin misin?"

Thorne başını salladı. "Buradaki şifacı yaralarımız dışında hiçbir şey hakkında konuşmamaya yeminliydi ama ben bir açık buldum. Bones'un tarifine uyan bir kişinin iki yıl önce burada insan olarak bulunduğu, daha sonra da Mithras renklerinde giyinip elf kulakları taktığına tanık olduğunu itiraf etti."

Yaprak, "Bir kez daha söylüyorum, bu bir söylenti," dedi.

Thorne, "Saldırıya geçmediğimiz sürece elimizde sağlam kanıtlar olmayacak," dedi.

Nedense Thorne'un sözleri grubu sessizliğe sürükledi... sanki *saldırganlık* ayıp bir kelimeymiş gibi. Laurel öyle olabileceğini düşündü. Öğrendiğine göre, görevleri Kuyu'nun bütünlüğünü korumaktı. Yakın zamana kadar bu görev manayla çarpıtılmış canavarları avlamak, metalleri ve plastikleri denetlemek ve günümüz insanların Elphyne'e girmesini engellemekten ibaretti. Ancak zaman geçtikçe görevleri karmaşık bir hal alıyordu. Clarke başka bir savaşın habercisiydi; dünyayı ilk kez kirleten adamın bunu tekrar yaptığı ve bu kez yaşamı sonsuza dek sona erdirdiği bir savaş.

"Clarke bir şey *gördü mü*?" Laurel sordu.

Rush yüzünü buruşturdu. "Bu konuda değil. Ve dürüst olmak gerekirse, akli arkadaşının sağlığıyla meşgul."

Laurel'in kalbi sıkıştı. Ada komadaydı. Bunu nasıl unutabilirdi?

Konuşmaya devam ettiler ama Laurel kulaklarını tıkadı. Tek düşünebildiği, bununla bir on yıl daha başa çıkamayacağıydı. Jasper zaten o kadar uzun süredir kayıptı. Nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Sudan çıkmış balığa dönmüştü.

"Daha fazla tartışmaya ihtiyaç var," dedi Leaf. "Tüm yolları tüketip bir saldırı planı oluşturana kadar Tarikat' geri döneceğiz."

Her bir Muhafız bir geçitten geçip giderken Laurel Thorne'un yüzündeki acı ifadeyi fark etti ve eğer doğru tahmin ettiyse nedenini biliyordu. Görünüşe göre Başbakan Muhafızları kendi düşünce tarzına alıştırmıştı. Ona danışmadan karar veremezlerdi. Demokraside yaşamıyorlardı. Bu bir diktatörlüktü.

CHAPTERTWENTY-NINE

A Onikiler'in evinin eşiğini geçtiklerinde Thorne eşinin Clarke'ı sert bir kucaklamaya çekişini izledi. O andan itibaren, Thorne pek değil ama bir Laurel'in gözlerinde sonradan gelen bir düşünce. Gözlerindeki pırıltıyı ve arkadaşının yanında nasıl canlandığını görünce, bu arkadaşlığı biraz kıskanmaktan kendini alamadı. Bir de Laurel'den hissettiği sevgi seli vardı. Gerçekten de yakın arkadaş olmalıydılar. Ama Clarke'ın ifadesi ciddileşip Laurel'a kendisini takip etmesini işaret ettiğinde, Laurel'in gözlerindeki pırıltı kayboldu. Thorne'a endişeli bir bakış attı ve o da hemen arkasından geleceğini işaret etti.

"Hâlâ uyuyor mu?" Merdivenleri çıkarken Laurel Clarke'a sordu.

Clarke başını salladı. "Bir santim bile hareket etmedi. İyileştirici Büyücüler sorunun ne olduğunu bilmiyorlar. Onu ayakta tutmak için büyü kullanmaya çalışıyorlar ama yakında uyanmazsa, korkarım kayıp gidecek."

Defne'nin burnu pembeleşti ve gözleri yaşardı. "Nerede o?" "Onu Jasper'ın eski odasına yerleştirdik." Clarke gergin bir bakış attı Thorne'a. "Boş olan tek oda orasıydı ve ona yakın olmamız gerekiyor."

Başıyla kısa bir selam verdi. Buna söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Jasper burada değildi. Ve eğer bu yeni uyanmış kadın, Ada, bu ikisine birbirlerine oldukları kadar yakınsa, o zaman aileden biri gibi olmalıydı.

Thorne kadınları koridorda takip etti ve Jasper'ın eski odasının açık kapısında durdu. Bir omzuyla çerçeveye yaslandı. Jasper'ın yatağında, uzun, dalgalı altın rengi saçları bir denizkızı gibi etrafına yayılmış minyon bir kadın yatıyordu. Gözleri kapalıydı, vücudu hareketsizdi, ağzı acı çekiyormuş gibi sıkılmıştı. Temizlenmiş ve yeni giysiler giydirilmişti.

Defne yatakta Ada'nın yanına oturdu.

Thorne eşinin arkadaşının kolunu nazikçe okşamasını izledi ve bunu Willow'a yaptığı zamanı hatırladı. Laurel bir gün iyi bir anne olacaktı. Bunu ilk kez düşünmüyordu ama bunun kendisi için doğrudan ne anlama geldiğini bilerek ilk kez yapıyordu.

Onları biraz rahat bırakmalıydı. Göğsünü ovuşturarak döndü ve mutfığa yöneldi, acıkmıştı ve yemek için hazırды. Ya da bir içki. Oraya vardığında Rush'ı da etrafı karıştırırken buldu. İkisi de hâlâ baskın sırasında giydikleri kıyafetler içindeydi ve ikisi de mideleri tarafından yönlendiriliyordu. Gözleri kısa bir süre için buluştu ve sonra Thorne da arayışında ona katıldı. Akşam yemeği için çok erkendi ama temizlenmeden önce yemek yemesi gerekiyordu. Sessizce bir miktar kuruyemiş, kuru ve bir sürahi bira bulup dışarı çıktılar ve Willow'un Jocinda'nın gözetiminde otlarla ilgilenirken oynadığı arka bahçeye gittiler.

Ortak yemekler için kullanılan uzun bir masanın önündeki tahta sıraya oturdular. Hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı. Birkaç yıl önce yılın bu zamanlarında kar yağardı ama şimdi güneş pırıl pırıl parlıyor ve çiçekler açıyordu. Uzun bir çim şerit evin arkasından Tarikat kampüsünü çevrelerindeki zehirli ormandan ayıran yüksek taş duvara kadar uzanıyordu. Duvarın önünde Söğüt ve Kiraz ağaçlarından oluşan sık bir koru vardı, duvarın büyük bir kısmını görüşten kapatıyor ve ormanın dışından gelen zehirli yaprakların çoğunu yakalıyordu. Yine de bir yaprak bulup yutması ihtimaline karşı Willow'u izlemek zorundaydılar.

"Artık onun dışarıda olmasından rahatsız olmuyor musun?" Thorne başıyla Altıların evinin bulunduğu yönü ederek sordu.

Rush iki bardağa bira doldurdu ve derin bir nefes verdi. "Onun kurda dönüşmeyeceğini kabul ettim, bu gerçekleşebilirdi.

ama insandan bir fae formuna, daha doğrusu bir elfe daha yakın bir şeye dönüştü. Sluagh'ın onu rahatsız edeceğini sanmıyorum."

Thorne, onun yatağında uyumak istediği o gece görünüşündeki değişikliği hatırlayınca kaşlarını çatı. "Azı dişlerinin çıktığını ve kulaklarının uzadığını hatırlıyorum."

"Pençeleri de var," diye ekledi Rush, "ama hepsi bu."

"Onu insanlardan farklı olarak işaretlemek için yeterli olmalı."

"Katılıyorum. Ayrıca, mana tutma kapasitesi yaşına göre çok güçlü. Yine de güneş battığında onu içeride tutacağız."

Thorne tahta bankta arkasına yaslandı, elindeki birayla Rush'a katıldı ve gümüş saçlı küçük çocuğun bir kelebeği -ya da muhtemelen bir sprite'-ı tek bir kararlılıkla kovalamasını izledi.

"Korkusuz biri," dedi Thorne. Rush

da "Öyle," diye onayladı.

Willow yere indi, bir şey yakaladı, ellerini dikkatle açtı ve sonra somurttu. Orada değildi. Avına devam etti.

Rush, "Leaf sabah ilk iş olarak Konsey'i toplantıya çağırdı," dedi. "Bir eylem planını tartışacağız."

Yorgunluk Thorne'un kemiklerini kapladı. "Başbakan'ın koyduğu kurallar tarafından zincire vurulmuşken daha fazla ne yapabiliriz bilmiyorum. Seçeneklerimizi tükettik."

Rush, "Her zaman daha fazla seçenek vardır," diye cevap verdi. "Ada bulundu. Artık sizinle birlikte ava çıkmakta özgürüm. Eğer ona ulaşmak için Tarikat'ı kullanamazsak, o zaman bunu kendi başımıza yaparız. Jasper'ı eve getirene kadar durmayacağız."

Thorne bu sözlerin yerleşmesine izin verdi ve kalbinin etrafındaki sıkı bir şey gevşedi. Rush'ın sözüne sadık bir fae olduğunu, lafı dolandırmayan, manipölasyon ve yanlış yönlendirmelerden kaçınan bir erkek olduğunu öğreniyordu. Mümkün olduğunda bu ava çıkacağına söz vermişti ve şimdi çıkacaktı.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Thorne.

"Dinliyorum."

"Jasper maskeden kurtulduğunda beni seninle karıştırdı."

Rush'ın kaşları birbirine çarptı.

Thorne elini yeni kırpılmış saçlarında gezdirdi. "İstediğin gibi bana bakmakla ilgili bir şeyler geveledi ama kurtarılmayı hak etmiyordu." Thorne durakladı. "Özür diledi."

Rush hareketsiz kaldı.

Jasper bir fae olmasına ve sözlerinin gerçek olması gerekmesine rağmen, Thorne sormak zorundaydı. "Bana akıl hocalığı yapmasının nedeni senin isteğin miydi?"

"Jasper ve ben uzun zamandır ve kurt bölgelerine yapılan görevlerde sık sık ortak olurduk. Annen idam edildiğinde ve beni gözaltına aldıklarında, ona bazı üzücü sözler söyledim." Rush'ın yüz ifadesinden karanlık bir gölge geçti. "Jasper Véda'ya yardım etmeyi reddetmişti ve ben bunu affedilemez bulmuştum. Bu hiç mantıklı değildi. Şimdi anlıyorum ki belki de Prime'in bununla bir ilgisi vardı." Rush'ın bakışları buğulanırken, gözlerini şarabına dikti. "Seni kolladığı için sonsuza dek minnettar olsam da, o sert sözleri ciddiye aldığını bilmiyordum."

"Beni hatırlamayı başaramadı," diye mırıldandı Thorne, dudaklarını bardağın kenarına dayayarak bir nefes aldı ve sonra yudumladı.

Fincanı indirdiğinde Rush'ın kurnaz bakışlarını üzerinde hissetti. "Bunun nedeni büyük ihtimalle vücudunda olduğunu söylediğin lanet izleri. Ya da ruh halinden. Senin yüzünden değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim,"
diye homurdandı. "Ama bunu
düşünüyordun."

Thorne çenesini kapalı tuttu. Bunu düşünüyor muydu? Belki de oradaydı, bilinçli düşüncelerinin altında kaynıyordu. Belki de yüzü, içindeki karmaşayı itiraf etmek istediğinden daha fazla gösteriyordu.

"Biliyorum," diye ekledi Rush.

"Çünkü-" "Beni tanıyorsun," diye
bitirdi Thorne.

Willow, Jocinda'nın diz çöküp bir bitki tarlasını kazarken ayaklarının üzerinden atladı. İki sallantılı adım attı ve sonra tüm vücuduyla çimlerin üzerindeki bir şeyin üzerine fırladı. Heyecanla Rush'a baktı -bana *bak!*- parmaklarını açtı, heyecanla ciyakladı ama sonra yakaladığı şey uçup gitti.

"Baba!" diye bağırdı. "Gördün mü?"

"Evet, . Gördüm." Rush Thorne'a döndü. "Görüyorum ki eşin işaretlenmiş. Bu mana dolu insanlara karşı koymak zor, değil mi?"

Thorne bir kahkaha attı. "de denebilir."

Rush birasının üzerinden gülümsedi. "Ayrıca çok otoriterler."

Thorne biraz daha güldü. Neşesi yatıştığında, "Sanırım buna ihtiyacım var," diye itiraf etti.

"Ben de."

Küçük bir gülümsemeyi paylaştılar ve bu... güzeldi. Ama Thorne henüz yerleşmemişti. Bir süre de olamayacaktı. Jasper ortalıktayken ve Laurel arkadaşı için endişelenirken olmazdı. Laurel endişelendiğinde o da endişeleniyordu. Aralarındaki ortak bağdan daha fazlasıydı bu.

Rush, Thorne'un evin kapısını kontrol ettiğini fark etti ve kaşlarını kaldırarak sordu.

"Laurel tedirgin," diye açıkladı Thorne. "Bu yeni arkadaş hakkında."

"Clarke da öyle," diye onayladı Rush ve kaşlarını çatarak fincanına baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Genellikle böyle şeyleri bilen Clarke'tır." "Ve bunlar garip şeyler, öyle değil mi?" Thorne cevap verdi. "Onların zamanından yani." "Evet. Bu doğru."

İkisi de kaşlarını çatarak şaraplarına döndüler. Birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra Thorne, "Laurel'in eskiden kadınların vücutlarını nasıl zinde tutacaklarını göstermesi için para ödedikleri bir işi vardı," dedi.

Rush kaşlarını çattı. "Sahada yaptığımız eğitim gibi mi?" "Sanırım öyle."

"Ve bunlar dişiler olur ödeme Laurel. Değil ve diğer bir yol var mı?"

Thorne omuz silkti. " gibi bir şey."

"Eğitim. Bu onu kendi ordusunun generali mi yaptı?"

"Kraliçe olduğunu söyledi. Ama bizim kraliçelerimiz gibi değil. Tebaası olduğunu sanmıyorum. Ya da bir kalesi."

"Tuhaf."

"Gerçekten."

"Clarke bir hırsızdı," diye ağzından kaçırıldı Rush.

Thorne ağzındaki birayı püskürtüp güldü. Rush'ın dudakları büküldü. "Sana söylediğimi ona söyleme."

Güneş Thorne'un yüzünü ısıttı ve o da bu anı olduğu gibi yaşamaya çalıştı. Laurel bu tür basit farkındalıkların pişmanlık duyduğu bir şey olduğunu söylemişti. Bilgeliği görebiliyordu

Bu konuda. Babasıyla ilk kez düz bir zeminde bir araya geliyordu. Ortak bir noktaları vardı. Her ikisinin de kutsanmış eşleri vardı - yüzyıllardır bunu yapan ilk fae - ve her ikisi de geçmiş günlerin kadınlarıyla çiftleşmişti. Güçlü insanlarla. Başka bir ilk. Bu zamanda böyle bir bağı paylaşan tek insanlar onlardı. Ve akrabaydılar. Thorne, insanları için biri gelirse Rush ve kendisinin birlikte, birlik içinde duracaklarını biliyordu. Bir sonraki sözlerini söylemeye iten de bu bağlantı fikriydi.

"Laurel için bir şey yapmak istiyorum," dedi. Kendini biraz aptal gibi hissetti ama devam etti. "Smoo-thie diye bir şeyden bahsediyor."

Rush bakışlarını Thorne'un kilere kaldırdı. "Smoo-thie?"

"Evet. Sabahları, genellikle acıktığında bir tane istiyor ama sanki içiyormuş gibi bahsediyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama ona bir tane vermek istiyorum."

Rush'ın bakışları buğulandı ve sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi içine baktı. Dudağına vurdu. "Smoo-thie."

"Yeşil olduğuna inanıyorum. Belki de içinde meyve vardır."

"Sanırım yemek söz konusuysa evdeki brownie'lere sorabiliriz. İzin verirsiniz, Laurel duyma mesafesinde değilken Clarke'a da sorabilirim."

Thorne bir an Rush'ı inceledi ve aralarındaki bu yeni ilişkiden hoşlandığına karar verdi. Rush'ın da hoşlandığını hissetti. "Bu hoşuma giderdi."

"Olmuş bilin." Rush son birasını da yudumladı, göğsünü yumrukladı ve hafifçe geçirdi.

"*Da-ad.*" Dikkat çekmeye çalışan küçük bir ses duyuldu. "Willow nerede?"

Hem Thorne hem de Rush bahçeye baktı.

Thorne bir kahkaha attı. Orada, seyrek bir çalının arkasında Willow duruyordu. Onu açıkça görebiliyordu ama tek bir yaprak yüzünün alt kısmını örtüyordu. Belli ki tüm şeklini gizlemek için yeterli olduğunu düşünüyordu. Ciddi gözleri babasına parıldıyordu.

Thorne kaşlarını kaldırarak Rush'a baktı, o da kıkırdadı ve sonra bağırdı, "Aman Tanrım, Willow'u kaybettim. Nerede olabilir?"

Giggles.

Sonra Rush ayağa kalktı, Thorne'u omzundan alkışladı ve ciyaklayan, kıkırdayan Willow'u almak için yanından geçip onu omuzlarına aldı. Sonra geri döndü ve eve doğru yöneldi.

Rush, "Geri döneceğim," dedi ve bir içki içiyormuş gibi yaptı. Smoo-thie mi?

"Şimdi mi soracaksın?" Thorne sordu.

"Şimdiki zaman gibisi yok." Rush omuz silkti. "Bugün yapabileceklerimi artık yarına ertelemeyeceğim. Zamanın sizden ne zaman alınacağını asla bilemezsiniz."

Akşam yemeğinden sonra Thorne bir tabak yemeği Jasper'ın odasına ; Laurel hâlâ Ada'nın yanında mum ışığında nöbet tutuyordu. Gece çökeli çok olmuştu ve o çoktan yıkanıp giyinmişti. Clarke Ada'nın yanında uyuyordu. Bu kadar uzun süre nöbet tuttuktan sonra yorgun düşmüş olmalıydı.

Defne hâlâ Ring'den aldığı giysiler içindeydi. Ayaklarını poposunun altına sokmuş, pencere kenarındaki yüksek arkalı sandalyede dinleniyordu. Melankolisi aralarındaki bağa yansıyor. Bu ona, bu zamanda uyanık olduğu ilk geceyi hatırlattı; o banyosunu yaparken Laurel onun odasında aynı sandalyeye , pencereden dışarıya bakarak düşüncelere dalmıştı.

Onun dikkatini verdiğini düşünmüyordu ama vermişti. Evini özlemişti ve banyo yaparken bunu son dakikasına kadar hissetmişti. Üzerini örtmek için battaniyeyi kaldırmış ve uykuya dalarken saçlarını okşamıştı. Belki de onu daha yakından tanımaya değer olduğunu ilk o zaman düşünmüştü. Şimdi bunu yaptığı için mutluydu.

Parmak eklemlerini hafifçe kapıya vurdu.

Laurel baktı.

"Yemeğim var," dedi.

Kadın gülümsedi.

"Mükemmel."

Tabağı ona götürdü. Kadın kaşlarını kaldırdı ve seçimden etkilendi. Kızarmış sebzeler ve balık ve krema ile doldurulmuş tuzlu hamur işlerinden oluşan bir seçki. Kısa sürede seçtiklerini yemeye başladı.

"Yakında emekli olacak mısın?" Eşinin yatağında olduğu düşüncesi vücudundaki tüm içgüdüleri uyandırdı. Onu işaretlediğinden beri tek düşündüğü şey buydu ama bu konuyu zorlamayacaktı. Ona da bahsettiği gibi, çiftleşme töreni günler sürerdi. Ama bahsetmediği şey, ailenin geri kalanı partiye onlar olmadan devam ederken, son üç günün mahremiyet içinde, birbirlerinin bedenlerinin tadını çıkararak geçirildiği idi. Mevcut durumları göz önüne alındığında bu pratik olmayabilir.

Bununla birlikte, onun dinlenmeye ihtiyacı olduğu konusunu zorlayacaktı.

Ada'ya baktı. "Clarke ve ben vardiyalı olarak ona göz kulak oluyoruz. Uyandığında geleceğim."

Kapıdan gelen bir ses dikkatlerini çekti ve küçük beyaz bir baş, kapı çerçevesinin gölgesinden dışarı çıktı. Willow tökezleyerek içeri girdi, saçları yeni banyo yaptığı için ıslaktı ve pijamalarını giymişti. İçeri taze pudra kokusu yayılıyordu. Onlara tereddütle baktı, sonra küçük bir battaniyeyi odaya sürükledi.

"Güzel uyku soğuk," diye mırıldandı ve yatağa baktı.

Thorne, Willow'un annesini kastetmiş olabileceğini düşündü ama Willow yatağa sürünerek girdi ve Ada'nın üzerini örtmeye çalıştı. Onun zorlandığını gören Thorne battaniyeyi sermesine yardım etti. Willow işini bitirdiğinde, annesiyle Ada'nın arasına kıvrıldı.

Laurel gelip Thorne'un yanında durdu. "Bu çok garip."

"Pek sayılmaz. Sıcaklık düşüyor."

"Hayır, yani..." Laurel başını salladı. "Önemli değil."

Thorne onu kollarına çekti. "Öyle, yoksa bundan bahsetmezdin."

"Ada'ya eskiden 'Pretty Kitty' diyorduk çünkü büyük vahşi kedileri rehabilite ediyordu ve açıkçası çok güzeldi. Sonunda, sadece Pretty olarak kısalttık." Dudağını ısırды. "Belki Clarke bir şey söylemiştir."

"Büyük olasılıkla." Thorne Laurel'in yüzünü kaldırdı ve onu derinden öptü, yatağına onu neyin beklediğini bilmesini sağladı. *Onların* yatağına.

"Çok kalma," dedi, hafifçe arkasını sıvazladı ve odasına geri döndü.

CHAPTER THIRTY

A Thorne gittikten sonra Laurel yatağın başucundaki sandalyeye oturdu ve ara sıra elinin tersiyle Ada'nın alnındaki sıcaklığı kontrol etti. Ada'nın ateşinin düşmesinden korkuyordu.

kontrol etmeyi bırakırsa aniden nefesi kesilecekti. Laurel onu kaybetmek istemiyordu, zaten bu kadar çok şey kaybetmişken.

Ada'nın herkesin anlamadığı ama Laurel ve Clarke'ın anladığı kuru, alaycı bir mizah anlayışı vardı. Ada'nın komik olduğuna inanmayı reddettiği, sadece gerçek olan bir şey yüzünden sık sık kahkaha krizlerine giriyorlardı. Tabii bu da olayı daha komik hale getiriyordu.

Clarke'ı ve yeni ailesini görmek Laurel'a burada bir geleceğin nasıl olabileceğine dair bir fikir vermişti ve bunu Ada'yla paylaşmak daha da iyi olacaktı. Laurel pantolonunun cebini karıştırdı ve küçük bir şişe pembe iksir çıkardı. Laurel'in Thorne'la ilişkisinin bir sonraki aşamaya geçtiğini öğrendikten sonra Clarke yalnız kaldıkları anda bunu Laurel'e vermişti. Günde bir damla alırsa Laurel'in hamile kalmasını engelleyecekti.

Laurel ilk dozunu saatler önce almıştı. En kısa zamanda bunu Thorne'a anlatacaktı. Bu onun endişelerini giderecek ve onaylanmamış üreme yasasıyla ilgili korkularını yatıştıracaktı.

Şişeyi yerine koydu ve arkadaşına bakmaya devam etti, o uyurken dudaklarına girip çıkan havayı izledi. Willow fazladan battaniye getirdiğinden beri Ada'nın yanakları daha da renklenmişti. Belki de her şeye rağmen üşümüştü. Belki de Willow'da annesinin psişik güçlerinden biraz vardı.

Her iki durumda da, eğer Ada üşümüŖse ve Ŗimdi üşümüyorsa, bu sadece iyiye iŖaret olabilirdi.

Saatler geçti ve Laurel'in gözleri ağırlaştı ama Clarke'ı uyandırmak istemedi. Zavallı kadının küçük bir çocuğu vardı. Çok yorulmuş olmalıydı. Laurel kızıl saçlı arkadaşına baktı ve kaşlarının arasında derin bir çatıklık olduğunu fark etti. Laurel masadaki Ŗamdanı aldı ve alevi Clarke'a yaklaştırdı. Clarke kesik kesik soluyarak inliyordu.

Rüya mı görüyorsun?

Laurel mumu komodinin üzerine koydu ve arkadaşının omzunu tuttu.

"Clarke," diye fısıldadı.

"Hayır." Clarke dişlerinin arasından sertçe konuştu. "Ondan uzak dur."

Clarke'ın gözleri irkilerek açıldı ve Laurel'in omuzlarının ötesine bakar gibi oldu. Laurel'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve yarı yarıya Bones'u ya da belki de Sluagh'ı görmeyi bekleyerek kontrol etti ama hiçbir Ŗey yoktu. Clarke konuşmaya devam etti. Hayır. Bu daha çok orada olmayan birine yalvarmak gibiydi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu.

Laurel, "," dedi ve Clarke'ın omuzlarını salladı. Nefes nefese kalan Clarke'ın gözleri odaklandı. "Laurel?"

"Evet, benim. Rüya görüyordun."

Clarke ayağa fırladı ve Laurel'i kucaklayarak, "Oh, Tanrı'ya Ŗükür. Seni yine yakaladı sandım."

"ŖŖŖ." Laurel arkadaşının hıçkırarak ağlayan sırtını okşadı. "Ben iyiyim. Ben . Bu bir-" Laurel boğazındaki yumruyu yuttu. "Vision, değil mi?"

"Bilmiyorum. Daha çok sıradan bir kabus gibiydi. Gözlerimi gördün mü? Beyaz mıydılar?"

"Normal görünüyorlardı."

Clarke bir nefes verdi. "Kabus o zaman."

Willow yatakta kıpırdandı. Clarke burnunu sildi ve sonra kızını kontrol etti. Clarke onun uyuduğundan emin olduktan sonra mumluğu aldı ve Laurel'in elini tuttu. Laurel'i sürükledi.

Laurel bitişikteki banyo odasına -küçük fae kulaklarından olabildiğince girdi.

"Sorun nedir?" Laurel sordu.

Titreyen mum ışığı Clarke'ın gözlerindeki paniği ortaya çıkardı. "*Onu* rüyamda görüp duruyorum."

"Boşluk mu?"

Clarke başını salladı. Dudağı kıvrıldı. "Eskisinden daha kötü ve ayrıca sadece o değil..."

"Bones."

Bir baş sallama daha. Sonra Clarke gözyaşlarına boğuldu. "Özür dilerim."

"Hey. Hey, ağlama." Laurel Clarke'ın kolunu sıktı. "Her neyse, halledeceğiz. Kocalarımız belalı savaşçılardan oluşuyor."

"Dostlar."

"Aynı şey."

"Daha iyi. Ama şöyle bir şey var," diye devam etti Clarke. "Hayal ettiğim her gelecek versiyonunda, Boşluk'u yenenler bizim Fae savaşçılarımız değil. Yalnız onlar da değil."

Laurel sertleşti. "Yani biz miyiz?"

"Fae politikasından kaçınmak için eğitildiler. Bu içlerine işlemiş. Ama Boşluk Elphyne'e sızmak için Fae politikasını kullanıyor. Anlamıyor musun?"

Hayır. Görmedi. Clarke pek mantıklı konuşmuyordu. Laurel kaşlarını çatarak arkadaşına bakarken bir yandan da beyni dönüyordu. Halka'daki şifacı, Bones'a benzediğini söylediği insanın kralın renklerinde bir fae kılığında geri döndüğünden söz etmişti. Clarke'ın politika derken kastettiği bu muydu? Tarikat'ın gücü olabilirdi ama Bones gibi manipülatif ve aldatıcı biriyle aynı frekansta savaşmak için yeterli donanıma sahip değillerdi.

Dünyalarını yok eden bu adam şu anda Kral Mithras'ın yanında oturmuş, başka bir dünyanın sonunu planlıyor olabilirdi ama bu sefer arkasında bir fae kralının gücü olacaktı. Sıradan bir kral değil, Yüce Seelie Kralı. Ülkenin yarısının hükümdarı.

Clarke'ın gözleri Laurel'inkilerle buluştu. "Sen bu zamanda uyanmadan önce, Thorne, Jasper ve hepimiz arkadayken önden yürüdüğünü gördüm. Bizi birlikte yemek yediğimiz bir masaya götürüyordun. Sen olduğunu biliyorum Laurel. Bir şekilde bizi Jasper'a götüreceksin.

Vereceğin bir karar hepimizi çok mutlu edecek. En azından bir süreliğine."

Sessizce kapı aralığından yatakta uyuyan ikiliyi izlerken, içinde bulundukları durumun derin farkına vardılar. Bu artık onların hayatıydı. Yaşıyorlardı. Dünya geliyordu. Laurel'in *umudu* vardı. Hayalleri vardı. Bir gün kendi ailesinin olmasını istiyordu.

Parmak uçlarındaki bir acı hayaleti ellerinin titremesine neden oldu. Tırnaklarını kalçalarına sürttü.

Clarke'ın bir *çocuğu* vardı. Artık bir ailesi vardı. Bu kaybetmek için çok fazlaydı.

"Bones'u öldürmemiz gerek," dedi Clarke acımasızca. Belki de o da aynı şeyleri düşünüyordu.

"Katılıyorum. Ama onu öldürmem gerek. Senin burada kalman gerek." Kelimeler havada asılı kaldı.

Laurel? Öldürmek. Bunu gerçekten söylemiş miydi?

Evet. Artık güçlüydü. Daha güçlüydü. Tanıdığı Bones'un büyüğü yoktu. Onun gibi değildi. O buradaydı, Elphyne'de. Onların diyarında, onların şartlarında. Şimdi tam zamanıydı.

"Daha fazla yardım etmek istiyorum," diye fısıldadı Clarke. "Bu karmaşanın içinde olmamız benim suçumken bunu yapmak zorunda olanın sen olmandan nefret ediyorum."

Laurel arkadaşına döndü. "Clarke, bu asla senin hatan değildi," dedi sert bir sesle. "Hiçbirimizin hatası değildi. Onların hatasıydı. Bishop. Bones. Boşluk. *Onların*. Yardım etmek mi istiyorsun? Bana bildiklerini anlat. O zaman Thorne ve ben hazır olabiliriz."

Clarke başını salladı. Gözleri yaşardı.

"Acele etmenin de faydası olurdu ama... bu olaylar zincirinde çok fazla değişken var."

"Ne? Bir şey mi gördün?"

"Bones'un dünyanın sonuyla doğrudan bağlantılı olduğunu biliyorum. Tarikat'ın yardım etmek istediğini biliyorum ama bu işi bitirmek için bize ihtiyaçları var. Bazen doğru niyetlere sahip olduklarını ama işi bitiremediklerini biliyorum." Clarke diğer odada Ada'nın yere baktı. "Bones ve Void'in gerçekte neye benzediğini bir tek biz biliyoruz. Eski dünyayı gördük. Neyin kaybolduğunu biliyoruz. Korkuyorum. Bones'u ele geçirirlerse onu sorgulamak için canlı tutacaklarından korkuyorum."

"O bir kanser. En iyisi onu kesip atmak ve bu işi bitirmek." Laurel'in görüşünü koyu bir acı kapladı ve bu sözlerin kulağa ne kadar doğru geldiğine şaşırdı. *Kesip atmak. Onunla işimiz bitsin.*

"Aynen öyle. Onu sorguya çekmemize gerek yok. Void'in planını başka bir şekilde öğrenebiliriz."

Hiçbiri korkularını dile getirmek istemedi. Bunu gerçekten yapabilirler miydi? Bu acımasız ve soğuk adımı atabilirler miydi? Laurel bir katile dönüşebilir miydi?

Korkuları yüzünden mi mantıksız davranıyorlardı?

Laurel ağrıyan tırnaklarını tekrar ovuşturdu.

Clarke, Laurel'in gözlerine bakarak, "Bu ikimizin arasında kalmalı," dedi. "Ben son oyunumuzdan bahsediyorum. Rush ya da Thorne'a, hatta Prime'a bu konuda ne kadar ciddi olduğumuzu söylersek bizi durdurmaya çalışabilirler."

"Ama Thorne benim için Bones'u öldürebileceğini söyledi. O da aynı şeyi istiyor."

"Seçme şansı olmayabilir. Sen ya da Bones ya da Jasper ve Bones arasında seçim yapmak zorunda kalabilir. Ben sadece..."

"Nereye varmak istediğini biliyorum." Laurel derin bir nefes alıp verdi. Laurel'in ya da Bones'un hayatı söz konusu olsaydı, Thorne onu seçerdi. Hiç kuşkusuz. Ama Laurel kanseri yok edene kadar durmayacaktı. Yapmak zorundaydı. "Öldürme kısmı aramızda kalsın o zaman."

"En azından iş bitene kadar."

"Anlaştık."

"Bu arada ben de Prime üzerinde çalışacağım. Muhafızlar manipölasyon ve politika konusunda eğitilmiş olabilir ama o öyle. O bu konuda bir usta. Eğer onu bize yardım etmeye ikna edecek bir sebep bulabilirsem, belki seni Yaz Mahkemesi'ne sokabiliriz ve böylece işin yarısı tamamlanmış olur."

Laurel acımasızca başını salladı. Şimdiden zihnini hazırlıyor, kendini daha sert, daha soğuk yapıyordu. Bunu yapabiliirdi.

Bones'un artık bu dünyada olmadığını bilmenin nasıl bir his bir düşün. Asla geri gelmeyeceğini.

LAUREL gece yarısını çok geçmeden Thorne'un odasına geri döndü. Bones'u öldürmeye karar verdikten sonra Clarke'la birlikte planın olabildiğince çok çeşidini gözden geçirmişlerdi ama öyle bir noktaya gelmişlerdi ki daireler çizmeden devam edemiyorlardı. Şimdi her şeyi aklından çıkarmış, kendi kendine gecenin geri kalanında her şey olabildiğince normalmiş gibi davranacağını söylemişti.

Henüz kendini soğuk, acımasız bir katile dönüştürmek zorunda olmadığını.

Kapıyı arkasından sessizce kapatarak, sessizce odaya girdi ve Thorne'un yatakta çıplak ve çarşaflarının içinde iki büklüm uyuduğu yere geldi. Mum ışığının yumuşak ve ılık parıltısı Thorne'un İyi Kutsanmış işaretlerinin mavisikle çarpışıyordu. Nefes kesiciydi. Bu büyümlü anlara alışabileceğini hiç sanmıyordu. Elbette onun mükemmel fiziğini seyretmek de nefes nefese kalmasının bir başka nedeni olabilirdi. Vücudunun keskin hatları, kas yığınları, pürüzsüz cildi ve uyurken yüzündeki huzurlu ifade. Tüm bunlar kadının içini arzuyla sızlatıyordu. Mumu komodinin üzerine koydu ve sonra soyundu.

İçeri girer ve onun yanına kıvrılırdı.

Ama artık yorgun değildi. Clarke'la konuştukları yüzünden zihni allak bullak olmuştu.

Yatağa sürünerek yavaşça üzerine çıktı boynunun sert sütunundan başlayıp gövdesinden aşağı doğru inerek önünü öpmeye başladı. Dudakları kasıklarındaki kılları gıdıkladığında, adam alçak, zevk dolu bir iniltiyle kıpırdandı ve çarşafların altında sert bir çubuğun şekillendiğini görmekten memnun oldu. İri eller başının üzerine indi. Parmaklar saçlarına dolandı ve dolambaçlı bir şekilde masaj yaptı.

"Laurel," diye mırıldandı, sesi derin ve boğuktu. "Bunun anlamı ne?"

"Şikayet mi ediyorsun?"

Parmağını kalçalarını örten çarşafın içine soktu, çarşafı aşağı çekerek gerçekten de sert ve hazır olduğunu gösterdi. Dudaklarını indirdi ve uzun, duyarlı uzunluğu yaladı, tepesine vururken özel bir dikkat gösterdi.

Bir erkeksi inilti daha, kalçalarını içgüdüsel olarak hafifçe itti ve siki kadının ağzına girdi. Kadın takdirle mırıldandı ve derin derin emdi.

Thorne küfretti ve ayağa fırladı. Kadın sırtarak ve dudaklarını yalayarak geri çekildi. Artık tamamen uyanık olan Thorne'un gözleri onun soyunmuş haline takıldı ve içini yakan bir yoğunlukla en sevdiği yerlerine yerleşti. Ona doğru uzandı.

Adamın kalçalarına oturdu, onu altına aldı ve tamamen doldurulma hissiyle ürpererek adamın boyuna doğru eğildi. Adam onun belini sabitledi ve usulca gözlerinin içine baktı.

"Dinlenmen gerekiyor," diye ısrar etti.

Kalçalarını salladı, adamın ifadesindeki inatçılığın hafiflemesinden zevk aldı. Adamın kısa sürede itirazlarını unutup boynundan aşağı öpmeye başlamasını, oraya koyduğu işaretin etrafını yalamasını ve onunla birlikte hareket etmesini seviyordu.

Sert pantolonlar. Düzensiz nefesler.

"Kraliçem," diye mırıldandı, yarı kendi kendine.

Laurel savaşı fae'sinden zevk alıyor ve gecenin tadını çıkarıyordu - muhtemelen bir daha incinmeden ya da ihanete uğramadan ona son kez bakacaktı.

Sırların sonu hiç iyi bitmedi.

Ama bazen gerekliydi.

SABAH olduğunda Laurel uyandığında Thorne'un çoktan gitmiş olduğunu gördü. Ama yatağın yanındaki sehpanın üzerinde, kenarından akan bir çömlek fincan duruyordu. Sürüklenerek yanına gitti ve içine baktı. Köpüklü yeşil köpük. Fincanın yanında küçük bir parşömen parçası vardı ve üzerinde sadece Thorne'un el yazısı olduğunu tahmin edebildiği bir karalamayla "İç beni" yazıyordu.

Kokladı. Meyvemsi, ama... otlu.

Gözleri parladı ve bir yudum almaya cesaret etti. Tat alma tomurcukları sevindi. Yoğun bir lezzetle doluydu ve tam da arzuladığı şeydi. Bir smoothie.

Tam olarak her sabah içtiği buğday çimi gibi değil, pürüzsüz değil ama benzer. Evden bir tat.

Gözlerinden yaşlar boşandı ve hepsini yuttu, bunun görevini nasıl daha da zorlaştırdığını düşünmemeye çalıştı. Thorne'a yalan söylemek zorundaydı.

Ve bu onu hasta hissettirdi.

Bunu yapmak istemedi.

Ama eğer bir şey varsa, uyku Bones'un ölmesi gerektiği fikrini pekiştirmişti. Ve Thorne iş başa düşerse her zaman onu seçerdi. Muhafızları öylece bir suikast görevine gönderemezdi. Clarke işi tamamlamaları için onlara güvenmemekte haklıydı. Bones'u tutabilirlerdi. Sonra da kaçabilir. Daha kötü bir şey yapabilirdi.

Hayır. Bu şekilde olmak zorundaydı.

Laurel yıkandı ve koşabileceği bir şeyler giydi. Ciğerlerindeki yanmayı hissetmeye bugün her günden daha çok ihtiyacı vardı. Şeytanlarını kovalamaya ihtiyacı vardı. Hazır olunca dışarı çıktı.

Ev hareketlilik ve iri yarı, yarı çıplak erkek fae'lerle doluydu. Bazılarını tanıdı ve utangaç bir şekilde el salladı, bazılarından ise uzak durdu. Bir tanesi karanlık karga değiştirendi. Ona bakışı tüylerini diken diken etmişti; sanki onu bayıltmak, hediye paketi yapmak ve yan taraftaki ruhları yiyen şeye teslim etmek istiyordu.

Hayır. O şey değil, diye hatırlattı kendine. Eskiden böyle düşünürdü. Artık farklıydı. O bu yeni dünyanın bir parçasıydı. Bu zamandaki her yaratık, başkalarının ruhlarıyla yaşıyor olsa bile, saygı görmeliydi. Beslenmek için başka bir yol olmadığından emindi. Vampirler gibi.

Ada'nın odasının kapısı kapalıydı ve Laurel, Clarke'ın içeride uyuyan Willow'la birlikte olduğundan şüphelendiği için içeri girmekten kaçındı. Ada'nın durumu değişmiş olsaydı Clarke Laurel'a söylerdi.

Thorne'u aramak için ön kapıdan çıktı ve onu ve diğer üç fae'den oluşan bir grubu ön bahçede göğüs göğüse çarpışırken buldu. Rush, Aeron ve adının Haze olduğunu düşündüğü iri yarı, vücut geliştirmeci tipte bir vampir. Arkalarında, yaklaşık yüz metre ötede ve çim alanın karşısında, özel kadrolarda olmayanların Muhafız barakaları vardı. Hiç tanımadığı birkaç Muhafız

met ön tarafta oturmuş, kahvaltılarını ederken gayriresmi antrenman maçını .

Thorne onun geldiğini hissetmiş olmalıydı. Döndü, kafasına etli bir yumruk yedi, saldırgana -Haze'e- kaşlarını çattı ve sonra Laurel'e doğru koşmaya başladı. Terli ve deri pantolonlu Laurel'in yanına vardığında onu kendine doğru çekti ve ağzı açık bir öpücük verdi.

"Mm," dedi dudaklarını yalayarak ve kendinden çok memnun görünüyordu. "Hediyemi buldun."

Laurel ne diyeceğini bilemedi. İçi sıcacık ve yapış yapıştı. Adam sadece herkesin önünde sevgisini göstermekle kalmamış, ona evinin tadını da vermişti ve adam... gülümsüyordu. Gamzeleri ve her şeyiyle.

Söyleyecek söz bulamayan tek kişi o değildi. Çimenlikteki üç Fae de ağzı açık kalmıştı. Ama Thorne'un umurunda değildi. Dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Bilgin olsun, dün gece yaptığın gibi beni ne zaman uyandırmak istersen, benim için sorun değil."

Belli ki fae'lerin kulakları iyi işitiyordu, çünkü içlerinden biri alaycı bir kurt ısılgı çıkardı. Laurel'in yanakları kızardı.

"Çekinme," diye kıkırdadı Thorne. "Muhtemelen dün gece de duymuşlardır."

"Ne!" diye nefesi kesildi.

Omuz silkti. "Dün gece beni gafil avladın ama bu gece biraz mahremiyet sağlamak için odayı büyüleyeceğim." Sonra bakışları hınzırlaştı. "Tabii şimdi hecelememi istemiyorsan. Sanırım konsey toplantısından önce birkaç dakikamız var."

Görünüşe göre bilmiyorlardı. Çimenlerin üzerinde, sabah güneşinin altın sarısı saçlarını yaldızladığı Yaprak onlara doğru ilerliyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bir var," diye mırıldandı Thorne, gözleri Leaf'in üzerindeydi.

Yaprak geldiğinde, hepsine içeri girmelerini işaret etti. "Ne oldu?" Thorne sordu.

"Herkes bir araya geldiğinde söyleyeceğim."

"Sadece şimdi söyle."

Yaprak ellerini kalçalarına koydu, diğer endişeli Muhafızlara bir bakış attı ve nefes verdi. "Bir davet aldık

Yüce Kral Mithras dün gece."

Thorne, Laurel'in yanında gerildi.

Leaf sözlerine şöyle devam etti: "İlk ve tek varisi olduğunu duyurmasının şerefine düzenlenecek bir balo için."

"Siktir git, öyle," diye tükürdü Haze.

Hem Thorne'un hem de Rush'ın boğazından bir hırıltı koptu. Diğerlerinin yüzünde taşı kesebilecek bir ifade vardı ama Laurel bunu tam olarak anlayamıyordu.

"Bu neden iyi bir şey değil?" diye sordu.

"Kral yıllar önce hem meşru hem de gayrimeşru çocuklarını öldürdü," diye açıkladı Leaf. "Hiçbirimizin bilmediği gizlice bir varis üretmediyse, yaşayan tek varisi Jasper."

"Davetiye kimin için?" Thorne sordu. "Prime, artı bir."

Thorne, "Ben de onunla gideceğim," diye karar verdi.

Yaprak kaşlarını kaldırdı. "."

Thorne avucunu kaldırdı. "Bu her zaman *benim* avım olmuştur." "Kuyu'ya olan görevin pahasına," diye hatırlattı Leaf. "Bunu anlıyorum. Ve bunu telafi edeceğim ama bu-"

Yaprak başını sallayarak Thorne'un sözünü kesti. "Karar vermek bana düşmez. Başbakan yanında birini getirecektir."

Rush, "O zaman biz de içeri girmenin bir yolunu buluruz," diye ekledi.

"Bu imkânsız," dedi kahverengi saçlı elf Aeron. "Bu balo sadece davetlilere açık olacak. Kaleye girmek için geçerli bir neden bulamazsak, içeri giremeyiz. Kılık bile değiştiremeyiz." Gözyaşı damlası dövmesini işaret etti. "Cazibe bunu kapatamaz."

"Bu bir maskeli balo mu?" Thorne umutlu gözlerle sordu.

Yaprak başını salladı. "Şu anda ne konuştuğumuzun bir önemi yok. Başbakan hepimizin mümkün olan en kısa sürede konsey salonunda toplanmamızı istedi. Siz oraya gidin, Aeron ve ben de geri kalanları toplayacağız."

Yaprak Aeron'la birlikte eve girdi. Kalan Koruyucular Prime'la birlikte gidecek en iyi kişinin kim ve nasıl olacağı konusunda hararetle bir tartışmaya giriştiler. Laurel geride durup onların konuşmasına izin verdi çünkü zihni çoktan dönmeye başlamıştı.

Bu fırsat çok tesadüfiydi. Bir davetiye. Sadece üzerinde adının olduğundan emin olmalıydı.

CHAPTER THIRTY-ONE

Thorne Laurel'i tapınağın merdivenlerinden yukarı çıkardı ve Konsey'in genellikle toplandığı bitişikteki odaya götürdü. Açık bir

Pantheon, tapınak tüm Tarikat arazisine bakıyordu. Çiçek aranjmanlarının ve çeşmelerden menfezlere ve merdivenlere akan su bütünlüğünün bakımıyla ilgilenen acemilerin ve çömezlerin yanından geçerek yer seviyesine indiler.

Oraya pek sık gitmemişti. Ortasından element dikilitaşları çıkan kutsal havuzlar onu her zaman rahatsız etmişti. Buraya girişiyle ilgili en eski anılarından biri, kabul töreninden sonra havuzdan havuza geçmesi ve ilk kez kışladaki odalarına gönderilmeden önce elemental yakınlığının test edilmesi idi. Laurel yanında gerildiğinde, onun da artık burayla ilgili kendi anıları olduğunu fark etti. O da buraya geldiğinde teste tabi tutulmuştu.

Konsey odası Onikiler'den Muhafızlarla doluydu. Konsey üyesi olan üç mavi cüppeli Büyücü de oradaydı. Barrow akademide öğretmenlik yapıyordu. Birkaç on yıl önce manasıyla ilgili bir kaza geçirmiş, bu da onu biraz yaşlandırmış ve uzun beyaz saçlarla bırakmıştı. Peri olan Colt da bir eğitmendi ve Dawn da baş Kahin'di.

Başrahibe odanın önünde, panteonun kenarında ve sırtı aşağıdaki manzaraya dönük bir şekilde duruyordu. Beyaz tüylü kanatları kahverengi omuzları ve mavi elbisesi üzerine bir örtü gibi örtülmüştü. Başını çevirdiğinde beyaz sarmal lüleleri sallanıyordu.

Thorne'un yolu. Elini Laurel'inkine sıkıca sarmış olan Thorne odaya girerken iri baykuş değıştiren gözleri onu takip etti.

Bu eğlenceli olmalı, diye düşündü acı acı.

En son Thorne geldiği için Barrow odanın etrafına bir gizlilik perdesi çekerek konuştuklarının tek bir kelimesinin bile yakınlarının dışında duyulmamasını sağladı. Thorne Laurel'i Rush ve Clarke'ın bir sütunun yanında durdukları yere götürdü. Yüzü ön tarafa dönüktü ve Laurel'i göğsüne çekti, kollarını sıkıca ön tarafına doladı.

Başbakan, "Bugün buraya gelmenizi istedim çünkü hepimizi ilgilendiren bazı haberler var ve birlikte bir karara varmamız gerekiyor" dedi.

Thorne alay etti. Ne zamandan beri hepsine danışıyordu?

Başbakan başını Thorne'a doğru eğdi. "Söyleyecek bir şeyin var mı, D'arn Thorne?"

"Neden bize sorma zahmetine giriyorsunuz?" diye cevap verdi. "Nasıl olsa kendi kararınızı vereceksiniz."

Ona uzun uzun ve sertçe baktı. O kadar uzun süre ki Thorne onun ya saldırgan bir tavırla patlayacağını ya da onu görmezden geleceğini düşündü. Ama yüzü aniden savunmasını kaybetti. İç çekti.

"Geçmişte de böyle olmuştu. Doğru. Ama..." Clarke'a bir bakış attı. "Değişimin iyi bir şey olduğunu öğreniyorum ve eğer bu yeni tehdidin üstesinden geleceksek bunu benimsemeliyim."

Yeni tehdit. Kristal Şehir'deki insanları mı yoksa Kral Mithras'ı mı kastediyordu? Belki de her ikisiydi?

"D'arn Jasper'ın saflarımızdan ayrılmasından benim sorumlu olduğum bir sır değil."

Thorne tekrar, "Yani onu sattığını mı söylüyorsun," diye çıkıştı. "Lafı dolandırma, Prime."

Çenesi sıkıştı, ama hakkını yemeyelim, geri adım atmadı. "Bu yaptığım şeyi adlandırmanın bir yolu. Başka bir yol da bize eşini söylemektir."

Kollarında gerilen Laurel'e eliyle işaret etti. Adam onu daha sıkı tuttu. "Clarke bizi Laurel'a götüren kişi."

"Peki Rush'ı Clarke'a kim götürdü?" Prime kaşlarını kaldırdı.

Lanet olsun. Kız haklıydı. Bunu biliyordu. Bunu uzun zaman önce biliyordu ama yine de peşini bırakamıyordu.

Başbakan kaşlarını Thorne'a doğru indirdi. "Clarke'ın bulunmasına yol açan olayların benim için karar vermenin kolay olduğuna inanamazsın. Sonuç olarak ölen fae'ler sadece ve sadece benim taşıyacağım bir yük olacak. Sonunda kozmik Kuyu'ya yeniden katıldığımda bu yük beni ağırlaştıracak."

Thorne'un göğsünü içi boş bir sızı doldurdu. O kadar korktukları, gezegeni ilk seferinde yok eden bu insanlarla henüz tanışmamıştı ama yıkımlarının kanıtlarını sadece bugün gezegenin büyük bölümünü kaplayan buzlu çorak arazilerde değil, iki yıl önce Clarke'ın kaçırılmasının ardından yaşananlarda da görmüştü. Thaddeus Nightstalk'ın savunmasız mürekkepli yanını avlamışlar ve onu kendi isteklerini yerine getirmek için kullanmışlar, insanları ve sahte ölümsüzlüklerini beslemek için fae ruhlarından mana toplamışlardı. Thorne hala Crescent Hollow köyünün sınır duvarlarını kaplayan kafesleri hatırlıyordu. Anise'i yere asılı kafesten çıkarırkenki zayıf bedenini hâlâ hatırlıyordu. Ve eğer Jasper'ın Halka'da yakalanmasının arkasında bir şekilde bu insanlar varsa... boğazında alçak bir hırıltı gümbürdedi.

"Bunu göstermemiş olabilirim," dedi Başbakan'a, "ama bu tehdidi anlıyorum. Buradayım Prime, çünkü seninle aynı tarafta duruyorum."

Ona hafifçe başını salladı ve cemaatin geri kalanına döndü. "Yüce Kral Mithras beni ve benim seçtiğim bir misafiri yeni varisinin adını koyma şerefine bir baloya davet etti. Bir hafta sonra. Jasper'ın yakın zamanda görüldüğü düşünülürse, hepimiz onun kralın varisi olarak atayacağı kişi olduğunu varsayıyoruz."

Bir hoşnutsuzluk ve tartışma mırıltısı yükseldi, ancak Başbakan elini kaldırdı.

"Daha bitirmedim. Üç yüz yaşını aşmış herkesin bildiği gibi, çözülme başladığında ve Kral Mithras Seelie Krallığı'nı kurmak için Unseelie Krallığı'ndan ayrıldığında, ardından ve sistematik olarak doğurduğu tüm fae'leri öldürdü. Dokunamadığı tek çocuk Jasper'dı ve bunun nedeni de Jasper'ın Tarikat'a sığınması ve kimliğinin elinden alınarak taht üzerindeki hak iddiasının ortadan kaldırılmasıydı."

"O aynı zamanda bir piç," dedi Barrow, beyaz meşgul kaşları aşağı çekilmiş bir halde. "Onun kralın istediği kişi olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

varis olarak adlandırmak?"

Bulut bir adım öne çıktı, gözlerinin altında koyu lekeler vardı. "Çünkü Ash, River ve ben geceyi bunun doğru olduğunu teyit ederek geçirdik."

Thorne doğruldu. Onikiler'deki üç karga da keşif görevine gitmişti. Helianthus'a mı? "Onu gördün mü?"

Ciddi bir baş sallama. "Kalenin üzerinde uçtuk, dedikodu topladık ve sonra saray bahçesinde izledik. Hizmet personeli yeni prensten rahatça bahsetmekle kalmadı, aynı zamanda ona parti kıyafetlerinin de gördük."

Thorne'un içinde öfke kabardı.

"Nasıl olur da Dawn bunu *görmez*?" Yaprak Kahin'e doğru eliyle işaret etti.

Ama Thorne bunun, Rush'ın laneti sırasında *görünmez* olabilmesiyle aynı yol olduğunu biliyordu. En başta lanetlenmesinin nedeni buydu.

Thorne, "Jasper'ın yakasında lanet izleri var," dedi. "Hem Mithras hem de Bones bu eylemle ilişkilendirildi."

Prime'in kanatları sinirli bir çırpınısla dramatik bir şekilde alevlendi. "Birlikte çalışıyorlar ve kendi tekniğimizi bize karşı kullandılar," diye belirtti. "Hızlı öğreniyorlar."

Odada bir muhalefet gümbürtüsü dalgalandı. Cloud insan ırkına yönelik genel hakaretler mırıldandı. Thorne ona ters ters baktı.

"Yani Mithras onlarla birlikte mi çalışıyor?" diye sordu Colt. "Öyle görünüyor," diye yanıtladı Prime.

Colt kaşlarını çattı. "O halde Elphyne'in geri kalanı Kuyu'dan daha önemli olduklarına inanmadan önce küfürlerinin yayılmasını durdurmalıyız. Eğer bu muhaliflere karşı bir hamle yapmazsak, yakında üstünlüğü ele geçirecekler. Açıkçası kral ve kraliçeleri de bu tehdide dahil etmenin zamanı geldi. Diğer hükümdarları uyarmalıyız."

Prime cevap almak için Clarke'a baktı, o da yoğun bakışlar altında biraz sinmişti. Laurel Clarke'a hafifçe başını salladı, bu hareket Clarke'ın güvenini pekiştirir gibiydi.

Clarke çenesini kaldırdı ve bakışlarını Prime'a dikti. "Yanında kimi getirmen gerektiğini biliyorsun."

Güzel. Sonunda biraz mantıklı. Thorne arkadaşını bıraktı ve bir adım öne çıktı. Ama Başbakan'ın bakışları Laurel'in üzerindeydi. Duvarlar içine kapandı ve bir paranoya telaşıyla Thorne birdenbire bu sonuca en son varanın kendisi olduğunu hissetti çünkü odadaki herkes sanki çok mantıklıymış gibi başını sallıyordu. Laurel bile. Neden o? Ateş gücü yüzünden mi?

"Hayır," diye havladı, Başbakan'ın tepkisini önceden tahmin ederek. "O seninle gelmiyor. Yanına bir Muhafız al. Ben olmak zorunda değilim ama yanında bir savaşçıya ihtiyacın var."

Laurel'in gözleri kızgınlıkla parladı. "Seninle Ring'de dövüştüm. O kadar da beceriksiz değilim."

"Seni kurtarmasaydım ölecektin," diye karşılık verdi.

"İnsanları tanıyorum, neye benzediklerini gördüm, onları işaret edebilirim. Nasıl düşündüklerini biliyorum. Prime'in Jasper'ı eve getirmek için ihtiyacımız olan bilgiyi almasına yardımcı olabilirim."

Belki bu doğrudu ama yine de Thorne için yeterince iyi değildi. Kör edici bir panik yüzünü ısıttı. "Delirdin mi sen? Daha hazır değilsin. Sadece bir haftadır bu saatte uyanıksın!"

"Beni yeterince iyi eğittin."

"Aptallaşma Laurel. Senin iznin olmadan mananı çektiğimi bile hissedemiyorsun."

Nefes nefese kaldı ve odadaki sessizlik sağır edici bir hal aldı.

Kahretsin. Bunu söylememeliydi. Burada değil. Herkesin önünde değil. Zamanları olduğunda her şeyin nasıl işlediğini düzgün bir şekilde açıklamayı planlamıştı. Onu yaptığı şeye alıştırması gerekiyordu. Bir daha yapmayacağına dair kendine söz verdiği şeyi.

"Ne yapıyordun?" Laurel dişlerini sıkarak konuştu.

Tavana baktı ve yükselen çaresizlik duygusunu yatıştırmaya çalıştı. Ona her şeyi anlatabilirdi. O zaman bunun ne kadar aptalca bir iş olduğunu anlayacaktı. Herkesin aynı fikirde olacağından emindi. "Savaş sırasında, üzerime koydukları bağlayıcı rünü kırdığımda, bunu yapmak için senin mananı kullandım. Bu yüzden savaşın ortasında neredeyse bayılıyordun."

"Eşini tehlikeye mi attın?" Rush hırladı. "Ondan izin bile almadan mı?"

"Fury'yi bana getirmek için bir aktarım büyüğü kullanmam gerekiyordu," karşılık verdi. Hiçbiri, izin istese de istemese de, verilmesi gereken tek kararın bu olduğunu göremiyor ? "Tazıları yenmemin tek nedeni Fury'ye sahip olmaktı." Prime'in üzerine yürüdü. "Gördüğünüz gibi, ona ne için ihtiyacınız varsa yapabilirim. İşin içinde olmasına gerek yok. Sadece manamı yenilemem gerekirse diye yakınlarda olacak."

"Senin için tek anlamımın bu olduğunu bilseydim, Thorne, yapmazdım..." Laurel boğuldu. İncinme, ihanet ve acı aralarındaki bağ aracılığıyla Thorne'un içine doldu. Bütün bunları yanlış anlıyordu. Onun sadece kendisini korumak istediğini nasıl göremiyordu? Bunu ondan *hissedemez* miydi? Bu yeterli değil miydi?

Ve sonra öyle bir şey yaptı ki, herhangi bir kılıç darbesinden daha fazla kalbini ikiye böldü. Omurgasını dikleştirdi, ona doğru yürüdü, elini tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Jasper'ın yerini tespit ettik. Beni tatmin edecek şekilde bu toprakların yollarını öğrettin. Pazarlığımız sona ermiş say."

"Hayır," dedi. "Beni bırakıp gidemezsin. Biz birbirimize bağlıyız." Omuz silkti. "Bu senin kuralın, benim değil."

"Bu Well'in kuralı. Hoşuna gitse de gitmese de bana mahkumsun Laurel."

Ona ters ters baktı. "Seninle *sıkışıp* kalmak, bunun tam olarak nasıl hayal ettiğim gibi değil. Sen olmadan ve Prime'la tek başıma kalmam konusunda bana güvenemiyorsan, o zaman ne yapıyoruz? Görebildiğim kadarıyla, İyi Kutsanmış çiftleşme birlikte olduğumuzda iyi işliyor, ancak ayrı olduğumuzda ortak mana ve duygularımızın gücünün zayıflaması dışında hiçbir olumsuz etkisi yok. Yani, teknik olarak, çekip gidebilirim."

"Demek istediğim bu değildi. Her şeyi yanlış anlıyorsun." Kalbi küt küt atmaya başladı. Cildi ısındı ve diken diken oldu. Yapmayacağına söz vermişti.

"Pekala, senin anlayacağın şekilde söylememe izin ver. İlk anlaşmamızın bağlayıcı sözleriyle, birbirimizden uzaklaşmalıyız."

Anlaşmaları bir çırpıda sona ererken avuçlarının arasında bir ısı kıvılcımı çaktı.

Laurel döndü ve tapınaktan çıktı. Ondan *uzaklaştı*.

"Ona ihtiyacımız var Thorne," dedi Başbakan nazikçe. "Onun İyi Kutsanmış işaretleri sadece uygun kıyafetlerle gizlenemez, aynı zamanda eşinin içinde bir gizlenme büyüsünü uzun süre aktif tutabilecek güç olduğuna inanıyorum. Kalede hiçbirimizin yerlere girebilir. Sadece onu eğitmemiz gerekiyor."

Kulaklarındaki kan kükrediği için duyduğu tek şey gevezelikti. İçindeki kurt öfkeyle hırladı. Pençeleri parmak uçlarından fırladı. Dişleri ağzında uzadı. Ona ters ters baktı ve artık insan olmayan bir sesle konuştu.

"Sen," diye tükürdü. "Benden daha ne alacaksın?"

Başbakan şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Ve bu onu daha da öfkелendirdi. Ama sonra gücüyle doldu, Kuyu'nun elektrik akımlarının derisi boyunca çatırdamasına, kıvılcımlanmasına ve ham enerjiyle aydınlanmasına izin verdi.

"Şimdi sen, D'arn Thorne, geri dönemeyeceğin karanlık bir yere gitmeden önce uzaklaşmalısın."

Odadaki her bir çift göz onu dikkatle izliyor, onun kendi gücünü serbest bırakması ihtimaline karşı kendi güçlerini hazırlıyordu. Ama buna değmezlerdi. değmezdi. Eğer kendi eşi onu anlayamıyorsa, o zaman neden deniyordu ki? Thorne yıllar boyunca onu rahatlatan tek kişiye döndü... kurduna. Yer değiştirdi, kıyafetlerinden sıyrıldı ve koşar adımlarla oradan çıktı.

CHAPTER THIRTY - TWO

Laurel Ada'nın odasındaki pencerenin önünde durmuş, güneş doğarken ön bahçeye bakıyordu. Ocaktaki ateş çıtırdıyor, soğuk havayı dışarıda tutuyordu ama yoğunlaşma Pencerede toplanmış, manzaranın çoğunu çarpık kabarcık desenlerine dönüştürüyordu.

Thorne'un kurda dönüşüp Tarikat yerleşkesinden kaçmasının üzerinden üç gün geçmişti.

Üç gün boyunca tek bir ses bile duymamıştı.

Kolundaki işaretler ona neredeyse hiçbir şey anlatmıyordu. Sadece Tarikat kampüsünün duvarlarını çevreleyen vahşi, zehirli ormanda bir yerlerde hayatta olduğu anlamına gelen uzak bir varlık. Ve bu da acı dolu pastasının üzerindeki kremaydı. Thorne eve gelip aralarındaki tartışmayı çözmek yerine zehirli bir ormanda, muhtemelen bir kurt olarak yaşamayı tercih etmişti.

Onu çok incitmişti.

Eğer Yüzük'te sorsalardı manasını özgürce verebilirdi.

Eğer sorsaydı.

Ama bu gerçeği ondan saklamakla ilgiliydi. Fae'ler yalan söyleyemezdi ama gerçeği kesinlikle kendilerine saklayabilirlerdi ve bunu yaparken farkında olmadan onun şahsına karşı en iğrenç suçu işlemişti. Onun kendini koruma yeteneğini elinden almıştı.

Bones'un ona nasıl hissettirdiğini *biliyordu*.

Biliyordu ama yine de yaptığı şey hakkında hiçbir şey söylememişti.

Onu hiç tanıımıyormuş gibi hissediyordu. Ne tür bir adam sözde sevdiği birine bunu yapabiliirdi?

Ama seviyor ? Onu seviyor muydu?

Ondan sıcak duygular hissetmişti ama bunun aşk olduğunu kim söyleyebilirdi? Çiftleşmeleri kendi seçimleri değildi. Bir düğün törenleri bile olmamıştı. Ona bir nikah töreni tarif ettiğinde, bu onun nikah töreni için özlem duymasına neden olmuştu. Normal bir ilişkinin bütün bir parçasını kaçırmışlar gibi hissediyordu. Ona kadar hiç istemediği kısmı.

Birlikte geçirdikleri zamanı düşününce, fedakârlık yapan her zaman Laurel olmuştu.

Bu onu içten içe yiyip bitirdi.

Ama onu kovalamazdı. Hayır. Ona öfkesini söylemekten bıkmıştı. Feda edilecek kişi olmaktan bıkmıştı. Sıra ondaydı. Top onun sahasındaydı.

Belki de bu iyi bir şeydi. Kılık değiştirmiş bir nimet. Diğer herkes Prime ve Laurel'ın istihbarat toplayıp Jasper'ı kurtaracaklarına inanıyordu ama Laurel biliyordu. Clarke biliyordu. Laurel, Bones'un cesedini kendi gözleriyle görmeden geri dönmezdi. Thorne'un davranışından sonra, bu gizli görevi yerine getirmesine izin vermesinin mümkün olmadığı açıktı.

Rush Thorne adına özür dilemeye çalışmıştı. Erkek kurt şekil değiştirenlerin çiftleşmeden sonra son derece sahiplenici olduklarını söylemişti ama bu Thorne'un çiftleşmeden önceki davranışlarını mazur göstermiyordu. Manasını çalması. Bu affedilemezdi.

Clarke, Laurel'in arkasından, "Keşke ben de sizinle gelebilseydim," dedi. "Ama birinin Ada'yla kalması gerekiyor."

Defne yatakta Ada'nın yanında oturan arkadaşına döndü. "Güzel, senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı Clarke. Ben de öyleyim."

"Umarım bu doğrudur."

"Helianthus Şehri'ne gittikten sonra öyle olduğunu göreceksin. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Defne tekrar pencereye döndü ve parmağını penceredeki buğunun üzerinde gezdirdi. Su damlayarak pencerenin dibindeki havuza düştü.

Clarke, "Thorne geri dönecek," diye açıkladı.

Laurel hissetmek için kendinde bir şey bulamadı. "Bu senin daha önce
Gördün mü?"

"Hayır. Bu bildiğim bir şey çünkü o seninle çiftleşti. Şu anda nasıl hissedeceğini biliyorum."

Kalbi sökülüyormuş gibi mi? Öyle olmasını umuyordu. Çünkü onunki öyleydi.

"Bizim için aynı şey olduğunu sanmıyorum Clarke. Thorne ve ben sen ve Rush'tan farklıyız."

"Tek fark Thorne'un ekstra inatçı olması." Clarke bir nefes aldı. "Ve ekstra incinmişti. Hiçbir zaman sizin gibi sevgi dolu bir ailesi olmadı."

"Bunu biliyorum," diye tersledi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Ve bunu yanlış anlama ama kırık ve yalnız bir çocukluğun izleri sonsuza dek seninle kalır."

Laurel öfkesini tekrar Clarke'a yöneltmek istedi ama arkadaşı haklıydı. Lionel'ı kaybetmek canını yakmıştı. Hem de derinden. Ama boşluğu dolduracak iki sevgi dolu ebeveyni vardı. *İnsanları* vardı. Bazılarının hiç kimsesi yoktu. Bazıları uzun süre boş kaldı.

Clarke, kendisinden nefret eden ve onu aşağılayan bir anneyle büyümüşü. Babası genç yaşta ölmüşü. Kötü bir adam onun savunmasız halini baştan çıkarıp onu manipüle edene kadar yalnızdı. Laurel ve Ada Clarke'la arkadaş olmasaydı, Clarke hâlâ o kötü adamla birlikte olabilirdi ama bildikleri dünya hâlâ yok olmuş olacaktı.

Laurel'in geride bıraktığı sevgi dolu ailesi de dahil.

Laurel'in içinden bir meydan okuma dalgası geçti. Clarke yanıliyordu. Laurel ailesini kaybettiği için acı çekmeyi hak ediyordu. Thorne'un acısını onunkinden daha değerli kılan neydi? Her şey göreceliydi. Herkesin kendisi için önemli olan şekilde acı çekmeye hakkı vardı. Bu, acısını sözde değer verdikleri kişilerden çıkarabilecekleri anlamına gelmiyordu. Davranışlarının yanına kâr kalmasını sağlayan neydi? Jasper'ı vardı. Teyzesi vardı. Şimdi de Rush, Clarke ve Laurel vardı. Yine de Thorne için yeterli değildi.

Hayır. Pencereye bakıp kaşlarını çattı. O bir kraliçeydi. Bir patron. Ona bu şekilde davranılamazdı. Kimse tarafından.

"Hazır mısın?" Clarke sordu.

"Elbise hazır. Gözlerim şaşkı olana kadar gizlenme büyüü üzerinde çalıştım."

"Kastettiğim bu değildi."

Laurel döndü ve arkadaşının ciddi gözleriyle karşılaştı. Mahvolmuş tırnaklarına baktı ama bu kez o duyguyu silmek için tırnaklarını kalçalarına sürme isteğine direndi. Hayır. Parmaklarını yumruk yaptı ve bu hissi kararlılığını artırmak için kullandı.

"Onu gördüğümde tereddüt etmeyeceğim, merak . Kalabalık bir odada olması umurumda değil." Laurel'in içini karanlık, acı bir öfke doldurdu. "Eğer Bones'u görürsem, onu yakıp kül ederim."

CHAPTER THIRTY-THREE

Kurt formunda ve Tarikat duvarlarını çevreleyen ağaçların gölgesinde Thorne, Helianthus Şehri'ne giden alayın araziden ayrılışını izledi. Bu

Başbakan'ın at arabasıyla seyahat etmeyi seçmesi alışılmadık bir durumdu. Bilerek uzun yoldan gitmek istemediği sürece bir portal daha hızlı olurdu.

Nedenini bilmemekten nefret ediyordu.

Vagonun penceresindeki perde kıpırdadı ve Thorne eşinin pencereden dışarı bakan, belki de onu arayan tatlı yüzünü gördü. Bunu asla bilemeyecekti çünkü kadın yüzünü tekrar kabinin karanlık girintisine çevirdi ve perde inmeden önce beyaz lüleler uçuşmaya başladı.

Acı yeniden kaynadı.

Ve sonra her geçen an, araba uzaklaştı, hırpalanmış duyguları azaldı, mesafeyle birlikte tükendi.

Laurel'in varlığının ruhundaki hissi azaldı, ta ki Laurel onun bağında bir hayalet hissinden başka bir şey olmayana kadar ve o her zaman olduğu gibi yine . Göğsünde bir sızı büyüdü.

Ağaçları sarsan bir ulumayı serbest bıraktı. Son notalar da bittiğinde, ayak sesleri kulaklarını dikti. Sese odaklandığında tüyleri diken diken oldu: dökülen yapraklar ve dallar çıtırdıyordu. Ve sonra akrabalarının kokusunu aldı. Beyaz bir kurt ağaçların arasından sıyrıldı ve ona döndü, altın rengi gözleri deliciydi.

Rush.

Pırıltılı bir ışık kurdun bedenini sardı ve ardından Rush fae formuna dönuştü. Yüzündeki derin kaşlar açıklanamaz bir şekilde yumuşadı. Konuşmak için ağzını açtı ama hâlâ kurt formunda olan Thorne ona hırladı.

Derse ihtiyacı yoktu. Nasıl bir yüzer-gezer olduğunu çok iyi biliyordu ama o konsey odasında onu boğan duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Buraya sadece daha iyi nefes alana kadar gelmek istemişti... ve bir şekilde geri dönüş yolunu bulacak cesareti . Kuyruğu bacaklarının arasındayken Laurel'in yüzüne bakamazdı. Utanç hiçbir zaman onun duygusal kanonunda yer almamıştı.

Ona kadar.

Rush, "Eşinizle aranızdaki bu yarayı onarmanıza nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum," dedi. "Bu yüzden burada değilim."

Thorne hareketsiz kaldı. Arka ayaklarının üzerine oturdu ve Rush'a baktı. "Laurel'in gittiği yerde yardımınıza ihtiyacı olacak." Rush ovaladı sakalı, yüzünde ıstırap.

Alarm Thorne'un her diken diken etti. Laurel'in onun yardımına mı ihtiyacı vardı? Fae formuna geri döndü.

"Ne oldu?" Boğazını az kullanmaktan çiğ gibi hissediyordu.

"Konuşmalarına kulak misafiri oldum." Rush Thorne'un gözleriyle karşılaştı, sonra kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. "Kahretsin. Clarke burada olduğumu öğrenirse taşaklarımı mengeneye sıkıştırır."

"Rush," diye homurdandı Thorne, şimdi içi endişeyle dolmuştu.

"Ama çiftleşmiş olmamız her zaman aynı fikirde olduğumuz anlamına gelmez. Şu anda nasıl hissettiğini bilen tek kişi benim, Thorne. Sahip olman gereken bu ezici duyguları anlıyorum. Çiftleşmeden sonra koruma dürtüsü çok güçlüdür. Beni neredeyse Clarke'ın ölümüyle sonuçlanacak bir şey yapmaya itti. Eğer Helianthus Şehri'ne , Laurel'in hayatının büyük hatasını yapmasını engelleyemezsin. Ona işkence eden kişiyi öldürecek."

"Güzel," diye tükürdü Thorne. "Hayatının kısa kesilmesini hak edecek." Laurel küçük bir tazminatı hak ediyordu.

"Evet, öyle. Ama Laurel böyle bir eylemin yükünü hak ediyor mu?"

Thorne'un kanı yüzünden yavaşça çekildi.

Rush sözlerine şöyle devam etti: "Belki de size kendi zamanından ve nereden geldiğinden yeterince bahsetmemiştir. Sona ermeden önce huzur içinde yaşıyorlardı. Bildikleri tek ölüm hastalık ya da yaşlılıktı. Cinayet en alçaklarına mahsustu ve sonuçlarına katlananların sayısı çok azdı. Şimdiki gibi değil."

Rush'ın söylediklerinin ağırlığı Thorne'un içine düşen bir taş gibi oturdu. Laurel bu görevi üstlenirse, bu onu mahvedecekti. Böyle bir hareket onun ruhunu yiyip bitirirdi. Gücünü kullandığı tüm yolları düşündü. Hiçbiri düşmanın ölümüyle sonuçlanmamıştı. Güçlü, kuvvetli ve zaman zaman da acımasızdı. Ama o bir katil değildi.

Öyleydi.

Halka'da rakiplerini hiç düşünmeden öldüren Thorne olmuştu. Eğer onun zamanı gerçekten daha huzurluysa, zamanından uyandıktan kısa bir süre sonra öldüren bu kişi olmak zorunda kalmak onu geri dönülmez bir şekilde değiştirecekti.

"Dahası da var," diye ekledi Rush. "Cloud ve Shade, Patches'i cin şişesi hakkında sorgulamak için geri döndüler. Muhafızlarından da topladıklarıyla, Mithras parasıyla ödenen daha fazla paralı terör eylemini bir araya getirdiler."

"Anlamı?"

"Krala yakın biri, Unseelie'nin Seelie'ye saldırıyormuş gibi görünmesi için Patches'a para ödüyor."

"Demek doğruymuş. Birileri fae türleri arasında bir iç savaş kışkırtıyor." "Evet."

"Sence insanlar mı?"

Rush başını salladı. "Clarke ve ben bunun bir süredir yaşandığından şüpheleniyorduk ama Thaddeus'tan kurtulduktan sonra pek bir hareketlilik olmadı. Lanetliyen insan şehrini ziyaret ettiğimde bu büyüklükte bir şey görmemiştim. Clarke'ın son imgelemelerinin Laurel ve Ada'yı bulmakla ilgili olduğu gerçeğiyle birleşince, Boşluk'la başa çıkmak için zamanımız olduğunu düşündük. Şimdi ise insanların bu zamanı Yazlık Saray'da bir kale edinmek için kullandıklarını biliyoruz."

Thorne'un içinden yeni bir öfke seli geçti. "Bütün bunları bildiğine göre, Başbakan'ın Laurel'i yanına alma planından nasıl memnun olabilirsin?"

Onu mu? Kuyu adına yapabileceğimiz daha çok şey var. Tarikatın sarayı basmaya hakkı ."

Rush alay etti. "Hayır, yok. Daha fazla kanıta ihtiyacımız var. Ama yeterince uzun süre kalsaydınız, Muhafızların Jasper için kendi çıkarma planımızı zorladığını öğrenirdiniz. Ve Başbakan da bunu onayladı."

"mi?"

"Bu yüzden geçitten değil de arabadan ayrıldı. Helianthus'taki Yazlık Saray'a yolculuğu bir gösteri haline getirerek dikkat dağıtıyor. Ve hazırlanmak için zamanımız var." Rush'ın bakışları içe döndü. "Bize yaptıkları yüzünden Başbakan'ı neredeyse öldüreceğimi biliyor musun? Ofisine gittim, Yıldızkılıcı'nı çektim ve kafasına doğru savurdum. Pencereden uçarken kuyruk tüyünden başka bir şey yakalayamadım. Ve şimdi iskaladığım için memnunum." Bakışlarını Thorne'un üzerine dikti. "Algılanan adaletsizlik yüzünden birini öldürmek Kuyu'yu onurlandırmanın bir yolu değildir. Bu bizi bizden önce gelenlerden daha iyi yapmaz."

"Algılanan adaletsizlik mi?" Thorne homurdandı. "Bunu nasıl söylersin? Bu gerçektir."

"Ben sadece Jasper hakkındaki haberler ortaya çıktığından beri Prime'ın farklı olduğunu kastetmiştim. Pişman olduğuna inanıyorum. Elphyne'in gelişmesini sağlamanın ne kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum. Savunulamaz bir karar vermek zorundaydı. Hangi yolu seçerse seçsin, birilerinin canı . Clarke'ın hayatta olduğu kadarı seçti. Clarke hayatta olduğu için Laurel da hayatta. Bu seçim sayesinde daha fazlası yaşayacak. Muhtemelen dünyanın geri kalanı yeniden doğacak. Prime'ı yaptıklarından dolayı asla affetmeyeceğim ama Jasper'la yaptığı hatayı telafi etmek için bir şansı hak ettiğine inanıyorum."

Sözleri Thorne'a sert bir şekilde çarptı.

Bu savunulamaz bir karardı. Daha az ölüme karşı daha çok ölüm. Thorne bu yükü söyleyebilir mi?

Hayır.

Bu da Thorne'un bir aptal olduğu anlamına geliyordu. İşe yaramaz, reddedilmiş bir çöpün yüzen dev bir parçası. Sadece Laurel için değil, Tarikat için de. Öfkesinin yoluna çıkmasına izin vermişti ve bunun ötesini göremediği için cinlerin sahibiyle olan bağlantıyı Laurel'le tanışmadan önce öğrenmişlerdi. insanların olduğunu biliyorlardı.

Jasper Yüzük'ten çıkarılmadan çok önce Yazlık Saray'a sızmıştı. Ama Laurel ona bu öfkeden kurtulmayı öğretmişti. Yani bir bakıma Clarke haklıydı. Laurel onu Jasper'ı bulmaya birden fazla şekilde yönlendirmişti.

Artık Boşluk hakkında bildikleri tek şey Elphyne'i kendisi için istediğiymi ve Kuyu'nun onlara verdiği kurallara uymak zorunda kalmadan büyü yapabileceğine inanıyordu. Metalleri ve plastikleri geri getirmek istiyordu. Yeni dünyaya hükmetmek istiyordu. Fae'ler bunun yıkıcı sonuçları olacağını biliyorlardı. Yüzyıllar boyunca, dünya hayatını geri kazanmak için mücadele etti. Sert, donmuş topraklarda hayatta kalmak bundan başka bir şey değildi... hayatta kalmak. Fae'ler arasında - yani Prime'lar arasında - o dünyayı hâlâ hatırlayanlar vardı. Onlara bunu sık sık hatırlattığından emin oldu. O zamanlar yaşamıyorlardı. Hayatta kalıyorlardı. Jackson Crimson Kuyu ile bağlantıyı, metaller ve plastiklerle ilgili kuralları keşfedene kadar yaşam yeniden yeşermemişti.

Gezegene yaşam geri geldi. Hem hayvan hem de bitki yaşamında yeni türler oluştu. Nesli tükendiği düşünülen bazı türlerin buzları çözüldü ve yaşama geri döndürüldü. Ve bu sadece Kuyu'nun lütfu sayesinde oldu. Boşluğun eski, açgözlü yöntemlerine geri dönmesine izin vermek sonun başlangıcı olacaktı ve eğer Bones'tan kurtulurlarsa, Boşluk onun yerini dolduracak başka birini bulacaktı.

"Bu Bones denen adamı yakalamalıyız. O Geçersiz'in sağ kolu. Onu yakalamalı ve öldürmemeliyiz çünkü bu Void ile zincirleme bir intikam reaksiyonu başlatabilir. Tek bildiğimiz, onların sevgili oldukları. Burada olmak için zamanda yolculuk yaptılar. Gerçeğin yakınında bile olmayabilirim ama bu yıl öğrendiğim bir şey varsa o da her şeyi bilmediğimdir," dedi Thorne. "Onu yakalamalı ve sorgulaması için Cloud'a vermeliyiz."

"Anlaştık."

Thorne'un bakışları, rengi dışında kendisinininkinin aynadaki görüntüsü olan babasınıninkine kaydı. Thorne bunu annesinden miras almıştı. Thorne'un Rush'ın varlığını kabullenmesi biraz zaman almış olabilirdi ama artık Thorne onun onurlu bir fae olduğunu görebiliyordu ve acı dolu geçmişi geride bırakmak için elinden geleni yapıyordu.

değiştiremeyecekleri ve geleceğe bakamayacakları bir şey.

Yapabilecekleri bir şey

Değişim.

Thorne'un babasından öğrenebileceği çok şey vardı.

"Laurel'in bu insanı öldürmesine izin verilirse," diye devam etti Rush. "Bu feci sonuçlara neden olabilir. Clarke'ın bunu neden ya da nasıl *görmediğini* bilmiyorum. Sanırım bazen onun görülerinden çok fazla şey bildiğine güveniyoruz, onun da hepimiz kadar yanılabilir olduğunu göremiyoruz. Duyguları da yoluna çıkıyor. O korkuyor. Bunu her gün hissediyorum. Hepimiz hata yaparız. Onlarla nasıl başa çıktığımız bizim gerçek karakter testimizdir."

"Nasıl bu kadar bilge olabiliyorsun?" Thorne şaka yaptı.

"Başkalarının davranışlarını izlemek için uzun zaman harcadım."

Bu, Thorne'un içinde bir hüznün yarattı. "Ben sen de oradaydın," diye onayladı.

"Evet. Sen Tarikat'a gidene kadar acını paylaştım. Ve sonra... seni Jasper'la gördüm." Rush kaçırdı. "O zaman bensiz hayatına devam ettiğini fark ettim. Bunu izlemek çok acı vericiydi, ben de uzaklaştım. Sana göz kulak olması için Jasper'a güvendim."

Thorne'un "Bunu şimdi anlıyorum" diyecek cesareti bulması için uzun bir süre geçmesi gerekti. Ve... Acını paylaşacak kimse olmadığı için üzgünüm."

Rush'ın gözleri yaşardı. Çenesi sıkıştı. Ve başını salladı.

Çünkü sadece ailelerin birbirlerinden bu kadar özgürce özür diledikleri biliniyordu. Sadece aile, karşılığında bir lütuf beklemezdi.

Duygular Thorne'u tıkadı. Ve sonra, onlarca yıllık hayatında ilk kez babasına sarıldı.

CHAPTER THIRTY-FOUR

T Kuyu Tarikatından güneye, Helianthus Şehri'ne yolculuk    gün sürdü.

Sadece    gün oldu.

Bones'un ateşinde erirken attıĒı  ıĒlıkları duymak için    gün bekleyebilirdi. KavrulmuŐ etinin kokusunu almak için. Ona verdiĒi acının bir yankısını hissetmek için. Şu anda tek  nemsemiĒi buydu ve bir Şekilde Bones'un sonunu Thorne'un ihanetinden kalan acının serbest kalmasıyla eş tutmuştu.

Nasıl ?

Onu

kullanmıştı.

Onu savunmasız

bıraktı. GitmiŐtı.

Ve geri gelmedi.

Onun acı  ektiĒini biliyordu. Onu ilk terk edenin kendisi olduĒunu biliyordu. Ama o da acı çekiyordu. Tüm dünyası elinden alınmıştı ve bu konuda pozitif kalmaya çalıŐmaktan yorulmuştu.

Helianthus Őehrine olan uzun yolculuk, yol boyunca birçok köyde durmaları gerektiĒi anlamına geliyordu. Her durakta BaŐrahip arabadan inip el sallıyor ve kasaba halkını kutsuyordu. Laurel arabada kalıyor ya da Kuyu'ya sadık kasaba halkının l tfuyla gönüllü olarak tutulan herhangi bir oda ya da pansiyonda konaklıyordu.

Clarke olmadan ya da Ada'yı susuz ve canlı tutmanın verdiĒi dikkat daĒınıklılıĒıyla Laurel karanlık ve küskün bir ruh haline büründü.

Onlarla birlikte seyahat eden muhafız yoktu, sadece iki büyücü vardı. Biri Prime'in asistanı Maryweather'dı, o da başka bir baykuş değıştiriciydi. Maryweather Başbakan'a çok benziyordu, kıvrıcık saçları hariç. Maryweather'ınki düzdü. Arabacı Thistle'la birlikte sürücü koltuğunda oturuyordu - kızıl saçlı, tilki kulaklı erkek bir fae. Laurel ara sıra arabanın üzerinde uçuşan gölgeleri yakalıyor, bulutları görmeyi umarak dışarı bakıyor ama sadece beyaz bir baykuşun süzölüşünü görüyordu. Arada sırada bir ya da iki karga.

Ama ilk günden sonra onları kimin takip ettiğini kontrol etmeyi bıraktı ve düşünceleri Bones'u nasıl bulacağı ve ona nasıl suikast düzenleyeceği üzerine yoğunlaştı. Sarayda olmayabilirdi. Elphyne'de de olmayabilirdi. Ama eğer oradaysa, onu bulacaktı.

Ayrıca Prime'in Jasper'ı kurtarma planına da uymak zorundaydı.

Thistle yeni atandığı tur rehberliği görevinde son derece gayretliydi ve geçtikleri kasabalar hakkında hikâyeler anlatıyordu. Can sıkıcı bir şekilde, durdukları kasabaları cıvıl cıvıl anlatarak Laurel'in karanlık düşüncelerini bölüp duruyordu. Gerektiğinde tam bir centilmen gibi Laurel ve Prime'in arabadan inmesine yardım ediyordu. Laurel'e, Unseelie Krallığı'nda bu tür bir tantana yapamayacaklarını itiraf etti. Orada yaşayanlar kapılarını kapatıp içeride kalırlardı ve bu onlara kişisel bir saldırı olmazdı, Unseelie'ler böyleydi işte. Yabancıları sevmezlerdi, hayatlarını Kuyu'ya hizmet etmeye adanmış olanları bile.

Belki de Laurel'in gitmesi gereken yer orasıydı. Yapmayı planladığı şeyden sonra Seelie Krallığı'ndan kaçması gerekebilirdi. Yer değıştirmesine yardım edecek birileri mutlaka vardır. Eğer yoksa da, artık yetenekleri arasında kullanışlı bir gizleme büyüsü vardı. Bir yolunu bulurdu. Unseelie krallığında, yabancılar tarafından rahatsız edilmeden yaşamak... kesinlikle cazipti.

Helianthus Şehri'ne yaklaştıklarında Laurel aklını kurcalayan bir konuyu tartışmak için bir daha fırsat bulamayacağına karar verdi. Prime yolculuk sırasında pek konuşkan değildi ve biraz da korkutucuydu. Laurel'e bir şeyler anlatmaya çalışan erkeklere katlanabilirdi. Ama güçlü bir kadın, muhtemelen Laurel kadar güçlü, onu korkutucu buluyordu.

Ama aklını kurcalayan bir şey vardı. Eğer şimdi konuşmazsa, Başbakan'a bir daha soru sorma şansı olmayabilirdi.

"Daha fazla Koruyucu elde etmek için haraçları zorlamak gerçekten gerekli mi?" diye sordu. "Başka bir şekilde tedarik edilemezler mi?"

Elinde bir yığın k ağıtla vagonun kendi tarafındaki pencereden dışarı bakan Prime, bilmi  bir sırtı la Laurel'e döndü. "Görüyorum ki D'arn Thorne konuyla ilgili olarak kulağını  ınlatmı ."

" yle," diye kabul etti. "Ama gerçeği bir de ağızından duymak isterim."

Prime Laurel'a şüphe ve Laurel'ın saygı duyduğunu sandığı bir şeyin karışımıyla baktı, sonra tekrar pencereye döndü.

"Sayımız azalıyor," diye itiraf etti Başbakan. "Elphyne büyüyor, gelişiyor ama yine de kışlalarda boş yataklar var. Muhafızlar çok sık ölüyor. Mana b k lm   canavarlar Kuyu'nun derinliklerinden fı kırıyor. İnsanlardan gelen tehdit de giderek artıyor." Derin bir i  çekti. "Bir zamanlar, hayatını Kuyu'nun hizmetine adamaktan daha önemli bir şey yoktu. Fae'ler, eğer fedakârlık yaparsak, Kuyu'nun bizi hayallerimizin ötesinde değerli bir dünya ile  d llandireceğini bilirdi. Şimdi hayallerimizde yaşıyoruz ve rüyalarımız gerçeğe d n   t . Egemen olmadığımız bir geleceğin ötesini görmek zor. Korkarım ki Fae'ler sahip olduklarının ne kadar iyi olduğunu anlamadan önce tekrar kabus görmek zorunda kalacaklar."

Laurel bir bakıma aynı fikirdeydi. "İnsanlar da aynı dertten muzdarip. Kendi iyiliğimiz için fazla akıllıyız. Bombaları biz yaptık, toprağı biz yok ettik ve bunun acısını biz çektik. Ne yazık ki bu zamanın insanlarına öğretmek için kullanabileceğiniz bir dersim yok. Batan geminin her zaman farkındaydık ama onu asla durduramadık."

Başbakan bakışlarını Laurel'ın üzerine dikti. O kadar uzun sürdü ki Laurel kıvrandı. "Kuyu, içimizdeki büyü ve gezegenin büyüsü arasındaki bağlantıyı keşfeden ilk fae' hik yesini sana anlatan oldu mu?"

"Jackson Crimson?" diye önerdi. Akademideki gizlenme büyüğü eğitimi sırasında ilk liderleri hakkında bir şeyler duymuştu.

"Ona ne olduğunu sana söylediler mi?"

Laurel başını salladı.

"Hayır," dedi Başbakan. "Sanırım kimse size söylemedi. Hikayesinin başlangıcı kadar göz alıcı bir yer değil."

"Ona ne oldu?"

"Hayatını Tarikat'ı inşa etmeye adadı. Bugün sahip olduğumuz her şeyi o inşa etti. Ve sonra tören gölüne gitti, kendini sundu ve bir daha hiç çıkmadı." Prime'in üzerine bir hüznün çöktü, sanki o da oradaymış, onu tanıyormuş gibiydi. "Kutsal yazılar onun aydınlanmaya ulaştığını söylüyor. Kuyu onu derinliklerine almış ve onunla bir olmuş, her şeye gücü yeten, her şeyi gören biri haline gelmiş. Ama... Ben gerçeği biliyorum. O yorgundu. Fae'ler ilk insanların yaptığı hatalardan ders almıyor gibi görünürken, Elphyne için savaşmaktan yorulmuştu."

"Metaller ve plastiklerden mi bahsediyorsunuz?"

Başbakan başını salladı. "Ve daha fazlası. Büyü. Karanlık sanatlara dalmak, kendilerini tanrı olarak görmek. Zalimlik. Açgözlülük. Kral Mithras'la tanıştığında daha iyi anlayacaksınız. Korkarım dediğiniz gibi. Batan bir gemi."

Başbakan bu sözlerle Laurel'i etkili bir şekilde kovarak kâğıtlarına geri döndü. Ama Laurel'in Prime'la işi bitmemişti.

"Fae'lerin kâbuslara ihtiyacı yoktur," dedi Laurel. "İnsanlar kimsenin kendi taraflarında olmadığına inandıklarında savunmaya geçerler. Acemilerle yaşadığınız sorun klasik bir damgalama sorunu." Prime kaşlarını Laurel'a doğru kaldırdı, o da devam etti. "Benim zamanımda binlerce çalışanı olan işletmelerimiz ve şirketlerimiz vardı. Benim şirketimde on iki yüz kişi çalışıyordu. İşyerimi çalışmak için cazip hale getirmek için ücretsiz spor kıyafetleri, ücretsiz ekipmanlar ve ücretsiz spor salonu üyelikleri sundum. Bu sadece onların kendilerini değerli hissetmelerini sağlamakla kalmadı, aynı zamanda sağlıklarına dikkat etmeleri için onları teşvik etti ve bu da onları daha üretken hale getirdi. Queen Fitness'ı sadece çalışılacak bir yer olarak değil, bir yaşam biçimi olarak pazarladım. Sağlıklı çalışın, daha uzun yaşayın."

Başbakan homurdandı. "Böyle bir söz veremeyiz. Daha uzun yaşamak bizim sunabileceğimiz bir şey değil. Eğer bir Gardiyan *değilseniz* daha uzun yaşama olasılığınız daha yüksektir."

"Beni fazla ciddiye alıyorsun. Teklif edebileceğiniz pek çok şey var."

"Ne ?"

"Yaşayacak bir yer gibi. Sıcak bir yuva ve başlarını sokacak bir çatı. Aidiyet. Giysiler. Yiyecek. Eğitim. Güç. Zafer. Dünya için iyi bir şey yaptığınızı bilmek."

"Crimson'ın tüm çabalarına rağmen, fedakarlık hiçbir zaman Fae'lerin temel değerlerinden biri olmamıştır."

Laurel omuz silkti. "Belki de. Ama bu bir başlangıç. Fae'lerin Halka'daki acımasız savaşları izlemekten ne kadar hoşlandıklarını gördüm. Belki Muhafız Oyunları gibi bir şey düzenleyebilirsin, her Muhafızı birbiriyle karşı karşıya getirirsin ve zafer için savaşır - tabii ki ölümüne değil - ama belki daha sportif bir şey. Çocuklar kart toplayabilir veya favorileri üzerine bahis oynayabilir. Bu oyunları düzenli bir şey haline getirirseniz, yakında başkaları da katılmak isteyecektir. Spor olması gerekmez ama bu bir popülerlik yarışmasıdır. Kendimizi Crown'dan daha iyi göstermeliyiz."

Başbakan dudağına vurdu. "Sanırım daha sonra bir ara, geçirdiğiniz zaman ve şirketlerinizin bu durumları nasıl ele aldığı hakkında daha fazla şey duymak isterim."

"Ben de isterim," diye yanıtladı Laurel. Bir gün Tarikat'ın haraçları ortadan kaldırılabileceğini umuyordu. Göğsünde bir acıyla Thorne'un da bundan hoşlanacağını fark etti.

Thistle vagonun dışındaki pozisyonundan aşağıya doğru bağırdı. "Helianthus Şehri sağdan geliyor."

Laurel perdeyi pencereden çekti ve dışarı baktı. Bu güzellik karşısında nefesi kesildi ve aklının açıklanamaz bir şekilde Thorne'a kaydığını fark etti. Bu deneyimi onunla paylaşmak isterdi.

Onu incitmişti ve o da onu incitmişti. Bu önemsiz, çocukça bir şeydi ve normalde böyle davranmazdı.

Günlerce odalarında onun geri dönmesini beklemişti, böylece bu konu hakkında konuşabileceklerdi, ama o . Ve her geçen gün

uzak durdukça kalbi biraz daha kırılmış ve kırık parçalar arasındaki yaralar sertleşmişti. Dikkatini Bones'a yöneltmek ve öfkesinin odağının o olmasına izin vermek daha kolaydı. Ama şimdi, şehir görünmeye başladığında, tüm bu nefret akıp gitmişti ve tek düşünebildiği, bunu Thorne'la paylaşmak istediğiydi.

Biriktirdikleri o küçük neşe anlarını özlüyorlardı.

Üzüntüsünü bir kenara iterek yaklaştıkları muhteşem şehre odaklandı. Helianthus Şehri daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Onun zamanında böyle bir şehir yoktu. Bu şehir güneşin altında sanki elmastan yapılmış gibi parlıyordu.

Araba engebeli yolda ilerlerken Thistle geçilmez kale duvarlarının, kırılma noktasına ulaşan bir su dalgasını dondurmuş gibi görünen, insan eliyle güçlendirilmiş camdan yapıldığını anlattı. Laurel cam duvarların içinde gerçekten su mu vardı, yoksa tepenin altındaki sahte gökyüzü gibi parıldayan manabeeze mi benziyordu, doğrusu anlayamadı. Bu duvar geceleri de parlar mıydı, yoksa şimdi güneş ışınları mı yansıyor?

Hava ısınmaya başlamıştı. Martılar ciyaklıyordu. Hâlâ hatırladığı gibi bir yaz değildi ama yüzyıllardır kışı yaşamış bu insanlar için bunun gerçekten de çok sıcak olacağını düşündü.

Araba şehir surlarına ulaşmak için uzun, kemerli bir köprüden geçti. Köprü'nün üzerinden geçerlerken, pırıl pırıl bir nehir şehrin limanından çıkıp uçsuz bucaksız turkuaz bir denize dökülüyordu. Laurel buraya geldiğinden beri ilk kez deniz kenarı görüyordu ve deniz inanılmaz derecede berrak ve bakirdi. Arabayla beyaz kumlu kayalık bir plajın yanından geçerlerken Laurel sıcak bir taş levhanın üzerinde güneşlenen insansı yaratıklara yemin edebilirdi. Her birinin bir balık kuyruğu vardı. Ve bir insan kafası.

Başbakan'a doğru döndü. "Onlar denizkızı mıydı?"

Bazı belgeleri karıştırdığı için dikkatini veremeyen Prime omuz silkti. "Muhtemelen. Deniz kızları olarak adlandırılan bu tür fae'ler var, ancak yakın zamana kadar binlerce yıldır fark edilmeden orada yaşayan okyanuslardan çıkan fae'ler de var. Okyanusların

Yaşanabilir kara parçası her geçen yıl artıyor, hala yeni fae türleri keşfediyoruz."

Kutsal sedef. Kale kapılarına vardıklarında girişi koruyan askerler tarafından durdurulduklarında Laurel pencereye döndü. Hepsi de şok edici kırmızı paltolar giymiş, temiz görünümlü, parlak kemik silahlar ya da yaylar ve oklarla ayırt ediliyorlardı. Muhafızlar Prime'ı görmek için kontrol ettikten sonra kapılardan geçmelerine izin verildi. Birkaç dakika içinde tekrar harekete geçtiler ve kalenin içine doğru ilerlemeye başladılar.

Laurel daha fazla hayretle dolabileceğini sanmıyordu ama kalenin içine girdiğinde sadece sokakların değil, haliçten çıkan ve bir zamanlar Venedik'te gördüğü gibi tıka dolu evlerin arasından geçen kanalların da olduğunu gördü. Evlerin çoğu duvarlar gibi camdan yapılmamıştı, ama camdan yapılmışlardı ve bu da Laurel'in bir güneş gözlüğü istemesine yol açacak kadar parıltılıydı. Her türden Fae, Prime'ın arabasını görmek için evlerinden dışarı çıktı. Bazıları pencerelerinin kapaklarını açtı, gülümsedi ve el salladı. Diğerleri kaşlarını çattı.

Çoğu kaşlarını çattı.

Kesinlikle bir marka sorunu.

Ana yola çıktıklarında Laurel sokaklarda süslemeler yapan Fae'leri fark etti. Bazıları yol kenarlarında yiyecek ve içeceklerle kutlama yapmaya başlamıştı bile. Bu gece saraydaki şenliklerin sokaklara taşacağını ve kralın duyurusunun tüm şehrin katılabileceği bir şey olacağını tahmin ediyordu. Saraya yaklaştıkça daha fazla yiyecek, daha fazla içecek ve daha fazla israf olduğunu fark edince Laurel'in ruh hali karardı.

Besleyecek çok fazla boğaz varken ne olmuştu da çocuk sahibi oldukları için fae öldürmeye başvurmuşlardı?

Bir hayvan şişte kızartılmıştı ama yanında eğlenen insanlar bunu tamamen unutmuştu. Hayvan simsiyah yanmıştı ve bunu umursamıyorlardı çünkü zaten diğer yiyeceklerle karınlarını doyurmuşlardı. Boş tabaklar ve bardaklar her yere saçılmıştı. Martılar leş yiyor ve tıkınıyordu. Çürümüş yiyeceklerin etrafında sinekler vızıldıyordu. Günlerdir kutlama mı yapıyorlardı?

Şehirdeki insanlar, yeterli kaynağın etrafta dolaşmasını sağlamak için onaylanmamış bir üreme yasasına ihtiyaç duyacak kadar ihtiyaçlara ihtiyaç duyuyor gibi görünmüyordu. Çok fazla şeye sahiplermiş gibi görünüyordu.

Domates ya da benzeri bir meyve arabanın camına çarptı ve kadın aniden geri çekildi.

Başbakan iç çekti. "İşte başlıyoruz." "Neden meyve atıyorlar?"

"Arabanın üzerinde Kuyu Tarikatı amblemini görüyorlar."

"Biliyor musun," dedi Laurel kuru bir sesle, "canavar avcılığı hizmetlerin için kraldan ve bu şehirden vergi almalısın, kurtardığın insanlardan değil."

Arabaya çarpan daha fazla meyvenin gümbürtüsü, yoldan geçen birinin ara sıra aşağılayıcı bağırışı ve Thistle'ın karşılık veren küfrü.

Laurel kendisini gizlenmemiş bir merakla izleyen Prime'la yüz yüze geldi. Laurel belki de yersiz konuştuğunu düşündü ama Başbakan başını salladı.

"Siz ilk insanlar beni sürekli şaşırtıyorsunuz. Sen ve Clarke, yani. Bugün yaşayanlar sizin türünüzden geliyorlar ama ben farklı olduklarına inanıyorum. Siz ve Clarke gelmeden önce, insanlarla çalışmanın mümkün olabileceğini asla düşünmezdim. Ama yanıldığımı kanıtlamaya devam ediyorsunuz ve bunun için size minnettarım. Sadece yaptığım tüm fedakârlıkların temelleri atıldığı için değil, aynı zamanda ortak geleceğimiz için bana umut verdiği için. Crimson her zaman hepimizin uyum içinde yaşamasını istemiştir. O zamana kadar..." Başbakan dudağına vurdu. "Kralı vergilendirmenin düşünebileceğimiz bir çözüm olabileceğine inanıyorum." Laurel'i işaret etti. "Tarikat'a döndüğümüzde bana hatırlatın."

Pencereden dışarı bakmaya geri döndüğünde Laurel'in gururu kabardı. Evet. Belki de her şeye rağmen bu dünyada kendi ayakları üzerinde duracaktı. Thorne'la, Prime'la ya da başka biriyle. Bones'un bunu ondan almasına izin vermeyecekti. Bu kez izin vermeyecekti.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Siyah cam aynanın önünde duran Laurel, Maryweather telaşla Laurel'in turkuaz mavisi omuz askılarını bağlarken ve küçük boncuklu

Başlık. Elbise çok fazlaydı ama Prime, Laurel'in kralın dikkatini çekecek kadar göz alıcı görünmesinde ısrar etmişti.

Göz alıcı demek, göbeğine kadar inen ve göğüs dekoltesini bolca gösteren bir yaka demektir. Aynı kesim arkada da mevcuttu ve teni çok harika arka ucunun kıvrımına kadar gösteriyordu. O kadar alçaktı ki iç çamaşırı giyemiyordu. Elbise kalçalarını sarıyor ve sonra yere yakın bir yerde balık sırtı tarzında genişleyerek kırmızı, sarı ve turuncu son buluyordu.

Gökyüzü yanıyor.

Elbisesinin ona şey buydu.

Elbisenin etek ucuna serpiştirilmiş ışıltılı boncuklar, sanki elektrikle çalışıyormuş gibi ara sıra parlıyordu. En sevdiği sedefli ezilmiş pudra pürüzsüz cildini vurguluyordu. Yürüdüğünde, sanki gerçekten yanıyormuş gibi parıldıyordu.

Güçlü siyah göz makyajı, soluk parlak dudakları ve sarkan uzun küpeleriyle kendini Met Gala'ya gidiyormuş gibi hissediyordu. Bir keresinde kolunda bir Cross-fit şampiyonuyla gitmişti. Hepsi reklam içindi ama eğlenceliydi. Belki bu da öyle olabilirdi. Fae kesinlikle nasıl giyineceğini biliyordu. Gerçekten abartılıydı ve bunu itiraf etmekten utanmıyordu. Hoşuna gitmeyen tek şey, arkadan tutturulmuş saçlarının yuvarlak kulaklarını göstermesiydi.

Laurel'in kılık değiştirip değiştirmeyeceğini uzun uzun tartışmışlardı. Sonunda kralın zaten insanlarla ilişki kurduğuna karar verdiler. Laurel zaten Cornucopia'ya insan olduğunu açıklamıştı, o halde neden insanlığını onların yararına kullanmasındı? Bu aslında Laurel'in güçlenmiş bir insan olarak fae toplumuna ilk girişiydi. Bu sadece onun burada olduğunu değil, aynı zamanda Düzen tarafından kabul edildiğini ve eğer biri ona zarar vermeye kalkarsa onun arkasında duracaklarını da gösteriyordu. Yine de...

"Bu çok fazla," dedi. "Görünmezlik büyüsü zaten göze arpmıyorsa daha iyi alışıyor."

Başbakan, masasında mürekkep ve tüy kalemle kaleme aldığı mektuptan başını kaldırıp bakmadı bile. Sade beyaz elbisesi bacaklarından aşağıya doğru sarkarak yerde glleniyordu.

"Bunu daha önce de yaşadık," dedi, gözleri hâlâ içindeydi. "Gizleme büyüsü bir yedek. Öncelikle dikkat ekmeni istiyoruz. Kral son iki yıldır benimle görüşmeyi reddediyor. Onunla zel olarak konuşmanın tek yolu dikkatini çekmeniz. Yeni şeyleri sever. Güzel şeyleri sever. İnsan zanaatkârları toplayıp onları esir tutmayı seviyor. Halka'da savaşan ateş gücüne sahip insan hakkındaki haberler şimdiye kadar ona ulaşmıştır. Ve vücudunda İy Kutsanmış işaretler olduğu için çok merak edecektir. O ve benim bir geçmişimiz var. Rekabet ediyoruz. Benim sana sahip olup onun hoşlanmayacaktır. Seni kendisi için çalmaya çalışacaktır. Hatta seni baştan çıkaracaktır."

"iftleştiğimi bile bile mi?"

"Kimse bu çiftleşmeyi silemez ama o bunu yapmak istemeyecektir. Seni fethetmek ve kullanmak isteyecektir. Sonra da seni bir atacak."

"Bunu çok cazipmiş gibi söylüyorsun," diye mırıldandı nefesinin altında. Ve sonra daha yüksek sesle, "Neden Jasper'ı sana geri vermesini talep edemiyorsun? Sen Kuyu Tarikatı'nın başbakanısın. Elphyne yasalarının üstünde olduğunu sanıyordum."

Başbakan başını kaldırdı, gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. "Eğer durum böyle olsaydı, burada olmazdık, değil mi?" Mektubuna geri döndü. "Hayır. Üzücü gerçek şu ki, mahkemeler Tarikat'tan uzak durmaya başlıyor ve ne kadar güçlü olsak da, biz kğz. Yolumuzun zerinde

Sonbahar ve İlkbahar Mahkemeleri'nden temsilciler gördüm. Bu iyiye işaret değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Sonbahar Sarayı Unseelie Krallığı'nın bir parçası. Eğer Mithras onları etkilemeye çalışıyorsa, güç toplamaya çalışıyor demektir. Onların iltica etmesini ve Kraliçe Maebh'e yaptığı saldırıda kendisine katılmalarını istiyor. Bu balodaki görevimiz sadece Jasper'ı bizden biri olarak geri almak değil, aynı zamanda bir güç gösterisi yapmak. Neler olduğunu bildiğimizi ve en az onlar kadar güçlü olduğumuzu söylemek."

"Güç mü?" Laurel sordu. "Ama sadece sen ve ben varız."

Başbakan gözlerini kırptırdı. "Bu fikri sana ne verdi?"

"Bana aksini söylemediğin için öyle sandım."

"Sana planlarımı neden anlatayım ki? Henüz Kuyu'ya sadakat yemini etmedin. Tarikat'taki görev süreni bile tartışmadın. Sana bu kadar güvenmemin tek sebebi, Kahinim Dawn'ın bu balodan faydalı bir sonuç alabilmemiz için senin gerekli olduğunu önceden bildirmiş olması."

Laurel aynaya döndü ve çarpan kalbini minimumda tutmaya çalıştı. Prime başka ne planlamıştı? Bunlardan herhangi biri Laurel'in Bones'a suikast düzenleme niyetine engel olacak mıydı? Başbakan'a söylemeli miydi? Laurel'in midesini huzursuzluk kapladı ve avucunu oraya bastırdı. Tarihteki en kötü insanlardan biri olsa bile, kraliyet sarayında rastgele birini öldürmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

Şüpheden midesi bulanıyor ve Thorne'un istikrarlı varlığı için yanıp tutuşuyordu. Boğazında sert bir yumru oluştu. Onu özlemişti. Hayal ettiğinden çok daha fazla. Her şey kötüye giderse o da onu özleyecek miydi?

Laurel aynada kendine son bir kez baktı. Çok güzel bir elbiseydi. Gökyüzü yanıyordu. Parmaklarını karnında gezdirdi. Maryweather tırnaklarını süslemeyi teklif etmişti ama Laurel her zaman yaptığı gibi reddetti. Bunlar onun savaş yaralarıydı, Bones'un aldığı her şeyi hatırlatıyorlardı. Yolundan sapmaması için bir hatırlatma. Tırnaklarını kalçalarına sürttü.

Batmakta olan güneşin ışıkları kristal berraklığındaki tavandan sarayın içine doğru parılıyordu. Laurel, balo salonunun yanındaki antrede Başbakan'la birlikte sabırla bekliyor, uzun kırmızı kadife perdelerden içeri her konuk girdiğinde balo salonuna dair bir şeyler yakalıyordu. İçeride görebildiği kadarıyla, duvarları kaplayan daha fazla perde vardı, böylece kadife ve camdan yapılmış, özüne kadar zengin bir oda gibi görünüyordu.

Yüksek sesli konuşmalardan, yaylı çalgılar dörtlüsünden ve çan şingirtilerinden -Prime muhtemelen bir soytarıya ait olduğunu söyledi- şenliklerin devam ettiği anlaşıyordu. Laurel henüz Jasper'ı, Bones'u ya da kralı görememişti. Ama tıpkı kendisi gibi göz alıcı bir şekilde giyinmiş pek Fae görmüştü. o kadar da yabancı hissetmiyordu. Prime, Laurel'in yanında durdu ve hiddetlendi. Balo salonuna kabul edilmek ve anons edilmek için en az otuz dakikadır bekliyorlardı. Büyük beyaz baykuş kanatları paketlenmişti - vücudunun içine kaydırılmıştı, bu yüzden neredeyse insan gibi görünüyordu, eğer bir ötekilik havası vardı.

Sonunda, büyük kıvrık koç boynuzları ve yeleği olan bir fae onları perdelerin arasından çağırdı. Balo salonuna girdiklerinde onları durdurdu. Dudaklarını sıktı. Onlara baktı ve sonra trompetini kaldırarak balo salonunun dikkatini çekti. İsimlerini yazdıkları bir kâğıttan okudu.

"Aleksandra'yı takdim edebilir miyim, Kuyu Tarikatı'nın Şanlı Başbakanı ve... Bayan Laurel Baker, Las Vegas'ın Fitness Kraliçesi."

Laurel unvanına bakarak sırtıttı. Hiçbiri Vegas'ın nerede olduğunu bilmiyordu ama Prime'in dediği gibi, onun insanlığını bir avantaj olarak kullanmaları gerekiyordu. Bu kralın ilgisini çekecek ve Bones'u ortaya çıkaracaktı. Eğer buradaysa.

Çenesi dik, omurgası dik ve gözleri temkinli bir şekilde odaya girdi.

Ama meraklı soyluların, Elphyne'in lordlarının ve leydilerinin oluşturduğu kalabalığın ötesini göremiyordu. Belki bir kraliçe ya da kral bile. Ve kendi tiksintisinin ötesini de göremiyordu. Buradaki fae'ler halde abartılı giyinmekle kalmıyor, aynı zamanda yiyecekler de içkiler gibi abartılıydı. Cam tavandan büyük avizelerde yarı çıplak fae'ler sallanıyor, akrobasi gösterileri yapıyor ve sallanıyorlardı,

yeşil sarmaşıklar. Odanın çevresinde dolaşırlarken Laurel kahkahalar ve ara sıra eğlenen çiftlerin seslerini duydu. Perdelerin arkasında gizli bölmeler olmalıydı.

Yuvarlak masalarda fae'ler kötü davranıyor, birbirlerinin ağzına yemek atıyor, kadınların göğüslerinden içkileri geri fırlatıyor, tasmalarındaki evcil hayvanlarla oynamak için masaların altına dalıyorlardı. hayvan bile değildi. Bazıları Fae'ydi. Ya da belki... insandı.

Sonra odanın ortasına, kralın tahtına çıkan kürsünün tam önüne geldiler, bir yanlarında Jasper, diğer yanlarında Bones vardı. Laurel'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ama kendini her ikisini de görmezden gelmeye ve gözlerini kraldan ayırmamaya zorladı. Kürsünün önünde durduklarında Laurel'in gözleri altın saçlı, bal gibi gözleri olan ince yapılı fae'ye kaydı. Kurt gibi kulakları narin, üfleme camdan bir tacın ağırlığından dışarı fırlamıştı. Uzun altın rengi bukleleri bir kurttan çok bir aslanın yelesine benziyordu.

Ama onun bir kurt olduğu açıktı. Bunu gözlerindeki vahşi gölgelerde görebiliyordu. Jasper'ınkilerle aynıydılar. Ama kralın altın sarısı olduğu yerde Jasper karaydı. Laurel onun o kahverengi ve siyah uçlu saçlarıyla siyah bir kurda dönüşeceğine bahse girmişti. Arenada olduğundan daha iyi görünüyordu, yüzü temizlenmişti, görünürde yarası yoktu. Yüksek, fırfır yakalı gömleği lanet izlerini örtüyor, kadife turuncu paltosu vücudunu sarıyordu. Başında daha küçük, üfleme camdan bir taç vardı. Belli ki varis oydu ama oturmasına bile izin verilmiyordu.

Boş gözleri olan bir
heykel. Uyuşturulmuş
muydu?

Laurel'in içinde hüznün çiçekleri açtı ve sonra bakışlarını tahtın diğer tarafına kaydırды, orada asla unutamayacağı bir yüz ona bakıyordu. Bones. Kırmızı işlemeli bir ceket içinde. Kralın kraliyet muhafızlarının bir parçasıydı.

Laurel'in yüzüne ve kollarının altına sıcaklık yayıldı. Kendine engel olamadan parmaklarını kalçalarına sürttü ve esnetti. İşte oradaydı. Ve sivri elf kulaklarıyla. Kara, şeytani bir bakışla onu izliyordu. Parmaklarının hareketini yakaladı ve sonra gülümsedi.

Korkuyla besleniyordu. Ona bunu vermeyecekti. Tırnaklarını ovalamayı bıraktı. Kanında soğuk, sert bir öfke kaynıyordu. Artık ondan alacağı tek şey buydu. Bu paniğinin onu ele geçirmesine son kez izin veriydi.

Kral önce Laurel'e, sonra da Prime'a baktı. Düşünceli düşünceli ona bakarken parmağı tahtının koluna vuruyordu. Ama sonra Bones kralın kulağına bir şey fısıldadı ve bakışları tekrar Laurel'a döndü.

Kral ayağa kalktı.

Kürsüden indi ve avını takip eden bir aslan gibi Laurel'e doğru geldi. Mithras Başbakan'ı iterek geçti ve Laurel'in ayaklarının birkaç santim ötesinde durdu. Bu küçümseme Prime'ın tam da umduğu şeydi ama yine de hakarete uğramış gibi davrandı.

Kalabalık etraflarından çekilerek kralın Laurel'i incelemesi için geniş bir alan açtı. Başbakan çok yüksek sesle, bariz bir şekilde ofladı ve ardından bronz tenli ve kumral saçlı iki fae ile sohbet ettiği başka bir masaya çekildi.

Kral, "İnsan," diyerek kızın dikkatini tekrar kendisine çekti. Sanki müzayededeki değerli bir kısrakmış gibi onu bir kez daha süzdü. Altın rengi bakışları kızın vücudunda bir damgaydı. "Tek kelimeyle nefes kesicisin."

Laurel onun bakışlarına karşılık verdi ve başını salladı. "Öyleyim."

Kral onun bu itirafı karşısında şoke olmuş bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve sonra stratejisini hatırlar gibi durakladı.

Laurel'in deneyimlerine göre, erkekler güçlenmiş bir kadının iltifatlarını kabul etmesinden hoşlanmıyordu. Gücü elinde bulunduran taraf olmak istiyorlar, ilgilerini sanki bir tanrının hediyesiymiş gibi övüyorlardı

-Onlar. Yani güç dengesini kurmanın en kolay yolu onunla yarı yolda buluşmaktı. Laurel güzel olduğunu biliyordu. Erkeklerin ağzının suyunu akıtacak kadar düzgün bir vücudu olduğunu biliyordu. Bunun için çok çalışmıştı. Özgüvenini kazanmıştı.

Elini uzattı. İyi Kutsanmış işaretleri teninde ıslıl ıslıl parlayan elini. Kralın bakışları gizli bir duyguyla parladı ve sonra elini tutup dudaklarını ona indirdi, keskin kurt duyularıyla onu kokladığından emin oldu.

Laurel onun bakışlarının tırnaklarına takıldığını fark etmedi ve ne yapacağını merakla izledi. Başparmağını elinin üzerinde gezdirdi ve doğruldu ama bırakmadı.

"Sen çok meraklı bir insansın."

"Benim adım Laurel."

"Laurel," diye test etti. "Ait olduğu kişi kadar güzel bir isim. Söyle bana Laurel, özel bir sanatsal yeteneğin var mı?" Köşede çalmakta olan yaylı çalgılar dörtlüsünü işaret etti. Kuş Kafesi'nde gördüğü müzisyenler gibi bunlar da kanayan parmaklarıyla çalıyordu. "Ben en çok Kristal Şehir'deki insan zanaatkârları seviyorum. Burada, Elphyne'de deneyimlediğimiz hiçbir şeye benzemiyorlar."

Ona gülümsedi. Aşılmaz insan şehrinin adını anması, nüfuzunun ve erişiminin örtülü bir göstergesiydi. Belki de Laurel'in, bu insanları istediği zaman alabildiği için onu da alabileceğini düşündüğünü sanıyordu. Onlar onun için bir metaydı.

Laurel Bones'a bir bakış fırlattı. Thaddeus'a metal kafesler ve silahlar satmıştı, şimdi de kralın gözüne girmek için kendi türünü kullanıyordu.

"Ben Crystal City'den değilim." Kaşları havaya kalktı. "Hayır mı?"

Hâlâ kızın elini tutuyor, başparmağını kızın teninde gezdiriyor ve mavi çiftleşme izlerine dokunduğundan emin oluyordu. Ara sıra boynundakine de bakıyordu ve sanki başkasına ait olanı almayı planlıyormuş gibi bu onu daha da gıcıklıyor gibiydi. Aniden kusma ya da uzun, sıcak bir banyo yapıp adamın pisliğini temizleme isteği duydu. Ama elini ısıtana kadar gücünün artmasına izin vermekle yetindi. Nefes nefese kaldı ve bıraktı, şok olmuş bir halde ona bakıyordu. Sırtışı gerildi.

"Hayır," diye tekrarladı. "Ben Crystal City'den değilim. Ama bunu bildiğinizi sanıyorum, hatta geldiğimde duyurmadan önce bile."

Neşesi kayboldu ve gözlerinin gölgesinde vahşi bir şey parladı. Kurda benzeyen kulakları seğirdi, altın rengi tüyleri yerinden oynadı ve tacını dürttü. Laurel onun dönüştüğü kurdun karanlık, acımasız ve biraz da deli olduğunu hayal etti. Sonra kralın yüzü yeniden neşeli bir ifadeye büründü.

"Gel," dedi, onun ateşinden korkmadığını kanıtlarcasına elini uzatarak. "Dans et benimle."

Odada bir şaşkınlık, şok ve huşu mırıltısı dalgalandı. Kralın dans etmesi, hele hele bir insanla dans etmesi muhtemelen pek sık rastlanan bir şey değildi. Ayrıca böyle bir davetin reddedilmeyeceği hissine de kapılmıştı. İnce bir şekilde gülümsedi ve boğazındaki safrayı tutarken elini tekrar onunkine koydu.

Onu gövdesine doğru çekti. İşlemeli takım elbisenin altında ölümcül ve güçlü olduğundan hiç şüphe duymadığı sert bir vücut vardı. Dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Korkarım sizin dünyanızın dansları konusunda bilgili değilim. Ayağınıza basabilirim."

"Oh"-karanlık bir şekilde "Beni takip etmek zor değil."

Bir eli onunkini kavradı ve yana doğru kaldırdı, diğeri ise arkasını kavradı. Hayır. Kavramak yanlış kelimeydi. Ellemek daha iyiydi.

Laurel'in bağlarından bir öfke dalgası fışkırdı. Bu onun değildi.

Thorne mu?

Göğsünde umut alevlendi. Bakışlarını odanın içinde gezdirdi ama onu göremedi. Kral onun dikkatinin dağıldığını hissetmiş olmalıydı. Burnunu boynuna, ısırık izinin tam üzerine indirdi ve derin bir nefes aldı.

Adam tekrar yüzünü ona döndüğünde, gözlerinin uykulu olduğunu gördü.

"eşinin lekesi varken bile harika kokuyorsun."

Ona kaşlarını çatı. Kokusunu alabiliyor muydu? "Onu günlerdir görmedim," diye mırıldandı.

Kral ona muzip bir sırıtışla baktı. "Yapsan da umurumda olmazdı."

Başka bir deyişle, Elphyne'de çiftleşme kurallarını daha az önemseyen tek erkek o olabilirdi. Thorne'a yemin ettikten sonra başka hiçbir erkeğin onunla birlikte olmak istemeyeceği söylenmişti; Thorne onu ısırmadan önce bunu ona söylemeyi ihmal etmişti.

Göğsü daraldı. *Bu bitirsek iyi olacak.*

"Neden Crystal City'den olduğumu düşündünüz?" diye sordu alçakgönüllülükle.

Kralın kızın arkasındaki tutuşu o kadar sıkılaştı ki, hareket etmesini engelledi. Yer değiştirdi ve onları bir çemberin etrafında dans ettirdi. "Başka nereli olabilirsin ki?"

"Bones'un geldiği yerle aynı yer."

Kekeleymedi. İrkilmedi. "Bones," dedi. "Ne kadar barbarca bir isim, değil mi?"

"Yani inkar etmiyorsun. Onu tanıyorsun."

"Ve yalan söylüyorsun. Sadece bir insan şehri var."

Laurel iki şeyin farkına vardı. Eğer kral tek bir insan şehri olduğuna inanıyorsa, o zaman Bones geçmiştten geldiğini açıklamamıştı. İkincisi, kral Bones'un insan olduğunu açıkça biliyordu, yani Bones'un kulaklarındaki büyü kralın değil, Elphyne halkının yararınaydı. Kral bilerek Bones'la işbirliği yaptı ve bunu bilmelerini istemedi. Prime'in konuyu daha ileri götürmek için bilmesi gereken tek şey buydu.

"Bones da benim gibi mana mı?" diye .

"Danışmanım hakkında neden bu kadar çok soru soruyorsunuz?"

"Danışmanınız mı?" diye güldü. "Sadece benim zamanımda da aynı sonsuz güçle mi uyandığını yoksa duyduğum gibi Kuyu tarafından dışlanıp dışlanmadığını merak ediyorum."

Mithras gözlerini kıstı. "Ne demek 'senin zamanından uyandı'? Ve hiç kimse sonsuz güce sahip değildir."

"Belki sonsuz değil. Ama yakın. Bu doğru. Tarikat kayıt tutmaya başladığından beri bu kadar gücü tek bir kişide görmemişti. Bana inanmıyorsanız Prime'a sorun." Mavi işaretli kolunu salladı. "Ve gücümü eşimle paylaşarak onu da daha güçlü hale getirebilirim. Halka'daki küçük durumumuzu duydu mu?" Daha yakına eğildi. "Eşim benden bağlayıcı rünleri parçalamaya yetecek kadar güç çaktı ve ben de aynısını sadece birkaç dakika önce kendime yapmıştım."

Kral dans etmeyi bıraktı. Elindeki ödülü ve Bones'un neden böyle bir güce sahip olduğunu açıklamadığını ya da Bones'un böyle bir güce sahip olup olmadığını merak eden düşüncelerini görebiliyordu. Her ne düşünüyorsa, Laurel onun aklına şüphe düşürdüğünü biliyordu.

"Sana bir teklifte bulunmak istiyorum," dedi aklına aniden gelen bir düşünceyle. "Jasper'ı serbest bırakırsan bana istediğin kadar sahip olabilirsin."

"Neden seni akrabalarımın üzerinde isteyeyim ki?"

Bu kızdırdı. O da ters baktı. "Çünkü bir şeyler toplamayı sevdiğini biliyorum. Kraliçe Maebh'ten daha iyi görünmeyi sevdiğini biliyorum ama üzücü gerçek şu ki o kadar güçlü değilsin. Yanılıyorsam düzelt ama Sluagh'a o komuta ediyor, değil mi? Onları o yaratmadı mı?" Masumca göz kırptı. "Söyleyin bana, Kral Mithras. Ne yarattınız? Bilmek beni büyülüyor."

Koyu renk gözlerinde soğuk, sert bir tehdit titreşiyordu.

Ve işte oradaydı. Onun temel tetikleyicisini bulmuştu. Yıllar önce Seelie Krallığı'nı kurmak için Unseelie Krallığı'ndan ayrılmıştı ama Kraliçe Maebh orijinal fae'lerden biriydi. Ondandır çok daha güçlüydü ve bunu biliyordu. Ondandır korkuyordu.

Onu bir pirouette ile kabaca döndürdü.

Ona doğru eğildi ve sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçalttı. "Camdan sarayını bir oturuşta yakabilirim ve hâlâ gücüm kalır. Kışkırtmak üzere olduğun savaşta buna sahip olmaya değmez mi?"

"Korkarım seni öldürmek aynı toparlayıcı etkiye sahip olmayacak. Gücünle bile, o fae kadar değerli değilsin."

Jasper'ı öldürecekler miydi? Laurel'in nefesi kesildi. Tabii ki öldüreceklerdi. Yoksa bencil bir kral diğer bütün çocukları öldürdükten sonra neden bir varis ilan etsin ki? Açgözlüydü. Elphyne'e hükmetmek istiyordu. Ama sadece yarısına sahipti ve Unseelie kraliçesiyle boy ölçüşemezdi.

Ama eğer tek varisini öldürmüş gibi gösterirse, o zaman Fae ordularını arkasında toplayabileceği bir sembolü olacaktı. Sadece diyarın dört bir yanındaki sahte saldırılar için değil, tek oğlunun öldürülmesi için de intikam almaya çalışacaklardı.

"Bu Bones'un fikriydi, değil mi?" diye suçladı.

Kral sırtıttı ve sonra omuz silkti. "ne olmuş?"

"Size kökenleri hakkında söylediği her şeyin yanlış olduğunun farkındasınız. İnsanlar yalan söyleyebilir, yoksa bunu unuttunuz mu? O ilk dünyayı yok eden insanlardan biri. Bunu yapmalarının nedeni de yeni dünyanın daha küçük, daha yönetilebilir ve ele geçirmelerinin daha kolay olmasıydı." Kralın yüzünü inceledi. "Onları haklı çıkarıyor gibi görünüyorsun."

Öfke kralın üstün yüz ifadesini paramparça etti. "Eğer öyleyse, neden Kristal Şehir duvarlarının ardında, çorak buz topraklarının derinliklerinde sıkışıp kaldılar?"

"Ama sıkışmadılar, değil mi?" diye cevap verdi. "Bu odada en az beş kişi görebiliyorum. Tutsaklarınız olduğunu varsaydığınız müzisyenler. Ve Bones. Esir kisvesi altında Elphyne'e daha kaç kişi kaçırdı?"

Kral şok olmuş bir halde gözlerini kırptırdı. Belli ki böyle bir şeyin olabileceği hiç aklına gelmemişti. Laurel'in böyle bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından bu fikir aklına şüphe düşürmüştü.

Devam etti. "Eğer insanlar fae'lerin birbirlerini öldürmesini sağlarlarsa, o zaman çorak topraklarda sıkışıp kalmayacaklar, değil mi?"

Öfke kralın yanaklarını renklendirdi. Ona ters ters baktı ve bir adım uzaklaştı. "Balonun geri kalanının tadını çıkar Laurel. Ve o sürtük baykuşa planının işe yaramadığını söyle. Jasper benim akrabam. Onunla ne yapacağıma ben karar veririm."

Ve sonra kral tahtına oturmak üzere kürsüsünün basamaklarını çıkmak üzere uzaklaştı. Defne onun cam kolları parmak eklemleri bembeyaz olana kadar kavradığını büyük bir zaferle fark etti. Ve tacı da eğri büğrüydü. Bütün bunlara rağmen Jasper irkilmedi bile. Ama diğer tarafta, Bones karanlık düşünceler, nefret ve acı vaadiyle dolu ısıltılı gözlerle ona bakıyordu.

Onun kralla etkileşimini duymuş muydu? O büyülu kulaklar da daha iyi duymak için mi büyülenmişti? Öyle olmasını umuyordu, çünkü eğer , onunla son karşılaştığında olduğu gibi ağırbaşlı ve korkmuş bir kadın olmadığını anlayacaktı. *Hadi bakalım, göt herif.*

Çiftleşme bağından Laurel'in içine bir duygu yumağı fırladı. Acı, öfke ve gözleri yaşartan, derisini diken diken eden bir öfke Laurel'in bedenini sarstı. Neredeyse boğulacaktı ve kalabalığın arasından yanlara doğru ilerlemek zorunda kaldı. Nefes alacak bir yere ihtiyacı vardı. Sessiz bir yere. Gürültü onu boğmaya başlamıştı. Avizenin ışıkları kör ediciydi. Çok fazla şey parılıyordu.

O kral son derece aptal, açgözlü ve zalim biriydi. O da yanarak kül olmayı hak . Perdeli duvara ulaştığında parmak uçları ısındı. Yanıcı kırmızı kadife perdeler tavandan her tarafa sarkıyordu. Burası yangını başlatmak için iyi bir yer olabilirdi.

Kalabalık etrafını sararak dans ve şamataya geri dönerken görüşünü kısmen engelleyene kadar krala dik dik baktı. B planına geçme zamanı gelmişti.

Nefes alış veriş i sakınleşt i. Artık hazır dı. iki enayi yi de kürsüde yakacaktı. Odaklanması o kadar güçlüydü ki Thorne'un duygularının güçlendiğini fark edemedi ve kürsüye doğru bir adım attığında bir kol tarafından durdurulunca neredeyse çığlık atacaktı. Bir el ağzını kapattı ve ardından kabaran perdelerin arasından, bir boşluğun içinden, sadece kendisine... ve Thorne'a yetecek büyüklükteki karanlık, gizli bir oyuğa doğru sürüklendi.

CHAPTER THIRTY-SIX

Thorne Laurel'i karanlık oyuk duvarına doğru itti ve kalçalarıyla onu sıkıştırdı. Omuzlarını tuttu. Vücudundaki her hücre ona tekrar sarılmaktan mutluluk duymasına rağmen ona ters ters baktı.

"Ne planladığını biliyorum," diye hırladı.

Kadının teninde hâlâ Mithras'ın izlerinin kokusunu alabiliyordu. Kurdu kızgınlıkla, uludu. Aynı zamanda Laurel'in boyun eğmesini, kendisi *dışında* biriyle flört etmenin bedelini ödemesini istiyordu. Yaptığı buydu, flört etmiş ve kralın sadece Thorne'un dokunmaya hakkı olan yerlerini ellemesine izin vermişti.

Onun tutuşu altında debelendi. "Bu seni ilgilendirmez, Thorne."

"Evet, öyle," dedi pençelerini ona geçirerek. Öfkesini dışa vurmak, ateşi körüklemek istiyordu ama onunla tanışmadan önceki haline geri dönmek istemiyordu. O kişi her zaman öfkeliydi. O kişi acı çekiyordu. O kişi gururu yüzünden fırsatları kaçırmıştı. Thorne nefesini verdi ve onu bıraktı. "Bir hata yaptım Laurel. Sana mana paylaşımımızdan bahsetmeliydim."

Gözlerini kırptırdı. Dudakları aralandı.

Devam etti. "Ama hayatını kurtarmak için yapmam gerekeni yaptığım için pişman değilim. Seni hayatta tuttuğum için asla pişman olmayacağım. Ancak, senin için savaşmadan benden uzaklaşmana izin verdiğim için çok üzgünüm."

Elleri karnının üzerinde durmak için kalktı ve lanet olsun, Muhafız üniformasını giymemiş olmayı diledi. O dokunuşu çıplak teninde hissetmek istiyordu. Daha önce bir kez olduğu gibi.

"Laurel," diye yalvardı. "Yapma bunu.

Lütfen." "Neyi yapmayayım?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bones'u öldürme." Gözlerine yine karanlık girdi.

"O bana işkence eden adam. Bunu anlamalısın. Krala yalanlar söyleyen o. Ve tahmin et ne oldu? Kralı Jasper'ı varisi olarak göstermeye ikna eden de o... böylece onu öldürebilecekler."

Thorne'un nefesi ciğerlerinde dondu. "Jasper'ı öldürmek mi?"

"Plan Jasper'ı Yazlık Saray'ın değerli varisi olarak göstermek, sonra da onu öldürüp Kraliçe Maebh emretmiş gibi göstermek. Bu, tüm Elphyne'i ateşe verecek kıvılcım. Bones durdurulmalı. Kral, Bones'un benim zamanımdan olduğunu bile bilmiyordu."

"Kralla konuştuğunuz şey bu muydu?"

Başını salladı, gözleri hala duygularla parlıyordu. "Kendini yenilmez sanıyor. Hesap sorulamaz. Bir insanla işbirliği yaptığını bildiğimi umursamadı. Jasper'a karşılık kendimi sunmaya çalıştım. Bunun beni Bones'a yaklaştıracığını ve Jasper'ı serbest bırakacağını düşündüm ama o bunu anladı. Sahip olduğum gücü ya da insan olmamı umursamıyor bile. Kendi türüne bu şekilde ihanet etmesi için krala sundukları başka bir şey olmalı."

Thorne'un aklı karıştı.

Küçük kapalı alandaki hava yoğunlaştı. Kendini takas olarak sunmuştu.

Jasper'ın yerini alacaktı.

Onlardan biri için kendini feda etmek.

Lanet olsun. Onun gitmesine izin vererek büyük bir hata yapmıştı.

Büyük hata.

"Çıkar beni Thorne," diye yalvardı. "O tam orada. Tam şu perdenin arkasında. Tek yapmam gereken birkaç metre yaklaşmak ve tükenene kadar ona ateş fırlatmak. Hayatta kalmaz."

"Hayır," diye bağırdı. "Gitmene izin vermeyeceğim." "Ne?" diye nefesi kesildi.

"Beni durduramazsın."

Parmaklarından keskin pençeler fırladı ve dişlerini gösterdi. "Benimle aynı hataları yapmana izin vermeyeceğim Laurel. Daha bir hafta önce bir şeyi yok ettim, oysa olaya soğukkanlı yaklaşıyordım kralın planlarından daha önce haberimiz olurdu. Anlamıyor musun? Bana öfkeyi bırakmayı öğrettin. Şimdi ben de aynısını senin için yapmalıyım."

Kaşlarını çattı. "Beni bırakmazsan seni yakarım." "O zaman ikimiz de yanarız."

"*Thorne*," diye yalvardı. "Bunu yapmak zorundayım."

Başını iki yana salladı. "Muhafızlar baskın yapmak üzere. Ellerin de bu var. Bırakalım Bones'u yakalasınlar ve sorgulamak için geri götürsünler. Mithras'a senden daha güçlü ya da daha cazip ne teklif ettiğini bulalım. Kraliçe Maebh ile savaşta ona avantaj sağlayacak tehlikeli bir şey olmalı. Ya da en azından öyle olduğunu *düşünüyor*. Bunun en iyi hareket tarzı olduğunu biliyorsun."

"Kaçacak."

"Hayır. O bir insan. Ve senin gibi iyi kutsanmışlara inanmıyorum. Manasını çalıyor. Sen ona sahipsin. Eğer başka türlü düşünüyorsan, bu senin korkunun konuşmasıdır. Rush da bunun Clarke'ın korkusu olduğuna inanıyor. Bu işin peşini bırakmalısın."

Laurel'in öfkesi aralarındaki bağa yayıldı. Panik onu sardı. Laurel gidecekti. Söyledikleri onu etkilemeye yetmemişti.

"Laurel." Yüzünü yavaşça avuçlarının arasına aldı. "Özür dilerim. Benden daha ne istiyorsun? Kuyu'ya bir yemin mi? Çünkü bu yemini seve seve yaparım, sadece bana ne söyle."

"Bu da ne?"

"Başka bir fae ile değil, Kuyu ile yaptığınız mana dolu bir pazarlıktır. Bu her şeyi kapsayan bir yemin. Ama dikkatli ol. Eğer mananı izinsiz almayacağımı söylememi istiyorsan, yemin sonsuza dek geçerli olacaktır. Bozulamaz. Ölüyor olsan ve seni korumak için mananı almamı istesen bile bunu yapamam. Kendi hayatımı ya da gelecekteki çocuklarımızın hayatını kurtarmak için buna ihtiyacım olsa bile, bunu yapamayacağım. Ama seni sevdiğimi ve sana asla zarar vermek istemediğimi kanıtlamam için ihtiyacın olan şey buysa, o zaman bunu yapacağım."

Onun dokunuşuyla gerildi. Öfkesi dağıldı. Aralarındaki bağda küçük bir mumun yanması gibi, en çılgın rüyalarında bile ummaya cesaret edemeyeceği başka bir şey titreşti.

"Beni seviyor musun?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

Kalbini saran duygu seliyle yüzü allak bullak oldu. Onu o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu. O kadar çok seviyordu ki konuşamıyordu. Bu yüzden başını salladı. "Senin için ölürüm. Seninle birlikte ölürüm."

Dudakları aralandı. Sanki sıkıca tutuyormuş gibi hava dışarı çıktı. Yüzü de buruşmuştu ve adam ortak duygularından onun ağlamamaya çalıştığını anladı.

"Beni seviyor musun?" diye tekrar sordu, eli kalbine gitti.

"Evet," diye başardı. "Geride kalma endişesine o kadar kapılmışım ki, sana tutunmam gerektiğini fark edemedim. Ve Laurel" -sesi derinleşti- "gökyüzünde hayalet olana kadar sana tutunacağım."

Ellerini onun boynuna doladı, şiddetle kenetledi ve sonra dudaklarını kendine çekerek "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadı.

Kızın ağzını yakıcı bir öpücükle kaptı. Onu tutan hiçbir kısıtlama yoktu, perdenin arkasındaki balo misafirlerini umursamıyordu, hiçbir istek ya da sorumluluk yoktu. Sadece dudakları. Kalbi.

Onun

kızıydı.

Bunu

hissetti.

Biliyordum.

Bundan şüphe etmekle aptallık etmişti. için savaşmamak aptallıktı.

Dengesi bozulana kadar onu tüm tutkusuyla öptü. Avuç içleri başının yanındaki duvara çarptı ve öpücüğü derinleştirdi, vücuduyla ona baskı yaptığından emin oldu. Kadın, savaş ceketini kapalı tutan çivileri kopardı. Adam ona izin verdi. *Crimson*, onun kendisine dokunduğu gibi ona dokunmak istiyordu. Parmaklarını kralın parmaklarının olduğu yere koymak, haklarını geri almak istiyordu. İnkâr edilemez ilkel içgüdüler onu ilerlemeye itti.

Ama onu itti ve kesik kesik bir nefes aldı. "Laurel," diye fısıldadı.

Elleri adamın ceketıyla işini bitirmişti ve şimdi kemerindeydi, çoktan bağları çözmüştü, ağrıyan sertliğine ulaşmaya çalışıyordu.

ereksiyon. Başını geriye attı, hedefini bulduğunda dokunuşunun keskin zevkle tısladı.

"Yapamayız," diye hırladı tavana doğru. "Yapacak işlerimiz var." Kadının dokunuşu onu terk etti.

Tekrar aşağı baktığında, kadının şehvet dolu gözlerinin aniden odaklandığını gördü. Kadın ağzını sildi. "Haklısın. Bones. Onu öldürmek zorundayım. Söz verdim."

Kalbindeki panik yeniden alevlendi ve onun ağzını başka bir sıcak ve talepkâr öpücükle almak için eğildi. Adamın dili içeri girdiğinde kadın inledi. Onun bunu sevdiğini biliyordu. Bunu hissetti. O da karşılık verdi.

Belki de yapması gereken buydu. Onun dikkatini dağıtmak. Sadece Muhafızların planının harekete geçmesine ve onun hata yapmasını engellemeye yetecek kadar uzun sürmesi gerekiyordu.

Dün Cloud, Patches'i sorgulamayı bitirmişti. Anlaşıldığı üzere, Patches Kuyu'ya bir yemin etmeye hazırdı, cin şişesini kullanması için ona para verenin kral olduğunu itiraf eden bir yemin. Doğrudan kral. Onu yakalamışlardı.

Muhafızlar baloyu basmaya hazırlanıyordu. Jasper'ı serbest bırakması için krala şantaj yapmaya hazırdılar. Bones'u gözaltına almaya hazırdılar. O zaman Void'in planları hakkında cevaplarını alacaklar ve Thorne da Bones'un işini sonsuza dek bitirecekti. Ama bunu doğru şekilde yapmaları gerekiyordu. Thorne'un tek yapması gereken Laurel'ı meşgul etmektir.

Adam onun ağzına doğru sıırttı. "Seni bu duvara doğru sertçe götüreceğim Laurel. Özel bir koruma koyayım mı, yoksa dikkat çekmemek için sessiz kalabilir misin küçük kraliçe?"

"Sessiz kalabilirim," diye nefes aldı ve ellerini adamın pantolonunun derinliklerine daldırdı. Adamın boynunu kavradı ve sıktı. "Sen yapabilir misin?"

Kasıklarında zevk kıvılcımları çaktı. Thorne'un görüşü odağını kaybetti.

"Siktir," diye homurdandı ve istemsizce elinin içine doğru itti. Yüzünü onun boynuna gömdü, tenini öptü, izini yaladı, hafifçe ısırdı. Ama...

Gözleri buluşabilsin diye geri çekildi. Bu ilişkiye ikinci kez aldatmayla başlamayacaktı. Bu onların yıkımı, tabutlarına çakılan çivi olabilirdi. Dürüst olmak zorundaydı.

"Dikkatini dağıtıyorum," diye itiraf etti, kızın yüzünü inceleyerek.

"Sanırım yanlış anladın." Gülümsedi ve adamın uzunluğunu pompaladı.

Bu mutluluk karşısında gözleri doldu.

"sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Mm." Kadın adamın alt dudağını yaladı, onu ısırdı ve ardından adamın vücudundaki tüm ilkel içgüdüler harekete geçti.

"Laurel," diye uyardı. "Hayatının en büyük hatasını yapmaman için dikkatini dağıtıyorum. Çünkü bir cana kıymanın kalbinde bıraktığı kara lekeden pişmanlık duymanı istemiyorum. Bunu seni sevdiğim için . Anlıyor musun?"

Durakladı. Sessizdi. Gözleri çiftleşme işaretlerinin mavi ışıltısı altında parlıyordu. Sözleri nihayet yerine oturuyordu. Yerine oturuyordu.

"Beni Bones'tan uzak tutuyorsun," diye suçladı.

"Bana güvenmek zorundasınız," dedi. "Onu gözaltına almak için bir planımız var. İyi bir plan. Adalet yerini bulacak. Senin zamanındaki insanları ve kaybettiğin aileni onurlandırmanın en iyi yolu bu. Bones'tan Void'in planlarını alacağız. Onu *ortadan kaldırmadan önce kullanacağız*. Anladın mı?"

" dağıt," . "Böylece bunu düşünmeyeceğim. Böylece oraya gitmem ve..." Yutkundu.

Dudakları kıvrıldı.

Sonra elbisesini topladı ve pürüzsüz bacaklarından yukarı kaldırdı. Partiye katılanların coşkulu tezahüratları ve bağırışları müziğe karıştı. Her an Muhafızlar mekânı kuşatabilirdi.

Thorne parmaklarını Laurel'in kalçalarının arasına kaydırды, onu çıplak ve ıslak buldu. Bu onu tahrik etmeliydi ama kırmızı gördü. Tek düşünebildiği, kralın ellerinin onun üzerinde, ona bu kadar yakın olduğuydu... bu onun olan şeydi. *Benim*, diye hırladı kurdu. Göz kapaklarının ardında görebildiği tek şey bunun gerçekleştiğinin iziydi. Kralın kokusunun hâlâ onun üzerinde olduğunu hayal etti. Tüm sahiplenme içgüdüleri alevlendi. Kurt hırladı. Kralı öldürecekti.

"Sana dokundu," diye hırladı. "Bir daha kimse sana öyle dokunamayacak. Benden başka kimse."

"Eğer denerlerse ellerini kaybederler," diye sırtarak kabul etti. "Onu yakacağım."

"Ben ciddiym Laurel." Bir parmağını onun dar, nemli kılıfına soktu. Dudakları bir solukta aralandı. "Tekrar."

"Laurel," diye dişlerini sıktı. "Anlıyor musun? Sen ve ben ömür boyu. Ne kadar uzun olursa olsun. İçimdeki kurt başka türlüünü kabul etmez."

"Kurduna söyle bir dahaki sefere kaçmasın." Gülümsedi. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz." "Evet," diye nefes aldı. "Hadi evlenelim."

Ağızına aldı, dilini soktu ve parmaklarıyla onu daha sert çalıştırdı. Sonra tam serbest kalmaya yakın olduğunu işaret eden küçük sesler çıkarmaya başladığında, pozisyonlarını değiştirdi. Kadının bacaklarını beline doladı, onu duvara yasladı, şaftını tuttu ve içine girdi, kadının onu gerdiğini hissederek inlemesini izledi. Her seferinde bu kısım onu esir alıyordu. Kadının onu çevrelediği hissiyle gözleri dalgalandı.

Sessiz kalamadı.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Laurel hala Thorne'a sarılmış, sorunlarını geride bıraktıkları için minnettar bir halde, balo salonundan gelen yüksek bir çarpma sesiyle sarsılmıştı.

"O da neydi?" diye sordu.

Çığlıklar.

Bağır.

Adamlar emir yağıdırıyor.

"Buradalar gibi görünüyor," diye homurdandı Thorne onun boynuna karşı. "Buradan ayrılmak istemem o kadar korkunç mu?"

Geri çekildi ve birbirlerini doğrulttular. Her nasılsa Laurel'in boncuklu başlığı gitmişti. Thorne'un boynuna kadar yükselmişti. Saçları hayranlık uyandıracak kadar çarpıktı. Ve yüzünde çok memnun görünen bir ifade vardı. Kadın onun çenesini sevgiyle okşadı.

Balo salonunda yaşanan kaosa rağmen bu anı sevinçle hatırlayacaktı.

Bir başka gürültülü çarpışma -bu cam kırılması gibiydi. Hepsi doğruldu, Thorne'un ifadesi sertleşti. Laurel'i geride tuttu ve dışarı bakabilmeleri için perdeyi araladı.

Tam bir kargaşaydı.

Kırmızı ceketli kraliyet muhafızları etrafta koşuşturuyordu. Süslü püslü giyinmiş fae'ler panik içinde çığlıklar atarak odadan kaçıyorlardı. Bir yerden bir cereyan geldi. İnsanlar dağılınca taht kürsüsü göründü.

Kral Mithras yüzünde öfkeli bir çatık kaşla oturmuş, Muhafızların kırık cam tavandan düşüşünü izliyordu. Kralın muhafızları kral ile Rush, Leaf ve yer filosu da dahil olmak üzere daha fazla Muhafızın yaklaştığı balo salonu katı arasında düzen almıştı.

Mithras'ın gözleri hâlâ bir masada oturmuş, sakince çay fincanından bir şeyler yudumlayan Başbakan'ı buldu ve ona kilitlendi.

Rush krala hırladı ve kılıcı Starcleaver'ı serbest bıraktı. Bir kral bile bir Gardiyan'ın metal silahının önüne geçemezdi. Rush kürsüye tırmanıp Jasper'ın elini tuttuğunda Laurel'in kalbi hafifçe çarptı.

Jasper arenada Thorne'u Rush'la karıştırdıktan sonra Laurel onun eski ortağını tanıyacağını düşünebilirdi ama Rush onu kürsüden aşağı, Prime'in oturduğu yere çekerken Jasper'ın tek yaptığı boş boş tökezlemek oldu.

Kürsünün diğer tarafındaki hareket Laurel'in dikkatini çekti. "Bak," dedi ve Thorne'a dokundu. "Bones kaçıyor."

Kral yerinden kımıldamayı reddederken, Bones yan tarafa doğru süzüldü ve arka çıkışta gözden kayboldu.

"Bizimle orası arasında çok fazla kırmızı ceketli var," dedi Thorne. "Savaşa katılmadan oradan geçemeyiz."

"Bones kaçacak o zaman."

Laurel'in içinde panik başladı. Bunun olmasına izin veremezdi. Bu kadar yaklaştıktan sonra olmazdı. Bir an için pişmanlık duydu ve asıl görevini ihmal ettiği için suçluluk hissetti. Thorne onun değişimini yakaladı ve yüzünü kavradı. "Yapma," diye başladı. "Oraya gitme. Onu bulacağız. Ve birlikte çalışacağız."

"Bizi gizleyebilirim."

"İyi fikir. Kokusunu takip edebilirim."

Laurel saniyeler içinde gizlenme büyüsunü tamamlamıştı, tıpkı eğitimden hatırladığı gibi. Işık ve gölgeleri birbirlerine karşı kullanmayı içeriyordu. Thorne'a başıyla işaret etti, o da perdeyi açarak onları çatışmanın içine aldı.

İkisi de görünmezdi, ellerini kilitli tuttular ve odanın dışına çıktılar, olabildiğince hızlı bir şekilde

korkmuş fae'lerin ve dağılan asaların boşlukları. Muhafızlar kralı korumak için toplanıyordu.

Laurel, Prime ve Jasper'ın etrafında bir çember oluşturan Muhafızların sert bakışlarını gördü. İşler ağırlaşmak üzereydi.

"Onlara yardım etmeli miyiz?" Laurel sordu.

Bones'u bulmak istiyordu ama müttefiklerine zarar vermek pahasına değil.

Thorne onlar acele ederken omzunun üzerinden baktı. "Hayır," diye cevap verdi. "Rush orada. Her şeyi kontrol altına alacaklardır."

Laurel ve Thorne kürsüye atladılar ve Bones'un kaçtığı kapıdan dışarı fırladılar. Bir servis koridoruydu.

"Görünmezlik büyüsünü açık tut," dedi Thorne ve Bones'u kokusundan takip ederken onu arkasına çekti.

Laurel içgüdülerine güvenerek kendini Thorne'a teslim etti. Büyüyü sürdürmeye odaklandı. Ortaklıklarının olması gereken şey buydu - birlikte çalışmak.

İleriden gelen bir bağırış ve ardından kapların çarpışması Thorne'un hızını artırmasına neden oldu. Yemek kokusu gittikçe güçleniyordu. Mutfaklara ulaştıklarında Thorne onun gözlerini yakaladı, parmağını dudaklarına götürdü ve Fury'yi serbest bıraktı.

Birlikte büyük mutfağa girdiler. En az elli metre uzunluğundaydı. Mutfakta koridorlar halinde tezgâhlar sıralanmıştı. Ocaklar duvarlara dayanmıştı. Aşçılar ve hizmetkârlar her yerde birinin koşarak yarattığı dağınıklığı düzeltmeye çalışıyordu. Otlar ve yiyecekler tezgahların üzerine saçılmıştı. Ve orta koridorun aşağısında, mutfağın diğer ucunda, diğer tek çıkışın olduğu yerde, öfkeli bir şef dişlerini gösterdi ve Bones'un gitmesini engelledi.

Onu bulmuşlar.

Laurel'in kalbi boğazına kaçtı.

Thorne onun elini bırakarak kendini gizleme büyüsünden kurtardı. Laurel'e sessizce tezgâhın etrafından dolaşmasını ve aşçının arkasına geçene kadar mutfağın arka tarafına doğru gitmesini işaret etti. Bones'un adımlarını takip etmesini engellemek için bu çıkışı kapatacaktı.

Görünmezlik büyüsüne bürünmüş halde, diğer koridordaki personel küfürler savurup davetsiz misafiri dışarı çıkarması için bağırıırken onların arasından sıçrayıp geçti. etrafından dolaşarak şefin arkasına, Laurel'e doğru geliyordu.

Görünmezlik büyüsünü bırakmadan önce kullanabileceği bir silah aradı, ateşin pratik olmaması ihtimaline karşı başka bir şey.

Seramik bir bıçak aldı, salladı ve ardından gizlenme büyüsünü bıraktı. Devasa aşçının arkasında durduğu için Bones'u göremiyordu bile ama hazırды. Aşçının omzuna dokundu.

Kafası karışmış bir şekilde omzunun üzerinden baktı. Kadın tatlı tatlı gülümsedi. "Anladım, koca adam."

Ama aşçı, Bones'u durdurmak için gerekenlere sahip olduğuna inanmıyordu. Kaşlarını çatı ve geri döndü ama Bones tezgahıdan bir bıçak çalıp aşçının karnına saplamadan önce değil.

Yapmak istediği de buydu. Thorne Bones'u boğazından yakaladı ve geriye doğru çekti. Bones, Thorne'dan daha küçüktü ama deneyimli bir paralı askerdi. Elindeki bıçağı çevirdi, geriye doğru nişan aldı ve kolunun altındaki boşluğa sapladı. Bıçak Thorne'un midesine saplandı.

Thorne homurdandı. Ama durmadı. Bones ıskalamış olmalıydı. Yüzü kör bir öfkeyle buruştu ve Bones'u sanki bir un çuvalından daha hafifmiş gibi tezgâhın üzerine fırlattı. Bones yüzeyde kayarak salata kaselerine çarptı, salatalıkları ve patatesleri devirdi, camları büyük bir gürültüyle yere savurdu.

"Bırakın geçeyim!" Laurel aşçıya bağırdı ve onu itmeye çalıştı.

"Hayır, küçük hanım. Sen geride dur. Güvende kal."

Öfke onu doldurdu. Ellerinin yanmasına izin verdi. Alevler karşısında aşçının gözleri büyüdü ve hızla kenara çekildi.

Laurel, Thorne'a gitmek niyetiyle onun yanından geçip gitti ama Thorne, Bones'u ayağı kaldırmak için tezgâhın etrafından dolanmıştı. Thorne'un kocaman yumruğu tel gibi bileği ezerek tezgâha çarptı. Thorne'un diğer elindeki Fury başının arkasında yükseldi. Laurel'in kavrayışı arkadaşının hareketlerinin gerisinde kalmıştı. Bones'un sıksa parmakları yerde kıvranarak hâlâ Thorne'un tuttuğu bileğe uzanıncaya kadar anlamadı.

"Dağlayın" dedi.

Başını salladı ve Bones'un koluna ateş gönderdi. Çıgıllıkları şiddetlendi ama kadın onu uzun süre yakmadı. İşi bittiğinde,

Bones kolunu kucakladı. Yüzünden aşağı ter boşanıyordu. Gözleri yuvarlandı ama onları saf, obsidyen bir nefretle Laurel'a kilitledi.

"Bunu ödeyeceksin."

Thorne, Bones'u boynundan tuttu ve acıyla sıktı. "Kapa çeneni. Ya da diğer elini alırım ve da dağlamaz."

Bones, Thorne'un yüzüne tükürdü. Thorne kaçtı ve bu Bones'u daha da kızdırdı. "Bana ne yaptığının bir önemi yok. Beni konuşturamayacaksın."

"Ama yapacağım," diye söylendi Cloud sinsice odaya girerken, Bones'a kilitlenen gözleri kötücül ve korkutucu bir şeyle doluydu. "Sana küçük bir kuş gibi şarkı söyleteceğim."

Bones'un gözleri tanıyormuş gibi genişledi. "*Sen." Burada neler oluyordu?*

Laurel'in bakışları Bones ve Cloud arasında gidip geldi. Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Cloud ve karga şekil değiştiren arkadaşı River, Bones'u Thorne'dan aldılar ve zavallı kışını sürükleyerek oradan çıkardılar. Tam çıkışa varmışlardı ki Laurel "Durun!" diye bağırdı.

Cloud gerildi ve omzunun üzerinden baktı. Bones, River'la arasında sallanırken Laurel'la yüzleşmek için döndüler. Çenesini sıktı ve ona doğru yürüdü. Bones'la göz göze gelebilmek için eğildi. "Kahininizin bunun olacağını görememesi ne yazık."

Yüzüne yumruk attı.

Hem Thorne hem de River Laurel'a eğlenerek baktılar. Cloud'un elektrik mavisi bakışlarında başka bir şey vardı. Saygı mı? Anlayış mı?

Sonra kargalar onu alıp götürdü. Ayakları yerde sürükleniyordu ve obsidyen bakışları hâlâ Laurel'e kilitlenmişti.

Ürperdi. Onu hayatta tutmanın daha önemli olduğunu biliyordu ama ellerinde fırsat varken onu öldürmeleri gerektiği hissinden de kurtulamıyordu. Korku.

buydu, başka bir şey değil.

Thorne ona doğru geldi ve Bones'un parçalanmış elini uzattı.

"Tırnaklarının olmadığını biliyorum ama umarım bu yeterli bir ceza olur," dedi. "Şimdilik."

Önce iğrenç ele, sonra da Thorne'un hevesli yüzüne baktı. Ve sonra kahkahayı patlattı.

Gözyaşları gözlerini sulandırdı. Bu çok gerçeküstü bir şeydi. Sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Bu duygudan kurtulabileceğini hiç sanmıyordu. Gözlerini silerek eşine sıcaklıkla baktı ve şefkatle yanağına dokundu.

"Teşekkür ederim aşkım," dedi. "Ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Thorne kaşlarını çattı ve eli ters çevirdi. Küçük parmağındaki kralın mühür yüzüğüyle oynadı. "İlginç. Belki de ana gruba tekrar katılmalı ve bunu da yanımıza almalıyız."

Laurel, Thorne'la kollarını birleştirdi. "Tamam. Ama onu sen taşıyacaksın."

SALONDA tansiyon yükseldi.

Laurel'in ilk fark ettiği şey kralın artık tahtında sakince oturmadığı oldu. Balo salonunun zemininde durmuş, etrafı muhafızlarıyla çevrilmiş, Prime'a kendisini Kuyu'ya ihanetle suçlama cüretini gösterdiği için bağıırıyordu.

Balo salonunun geri kalanı konuklardan temizlenmişti ve geriye sadece çıkışları tutan birkaç Muhafız kalmıştı. Haze ve Shade ön girişteydi ve Aeron sahnenin arkasında, daha önce tanışmadığı kumral saçlı yeni bir elfin yanında duruyordu. Bronz tenli ve kahverengi gözlü olan bu adam dışarıda çok vakit geçirmiş gibi görünüyordu. Forrest olabilirdi.

Cam tavanın tepesinde, yıldızlı gece göğünün fonunda Indigo ayaklarını sallıyordu. Vampir Laurel'in içeri girdiğini görmüş ve başını kaldırdığında ona göz kırpmıştı. Karanlıktan fırlayan bir el onun göğsüne çarptı. Laurel hayal meyal kanatları olan başka bir fae'nin gölgeli dış hatlarını gördü. Kafasında tüm kanatlı Muhafızları hızlıca hesapladı ve bunun daha önce tanışmadığı üçüncü karga değiştiren Ash olması gerektiğini anladı.

Gözlerini tekrar yere çeviren Leaf ve Rush, uysal Jasper'ın yanında nöbet tutuyordu. Başbakan suçları sıralamanın ortasındaydı

kralın suçlandığı. Çantasından çıkardığı mektuplar masanın üzerinde açılıyordu. Demek yolculuk boyunca üzerinde çalıştığı şey buydu, ihanetin resmi bir kaydı.

Rush onların gelişini fark etti ve Thorne'la göz göze geldi. Thorne başıyla onayladı ve kesik elini kaldırdı. Rush da başıyla onayladı. Laurel neredeyse gülümsüyordu. Çok iyi anlaşıyorlardı. Clarke gurur duyardı.

Oh, hayır. *Clarke*.

Laurel'in bunu yapamamasına çok kızacaktı. Endişeyle dudağını ısırdı. Hayır, her şey yoluna girecekti. Cloud, Bones'un icabına bakacak gibi görünüyordu. İhtiyaç duydukları bilgiyi alacaktı.

Yapılması gereken doğru şey buydu. Clarke'ın bunu anlamasına yardım edecekti.

Thorne kralın kürsüsünün dibine kadar ilerledi ve Bones'un elini bıraktı.

Mithras yere baktı, dudak büktü ve sonra Thorne'u azarladı. "Buna cüret mi ediyorsun?"

"Yüzük tanıdık geliyor mu?" Thorne sordu.

"Sana cevap vermiyorum," diye kestirip attı.

"Öyle yapmalısın," diye yanıtladı Thorne. "Danışmanlarından birinin neden üzerinde senin mührün olan metal bir yüzük taktığını başka nasıl açıklayacaksın? Cornucopia'dan gelen bir şekil değiştirene Seelie'ye, yani kendi halkınıza karşı terör eylemleri gerçekleştirme talimatı veren mektupların üzerindeki balmumu mühürle eşleşiyor." Thorne kendini beğenmiş bir gülümseme takındı. "Umarım altındaki aktarım rününü aktive etmeyi planlamıyordun. Hani şu metal yüzüğün taramalarımızdan sakladığı. Muhtemelen Bones'un esir alınması durumunda onu sana geri getirecek olan."

Kral Thorne'a kalbini söküp atmak ister gibi baktı. "Bütün bunlar o mektupları o yüzüğü takan bir adamın yazdığını kanıtlıyor. Benim değil. Beni suçladığınız eylemler için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum."

Başbakan bir adım öne çıktı. "Sorumluluğu kabul etmenize ihtiyacımız yok. Kuyu'ya yemin edecek bir tanığımız var. İnsanın elimizde. Seni şu anda vatana ihanetten yargılayabiliriz."

"Elinizdeki en iyi ihtimalle ikinci derece bir kanıt."

Rush, "Jasper'ın üzerine lanet işaretleri koydun," diye suçladı.

"Onu Halka'dan kurtardığımızda onlar da oradaydı. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o bana ait. Onu alamazsınız."

"Oh, onu alacağız," dedi Başbakan. "Ve siz de bize izin vereceksiniz çünkü vermezseniz, savaş çıkarmak için çevirdiğiniz entrikaların kanıtlarıyla birlikte doğruca Kraliçe Maebh'e gideceğiz. İster kabul edin ister etmeyin, topraklarınızı işgal edecek ve kendi başına öğrenecek. Ya da belki de Vahşi Av'ı sizi toplayıp kendisine geri getirmesi için gönderir."

"Fae politikasına karışmayacaksın," diye karşılık verdi. "Bunun için sana bir yapacağım."

Kral Mithras gözlerini Prime'a dikti. "Taş kalpli bir orospuya dönüşmüşsün Aleksandra."

"Ve sen, omurgasız bir korkaksın."

"Tamam. Al onu." Mithras eliyle Jasper'ı işaret etti. "O zaten kırık."

Gitmekte özgür olduğunu düşünen kral ayrılmak için döndü, ancak Başbakan'ın son bir talebi vardı.

"Onaylanmamış üreme yasasını sona erdireceksiniz," dedi. "İlk seferinde söz verdiğiniz gibi."

Kral omzunun üzerinden, "Söz vermek pazarlık yapmak değildir," dedi.

"Hayır. Daha değerli. Bu arkadaşlar arasında," diye karşılık verdi Başbakan. "Belli ki sana güvenmekle hata etmişim. Jasper'ı sana teslim edersem ona değerli oğlun gibi davranacağına söz vermiştin. Çocuklarınıza farklı bir şekilde değer vereceğinizi düşünmekle aptallık etmişim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Sözünü tutmazsan seni sadece vatana ihanetten yargılamakla kalmam, Kraliçe Maebh'i de ziyaret ederim."

Kral Mithras'ın gözleri erimiş altın renginde parlıyordu. Dişlerini sıktı ve sonunda şöyle dedi: "Yarın Seelie topraklarında onaylanmamış üreme yasasının kaldırılması için bir kararname göndereceğim ve o zaman ilgili bu çılgınca fikrin unutulacağına ve dikkatinizi olması gereken yere, topraklarımızı istila eden insanlara odaklayacağınıza inanıyorum."

Laurel'e ters ters baktı. Thorne boğazının altından hırladı. Kral tekrar Prime'a baktı.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Eğer bu kararı vermez ve sözünüze sadık kalmazsanız, şahsen Obsidyen Sarayı'na geçip

doğrudan Kraliçe Maebh'e. Yarın öğlene kadar var ve sonra Seelie topraklarının her yerinde kutlama için zina yapan fae'ler görmeyi bekliyorum."

Mithras muhafızlara eliyle işaret etti. "Onları dışarı çıkarın. Ay yükseldiğinde hiçbir Tarikat temsilcisinin kalmamasını istiyorum."

Thorne'un dudak kıvrılmış at ve Kral'ın geri çekilme geri. "Biz zaten gidiyorlardı."

CHAPTER THIRTY-EIGHT

T hatırladığı ve şeyler vardı.
Bir kurda dönüştüğünü biliyordu. Yaşadığını biliyordu.
daha önce de buradaydı. Kokular aynıydı. Kendisini kralın sarayından alıp deri giysili savaşçılarla, telaşlı keklerle, narenciye ve sedir ağacından temizlik solüsyonlarıyla dolu evlerine götüren bu insanları tanıması gerektiğini biliyordu.

Üç vampirin bitişik odadaki masada oynadıkları kâğıt oyununu nasıl oynayacağını bilmeliydi. Onu neden boş şöminenin yanındaki yıpranmış, rahat sandalyeye oturttuklarını ya da içmesi için neden ona sarılmış bir çubuk mana-otu verdiklerini bilmeliydi. Ama tepsinin üzerinde kullanılmadan duruyordu.

Fae ondan önce gelir, onunla konuşur ve onu evine buyur ederdi.

Ama onları tanımıyordu.

Hiçbir şey bilmiyordu.

Günler geçti.

Sonunda onu konuşturmaya çalışmayı bıraktılar. Onu yalnız bıraktılar, sandalyesinden boş şömineyi kaşlarını çatarak izliyordu. Ne kadar süre baktığından emin değildi.

Koluna bir şey dokundu. Aşağı baktı. Küçük, solgun ve tombul bir el ön koluna dayanmıştı. Bakışları kolu takip etti ve gümüş beyazı saçları olan bir melek yüzü buldu. Küçük, sivri dişlerini göstermiş ve hırçın hırıliyordu. Onu tanıyor muydu?

Dişlerini geri çekti.

Rahatladı, başını eğdi ve onu inceledi. Sonra suratını astı ve adamın elini çekti. "Uyuyan Güzel'in sana ihtiyacı var."

Onu getiren insanların bir masada konuştukları yere baktı. Mutlu görünüyorlardı. Rahat görünüyorlardı. Dostça. O oraya ait değildi.

Sessizce, fark edilmeden ayağa kalktı ve küçük kıızı merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı, ahşap bir kapıya kadar takip etti. Buraya daha önce de gelmişti. Birçok kez. Uzun, çok uzun zaman önce. Küçük kız kapıyı iterek açtı ve ona susmasını söyledi. Sonra sürünerek içeri girdi ve loş odadaki yatağı işaret etti.

Üzerinde altın saçlı bir kadın yatıyordu. Uyuyordu.

Küçük kız onu daha yakına çekti. Dizleri yatağa çarpana kadar tökezledi.

"Uyuyan Güzel'in uyanmak için bir öpücüğe ihtiyacı vardır."

Çocuğa baktı ve kaşlarını çattı. Tekrar uyuyan kadına baktı. Kaşları daha da çatıldı.

İçinden ona gitmek için yadsınamaz bir dürtü geçti. Sanki bir şey onu itiyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu, hiçbir şey bilmiyordu ama onu tanıyordu.

Böylece ona gitti. Kadının manası denizdeki bir siren gibi onu çağırırdı ve kıyıya kavuşmak için yükselen bir dalga gibi onun manası da onu geri çağırırdı. Onun koluna dokundu. Bir ısı kıvılcımı kolunu sardı. Mavi alevler ikisini de sardı ve sonra bir çığlık duydu.

Arkasında.

Kızıl saçlı bir kadın.

"Onu rahat bırakın!"

Ayak sesleri merdivenleri gümbürdetti. Koridordan aşağı. Tanınması gereken insanlar, sanki yanlış bir şey yapmış gibi ona kaşlarını çatarak odaya daldılar. Yatakta yatan altın saçlı kadına kaşlarını çattılar. Açıklanamaz bir şekilde ona bağlı olana. Onu elinden almak istiyorlardı.

Onun kızıydı. *Benim kızımdı.*

İçindeki vahşi ve yabanıl bir şey hırladı. Dişleri uzadı ve ciğerlerinden bir hırıltı koptu. Uyuyan Güzel'i kucağına aldı, kollarında taşıdı ve gitmiş olmayı diledi.

CHAPTER THIRTY-NINE

"A Haber var mı?" Laurel başına çiçekli bir çelenk takarken sordu.

Clarke yatıştırıcı bir gülümsemeyle arkadaşına döndü.

"Laurel, bunu bana son üç haftadır her gün soruyorsun ve cevabım hep aynı." Clarke omuz silkti. "Jasper'la ilgili hiçbir şey *göremiyorum*. Ada'yı aldığından beri lanet izleri onu görmemi engelliyor. Hâlâ birlikte olmalılar çünkü ben de onu göremiyorum."

"Evet, ama bu iyi bir şey, değil mi?" Laurel sordu.

"Sanırım öyle." Clarke, Laurel'in çiçekli başlığını son bir kez daha düzeltti. Gözleri endişeyle parlıyordu. "Onu onunla ilk gördüğümde çok korkmuştum ama iyi olacak. Jasper onun eşi. Onu götürmeden önce mavi işaretleri kendi gözlerimle gördüm. İyi olmak zorundalar."

Laurel arkadaşının ellerini tuttu ve sıktı. "Olacaklar. Sadece bir haber var mı diye merak ettim. Bu günü onunla paylaşmak güzel olurdu, hepsi bu."

Clarke iç çekerek, "Biliyorum," dedi. "Senden Bones'u öldürmeni istemekle hata ettiğimi de biliyorum. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Ben istedim. Sadece senin istediğini sanma."

"Büyük, zorba arkadaşlarımızın bizi durdurmasına sevindim." "Ben de."

Clarke aynada görünüşünü kontrol etti. Başındaki nedime çiçekli çelengini düzeltti. "Belki de onları saklamalıyız."

Laurel kıkırdadı. Kendini toparladı ve son bir kez bakmak için geri çekildi. Evet. Bir patron gibi görünüyordu. Bir kraliçe gibi. Tırnaklarını bile boyamış ve gururla sergilemişti.

Clarke arkasından yaklaştı ve ona sarıldı. "Ailen seninle gurur duyardı. Ben de gurur duyuyorum."

Laurel'in gözleri yaşardı. "Beni ağlatacaksın ve makyajımı mahvedeceksin."

"O zaman ne kadar harika görüldüğüne odaklanmama izin ver." Clarke çabucak takdir dolu bir ısıklık çaldı. "Thorne sen daha koridorda yürümeyi bitirmeden seni alıp götürülecek ve seninle birlikte olacak."

Gülümserken Defne'nin yanakları acıdı. Yeni yeni filizlenen gözyaşlarını sildi ve yasemin buketini eline aldı. "Ama kutlamanın son üç günü bunun için değil mi?"

Gülüştüler ve yatak odasından birlikte çıktılar. Ada'nın orada olmaması üzücüydü ama hiçbirisi Jasper'ın Ada'yla Kuyu tarafından kutsanmış bir çiftleşmeyi tetiklemiş olmasının tesadüf olduğuna itiraz edemezdi. Kuyu'nun onların birlikteliğini seçmesinin bir nedeni olduğuna inanmak zorundaydılar. Ortakları da bu ısrar ediyordu ve hiçbirisi endişelenmiyordu. İkisinin de ortaya çıkmasını beklerken hayatlarını askıya almaya devam edemezlerdi.

Clarke, Laurel'i merdivenlerden mutfığa indirdi ve oradan da arka kapıya doğru yürüdüler. Dışarıda, güneşin altında, arka çimenlikte klasik bir düğün törenini andıran bir oturma düzeni kurulmuştu. Tüm Muhafızlar, bazı Büyücüler ve hatta bir iki arkadaş bile oradaydı. Rush kucağında Willow'la bir kenarda oturuyor, ikisi de paylaştıkları bu eğlenceli "ilk insan geleneği" karşısında sırıtıyorlardı. Thorne çiçeklerle kaplı koridorun sonunda durmuş, gergin bir şekilde bekliyordu. Başbakan onun arkasında durmuş, nikâhı kıymaya hazırlanıyordu.

Thorne Laurel'a bir çiftleşme kutlaması sözü vermişti ve o da bir düğün istediğini fark etmişti. Eski usul. Onun zamanını hatırlatacak bir şey. O yüzden adam takım elbise, kadın da beyaz bir elbise giymişti.

Laurel koridorun başında durdu, parmaklarında en ufak bir titreme, aklında en ufak bir şüphe yoktu.

Boşluk'la olan bu savaş daha yeni başlıyor olabilirdi ve Kral Mithras bir şeylerin peşindeydi. Ayrıca Kral'a borçlu olduğunu da unutmamıştı.

Prime, Fae geleneğinde olduğu gibi ona teŖekkür ettiği için borçluydu ama o da ona güvenmeye başlamıştı. Bir gün tahsil edebilir de etmeyebilir de. Elphyne'de bir şeyler deđiŖiyordu ve Laurel bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyordu.

Ŗimdilik, bu küçük anın tadını çıkaracaktı - mükemmelliğin.

Flüt çalmaya başladığında Clarke Laurel'a döndü ve gülümsedi. "Hazır mısın?"

Clarke başıyla onayladı. Birlikte ön tarafa geldiklerinde Laurel elindeki buketi Clarke'a uzattı. Thorne onun ellerini tuttu ve BaŖbakan'ın talimatını beklemeden parmağına cam bir yüzük taktı.

"Bu doğru mu?" diye mırıldandı, sesi kısılmıştı.

"Kutlayıcının size ne zaman kutlayacağınızı söylemesini beklemeniz gerekiyor." Garip bir yüz ifadesi takındı. "Sana göstermek için sabırsızlanıyordum."

Laurel onun parmağına taktığı yüzüğe baktı ve nefesi kesildi. Cornucopia pazarında ilk kez gördüğu günkü kadar güzeldi. Kapana kısılmış ışıkla parıldayan Ŗeffaf bir cam yüzük. Bunun için geri dönmüştü.

"Mananı bir daha izinsiz almayacağımı söylediğimde tüm gerçeği söylememiş olabilirim," diye itiraf etti. "Tek bir damla aldım ve onu yüzüğe aşıladım. Benimkinden de bir tane ekledim. Artık bir parçamız hep birlikte olacak. Sonsuza kadar."

"Geçmişin hayaletleri gibi. Gökyüzündeki yıldızlar gibi." Başını salladı. "Asla yalnız değilsin Laurel."

"Sen de öyle aşkım," diye hıçkırırken gözleri yaşardı.

Bu önemli olayı paylaşmak için bir gelmiş olan insanlara baktı. Ve aralarındaki bağdan yayılan saf neŖeden ona inandığını anladı.

Tek dileği bu anın sonsuza dek sürmesiydi.

Son.

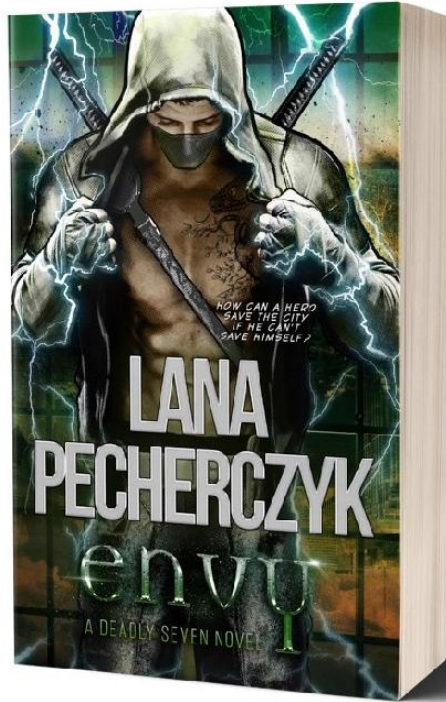
NE VAR NE YOK?

Jasper ve Ada hakkında daha fazlasını [Kırık Kralların Rüyaları](#),'nda okuyun
2021'de çıkacak.

Fae Muhafızları için o kadar bekleyemiyor musunuz? Kasım 2020'de çıkacak [Savaş Lordları, Cadılar ve Kurtlar](#) Antolojisi'nde Anise ve Caraway'in hikayesini kaçırmayın.

KISKANÇLIĞIN ÖNİZLEMESİ

CHAPTER ONE

EVAN LAZARUS

H

Yabancı bir yerde uyandım.

Kalın, keskin hava karanlıktan ciğerlerine sürüklendi.

Başı çarpıyor ve vücudu ağrıyordu.

Acı noktası. Altında yumuşak ve pütürlü. Yanları sert ve soğuktu. El yordamıyla etrafta dolaştığında, hareketleri kokuşmuş kokuyu karıştırdı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Çöp kutusu.

Ve eğer bir çöplükte saklandıysa, büyük ihtimalle savaş üniformasını giyiyordu; deri pantolonunu hızlıca yoklayıp kapüşonunu çekiştirmesi de bunu doğruluyordu. Elleri yapış yapıştı ve başparmağını işaret parmağına dokundurduğunda yapışkanlık devam etti. Burnuna götürdü ve kokladı. Tatlı, metalik, yoğun: Kan.

Ama kimin?

Peki buraya nasıl geldi?

Panik göğsüne kök salmadan önce kendi kendine düşündü: *Evan Lazarus. Senin adın Evan Lazarus. Ölümcül günah kıskançlıkla savaşıyorsun. İnsanları kurtarıyorsun.*

Bazen.

Olabilir.

Korkunç bir şey yapmış olmalıydı... saklanmaya değer bir şey. Ve yardım çağırmak yerine saklanmıştı, çünkü Ölümcül Yedili ona neden yardım etsin ki? Onlar sadece onun ailesiydi.

Evan çöplüğün kapağını kaldırmak için hamle yaptı ama bir acı gövdesini delip geçti. hissi bir önceki gecenin anılarını getirdi

baş döndürücü bir sel halinde yanıp sönüyordu. Birden fazla çift el onu yere düşürdü. Yumruklar göz çukurlarına ve elmacık kemiklerine çarptı. Kör edici bir acı. Şişmiş görüş. Botlar karnına vurdu. Ciğerlerinden hava hırıltıyla çıktı. Kaburgalarına, çenesine, dizlerine bir levye. Sertçe karşı koydu ama onu acımasızca yere yatırdılar, eklemlerinde acı çığlık atana kadar uzuvlarını genişlettiler, gövdesini daha fazla şiddete karşı savunmasız bıraktılar... sonra boyun eğdi, gülümsedi ve güldü. Çünkü bunu hak etmişti.

Evan anıyı silmek için eliyle yüzünü ovuşturdu ama saldırganın sözleri geri geldi: *"Eğer onaylanmak istiyorsan, evlat, yanlış yerdesin. Sana söylediğimiz gibi kavgayı bırakmalydın."* Sonra ışıklar söndü.

Evan karanlık çöplükte yatıyordu, gözleri kapalıydı, vücudundaki her ağrının ve acının farkındaydı. Onu ölüme terk etmişlerdi.

Ama ölmemişti.

Sonsuza kadar orada kalamazdı.

Şansını deneyerek kapağı itip açtı ve duvara çarpmasına izin verdi. Tatlı, berrak hava ciğerlerini yaktı ve tazelikten neredeyse boğulacaktı. Şafak, yüksek ve köhne şehir manzarasının üzerinden süzülüyor, sokak duvarlarını keskin bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Başka bir gün olsa bu atmosferik manzarayı resmedecek kadar huşu içinde olabilirdi ama bugün ruh hali gökyüzü gibi bulanık ve ağırdı.

Yakında yağmur yağacaktı ve lanet olsun, dövüşçü derileri ıslandığında sürtünüyordu. En azından bir gece önce dövüş ringinde boks torbası olmasına izin vermeden önce silahlarını evde bırakmıştı.

Çöp konteynerinde plastik bir torba aradı, sonra sürünerek dışarı çıktı ve ceketini ve ağız atkısını çıkardı, üzerinde eskiden beyaz olan bir tişört ve kan lekeli deri pantolon vardı.

Birdenbire sağ tarafındaki hava dalgalanarak duyularını ateşledi. Bir merminin avucuna çarpması için kolu tam zamanında fırladı, parmakları içindeki nesnenin üzerine kapandı. Bir beyzbol topu. Farkındalığını dışarı itti, kıskançlığı aradı. İşte orada. Sağa doğru. Ölümcül günah duygusu ona doğru süzüldü, pis tüylü parmaklar gibi bağırsaklarında kıpırdandı, aramak ve yok etmek için yoğun bir açlık uyandırdı. Bu doğaüstü altıncı his tüm kardeşlerinde vardı ama her biri farklı bir günahı hissediyordu. Eğer peşine düşmezlerse

günahkârların en kötüsünü ortadan kaldırır ya da kontrol alırsa, bu his onları çıldırtacaktır.

Belki de çoktan olmuştur.

Cardinal City'de bir sürü günahkâr vardı. Bir sürü kıskanç.

Savaşma dürtüsünü bastırdı. Bu özel kıskançlık duygusu küçüktü. Ufacıktı. Zaman ayırmaya değmezdi.

Çocukları var. İki .

Kahretsin.

Onu savaş çıkarken görmüş olabilirler.

"Hey, iyi yakaladınız bayım. Keşke ben de o kadar iyi olsaydım." Küçük kirli bir lejyoner koşarak geldi. Yanaklarında kir vardı. Pantolonunun paçaları kir içindeydi. Spor ayakkabılarında delikler.

"Hey sen, çocuk." Evan ceketini ve atkısını plastik torbaya tikiştirarak sırrının kanıtlarını sakladı. "Eve git. Daha erken."

Çok erken. Ya da geç. Karar veremedi. Kuru boğazı bir içki için yalvarıyordu. Ve bir aspirin. Ayrıca bir duş ve ardından uyku ve onun getirdiği tatlı unutkanlık. Josie dövme dükkânını açmayı kendi başına başarmak zorundaydı, yatağı onu çağırıyordu.

Sabahın erken saatlerinde işe gidenler şehre saldırmaya başladığında birkaç metre ötedeki ara sokak çıkışından ışıklar parladı. Evan ters yöne döndü, karanlık bir nokta bulma niyetindeydi, böylece çatılara vurabilir ve ölmekte olan gölgeleri eve kadar takip edebilirdi.

Yangın çıkışı ileride. Mükemmel.

Yürürken, topu omzunun üzerinden körlemesine fırlattı. Çocuk topu eldiveninin içinde yakalayınca bir hayret çığlığı hedefini vurduğunu kanıtladı.

Çocukların kıskançlığı Evan'ın midesinde yankılanarak üç kat arttı ve peşinden koşarak imza istediler.

Çifte bok.

"Neden bir imza istiyorsun?" diye sordu, suları test ediyordu.

"Çünkü sen de *onlardan birisin!*"

Evan plastik poşetini yumrukladı. Durdu. Döndü.

İkinci çocuk solgundu ve geniş mavi gözleri vardı. Koyu renk saçları tepesinin ortasında doğal bir Mohawk ya da cehennem gibi bir inek saçı şeklinde toplanmıştı.

yalamak. Kirli yanaklarının arkasında çiller saklıydı. İlk çocuk büyük boy bir Yankees formasıyla yüzüyordu. İkincisinden daha uzun ve benzer yüz yapısına sahipti. Kardeş olmalılar. Yankee çocuk topu elinde tutuyordu.

"Kimden biri?" Evan sordu.

"Bilirsiniz, Ölümcül Yedili." En küçük çocuk hevesli bir çekirge gibi etrafında zıpladı, dikenli saçları zıplıyordu.

"Yanlış bir fikre kapılmışsın evlat."

En büyükleri ona sert bir bakış fırlattı. "Biz aptal değiliz. Ya da kör _"

"Evet, kör," diye ekledi en genç olanı.

"Ceketini gördük. Ceket." Ceketini kıpırdattı.

kaşlarını çattı ve Evan'ın elindeki plastik torbaya baktı.

Evan inledi ve sonra onlarla nasıl başa çıkacağına karar verirken derin bir nefes aldı. Siktir et. Onlar sadece çocuktu. Onlara kim inanırdı ki? "Muhtemelen iyi bir fikir değil. Şu anda pek popüler değilim."

"Sorun değil, Bay Ölümcül efendim, sizden hoşlandım."

Bu üç küçük kelime Evan'ı kalbinden bıçakladı.

"O zaman ikimizden biri oldu." Yangın merdivenine doğru yürümeye devam etti.

"Hadi, lütfen?" Çocuklar topu uzatarak onun önünde geriye doğru koşular. "Sadece bir dakika sürecek. Vay canına. Bu kan mı? Kötü adamları mı yakaladınız?"

Sadece kendisi.

Evan kaçış merdiveninin altında durdu ve iç çekti. Onlarla konuşmaması gerekiyordu ama birilerinin, hatta birkaç bücürün bile inançlı olması güzeldi.

"Beyzbol topumu imzalar mısın? *Lütfen.*"

Yankees'li çocuk gülümsedi ve topu yukarı fırlattı, eldiveniyle yakalayıp gösteriş yapmak niyetindeydi ama yuvarlak mermi yangın merdivenine çarptı. Yüksek bir çınlama sesi duyuldu ve paslı açılır kapanır merdiven düştü.

"Dikkat et!" Evan bağırdı.

Çocuğu iterek yoldan çekti ama kırık merdiven kendi omzuna saplandı. Ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve

Merdivenin aşağı doğru itmesi ve bir önceki geceden dolayı zaten bitkin ve ağrılı olması dışında, sakatlayıcı acı boyunca nefes aldı.

Nefes aldı.

Omzuna acı saplandı ve gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. Neredeyse görüşünü kaybediyordu.

Bunu yapabiliirdi. Özellikle de çocukların önünde. Önceki geceyi siktir et. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarını siktir et. *Hadi, Evan. Yap şunu.*

Gözlerini sıkarak odaklandı ve hazır olana kadar sisin içinden nefes aldı. Sıkıca kavrayarak mızrağı etinden kaldırdı. Islak, yırtılırcasına bir sesle irkildi ama kendini tehlikeden kurtardı. Tuğla duvara, ufalanan harca ve kayaya çarptığında acı başının arkasını parçaladı. İçinden yeni bir mide bulantısı dalgası geçti.

Mükemmel. Kendini bile kurtaramadı.

Küçük bir çocuğun sesi acısını böldü. "Mason, pek iyi görünmüyor."

"Evet. Bay Ölümcül, efendim, iyi misiniz?"

Bu tartışılabiliirdi. Gülmeye çalıştı ama boğuk bir ses ıktı.

Kardeşlerini bu durumda göremezsiniz.

Evan bulanıklığın içinden odaklanabilmek için gözlerini kırptıştırdı. Dudağını ısırđı ve Yin-Yang dövmesini görmek için bileğini yüzünün önünde tuttu. Biyolojik olarak işaretlenmiş mürekkep çok fena kaşınıyordu ve neredeyse siyahtı. Dengenin canı cehenneme. Hepsi bir yalandı.

"Bay Ölümcül, efendim?"

"Bana efendim demeyi kes." Evan dişlerini sıktı. "Git buradan. Ben başımın çaresine bakarım."

"Ama siz bir keresinde arkadaşımı kurtarmıştınız," dedi büyük çocuk. "Bombalamadan sonra. O... o bir duvarın altında sıkışmıştı ve siz... siz onu çıkardınız. O size yardım edebilir. O bir doktor. Herkese yardım eder. Hadi, Bay Ölümcül, efendim. Kalkmanız gerekiyor." Çocuğun küçük elleri Evan'ın büyük kollarını kavradı ve çekiştirdi ama nafile. "Mason, bir ambulans ağır."

"Hayır," demeye çalıştı Evan ama homurdanarak çıktı sesi. Hastaneye ihtiyacı yoktu, sadece birkaç dakika ve özel vücudu onun icabına bakacaktı.

diğerlerinden. Keşke bunu onlara söyleyebilseydi ama çocuk çoktan uzaklaşmış gibiydi. Evan kayıyordu, kafası yüzüyordu, duvarlar soluyordu. Küçük ayak sesleri yankılandı. Bir siren sesi duyuldu. Sokak bulanıklaştı, öfkesi kadar siyahlaştı ve her şey soldu.

CHAPTER TWO

DR. GRACE GO

"**E**xtra! Ekstra! Kardinal Bombalamasının üzerinden iki yıl geçti! Yeni ipuçları failleri bulabilir."

Grace Go gazeteyi görünce olduğu yerde durdu.

Çocuğun güçlü sesi kalabalık kaldırımında ve sabah kalabalığında yankılandı. Biri ona arkadan çarptı ve küfretti. Omzunun üzerinden aceleyle bir özür diledi ve ayaklarını ezici kalabalığın yolundan çekmeye zorladı. Acil servis doktoru olmak ona olağanüstü oyunculuk becerileri ve duygusal kontrol kazandırmıştı. İşin sırrı kendini dünyadan soyutlamaktı. Travmanın yarattığı duygulardan uzaklaşmak. Hayatınızı meşgul geçirin ve kendi ıstıraplarınıza odaklanmaktan kaçının. Çantasına buruşturarak koyduğu mektup ve kalın harflerle yazılmış başlığı gibi: *Dava Kapanış Bildirimi*.

Anne babasının ve diğer kırk dokuz masum insanın ölümüne neden olan bombalama olayını aydınlatmak için on dört günü vardı. Evsiz ve yoksul kalan insanlar için adaleti sağlamanın tek yolu buydu ve belki, sadece belki, ailesini huzura kavuşturabilirdi.

Yeni liderler kelimeleri kafasında dönüp dururken midesinde çarpık bir his çalkalandı. Kendini toparlamak için gözlerini kapattı ve titredi. Yaralı ön kollarını sertçe ovmak onu zar zor ısıttı, çünkü midesinin çukurundaki soğukluk elemental değildi, suçluluktan. Hayatta kalmıştı. Ailesi ölmüştü. Bu asla olmamalıydı.

Biri aceleyle yanından geçerken omzuna bir darbe daha aldı.

"Özür dilerim," dedi başını kaldırmadan ve çantasını sıkıca kavradı.

Sokak sesleri yükseldi. Islak caddede lastikler kükrüyor, insan trafiğinin ağır ayak sesleri izdihama dönüşüyordu. Evsiz bir adamın bardağındaki bozuk paraların tekrarlayan şingirtisi omurgasını sarstı. Başı hafifledi. Başı dönüyordu. Tansiyonu düşmüş olmalıydı. Dün gece sadece dört saat uyumuştı, bombalamada gördüğü gizemli kadının kimliğini için internette araştırma yapmakla meşguldü ama bunu her gece yapıyordu. Bugün neden önemli olsun ki?

Çünkü iki yıl oldu, aptal. Ailesi onun çılgın çalışma saatlerinden bıkalı iki yıl oldu. Kendisinininkine yakın bir daire almaya karar vermelerinin üzerinden iki yıl geçti. Babasının kahkahasını ve annesinin tatlı, yumuşak sesini duyalı iki yıl olmuştu. Grace gözlerindeki yaşları sıktı ve her seferinde olduğu gibi acıyla başa çıkmaya karar verdi. Onu derinlerde bir yerde ezecek ve meşgul olacaktı.

Bir kutup esintisi gazeteci çocuğun sesini tekrar sokağın karşısına taşıdı. "... *Yeni ipuçları bize...*"

Kalbi durdu -yeni kurşun- ve yeniden atmaya başladı. İlk seferinde onu durduran şeyin ne olduğunu hatırlayarak, karşıya geçmek için ayağını kaldırımdan kaldırdı, ancak bir korna uyarıda bulundu ve bir nefesle geriye doğru sıçradı, caddeden aşağı yuvarlanan bir kamyonetin çamurluğunu kıl payı kaçırdı. Yola püskürtülen su, siyah kot pantolonunu soğukla yıkadı.

Adamın biri camdan dışarı küfrederek onu tersledi, sesi bir kez daha şehir hayatının kakofonisi tarafından hızla yutuldu.

Grace tekrar denedi. Bu kez her iki yönü de dikkatle kontrol ettikten sonra aceleyle diğer tarafa geçti ve yaklaştığında kirli gazeteci çocuk ona gülümsedi. Katlanmış bir yığın kâğıdın ve para için ters çevrilmiş bir beyzbol şapkasının yanında duruyordu.

"Hey Taco." Grace gülümsedi ve bir bozuk para kaldırdı.

Taco sıırıttı ve ona katlanmış bir gazete uzattı. "Merhaba bayan. Grace. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Seni görmeyi hep sevmişimdir, Taco." Çantasındaki mektubu hatırladığında midesindeki soğuk çukur geri döndü. Bu mektup Taco'yu ve küçük kardeşini etkileyecekti. Gazetenin ön sayfasını taradı. "Yeni ipuçları, ha?"

Omuz silkti, sadece bir çocuğun yapabileceği gibi umursamazdı. "Onlar değildi."

Sonra Taco ona kaygılı gözlerle baktı ve omzunun üzerinden kontrol etti. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama etrafta çok fazla insan vardı ve tekrar kapattı.

Tuhaf, diye düşündü Grace. Onun iyi olduğunu umuyordu. Bombalama olayından beri Taco ve küçük kardeşine karşı bir zaafı vardı. Grace gibi enkazdan çıkarılan tek bir teyze dışında ailelerinin çoğu patlamada hayatını kaybetmişti. Grace onlara kendi apartmanında bir daire bulmuştu ama kira kontrollü olsa bile kadın için idare etmesi zordu. Bir dakika kalıp Taco'nun iyi olup olmadığına bakmak daha iyiydi.

"Katılıyorum. Onlar olamaz. Aylardır kasabada görüldüklerini sanmıyorum. Muhtemelen vazgeçtiler ya da kayboldular," diye detaylandırdı Grace.

"Hayır... sadece bekliyorum." "Ne için?"

"Onlara inanacak biri."

"Evet, biliyorum dostum," dedi iç çekerek ve adamın saçlarını karıştırma isteğine karşı koydu. Büyük olasılıkla ödeme almak için çıkardığı şapkadan dolayı tepesi . "İnanacak bir şeyin olması güzel olurdu, değil mi?"

"Ciddiyim Grace. Onlar ."

"Koroya vaaz veriyorsun." Bombalamadan beri aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. İlk bir ay boyunca polisler onunla dalga geçmiş ve çılgın hikâyelerini dinlemişti. Herkese beyaz cübbeler ve maskeler giymiş tuhaf insanlar gördüğünü anlatmıştı. Ancak kamera kayıtlarında bomba patlamadan önce sadece Ölümcül Yedili'nin şüpheli bir şekilde pusuya yattığı görülüyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, travma sonrası stres yaşadığını düşünmelerine şaşmamalı. Gördüğü şeyler kulağa çılgınca geliyordu. Hâlâ olayları kafasında organize etmekte zorlanıyordu. Bu konuyu toplum içinde konuşmaktan kaçınmak ve evde ele almak daha iyiydi çünkü ya biri video görüntüleriyle oynamıştı ya da o gerçekten deliydi.

"Dün geceki maçı izledin mi, Taco?"

"Elbette izledim. Biz kazandık!"

"Cardinal City kaybetmedi mi?"

"Hayır, bugünlerde kimse Kardinal'e gitmiyor. Merdivenin en altındalar. Bayan. Grace..." Taco sesini alçalttı ve onu yaklaştırdı. "Sana *gerçekten* bir şey söylemem gerekiyor."

Zavallı çocuk ona bir şey söylemek için can atıyordu. İşemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Grace başını eğdi ve Taco'nun nefes alırken ciğerlerinden gelen hırıltıyı duyabilecek kadar yaklaştı. Tıkanmış gibiydi. İçeride çok fazla sıvı vardı.

"Bu sabah ara sokakta birini bulduk," dedi Taco. "Onu senin için hastaneye götürdük. Ve şunu dinle, o... iyiydi. Onunla konuşmanız gerekiyor."

Grace'in kaşları kalktı. Kurtarması gereken bir evsiz daha mı? Bu çocukların fedakâr masumiyeti kalbini ısıtsa da tehlikeyle flört ediyorlardı. "Yine gün doğmadan dışarı mı çıktın? Mahallenin güvenli olmadığını biliyorsun, Taco."

"Çok erken değildi."

"Taco!" Grace onu omuzlarından hafifçe sarstı. "Bu çok tehlikeli. Beni duyuyor musun? Bir daha asla geceleri dışarı çıkma. Söz *ver bana*." Çaresizlik sesini gerginleştirmişti. Gece vardiyaasında Acil'de gördüğü şeyler hâlâ kâbuslarına giriyordu. Sokaklar aptal ve şiddet yanlısı insanlarla doluydu, kesinlikle çocuklara göre bir yer değildi.

"Tamam, ."

"Söyle."

"Tamam. Bir daha karanlıkta dışarı çıkmayacağız."

"Güneş doğmadan önce birkaç dakikalığına bile olsa." "Evet, tamam." Taco öksürdü.

"Güzel. Ve bu hırıltı kulağa iyi gelmiyor. Ne zamandır var?"

"Evet ama-"

Bir gölge ikisinin yanından endişe verici bir hızla geçerek Grace'in çantasını kaptı ve kabaca omzundan çekip aldı. Çanta kurtulurken neredeyse kolunu kaybediyordu. Kalabalık hırsız tekrar yutmadan önce şaşkınlık çığlığı dudaklarından zar zor çıktı.

"Lanet olsun!" Grace umutsuzca hırsızın gittiği yolu takip etti.

"Onu kovalamamı istiyorsunuz, Bayan. Grace?" Taco'nun sözleri bir miktar balgama takıldı ve parmaksız eldivenli ellerinin içine öksürdü.

Çantasının çalınmasından duyduğu rahatsızlığı üzerinden attı. Onu kovalamanın faydası yoktu. Çok hızlıydı ve zaten geç kalmıştı. Cardinal City'de soygunların haddi hesabı yoktu, bu yüzden asla değerli eşya taşımazdı. "Hayır, sorun değil. Zaten çantada pek bir şey yoktu. Yapacak işlerin var ve ayrıca, dediğim gibi, öksürüğün iyi gelmiyor. Yarın kliniğe gel ve beni gör, tamam mı? Söz mü? Gitsem iyi olacak."

Grace aceleyle el salladı ve Taco'nun itirazını zar zor duyarak sürünün arasına daldı. Taco'nun kendi kendine ilan ettiği sokakları temizleme misyonunu teşvik etmeyi bırakmalıydı. Kardinal Şehri kaybedilmiş bir davaydı.

Büyük yağmur damlaları düşmeye başladı ve kendini korumak için gazetesini fırlattı, birkaç blok ötedeki hastaneye varana kadar acele etti.

Acil durum girişinden içeri girdiğinde, çantasında kaybettiği eşyaları zihinsel olarak kataloglamıştı. Cüzdanını işe nadiren getirirdi çünkü kafeteryada bir hesabı vardı. Çantasında sadece telefonu vardı ve o da eski cep telefonu öldüğünde aldığı ucuz bir kullan-at telefondur.

Geriye mektup kaldı.

Grace acil girişini iterek geçti ve bekleme odasına girdi. Ağlayan bebeklerin, öksüren ve inleyen insanların sesiyle kalbi burkuldu. İçerisi ne kadar yürek parçalayıcı olsa da, ücretsiz klinik daha kötüydü ve haftada iki gün orada çalışmasının nedeni de buydu. Bu zavallı insanların tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve bu yoğun ortam onun boş ruhuna müzik gibi geliyordu. Triyaj bölümünün kapısından içeri girdiğinde kendini toparlamak için durakladı. Hastane kokuları burnuna hücum etti: dezenfektan; plastik; çamaşır suyu. Tüm bunlar ciğerlerine garip bir doğruluk hissi aşıladı. Burası ait olduğu yerdi.

O böyle .

Ve işinde iyiydi.

Grace güvenli alana girdi ve sınav bölmelerini geçti. Tüm yataklar doluydu ve tüm perdeler çekilmişti. Koridorda sedyede yatan bir adam yan yatmış uyuyordu. Durumu stabil görünüyordu, bu yüzden Grace onun şu an için olması gereken yerde olduğunu varsaydı.

Grace'in sağındaki bir perde açılıp kapandı ve Doktor Raseem Patel dışarı çıktı. Grace ve Raseem yıllar önce birlikte staj yapmışlar ama bombalamadan sonra ameliyattan çıktığında irtibatı kaybetmişlerdi. Önlük giymiş, boncuklu bir kolye takmış ve uzun siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Modern, genç ve havalı bir doktor olmasına rağmen (Grace'in değil, onun sözleri), Raseem hastanedeki işini ciddiye alıyor ve kurallara harfiyen uyuyordu.

"Burada ne işin var Grace?" Raseem'in kalın kara kaşları kalktı. "Beni yanlış anlama, burada olmana sevindim ama... birkaç saat erken gelmedin mi? Az önce listeyi kontrol ettim."

Grace dudağını ısırды. Herkesin içinde muhtemelen onu eve gönderecekti. "Biliyorum. Biraz yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"Her zaman yardıma ihtiyacımız olacak, özellikle de acil serviste, ama... benimle yürüyün." Sesi uğursuz geliyordu.

Grace onu rotasyon panosuna kadar takip etti, orada elleri kalçalarında dikilmiş bakıyordu.

Cerrahların her birinin adının yanına Grace'in el yazısıyla yazılmış sarı bir kare yapıştırılmıştı. Bunları rastgele etrafa yerleştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Birinin moral vermesi gerekiyordu ve bu kişi o da olabilirdi. Hemşireler yorgun, cerrahlar bitkin durumdaydı. Bilmesi gerekirdi, bir zamanlar o da öyleydi.

Kıskançlık kendi kalbinden başka bir şey yemezdi ve o bunu herkesten daha iyi biliyordu. Anne ve babasının hayatını kaybettiği bombalı saldırıdan sonra iyileşirken tek düşündüğü şey buydu. Endişesi çok fazla başını kaldırdı ve ameliyathanede bir kriz geçirmekten korktu, bu yüzden dışarıda kalmayı tercih etti. Ya suçluluk duygusuna ve kendinden nefret etmeye boyun eğecek ya da bunu kullanacaktı. Bu yüzden eskiden olduğu kişi için hayıflanmak yerine, çabalarını başkalarının daha iyi hissetmesini sağlamaya harcadı.

Post-it notlar, lise öğretmeni olan annesinden aldığı bir fikirdi. *Sizin bir anlık iyiliğiniz bir başkası için dünyalara olabilir.*

"Her şey yolunda mı, Raseem?" Notlardan nefret mi ediyordu? Çok mu müdahaleciydiler?

"Şey, işte böyle." Ona yan gözle bir bakış attı. "Rotasyondaki ilk yılınızda birlikte nasıl acil apandisit ameliyatı yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Adamın perikardiyal tamponadı vardı. Başına gelecekler düşünülürken, tamamen sıra dışıydı. Onu kurtardığımıza hâlâ inanamıyorum."

"Doğru. Ama ne demek istediğimi anladınız." "Ugh." Bir soru mu vardı?

Grace durdu ve adamı inceledi. İnsanlar çoğu zaman konuşmadan konuşurdu ve bazen daha dikkatli bakmanız gerekirdi çünkü gerçek sakatlayıcıydı. Dudakları yanlara doğru kıvrılmıştı ve göz bebekleri büyümüştü. Yan taraftaki parmaklarının seğirmesini yakaladı. Kesinlikle bir şey yüzünden tedirgindi. Zihnini apandisit ameliyatına geri götürdü. Saatler sürmüştü ve birçok açıdan neredeyse bir felaketti. Hastanın masada kan kaybından ölmek üzere olması bir yana, bitkin haldeki Raseem dikişleri atmayı becerememiş, Grace de kimse farkına varmadan işi devralmıştı.

Grace adamın kolunu sıktı. "Merak etme, Raseem. Tekniğin rakipsiz. Stajyerler bile ne kadar harika olduğu konusunda dedikodu yapıyor. Bu iş sende dostum."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi ve ensesini ovuşturdu. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır. Sen değilsin." Ameliyathaneye geri dönmekten korkan oydu. "Bazen beklenmedik şeyler olur. Bilmediğiniz bir vakadan önce endişelenmeniz normaldir."

"Hiç ."

Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"Özür dilerim," diye ekledi. "Bir süredir ameliyat yapmadığınızı biliyorum."

"Ve sen her gün oradasın. . Benim yaptığımı yap. Aradaki buzları eritmek için komik bir şeyler söyle."

"Evet, bu iyi bir fikir," diye mırıldandı dalgınca. "Bir şaka."

"Başka ne iyi bir fikir biliyor musun? Erken çıkmama izin vermek."

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Grace, Raseem'in sesindeki acıma tonunu duymamış gibi yaptı ve başını salladı.

"Tamam o zaman. Eğer gerçekten istiyorsan, sanırım orada fazladan yardıma ihtiyaçları var. Bakalım biri devredebilecek mi? Çılgın bir gece oldu. Beş dakika sonra burada buluşalım."

Evet. Zihinsel olarak yumruğunu sıktı. Bir an için adamın ona eve gitmesini ya da Personel Şefine haber vermesini söyleyeceğini düşündü. Grace personel soyunma odasına gitti ve yeni bir çift yeşil önlük giydi. Döndüğünde Raseem iPad'inde acil servis programını açmış onu bekliyordu.

"Hepsi biraz meşgul, de sana göstereyim dedim," dedi. "Demek yoğun bir gece, ha?" Graced sordu.

"Meşgul ve deli. Nasıl olduğunu bilirsiniz. O kanunsuz kovboyalar ortadan kaybolduğundan beri şehrin yokuş aşağı gittiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bazen bu kadar delinin bir gecede ortaya çıkması için insanlara musluk suyunda uyuşturucu verip vermediklerini merak ediyorum. Birkaç çete bıçaklama olayı yaşadık, kurşun yaraları, bir başkası anüsüne salatalık soktu ve bir de özel olan var" dedi.

"Salatalık yeterince özel değil miydi?" Grace güldü.

Raseem ona iPad'i uzattı ve bir hasta dosyası getirdi. "Bu hastaya kısa bir süre danışmanlık yaptım. Delinme yarası bir hemşire tarafından temizlendi ve dikildi. Dikiş işini kontrol etmek isteyebilirsiniz. İç kanamadan şüpheleniyoruz, belki kaburgalarında kırık olabilir. Vücudunun her yerinde çürükler var. Teşhis tarama raporları yeni geldi. Henüz görmedim."

"Neden bu kadar özel?"

Raseem ona alaycı bir bakış attı. "Muhtemelen kafası iyiydi. Kıyafet çantasını vermek istemedi, içeri getirildiğinde görevlilerle kavga etti, biraz adi biri... İstedliğini seç."

"Tehlikeli biri mi?"

"Eğer ona ilaç vermemiş olsaydık, belki. O büyük bir adam. Sadece taramaları kontrol edin ve iç kanama için ameliyata ihtiyacı yoksa onu dışarı çıkarın, sonra beni arayın. Gözlem ünitesinde."

Raseem ona iPad'i uzattı, dudaklarını minnettarlıkla kıpırdattı ve sonra uzaklaştı.

Tarama raporunu kontrol etti ve neredeyse çenesi yere düşecekti.
Vay canına. Sadece vay be. Raseem bunu verdiğiine pişman olacaktı.

CHAPTER THREE

EVAN LAZARUS

F Evan göz ucuyla annesinin hastane yatağının yanında volta izledi. Annesine odaklanmayı tercih ederek Önündeki hurda kâğıda bakarak onun mırıldandığı küfürleri duymazdan geldi ve yerde bulduğu HB kalemle karaladığı portrenin çizgilerini takip etti.

"Yani, seni buna hazırlamamış değilim," dedi Mary Lazarus, sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde durup ona bakarak. "Sanki tüm hayatını tam da bu durumdan kaçınmak için eğitim alarak geçirmemişsin gibi." Son sözlerini avucunu yatağa vurarak noktaladı.

"Aynen öyle. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük ve çirkinim. Burada olduğumu nereden ?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve konuşmasına devam etti. "Bir anne, ne kadar büyümüş ve güçlenmiş olurlarsa olsunlar, çocukları için her zaman endişelenecektir. Sana bu şehrin, bu dünyanın ihtiyacı olan şey olman için gerekli araçları verdim, ama sonuçta bu bağlı olmalı. Günahınız sizi kontrol etmiyor. Sen onu kontrol ediyorsun. Evan. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Gecenin karanlığına karışıp suçla savaşmayı seçtiğinde seni cesaretlendirdim. Her şeyi geride bırakmayı seçtiğinde seni destekledim. Ama Evan" -soluk morarmış yüzüne ve kollarına dikkatle baktı

-"Senin hatan olmayan bir şey için kendini cezalandırmana seyirci kalmayacağım."

Evan kalem darbelerinin geniş çizgisini durdurdu ve bakışlarını ona odaklamak için kaldırdı.

Kadın beş beş yaşındaydı ama elli yaşında bir kadında görmeyi beklemeyeceğiniz kadar güçlü bir vücuda sahipti. Siyah spor kıyafetleri içinde taze ve formda görünüyordu. Koyu renk, gümüş telli uzun saçları ensesinde uygun bir haline getirilmişti. Gözlerinin etrafında ve kaşlarının arasında küçük endişe çizgileri vardı ama onu sokakta görse ve yaşını tahmin etmek zorunda kalsa, kırklı yaşlarının başında olduğunu söylerdi. Kaygan yüzeyinin altında Hildegard Kardeşliği'nin eski bir suikastçısının ve uyandığı anda öldürme kapasitesine sahip uyuyan bir ejderhanın yattığını bilemezsiniz. Ve bildiği her şeyi ona öğretmişti.

"Önsezilerim her şeyi öngörmez, Evan. Ait olduğun yere, evine dönmeni tercih ederim. Bu nedir?" Mary'nin gözleri bir şeye takıldı. Evan'ın bileğini mengene gibi güçlü bir şekilde kavradı ve içteki eti gözlerine doğru çevirerek Yin-Yang dövmesini gösterdi. Kardeşlerinin hepsinde birer tane vardı ama Evan kendi dövmesini vücudunun doğal çizgileri ve damarları boyunca ilerleyen siyah geometrik ve organik desenlerle süslemiş, kolunu resimlerini andıran bir sanat eserine dönüştürmüştü. En büyük ağabeyi Parker dövme mürekkebine, her birinin ayrı ayrı günahlarına tepki veren asit bazlı bir gösterge aşılarmıştı. Evan'ın vücudunda ne kadar çok kıskançlık varsa, dövmesi de o kadar koyu oluyordu. Neredeyse siyahtı.

Mary içini çekti ve alnını onun bileğine dayadı. Kendini toparlayarak ürpertici bir nefes aldı. Bu manzara Evan'ın kalbini kırdı. Mary hayal kırıklığına uğramıştı, bunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Dürtüleri çok güçlüydü. Kıskançlık onu yeraltı ringinde dövüşmeye itmişti. Başarısız olmasını istediklerinde, onu kazanmaya teşvik etmişti. Şimdi de hastanede kıskançlık hissediyordu. *Her* yatakta. *Her* odada. Hasta insanlar başka biri olmak istiyordu. Personel başka bir yerde olmak istiyordu. Herkes kendisinde olmayan bir şeyi istiyordu. O da dahil.

Bileğini annesinden çekti ve portrenin üzerine çılgınca bir şeyler karaladı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Evan yataktan kalkmak için kaykılırken. "Ne kadar uzun kalırsak, o kadar çok şey keşfetme artar.

benimle ilgili olmamalı."

Onu tekrar aşağı itti. "Kesinlikle olmaz. Ani yokluğun daha fazla tehlike yaratacaktır. Ayrıca, sonucu gördüm. Kalmamız en iyisi."

Mary'nin doğaüstü öngörülerini, onu ve kardeşlerini kendilerini yaratan laboratuvarlardan kurtarmasına neden oldu. Bu öngörüler onları ihanet ettiği Kardeşlik'ten ve deneylerini paraya çeviren gizemli Sendika'dan korudu.

Evan direndi ve o da daha büyük bir güçle karşılık verdi. "Benden on kat daha büyük olabilirsin Evan, ama seni bir sinek gibi düşürebilirim."

. Kadın haklıydı.

İri kahverengi gözleri, saçma sapan olmayan düz bir burnun üzerinden ona bakıyordu. Evan, kendisinin ve kardeşlerinin ondan çok da farklı görünmediğini düşünüyordu. Onları akraba sanmak kolaydı. Evan'ın biyolojik annesi beyaz tenli, soluk benizli ve koyu renk saçlıydı. Mary Meksika'da doğmuştu, zeytin rengi teni ve koyu renk gözleri vardı. Baba figürleri olan kocası Flint de Kafkasyalıydı ve aile yavruları için mükemmel görünüşü tamamlıyordu.

"Giyinmen için yedek kıyafetler getirdim. Tanrı biliyor ya, savaş teçhizatını evde giyemezsin."

"Dün gece giydim. Kimse umursamıyor gibiydi. Hatta bir darbe aldığımda daha yüksek sesle alkışladılar."

"*La Hostia.*" Meryem üstündeki altın haçı çıkardı ve onu öptü.

"Ne zamandan beri dini buldun? Eskiden sahte bir rahibeyken bile dua etmezdin."

"Şu anda dua etmiyorum. Küfrediyorum. Belki de bunun nedeni siz çocukların hiçbirinin beni dinlememesidir."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Başka ne gördün?" Evan bileğindeki dövmeyle kaşıyarak sordu. "Gözlerindeki o parıltı da ne?"

Mary ceketinin fermuarıyla oynadı. Dudaklarında dans eden gülümseme, onu bastırıp sertliğin yüz hatlarını geri almasına izin vermeden önce neredeyse fark edilemiyordu.

"Hayatta olduğunu görmek beni rahatlatmıştı, hepsi bu." Çizimine hafifçe vurdu. "Sara'yla ilgili bu işi bırakmalısın. Odaklan

Kendi kadını bulmak. Evan. Bana bak." Baktı.

"Kardeşinin ölmüş nişanlısının ardından özlem duymak sağlıklı değil." Kalem Evan'ın parmaklarında kırıldı.

"Bunun başka bir nedeni daha var biliyorsun..." doğru kelimeyi bulamayınca kâğıdı salladı.

"Takıntı mı?"

"Soruşturma! Rüyaları herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Ben onları seçmiyorum, onlar beni seçiyor."

Mary bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. İki yıldır olmamıştı. Bunu kanıtlayamazdı. *Onlar* da kanıtlayamazdı. Herkesin bildiği kadarıyla Sara, bildiği hayatı sona erdiren patlamada şehit olmuştu. Ama Evan biliyordu. Her zaman biliyordu.

Sara ağzına kadar ölümcül bir kıskançlıkla doluydu. Görüldüğü kadar masum değildi ve durumu ailesine anlattığında onu suçladılar. Bazıları yalan söylediğini söyledi, diğerleri onu bir hata yapmakla ya da onlara söylemekte gecikmekle suçladı ve Wyatt'tan da *bir tekme* geldi: *Beni seven birine sahip olduğum için kıskanıyorsun.*

Bir aile olarak birbirlerine destek olmaları gerekiyordu ama gerçek şu ki Sara yıllar önce hayatlarına girdiğinden beri hiçbir zaman eskisi gibi olamamışlardı.

"Her neyse," dedi Evan ve çizimi buruşturdu. "Belki de haklısın. O öldü. Her şey bitti. Aksi takdirde bir imgelem görürdün. Benim rüyalarım seninkilerle aynı şey değil. Asla senin kadar iyi olamayacağım."

Mary içini çekti ve gözleriyle onunkileri aradı. "Bak, hatalı olduğunu söylemiyorum Evan. Ben her şeyi gören biri değilim. Hatta bundan çok uzağım. Yaşlandıkça yeteneğim daha az işe yarıyor gibi görünüyor ve seninki... bu yeni bir şey. Biyo-mühendislik. İnsanla karıştırılmış hayvan DNA'sı. Türünün tek örneği ve ilerledikçe öğreniyoruz. Ancak, demek istediğim, kendinize, mükemmel dengenizi sağlayacak kişiyi bulmaya odaklanmanız gerektiğidir. Gloria'nın durumunuz hakkında söylediklerine bakılırsa, rüyalarınızın onun bahsettiği yetenek olduğuna inanmıyorum.

bir yan etkisi olabilir. Bu bir yan etki olabilir ama mükemmel dengenize ulaştığınızda ortaya çıkması gereken bir yan etki değil."

Evan gözlerini devirdi. "Yine mi bu?"

"Evet, yine bu. Her zaman senin ilk olacağına inandım, Evan. Onlara tüm yolu göstereceksin. En gençleri sensin, günahına en az sen maruz kaldın. Herkesin düşündüğünün aksine, Sara Wyatt için doğru kişi değildi. O fark biyolojik bir tepki hissettim olurdu. Gloria DNA'nı bu şekilde programlamış. Wyatt herhangi bir özel yetenek geliştirmede, bu yüzden Sara onun eşleşmesi olamazdı. Bu kadar basit. Herkesin onu unutulması ve yoluna devam etmesi gerekiyor."

Mary'nin ona olan inancı Evan'ı erken bir mezardan kurtarmıştı. Ama başını iki yana salladı ve elindeki buruşuk kâğıda baktı. Dışarıda onun için bir kişi olduğu fikrini anlamak çok zordu. "Bunların hepsi saçmalık. Öz annem sana saçmalamış."

"Konuşmana dikkat et."

"Özür dilerim. Ama bu doğru. Dahi bir genetikçiydi ama birinci sınıf bir deliydi. Çılgın bilim adamı onun saçmalıklarını tanımlamaya yetmez bile."

"Özgürlüğünüz için hayatını feda eden kadına biraz saygı gösterin."

"Bu konuyu açmamalıydım." Evan onları en başta köleleştirenin kendisi olduğunu söyleme dürtüsüne direndi. Bunun yerine, portreyi sıkı bir top haline getirmeyi bitirdi ve yatağını çevreleyen perdeye fırlattı, tam perde hızlı, metalik bir vınlamayla raylardan ayrılırken.

Top, yeşil önlük giymiş genç ve esmer bir kadının kafasından sekti.

"Oh, iyi nişan," dedi başını okşayarak.

Bir Evan'ın vücudundaki tüm tüyler diken oldu.

Üç kelime ve kadın onu esir aldı. Bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bebeğim. Sıcak. Aklından tek bir kelimelik izlenim geçti.

Büyüleyici. Düğme burnunun ucunu bir tutam çil kaplamıştı. İnce beyaz bir yara izi çenesinden pembe dudaklarına kadar uzanıyordu.

Yala. Yalayarak yukarı için mantıksız bir dürtü duyuyordu.

İstiyorum.

Bu da ne?

Vücudu kontrolsüzce tepki verirken gözlerini çılgınca kırıştırdı. Isı boynundan yukarı doğru alevlendi ve yanaklarına çarptı. İğneli ter damlaları alev alev yanan tenini gıdıkladı. Bir okul çocuğu olmaktan çok uzaktaydı, bu yüzden kasıklarında belirgin bir gerginlik arttığında, çarşafı kendini örtmek için acele etti.

Kahretsin. Nesi vardı bunun?

Biyolojik reaksiyon.

Kadın buruşmuş kâğıdı almak için eğildi ve doğruldu. Kadının viski kahverengisi gözleri adaminkilerle buluştuğunda, açıklanamaz bir yakınlık, insani bir bağlantı anı yaşandı. Etrafındaki dünya yok oldu ve hiçbir şey hissetmedi, ne kıskançlık ne de kendini küçümseme. Sadece o, kadın ve kadının her şeyin iç yüzünü gördüğüne dair garip bir düşünce vardı. Bu an, kalbinin göğsünde bir... iki kez güm güm atmasına neden olacak kadar uzun sürdü ve sonra kayboldu.

Elindeki kâğıt topu kaldırdı. "Bu önemli mi?" Aptal gibi başını salladı.

"O bir sanatçı," dedi Mary kağıda dikkatle bakarak. "Çok yetenekli."

Evan boğazını temizledi ve annesine ters ters baktı ama o aldırış etmedi.

"Birkaç gece sonra bir sergisi var-" "Anne," diye uyardı Evan.

"Aynı zamanda dövmeçi. Kendi stüdyosu var."

Tanrım. Elini kirli sakalının üzerinde gezdirerek yüzünü ovaladı. Vücut kokusunun kokusunu aldı ve irkildi. Tanrım, berbat görünüyor olmalıydı. Bir kayanın altına sürünmek ya da daha iyisi yerin dibine batmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Mary sürekli onun hakkında konuşuyordu. Dur. Lütfen, Tanrım, onu utandırmayı bırak. Dişlerini sıktı. "*Mary.*"

"Doğru." Mary doktorla onun arasında gidip gelirken gözlerinden anlayış okunuyordu, sonra eşyalarını topladı, Envy'nin dövüş derilerini koyduğu plastik poşet de buna dahildi. "Pekâlâ. Ben buradan çıkayım da siz işinizi yapın doktor. Biraz yalnız kalmak isteyeceksiniz. Gidip bir kahve alacağım. Seni dışarıda bekleyeceğim, Evan."

Mary gizemli bir sırtışıla perdeyi açarak dışarı çıktı ve ardından perdeyi arkasından kapattı, genişliğini kenara doğru çekerek maksimum mahremiyet sağladı.

Küçük alandaki son kıskançlık duygusu da yok olmuştu. Evan şaşkınlıkla bakışlarını tekrar doktora çevirdi ve neden onun yaklaştığını hissetmediğini ancak o zaman . Onda kıskançlık yoktu. Hem de hiç.

CHAPTER FOUR

DR. GRACE GO

A Hastanın annesi gittikten sonra Grace yatağın üzerindeki toplanmış kâğıdı ustalıkla attı ve sonra onu değerlendirdi. İlk bakışta onun mükemmel kemik yapısını fark etti. Yüksek yanak

kemikleri, jilet gibi kesilmiş çenesi, yoğun yeşil gözleri. Aşırı uzamış kahverengi saçları ve yüzündeki kırışıklıklar kendine bakmadığı anlamına gelmese de, sert bir şekilde iyi görünüyordu. İri, kaslı, güçlü... tehlikeli. Raseem hastaneye yatırıldığında onu zapt etmenin zor olduğunu söylemişti, Raseem de buna inanmıştı. Hastane önlüğü geniş omuzlarını zar zor örtüyordu ve bir kolundaki tam kol dövmesi ve muhtemelen önlüğün altındaki koyu gölgelerden daha fazlası ortaya çıkıyordu. Sanat eseri, aynı anda hem şiddetli hem de ahenkli konusuyla hem ilgisini çekmiş hem de kafasını karıştırmıştı. Çiçekli kafatasları. Bir kalbin etrafında bir yılan. Yaşamla birlikte ölüm. Gözleri adamın mürekkepli kollarından yumruklarını kucağında sıkıdığı yere kadar izledi. Parmak eklemleri sıyrılmıştı.

Adamın attığı her yumrukla o yontulmuş fiziği acımasızca kazandığı izlenimine kapıldı. Onu izleyişinden, her hareketini takip edişinden muhtemelen psikopattı.

Ama annesinin ona nasıl taptığını görmüştü.

Gülümsedi. "Günaydın Bay Lazarus. Ben Doktor Grace Go. Bu sabah erken saatlerde "omzunuzda yırtık ve iç kanama şüphesiyle" - iPad'ine gözlerini kısarak baktı - hastaneye kaldırıldınız. Bazı taramalar yapıldı ve ağrı için bir şeyler verildi. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Gitmek mi?" Sesi alçak bir gümbürtüyle çıktı. Yüzünü inceleyerek ensesini ovuşturdu. "Sen Japon musun?"

"Ah." Grace gözlerini kırptırdı, zihinsel olarak anahtarın dışına çıkmıştı. Çoğu insan dalga geçerdı ama o soyadının nereden geldiğini biliyordu. "Sayılır, pek sayılmaz, yarı yarıya sanırım. Babam öyleydi."

Umursamaz bir cevap verdi. Bu adamın post-it notuna ihtiyacı vardı.

Boğazını temizledi ve iPad'ini kaldırdı. Tamam. Taramalar.

"Bay Lazarus-"

"Evan." Sanki kız yanlış bir şey yapmış gibi homurdandı.

"Evan. Taramalarınız geldi ve iyi haber, iç kanama belirtisi yok. Ancak radyologun tespit ettiği ilginç bir şey var ki dikişlerini kontrol etmeden önce bunu tartışmak istiyorum."

Aralarındaki sessizlik duvarı elektriklenene kadar adam sessizleşti, ölüm sessizliğine büründü. Adamın bir varlığı vardı, kadın ona bunu verdi.

iPad'i yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi ve taramayı açarak ihtiyaç duyduğu bölgeye yakınlaştırdı. "Fazladan üç organınız olduğunu biliyor muydunuz?"

Hiçbir şey söylemedi ve bir süre garip bir sessizlikten sonra gözlerini yüzünde hissetti. O yüklü enerji tenini karıncalandırdı ve dönüp adamın kendisinden birkaç santim ötedeki bakışlarıyla buluştu. Ne kadar çabalasa da aklına başka bir kelime gelmedi. Ani bir itici anda, adamın kendisini esir tuttuğunu, tersi olmadığını fark etti. Onunla ilgili bir şey vardı. Kızın yüzündeki detayları inceliyor, dudağının dibindeki küçük yara izine takılıyor ve kusurunu görmezden gelmek yerine ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Sonra kendini bakarken yakalar gibi oldu ve kaşları çatıldı.

", ne dedin?"

"Fazladan üç organınız var. Burayı, burayı ve burayı görüyor musun?" Taramada göğüs kafesi ve karnının arkasındaki koyu renkli kitleleri işaret etti. "Bu gerçekten inanılmaz. Başka hiçbir organla aynı şekilde görünmüyorlar. Ve ön taramalar ortak bir işlev belirleyemiyor. Tamamen yeni bir şey."

Evan iPadi aldı ve gözlerini kısarak yakından baktı. "Huh."

"Yani bu senin için yeni bir bilgi mi?" diye sordu

Grace. "Evet. İlk kez taranıyorum."

"İlk kez mi?" Adam her geçen dakika kadının ilgisini daha da artırıyordu. "Doğru, buna süpernümerary deniyor. Sandığınızdan daha yaygındır. Genellikle fazladan bir böbrek ya da dalak... ya da ara sıra diş ve benzerleri. Amaçlarını belirlemek için daha fazla teşhis yapmamız gerekecek."

iPad'den büyük bir patlama ve kıvılcım çıktı, sanki bir kamera flaşı patlamış gibi etrafı aydınlattı. Evan cızırdayan cihazı kucağına düşürdü. "Bu da neydi böyle?"

"Olamaz. Çok özür dilerim. Kısa devre yapmış olmalı." Grace onu almaya gitti ama adam elini bileğine götürerek onu durdurdu. Parmaklarında bir kıvılcım daha tutuştu. Grace irkildi ve adam bıraktı, gözleri onunkilerle buluşmak için genişledi, tıpkı onun kadar şok olmuştu.

"Kalıntı statik yük ya da onun gibi bir şey olmalı. İyi misin? Yaralandın mı?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Evet, sen. Yandın mı?" "Ben

iyiyim. Ya sen?"

"Sadece küçük bir... statik şok." Hepsi bu ? İçten içe yanan cihaza bakarak içini çekti. "Taramanız; başka bir iPad buluttan indirebilirim."

Tableti elinin tersiyle itti. "Gerek yok. Gidebilir miyim?"

"Organları daha fazla araştırmak istemiyor musunuz?" "Hayır."

"Tamam o zaman. Dikişlerini kontrol edeceğim ve her şey yolundaysa gidebilirsin." Avucunu adamın sağlam omzuna koydu ve baskı uyguladı. Adam kımıldamadı. İstemediği sürece kımıldamayacağını hissediyordu... herhangi biri için. "Lütfen arkana yaslan. Yarayı ortaya çıkarmak için önlüğünüzün üst kısmını aşağı çekmenizi istiyorum."

Sanki içini yakıyormuş gibi kızın eline baktı.

Kömürleşmiş iPad'i yan masaya bıraktı ve geri döndüğünde adam hâlâ kımıldamamıştı. "Bay Lazarus, önlüğünüzü çıkarmadınız."

Homurdandı. "Omuz yarası."

Çok homurdanan bir adam. "Doğru. Tabii ya. Ne kadar aptalım. Öne otur da yardım edeyim."

Evan öne doğru eğildi. O kadar iriydi ki, omzunun üzerinden bakmak ve arka çıtçıtları koparmak için ayak parmaklarının ucuna kalktı. Adam düşen kumaşı yakalamak için hamle yaptı ve elleri çarpıştı. Aralarında bir sarsıntı daha oldu.

Grace ciyakladı ve . O da bıraktı.

Cüppe aşağı doğru salınarak göğsünün genişliğini ve daha fazlasını açıkta bıraktı. Grace, bulunduğu noktadan adamın ön tarafındaki yontulmuş çıkıntıları uygunsuz bir şekilde görebiliyordu. Dövmelerin vücudunun yarısını kapladığını ve sonuna kadar gitmediğini doğrulamaya yetecek kadar. Karnının altında hafif bir tutam saçın başladığı yerde durdular. Adamın gövdesiyle birleştiği yerde, şaftının üst kısmına göz attı. O-? Gözlerini sıkarak kapattı ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Artçı görüntü retinasına kazınmıştı. Gözlerini tekrar açtığında adamın dikkat çekmemek için kendini yavaşça örttüğünü gördü ama adam başını onun tarafına doğru eğdiğinde bir anlık ortak bir farkındalık yaşandı.

Görmüştü. Onun gördüğünü biliyordu. Onun gördüğünü bildiğini biliyordu. "Yaranı kontrol edelim," dedi Grace, sessizce ona teşekkür ederek.

Acımasız eğitim. Bunu yapabiliirdi. Görmezden gel. Hayır, ereksiyonuna ereksiyon dedi. Bu resmi olarak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en kötü muayeneydi ve buna bir zamanlar duşta sırt kaşıyıcının sapına oturan yaşlı da dahildi.

Umutsuzca nefes almamaya çalışarak adamın omzuna baktı. İlk başta kirli görüntüsü onu rahatsız etmişti ama sonra tüm bunların altında nefis bir çam ve misk kokusu onu sarıp sarmaladı ve iliklerine kadar sıcaklık aşıladı. Bu kadar güzel kokmamalıydı. Hiçbir erkek kokmamalıydı.

Grace yarayı ortaya çıkarmak için boynundaki beyaz bandı sıyırdı.

Bir tahta gibi kaskatı oturuyordu, bakışları önündeki merkezi bir noktaya odaklanmıştı, elleri yanındaki çarşafı kavramıştı, kasları gergindi. Belki o da onun kadar garip hissediyordu. Güzel. Bu huysuz tavrından kurtulmayı hak etmişti. Grace dikişlere geri dönerek hemşirenin becerisini değerlendirdi. İyi görünüyorlardı. Yarada şişlik yok. Oldukça iyi iyileşiyordu.

gerçek. Ama gerekenden daha uzun sürmüş gibi davrandı. Adamın gövdesindeki morluklar onu endişelendiriyordu ve konuya nasıl yaklaşacağını düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Mor ve sarı renklerden oluşan ürkütücü bir tablo gibi önden arkaya tüm vücuduna yayılmışlardı. Doğrudan yaklaşımı takdir edeceğine karar verdi.

"Delīgi nasıl açtığınızı bana anlatmak ister misiniz?" diye sordu ve yara sargısını bastırarak bandı parmağıyla düzeltti. "Notlarda orada pas ve metal parçaları bulunduğu yazıyor."

"Kırık bir yangın merdiveni düştü."

İçini çekti ve uzaklaştı. "Peki ya morarma? O da merdiven miydi?"

Hiçbir şey söylemedi.

Grace yaralarına daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekildi. Elini yumruk yaptı ve kaburgalarının altındaki bir çürüğün üzerinde gezdirdi. Parmak eklemleri için mükemmel bir eşleşme.

"Bu tür morlukları daha önce de görmüştüm, Evan." Fiziğine bakarak bir sonuca varmak zor değildi.

"Bitirdin mi?" Onun yanıtını beklemeden bacaklarını yatağın diğer tarafına doğru salladı ve çıplak sırtını gösterdi.

Daha fazla dövme. Bir desenle örülmüş bir çeşit alıntı. Daha fazla deri. Daha fazla çürük. Daha fazla acı.

"Diğer yaralarınız hakkında biraz daha konuşmak istiyorum," dedi Grace. "Çürükler."

", değil mi?" "Hayır."

Başını salladı ve çıplaklığına aldırmadan bir kot pantolon almak için ayağa kalktı. Gergin, bronzlaşmış poposunun görüntüsünü yakaladı ve adamın poposunun neden teninin geri kalanıyla aynı renkte olduğunu merak etmek gibi saçma bir düşünceyle aceleyle arkasını döndü. Genelde bir bronzluk çizgisi olurdu. Ya sahte bronzlaşmıştı ya da çıplak güneşlenmişti. Ya da belki de bu onun doğal ten rengiydi. Grace'in zihni bir an için onun çıplak vücudunu bütünüyle hayal etmeye takıldı ve sonra nerede olduğunu hatırladı.

Hasta notlarına geri dönmek niyetiyle iPad'i eline aldı ama iPad iyice kızarmıştı. Tıpkı akıllı gibi. Normal olarak,

onun bedenine olan güveninden memnun olurdu. Her gün çıplak insanlar görüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Aslında bu o kadar yaygın bir durum haline gelmişti ki, artık buna karşı hissizleştiğini düşünüyordu.

Şu anki itibarsız haliyle bile onun vücudundan etkilenmemek için kör ve aptal olmak gerekir.

Bir tişört giydi.

Şu çürükler.

Boğazını temizledi.

"Dikişler yaklaşık bir hafta içinde alınabilir. Eğer pratisyen hekiminizden randevu alırsanız, dikişler orada alınabilir. Ve morarma hakkında. Bu sefer iç kanamadan kurtulacak kadar ama bir dahaki o kadar şanslı olacağınızı söyleyemem. Lütfen vücudunuza iyi bakın. Sahip olduğun tek şey o."

"Bunu yapamaz mısınız?" Bu, adamın yoğun bakışlarını tekrar Grace'e neden oldu. Grace'in gözleri büyüdü. Vücuduna bakmak mı?

"Dikişler," diye detaylandırdı.

Adamın gözlerinde bir eğlence pırıltısı mı sezmişti?

"Hayır," dedi. "Üzgünüm ama burası acil servis." Adam yatağın etrafında dolaşarak onunla yüz yüze geldi ve onun alanını işgal etti. Şimdi beyaz bir tişört ve kot pantolon giymişti ama daha az heybetli değildi. Diğer adamın dövüşü kaybettiğine bahse girmişti. Geriye doğru bir adım attı ve poposu sedyeye çarptı. Adam onu sıkıştırdı, avuçlarını yatağın iki yanına koyarak onu kafese kapattı.

"Ama I istiyorum için bkz. sen tekrar"-onun bakışlar düştü için Göğsündeki kimlik rozeti: "Doktor Grace Go."

"Bay Lazarus-"

"Evan."

"-Evan. Bu son derece uygunsuz." Grace kaçış yolunu kapatan kollarına baktı ve bir an için bu yakınlık ona fazla geldi. Onun kokusu. Sıcaklığı. Ezici. Hapsedici. Sarhoş edici.

Kulaklarında uğuldayan sesin üzerine damlayan su muydu?

Bu beton ve duman kokusu muydu?

"Uygunsuzluğu severim." Onun kulağına konuştu.

Adam çok yakındaydı ve kadın ona yabancıydı. Kırık iPad'i göğsüne bastırdı ve geçmişin yargılarına hükmetmesini engellemek için gözlerini kapadı ama duvarlar etrafına yıkıldı ve

bina enkazının altındaki dar alana geri döndüm. Asfalt kokusu. Çıglıkları. Oksijeni tükenen yoğun hava. Boğuldu ve öksürdü. Yakınlarda bir yerde su damlıyordu. Sinir sistemine yayılan sıcaklığın habercisi, tüm gücüyle vurmak üzere olan bir anksiyete krizinin uyarısıydı.

Grace gözlerini zorla açtı. Sonraki sözleri yavaş ve kasıtlıydı. "Yolumdan çekil. Şimdi."

Başını eğdi, inceliyordu -her zaman inceliyordu- ve sonra garip bir şey oldu. Yatağın üzerinde durduğu yerden bir kıvılcım ve cızırtı geldi. Gözleri büyüdü ve ellerini arkasına sakladı.

"Gitmem gerek," dedi kabaca. "Bir hafta sonra görüşürüz."

Ve sonra gitmişti, perde onun ardından hafifçe sallanıyordu.

Grace bir anda nefesini verdi. Az önce ne olmuştu? Elinin tersiyle nemli alnını sıvazladı. Düşüncelerini düzene sokmak için umutsuz bir girişimde bulunarak etrafı toparlamaya koyuldu.

Doktoruna bu şekilde davranacak ne tür bir cesareti vardı? Sadece dövüşmeyi seven aşağılık bir alfa erkeği ? Ya da belki de gerçekten psikopattı. Ya da belki o morluklar daha büyük bir resmin parçasıydı. Gerçekten geri gelip onu isteyecek miydi? Aman Tanrım. Midesi düğüm düğüm oldu. Belki de Acil'de bir olay çıkmasını önlemek için onu kliniğe yönlendirmeliydi.

Grace hastabakıcı için yataktaki çarşafı çekiştirirken burnuna yanık bir plastik kokusu geldi. Yatağı ortaya çıkarmak için çarşafı kaydırды. Bu da neydi böyle? Yanık el izleri yatağı işaretliyordu. Kömürleşmeyi incelemek için eğildi ve zihni, ellerini saklamasına neden olan ani gürültüye geri döndü. Bu izleri o yapmıştı. Elleriyle. Nasıl yapmıştı? Belki de iPad'i yakan oydu, tam tersi değil. Şaşkınlıkla sayfaları daha da çekti ve adamın kafasına fırlattığı kâğıt top yere düştü.

Onu çözdü ve sedyenin üzerinde uzunlamasına düzleştirdi.

Soğuk Grace'in içine sızdı ve zorunda kaldı. Portre oydu. Bombacı.

Bundan sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz?

Envy'yi Amazon'dan almak için buraya
tıklayın.

AKNOWLEDGEMENTS

Kitap yazmak zordur, millet. Kendi yayın ekibi olmak zorunda olan bağımsız bir yazar için daha da zordur. Bağımsızlar sadece lanet kitabı yazmakla kalmaz, aynı zamanda düzenlemek, pazarlamak ve tanıtmak zorundadır. Bu nedenle, aşağıdaki kişilere teşekkür etmek istiyorum:

şeyden önce kocam Matthew'a ve iki çocuğumuza çılgın yazma sürecime katlandıkları için teşekkür ederim (ipucu, ipucu, hepsi son teslim tarihinin sonunda gerçekleşiyor, tamamen mantıklı bir şekilde aralıklı değil).

Editörüm Ann Harth'a teşekkür ederim. O, benim "dağınık" taslağıma katlanıp onu şekillendiren bir efsane.

Son dakika ARCS'lerime katlanan, yazım hatalarını bulmak için ellerinden geleni yapan ve her zaman cesaretlendiren ve beni çok fazla sevgiyle dolduran ve bazı günler bir kayanın altında sürünmek istediğimde yazmaya devam etmek için yeterli olan ARC ekibime

teşekkür ederim. Emma James, Helen Walton, Sahar Husseini, Trish, Tracey,

Carmin Misner, Fizza Younis, Traci Burch, Angela Dee, Veronica Albertson, Chloe Knoll, Crystal Goh, Sue Tilson, Angelica Luevano, Claire Bloom, Scarolet Ellis, Patti Hays, Sheila Gabler, Dawn Dohey, Stella Mascia, Linda Lehesaho, Rachel Joi Maples, Dawn Mulligan, Dani Hopping, Jennifer Johnson, Mary-Anne, LaTasha Watson, Lorna Coon, Sandra Kirnbauer, Karen Ayoub ve daha fazlası. Eğer isminizi atladıysam, bu bir dikkatsizliktir. Lütfen bana bildirin ve güncelleyeyim. Herkese minnettarım!

Yazar dostlarım Louisa West, Kimberley Jaye, Anna Hackett, Michelle Diener, Claire Boston, Daniel DeLorne ve Shona Husk'a hikaye fikirleri ve daha fazlası hakkında sohbet etmekten her zaman mutluluk duydukları için teşekkür ederim.

Facebook okuyucu grubu [Lana'nın Melekleri](#)'ndeki muhteşem okuyuculara teşekkür ederim. Hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Sizi seviyorum.

Son olarak, kendime katlandığım ve harika kapaklar tasarladığım için bana teşekkür ederim. Ben de seni seviyorum, Lana. Git biraz ara ver.

ABOUT THE AUTHOR

Aman Tanrım! Adımı nasıl söylüyorsun?

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe-her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed- Chicken, Lana Pech...o kız denildi! siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşındayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşındayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmiştim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmıştım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden Gl Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım.
Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et
subscribe.lanapecherczyk.com
lp@lanapecherczyk.com

ALSOBYLANAPECHERCZYK

Ölümcul Yedili

(Paranormal Romantik)

Günahk

ar .

Kıskançl

ık

Açgözlül

ük .

Oburluk

Gazap

Tembelli

k Şehvet

Gurur

Umutsu

zluk

Fae Muhafızları

(Fantastik/Paranormal Romantik)

Yalnız Kurtların Özlemi Keskin

Pençelerin Tesellisi Kırık

Kralların Rüyaları

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

Soul Thing

İçindeki Şeytan

Tanrıyı Oynamak

Oyun Bitti

Tanrıların Oyunu Kutu Seti

Ücretsiz kutu seti için abone olun.

HOT ROMANCE

0

CTION-

PAKETI

SUPERNATURAL

BONUS CONTENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

